

Quỳnh Dao

Em Là Một Áng Mây

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 1

Buổi chiều tháng Năm.

Bầu trời mang một màu xanh trong vắt, ánh mặt trời chiếu rọi lên màu xanh đó thành một phiến màu sáng láng và rực rỡ. Vài áng mây trắng, đang nhàn nhã trôi lững lờ, mang theo một chút gì lười lỉnh, thoải mái, tự do tự tại, không ràng buộc, không câu thúc, từ một góc trời này, trôi sang góc trời bên kia.

Uyển Lan ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhìn vào những áng mây đang phiêu du lững lờ, đôi chân nàng bắt giắc như vừa đi vừa nhảy, trong lòng nàng tràn đầy một niềm vui, niềm vui thuộc về tuổi thanh xuân, thuộc về ánh mặt trời, thuộc về bầu trời rộng rãi bao la kia. Cái tình cảm vui vẻ đó thật khó giải thích, nó giống như ngọn thủy triều dâng đầy, tràn ngập trong lòng nàng. Cái khí hậu này, ánh mặt trời đó, những tầng mây kia và ngọn gió đông đưa của những ngày đầu Hạ... tất cả đều làm cho nàng cảm thấy vui vẻ, làm nàng cảm thấy muốn cười, muốn nhảy, muốn ca, muốn hát vang lên. Huống chi, hôm nay lại là một ngày vui đặc biệt!

Hai mươi tuổi, ngày sinh nhật hai mươi tuổi, có nghĩa là nàng đã trở thành người lớn rồi! Ở nhà, thế nào cha mẹ cũng đang chuẩn bị cái gì đó để chúc mừng nàng, thế nào anh Hai Triệu Bôi cũng sẽ chua như giấm, la lối um sùm lên rằng ba mẹ “trọng nữ khinh nam”! Nàng lại bắt giắc nhoẽn miệng cười, ôm mấy quyển sách vào lòng chặt hơn chút nữa, bước “đi” về hướng nhà mình nhanh hơn. Ánh mắt nàng vẫn còn ở trên mấy tầng mây, bước chân nàng vẫn vừa đi vừa nhảy. Anh Hai Triệu Bôi vẫn cứ nói:

- Con bé Uyển Lan này áy hà, đi không ra đi, ngồi chẳng giống ngồi, đứng không phải

đúng! Con gái nhà người ta ai cũng dịu dàng, đảm thắm, chỉ có con bé Uyển Lan nhà này, hai mươi tuổi rồi, mà vẫn cứ như là một đứa con trai ngỗ ngáo!

Thì đã sao đâu? Như một đứa con trai thì đã sao đâu? Uyển Lan hơi nhún nhún vai, ánh mắt nàng đập ngay vào cây hoa “Kim Cáp Vũ” bên vệ đường, đang rũ xuống từng chùm, từng chùm hoa màu vàng rực rỡ. Kim Cáp Vũ! Cái tên nghe hay biết mấy! Những đóa hoa mọc rũ ngược xuống đất, không phải trông giống như những giọt mưa màu vàng óng ánh hay sao? Nàng hơi nhảy người lên, định với tay hái những bông hoa ấy, bàn tay nàng quơ ngang những bông hoa, bốc đầy một bàn tay những đóa hoa màu vàng chói, thật nhiều những cánh hoa vàng khác ùn ùn rớt xuống theo, rớt đầy trên đầu, trên cổ nàng. Ô, hay chưa! Nàng lại muốn cười, đời sống thật là vui vẻ và kỳ diệu biết mấy!

Nắm lấy những cánh hoa, nhìn những làn mây trắng, nàng đứng lặng dưới gốc cây Kim Cáp Vũ hết một lúc. Hai mươi tuổi! Sao mà mới vừa chớp mắt đó đã hai mươi tuổi rồi vậy? Vẫn cứ nhớ khi còn bé, nàng dùng nguyên cả một vòng tay, âu yếm choàng qua cổ mẹ, hỏi một cách hiếu kỳ rằng:

- Mẹ ơi, con từ đâu tới vậy?

Mẹ cười nói rằng:

- Con từ trong nhụy hoa hồng chui ra đấy!

- Còn anh Hai?

- Ô, anh Hai được hái từ trên cây táo xuống đấy!

Khi lớn hơn một chút, nàng biết rằng mình không phải từ nhụy hoa hồng chui ra, anh Hai cũng không phải được hái từ trên cây táo xuống. Năm mười tuổi, ba ôm lấy nàng, chính thức nói cho nàng biết về cội nguồn của sinh mệnh, một câu nói vô cùng đơn giản:

- Vì ba mẹ yêu nhau, cho nên có anh Hai và con! Vì ba mẹ muốn có một đứa con trai và một đứa con gái, nên trời già bèn cho chúng ta một trai một gái! Chúng ta là một gia đình hạnh phúc nhất trên đời!

Hạnh phúc nhất trên đời, đúng vậy! Có gia đình nào hạnh phúc hơn gia đình nàng nữa chẳng? Nàng buông ra một tiếng thở dài mãi nguyện thật nhẹ. Bàn tay vẫn nắm lấy những cánh hoa vàng rực rỡ, nàng lại tiếp tục bước đi về phía trước.

Ánh mắt nàng lại thoáng qua những áng mây trắng đang lững lờ trôi, đột nhiên, nàng nhớ lại một câu chuyện khi còn bé, ba đã từng một tay ôm lấy nàng, một tay ôm lấy Triệu Bôi, hỏi rằng:

- Triệu Bôi, Uyển Lan, nói cho ba nghe, khi lớn lên các con có những ước nguyện gì? Sau này các con muốn làm gì?

- Ô, con muốn làm một tài xế lái xe hơi!

Triệu Bôi nói thật lớn tiếng, lúc đó, anh chàng rất khâm phục những người lái xe hơi. Ba kinh ngạc mở thật to đôi mắt nhìn Triệu Bôi, sau đó, ông quay sang nàng:

- Ô, Uyển Lan, còn con thì sao?

Lúc đó nàng năm tuổi, nàng trả lời bằng một giọng thật nhỏ nhẹ rằng:

- Con ấy à! Con muốn làm một áng mây.

Đôi mắt của ba mở càng to hơn nữa:

- Một áng mây? Tại sao lại muốn làm một áng mây?

- Tại vì nó cao tít trên kia! Tại vì nó vừa có thể trôi lại vừa có thể đi được!

Ba đưa mắt nhìn mẹ, một lúc sau, mới nói:

- Tuệ Trang, hai đứa con của chúng ta có những ước nguyện thật là vĩ đại nhỉ!

Tiếp theo đó, cả hai người cùng nhìn nhau cười phá lên thật to, cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, cười đến trời rung đất chuyển. Nàng và Triệu Bôi, cũng cười theo hai người. Dù rằng, không hiểu vì sao ba mẹ lại cười nhiều như thế!

Nhìn những áng mây, nghĩ đến “chí lớn” khi còn bé, nàng lại cảm thấy buồn cười. Một áng mây! Tại sao nàng lại có ý nghĩ đó nhỉ? Những lời nói khi còn bé thật đúng là quá ngây ngô! Thế nhưng, nếu thật sự là một áng mây, cũng có gì là không tốt đâu? Lúc nào cũng thanh thoi, nhàn hạ, phiêu diêu, dật dờ, không ràng, không buộc! Thật vậy, có gì là không tốt đâu? Nàng vừa đi vừa nhảy, băng ngang đường lộ, xông thẳng sang phía bên kia đường đối diện.

Phía đối diện là một con hẻm, có một đám con nít đang chơi đá banh ở đó. Vừa đúng lúc có một trái banh lăn đến phía bên chân nàng, nàng không hề suy nghĩ, đưa ngay chân ra, nhắm thẳng vào trái banh, đá một cú thật mạnh. Trái banh bay thẳng lên, bọn trẻ reo hò, la hét, cười ầm lên, vang rền cả một góc phố. Nàng nhìn theo đường cong của trái banh đang bay, niềm vui trong lòng nàng cũng lan ra, lan ra, gần như muốn tràn đầy ra ngoài. Đột nhiên, nàng nhìn thấy có một người đàn ông trẻ tuổi, đang từ trong con hẻm đi ra, nàng kinh hoàng đến độ há to miệng ra, nhìn thấy trái banh đang hướng về phía đầu người đàn ông rơi thẳng xuống, không nghiêng không lệch. Nàng kêu to lên hai tiếng “Ui cha!”, nhanh nhẹn phóng như bay đến, định chụp lấy trái banh lại, đồng thời, người đàn ông đó cũng vừa phát giác ra cái “tai họa” từ trên trời giáng xuống, theo phản ứng tự nhiên, chàng định né người sang tránh đi trái banh, không ngờ trái banh đã rơi tòm ngay xuống đầu chàng, cú giáng đó làm cho chàng choáng váng cả đầu óc, đôi mắt nổ đom đóm, thêm một điều không may nữa là, cả thân hình Uyển Lan đã xông thẳng đến như một đầu xe lửa không thắng, thân hình chàng đang trong lúc hơi chao đảo, bị đụng ngay vào Uyển Lan. Trong nhất thời, chàng không giữ được thăng bằng, té nhào ra mặt lộ. Còn

những quyền sách và cánh hoa trên tay Uyển Lan, cũng rớt đầy xuống đường.

Những đứa trẻ đang chơi chung quanh đó như thể vừa xem xong một màn hài kịch huyền ảo, chúng lập tức phát ra một tràng cười to nắc nẻ và vỗ tay lộp bộp, Uyển Lan mặt mày ngượng ngập, đôi mắt mở to ra, nhìn trừng trừng vào người đàn ông trên mặt đất, trong lúc nàng còn đang bối rối, chưa biết làm gì, một chiếc xe hơi đã từ đằng xa phóng nhanh tới, có tiếng thắng xe kéo rít trên mặt đường nhựa, một hồi còi xe bóp lên inh ỏi, chiếc xe hơi đó đã thắng lại kịp thời, trong lúc Uyển Lan vẫn chưa hoàn hồn lại, từ trong con hẻm lại có một chiếc xe hơi khác phóng ra, lại thêm một hồi còi xe và tiếng thắng rít trên mặt đường, hai chiếc xe hơi đậu ở hai góc đường, tạo thành một góc 90 độ.

Phía đằng trước góc 90 độ đó, là người đàn ông lạ mặt đang nằm trên lộ và Uyển Lan đang đứng ngay đó, hai tay bối rối.

- Sao vậy? Đụng xe rồi hả?

Người ta ùn ùn từ trong chiếc quán nhỏ bên đường, kéo nhau ra xem, tài xế đưa đầu ra vừa kêu vừa mắng, bọn trẻ con nhảy cẫng lên cười hi hi ha ha, chưa bao giờ Uyển Lan gặp phải cái cảnh hỗn loạn, rối rắm và buồn cười như cảnh này, đôi mắt của nàng mở ra thật to, thật tròn, nhưng trong lòng lại không nhin được, cứ muốn cười. Nàng khom người xuống nhìn người đàn ông, chưa kịp cong lưng xuống, nụ cười trên đôi môi đã không kèm lại được, nở ra tươi tắn trên đôi môi mọng đỏ. Nàng vừa cười vừa nói:

- Hôm nay anh nên mua vé số, nhất định là sẽ trúng giải cho xem!

Người đàn ông trẻ đó nhảy phóc lên, ánh mắt chàng giận dữ, đôi chân mày chau lại, chạm vào nhau ngay giữa trán, chàng hằn học trừng mắt nhìn Uyển Lan, giọng chàng đầy nghiến:

- Cám ơn cô đã nhắc tôi, nếu như trúng giải, có phải là tôi nên chia cho cô một nửa chăng?

Nghe giọng nói có vẻ như không được ổn, nhìn thần sắc anh chàng lại càng không ổn hơn nữa, sao mà lại hung hăng đến thế! Đôi mắt đỏ hừng hực như tóe lửa, gương mặt đỏ cứng nhắc như đóng băng, đôi mi sậm nhướng lên cao, và vàng trán rộng mênh mang, người đàn ông này có nét hơi quen thuộc! Trong nhất thời, nàng có hơi hoảng hốt, mà tiếng còi xe và tiếng người huyên náo đã vang lên hỗn loạn. Nàng nhún nhún vai, hôm nay tâm tình nàng quá đẹp, hôm nay không nên gây lộn với người khác. Nàng cúi người xuống, nhặt lấy những quyển tập và sách đang nằm vung vãi trên mặt đất. Không ngờ, người đàn ông đó cũng gập người xuống, nhặt những quyển sách lên hộ cho nàng một cách đầy phong độ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, ánh mắt hai người chạm nhau, nàng phì cười nói rằng:

- Anh đừng giận, trời có khi mây khi gió, người có lúc rủi lúc may, đó chính là câu thành ngữ được đặt ra cho những lúc như thế này!

- Vậy sao?...

Chàng hỏi, ôm những quyển sách lên, hai người lùi lên phía lề đường, đám đông bu quanh đã bỏ đi, xe hơi cũng đã chạy đi, chàng trừng mắt nhìn nàng:

- ... Tôi không hề nghĩ rằng, khi đặt ra hai câu thành ngữ này, thiên hạ đã biết đá banh rồi...

Chàng tiếp tục trừng mắt nhìn nàng, sau đó, gương mặt chàng không thể làm nghiêm được nữa, nhoen miệng ra, chàng cũng cười phá lên không nhịn được, một mặt cười, một mặt nói rằng:

- Cô có biết không? Câu thành ngữ mà cô dùng đó, hoàn toàn không thích hợp với tình trạng này chút nào.

- Sao vậy?

- Nếu như cô đề nghị tôi đi mua vé số, dĩ nhiên là cô nghĩ rằng hôm nay thời vận của tôi rất đỏ, nên mới bị cú phanh đó, như vậy thì, nói gì đến chuyện trời có khi mây khi gió!

Nàng cười, vừa bước đi về phía trước, vừa dùng chân đá vào những viên đá nhỏ nằm lẫn lóc trên đường, nàng cảm thấy rất buồn cười, nguyên cả sự việc xảy ra ban nãy đều rất buồn cười, ngay cả ánh mặt trời và bầu không khí kia cũng đều rất buồn cười. Nàng nghĩ đến những áng mây trên trời, nghĩ đến mình là một áng mây, nghĩ mãi, nghĩ mãi, nàng lại muốn cười, nàng ậm ừ:

- Ồ... vì... anh không hiểu đâu... cho dù tôi có nói ra, anh cũng không hiểu đâu.

Chàng kinh ngạc nhìn nàng, trên gương mặt chàng có sự biểu hiện kỳ dị, ngỡ ngàng và xúc động, đôi mắt phát ra ánh sáng hùng hực đó trở nên vô cùng dịu dàng, dịu dàng và chứa đựng nhiều nét cười. Chàng nói:

- Bộ cô thích cười lắm hay sao?

- Thích cười có gì là không tốt đâu?

Chàng hơi nhướng đôi chân mày:

- Tôi nào có nói là không tốt đâu!

Nàng liếc chàng một cái, hỏi ngược lại:

- Bộ lúc nào anh cũng hung hăng như vậy hay sao?

Chàng kinh ngạc:

- Tôi hung hăng lắm hay sao?

- Ban này, khi anh nằm trên đất đấy, trông hung hăng như ác quỷ, nếu như không vì muốn giữ gìn phong độ của mình, tôi đã đá cho anh mấy cái rồi đó!

Chàng vừa bực mình vừa buồn cười:

- Ô! Ngó bộ, hình như cô đã “nói chân” với tôi đấy hả?

Nàng lại cười nữa. Họ cùng dừng lại ở một góc con hẻm. Nàng nói:

- Trả tập lại cho tôi! Tôi phải quẹo ở đây rồi!

Chàng nhìn trừng trừng vào nàng, nhìn nhìn vào những quyển tập trên tay mình. Chàng hỏi:

- Cô tên là gì?

Nàng ngửa đầu lên nhìn trời, nở một nụ cười hóm hỉnh:

- Tôi tên là một áng mây!

- Một áng mây?...

Chàng hơi ngó người ra, đứng tựa vào bức tường đá của con hẻm nhỏ, chàng nhìn nàng bằng đôi mắt thâm trầm, nghiên cứu. Từ mái tóc bị gió thổi tung rối loạn của nàng, đến chiếc áo sơ mi hơi hở cổ, cùng chiếc quần jean bị giặt đến bay màu bạc trắng.

- ... Mây này là mây của “trời có khi mây khi gió” chăng?

- Có thể là như vậy!

Chàng nói một cách trịnh trọng:

- Như vậy, tôi tên là một trận gió. Gió này là gió của “trời có khi mây khi gió” đấy!

Nàng hơi ngó người ra một lúc, nghĩ đến việc chàng tự đứng từ trong con hẻm chui ra, kẻ ra thì cũng giống một trận gió đấy! Nàng lại muốn cười nữa rồi!

Chàng vẫn tiếp tục nói một cách trịnh trọng:

- Do đó, đối với chúng ta mà nói, hai câu thành ngữ trên phải sửa lại một chút, phải không?

Nàng ngơ ngác:

- Sửa lại một chút? Sửa như thế nào?

Chàng đưa những quyển tập sang cho nàng, nói:

- Trời có khi mây khi gió, người có lúc được gặp nhau. Thôi đủ rồi, chào cô nhé! Đoàn Uyển Lan!

Đoàn Uyển Lan! Nàng kinh hoàng thất sắc, dừng dừng lại. Nàng buột miệng hỏi:

- Sao anh lại biết tôi tên là Đoàn Uyển Lan?

Chàng học theo cách của nàng, nhún nhún vai, như thể bất cần đời:

- Có thể, tại vì tôi có cái bản lĩnh có thể tiên đoán trước mọi việc. Đó là cái bản năng trời sinh đấy, chỉ cần tôi nhìn một người từ đầu đến chân, là tôi sẽ biết ngay tên của người đó!

- Anh nói xạo!

Nàng nói, đột nhiên, nàng cảm thấy có một cảm giác hơi bất an thoáng qua lòng mình, và đến cùng một lúc với cái cảm giác bất an đó, là cái cảm giác bất mãn, tên con trai này, có thể hẳn đã chú ý đến nàng từ lâu rồi, có thể, sự “bất ngờ” này không được bất ngờ lắm! Nếu không, làm sao hẳn ta lại biết được tên nàng! “Trời có khi mây khi gió, người có lúc được gặp nhau!”, hẳn ta đều cáng biết mấy! Rõ ràng là hẳn ta đang chơi gát nàng đây mà! Nghĩ như thế, nàng bèn kiêu hãnh hát đầu lên, ôm lấy những quyển tập trên tay, đi một nước về hướng nhà của mình, không hề quay đầu lại. Nhà nàng là căn thứ ba trong con hẻm này, đó là một căn trong dãy nhà gạch hai tầng, thuộc về trường đại học xxx, cha nàng được chia cho đã từ lâu rồi. Nàng đưa tay bấm chuông cửa, lại không nhin được lên liếc mắt nhìn về phía đầu hẻm, chàng thanh niên vẫn có đứng đó, dáng dấp cao lớn, thẳng tắp. Đột nhiên, nàng phát hiện ra nguyên nhân vì sao nàng cảm thấy chàng có nét quen thuộc, gương mặt chàng có nhiều nét giống như anh chàng tài tử ciné nổi tiếng Tom Cruise! Vừa có nét đẹp trai, lại có nét kiêu ngạo, ngang tàng, giang hồ lãng tử! Trong lòng nàng hơi có chút bối rối, trong lúc thần trí nàng còn đang hoang mang bất định như thế ấy, cánh cửa mở ra.

Nàng chưa kịp nhìn kỹ xem ai là người mở cổng, thân hình nàng đã bị một cánh tay mạnh mẽ, rắn chắc kéo ngay vào trong, tiếp sau đó, đôi mắt nàng bị bàn tay một người bịt lại, cùng một lúc, một giọng nói đầy nam tính, dịu dàng, hớn hờ, vui vẻ vang lên bên tai nàng:

- Đoán thử xem, anh là ai?

Trái tim nàng bất giác đập lên cuồng loạn không kiềm chế được, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao trái tim mình lại đập mạnh đến như thế, nàng há miệng hít vào một hơi thở thật dài, sự hân hoan cuồng nhiệt đang đầy trong trái tim nàng, lồng ngực nàng, giọng nói nàng khàn hẳn đi:

- Không thể nào như vậy được! Hữu Phong, không thể nào là anh được!

- Tại sao lại không được?

Bàn tay được buông ra, trước mắt nàng lại sáng rực, dưới ánh mặt trời rạng rỡ đó, nàng mở to đôi mắt, nhìn trân trối vào người đàn ông cao lớn trước mặt! Cổ Hữu Phong!

Những kỷ niệm của thời thơ ấu hiện ra trước mắt nàng, quay tít như những bánh xe gió phần phật không ngừng, anh chàng thanh niên mới lớn đẹp trai, vẫn thường hay dùng tay bịt mắt nàng lại, hỏi một câu rằng:

- Đoán thử xem, anh là ai?

Nàng vẫn hay thuận miệng kêu loạn lên:

- Anh là Trư Bát Giới, anh là con gián, con giun, anh là hồ ly, anh là chó sói!

- Em là con bé hư quá sức!

Chàng thường cười với nàng, kêu to lên như thế, thế là, nàng bỏ chạy, chàng đuổi theo. Có một lần, nàng bốc nguyên một nắm cát, thả vào mặt chàng không chút nương tay, cát bay vào mắt chàng đau điếng, làm chàng thật sự đổ quạu. Khi chụp được nàng, chàng lật úp người nàng lại lên gối mình, đánh một hơi vào mông nàng, nàng cắn răng không chịu kêu đau, chàng càng đánh nặng hơn nữa, sau đó, đột nhiên, chàng lật người nàng lại, nhìn thấy đôi mắt nàng đong đầy nước mắt long lanh, chàng dùng nguyên cả cánh tay ôm chầm lấy nàng, lẩm bẩm nói bên tai nàng rằng:

- Con bé hư! Anh sẽ đợi em trưởng thành!

Lúc đó, nàng mười tuổi, chàng mười sáu.

Năm chàng xuất ngoại, nàng đã mười sáu tuổi rồi. Thật sự mà nói, chỉ tại vì trên cõi đời này có quá nhiều chuyện vui vẻ, đầy đủ sắc màu, nàng không kịp hít thở, không kịp tiếp nhận, không kịp hấp thu, không kịp tiêu hóa. Bốn năm nay, thật xấu hổ, nàng gần như

không hề nghĩ gì về chàng, ngay cả đôi lúc cha mẹ chàng đến nhà nàng chơi, nàng cũng rất ít khi hỏi thăm về chàng. Chàng chỉ là một người bạn lớn tuổi khi nàng còn bé, bạn thân của anh Hai Triệu Bôi mà thôi! Thế nhưng, bây giờ, chàng đứng trước mặt nàng, ánh mắt hùng hực, thần sắc hớn hờ, mái tóc đen như mun đỏ, đôi môi mỏng mỏng đỏ, đôi mắt mang đầy nét cười và nét thâm trầm, dịu ngọt, khao khát, tìm tòi của chàng, đang chăm chú nhìn nàng, làm cho cả người nàng bỗng dưng có cái cảm giác nóng bừng lên một cách kỳ lạ.

Rút cuộc, Hữu Phong cũng thở ra một hơi dài, chàng nói:

- Ô, Uyển Lan! Sao mà em vẫn cứ mang đầy nét lông bông như thế này?..

Chàng đưa tay ra nhặt một cánh hoa vàng dính trên đầu nàng, lại từ trên cổ áo nàng nhặt lên một cánh hoa khác:

- Cái gì trên áo em đây?

- Kim Cáp Vũ!

Chàng hơi nhướng đôi chân mày, ánh mắt chàng hơi có nét huyền hoặc:

- Kim Cáp Vũ!... Ô! Em, vẫn là em!

Nàng hỏi:

- Anh mong rằng em không là em chẳng?

Chàng vội vàng nói:

- Ô! Không! Anh mong rằng em vẫn là em! Tuy nhiên...

Triệu Bôi từ trong nhà xông thẳng ra ngoài, giọng chàng cất cao lên:

- Ê! Ê! Hai người vào nhà nói chuyện được không? Chuyện của bốn năm xa cách có nói ba ngày ba đêm cũng chưa hết, bộ hai người định đứng ngoài sân này phơi nắng để nói cho hết hay sao?

Uyển Lan chạy đi vào nhà, loại chung cư hai tầng này rất đơn giản và giống nhau, phía dưới lầu là phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, trên lầu là ba phòng ngủ, phía ngoài có một vườn hoa nhỏ đến độ không thể nào nhỏ hơn được nữa, vì cha của Uyển Lan, ông Đoàn Lập Sâm thích cỏ cây hoa lá, nên khu vườn nhỏ này ngoài con đường đi tráng xi-măng dẫn vào nhà, còn trồng đầy cả những loại hoa như phù dung, hoa hồng, hoa hướng dương... ngoài ra ở một góc vườn sát cạnh tường, còn có một cây ba tiêu xanh um những lá. Uyển Lan vẫn thường nói ba là chàng thư sinh gàn, không bao giờ theo kịp sự biến hóa của thời đại, nhất là, thời buổi này mà còn trồng cây ba tiêu để làm gì!

- Thị thùy đa sự chủng ba tiêu?

Táo đã tiêu tiêu, vãn đã tiêu tiêu!

Tạm dịch:

- Sao ai trồng nhánh ba tiêu?

Để cho sớm tối tiêu điều ngán ngơ!

Ba nàng lúc nào cũng chịu ảnh hưởng của thi ca, ông là một thư sinh chính cống, một học giả chính cống, và cũng là “một người cha tốt” chính cống!

Uyển Lan chạy vào tới nhà, Triệu Bôi kéo nàng lại, kề miệng vào tai nàng nói nhỏ:

- Quà sinh nhật anh tặng cho em, có vừa ý không?

Uyển Lan hỏi bằng một giọng ngạc nhiên:

- Quà sinh nhật gì?

Triệu Bôi nói từng chữ thật rõ ràng:

- Có Hữu Phong!

- Anh...

Nghe ra trong giọng nói của ông anh còn có ý nghĩ gì khác, Uyển Lan nhắm thẳng vào bàn chân của chàng, đạp xuống một cái thật mạnh, Triệu Bôi đau đến nhảy dựng cả người lên, một mặt đưa tay bóp vào hông Uyển Lan một cái, một mặt gân cổ la to lên rằng:

- Hữu Phong! Tao nói cho mày nghe nhé, tốt nhất là mày nên tránh con nhỏ em gái này của tao xa một chút, nó là hiện thân của cạp cái, vừa hung dữ vừa ngang tàng, mà lại rất ư là vô lý! Như vậy còn chưa đáng kể, vấn đề nghiêm trọng nhất là, nó không hề có một chút nào dịu dàng của một người đàn bà...

Uyển Lan cũng không vừa, nàng hùng hổ ngắt lời Triệu Bôi:

- Dĩ nhiên rồi! Ai giống như cô nàng Lý San San của anh, vừa dịu dàng, vừa yếu điệu, vừa xinh đẹp, vừa đa tình, cả người mang đầy nét dịu dàng của một người đàn bà, chỉ có điều, sự dịu dàng của người ta không phải chỉ dành riêng cho một mình anh...

- Uyển Lan!

Triệu Bôi kêu lên thật to, thanh âm chàng chứa đầy sự ngượng ngập, bối rối và lo lắng.

Uyển Lan ngẩng đầu lên, mới thấy rằng Lý San San đang đứng yếu điệu ngay nơi phòng

khách, gương mặt tươi cười nhìn chăm chăm vào nàng. Cái giật mình này thật là không cách gì diễn tả nổi, trong sự ngỡ ngàng quá sức, nàng quên luôn cả việc chào hỏi cô chị dâu tương lai, xoay người xông thẳng lên lầu. Vừa đúng lúc, ông Đoàn Lập Sâm - trong chiếc áo dài cổ truyền, đang chậm rãi bước từng bước một xuống lầu, Uyển Lan cắm đầu chạy lên, đâm sầm ngay vào người ông, ông Sâm cong người ôm lấy bụng kêu ui cha liên tiếp, Uyển Lan thuận chân ngồi bệt xuống mấy bậc thang, miệng ngỡ ngàng lẩm bẩm:

- Sao mà kỳ vậy? Hôm nay con cứ như là đầu xe lửa vượt đường rầy, đi tới đâu đụng tới đó!

Ông Sâm nhìn Uyển Lan, bất giác mỉm miệng cười, đưa tay vò vò mái tóc bị ánh nắng chiếu đến nóng hổi của nàng, nói bằng một giọng thương yêu:

- Nào phải chỉ có hôm nay? Ba thấy con ngày nào cũng như đầu xe lửa vượt đường rầy! Hai chục tuổi rồi, mà cứ như một đứa con nít ấy, sau này rồi sẽ ra sao?

Bà Sâm từ trong nhà bếp đi ra, miệng tươi cười nhìn hai cha con:

- Thôi được rồi ông ơi! Ông cứ để yên cho nó như thế đi! Giữ nguyên tính tình nó như thế mà lại hay, ông muốn nó lớn nhanh để làm gì?

Triệu Bôi kêu lên phản đối:

- Mẹ! Ba mẹ chỉ biết dạy dỗ con của người ta, mà không biết dạy dỗ con của mình!

Bà Sâm vừa cười vừa quay sang nhìn con trai:

- Sao? Con lại kèm rềm gì nữa đây?

- Con bé Uyển Lan này đẩy hủ, nó được ba mẹ cưng chiều quá nên hư đi! Ba mẹ cưng nó

kiểu đó, suốt đời nó lớn không nổi đấy! Bây giờ sống dưới sự che chở của ba mẹ, đợi đến khi có một ngày, nó phải tự mình sống độc lập, lúc đó nó mới biết khổ!

Uyển Lan trề môi ra chọc tức anh:

- Tại sao em lại phải tự mình sống độc lập làm gì? Em cứ suốt đời sống dưới sự che chở của ba mẹ, rồi có sao không?

Triệu Bôi cố ý bắt bẻ:

- Chẳng lẽ em không lấy chồng à?

- Em không thèm lấy chồng!

Triệu Bôi nhướn gân cổ hét toáng lên:

- À! Tốt lắm! Ba, mẹ, mọi người đều nghe đấy nhé! Còn Hữu Phong nữa, hi hi, có mày làm chứng hôm nay đó, chính miệng con bé này nói thế đấy, suốt đời nó không thèm lấy chồng! Ha ha, chỉ e rằng có người nghe xong câu nói này sẽ đau lòng đến chết đi được... hi hi, ha ha...

Gương mặt của Uyển Lan đỏ bừng lên, nàng thuận tay chụp lấy một quyển tập trên tay mình, quăng thẳng vào Triệu Bôi, miệng la lên:

- Anh mà còn ở đó cười hi hi ha ha như thế! Anh coi chừng em lật con bài tẩy của anh lên đấy!...

Nàng nhảy dựng lên, đột nhiên chạy thẳng đến bên cạnh Lý San San, đưa tay kéo nàng về một phía góc phòng, dùng tay âu yếm choàng ngang hông San San, nói:

- Em nói cho chị nghe chuyện này nhé, San San, chuyện này chỉ có thể nói nhỏ nhỏ thôi...

Nàng bắt đầu kề miệng vào tai San San nói lầm bầm.

Triệu Bôi cuống quýt, chàng xông thẳng đến, đưa tay kéo hai cô gái ra hai bên, một mặt cuống cuống hỏi:

- San San, con bé này nói gì với em vậy? Em đừng có nghe lời nó nhé! Con bé này chuyên môn đặt điều đặt chuyện, có nói thành không, không nói thành có đấy, cho dù nó có nói gì với em, em cũng đừng thèm nghe nó đấy nhé! Những lời nó nói không có gì hay ho đâu!

Lý San San là một cô gái xinh đẹp và dịu dàng, gương mặt nàng tỏ vẻ ngạc nhiên và mờ hồ không hiểu, nàng lầm bầm:

- Cô ấy nói nghe hay lắm chứ!

Triệu Bôi hỏi một cách cuống quýt:

- Nó nói cái gì?

San San mở to đôi mắt, bắt chước theo giọng nói của Uyển Lan:

- Cô ấy nói như thế này!..

Ông Trăng sáng rực trên đầu,

Cưỡi ngựa đi cụng càu nhàu suốt đêm,

dây cương quăn phải càngh mềm,

va vào cửa miếu lẩn kènh ngay ra...

Phía dưới còn nhiều lắm, em không nhớ hết.

Hữu Phong đang hớp một ngụm nước trà, chàng phì cười đến độ bị sặc phun ra đến gần hết, lại có một ít rớt vào cổ họng, chàng vừa ho vừa cười, đôi con mắt sáng rực nhìn chăm chú vào Uyển Lan. Ông Sâm và vợ đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng không kềm được tiếng cười. Triệu Bội hần học trông mắt nhìn Uyển Lan, định làm mặt dữ dằn với nàng, thế nhưng, chàng thật sự không thể nào làm nghiêm được, cuối cùng cũng phá ra cười sảng sặc. Trong nhất thời, cả nhà cùng cất tiếng cười vang, cười đến độ trời rung đất chuyển. Trong tiếng cười chan hòa khắp căn phòng, Hữu Phong lặng lẽ đi đến bên Uyển Lan, thấp giọng nói với nàng:

- Cảm ơn em vẫn còn nhớ!

Uyển Lan ngơ ngác hỏi:

- Nhớ cái gì?

- Bài hát anh dạy em lúc còn bé...

Chàng thấp giọng đọc:

- ... Ông Trăng sáng rực trên đầu,

Cưỡi ngựa đi cưỡi cầu nhâu suốt đêm,

Dây cương quẩn phải cành mềm,

Va vào cửa miếu lẫn kênh ngay ra,

Ông Trăng ngấm chệ Hằng Nga,

Tô son đánh phấn rất là xinh tươi,

Lòng trần còn lại mấy mươi,

Trăng ơi, Trăng hỡi có cười được chẳng?

Uyển Lan nhìn Hữu Phong bằng đôi mắt ngạc nhiên lẫn ngỡ ngàng:

- Ô! Thì ra bài đồng dao này là của anh dạy cho em đấy à?

Đôi mắt Hữu Phong nhìn chăm chăm vào nàng, chàng thấp giọng nói rằng:

- Đừng nói với anh rằng, em đã quên là anh dạy em bài hát này!... Em biết vì sao anh trở về nước không?

- Anh lấy xong bằng Thạc Sĩ rồi thì về nước, chứ ở ngoại quốc làm gì?

- Điều chủ yếu là vì...

- Ui cha!...

Đột nhiên Uyển Lan la lên thật to, tất cả mọi người trong phòng đều ngỡ ngàng, quay lại nhìn nàng trừng trừng, không biết là chuyện trọng đại gì lại xảy ra với nàng nữa. Thế nhưng nàng lại chạy vào giữa phòng khách, cúi người xuống nhặt quyển tập của mình lên... ban nãy, nàng đã dùng quyển tập này ném vào mình Triệu Bôi. Nàng nhìn vào bìa của quyển tập, kêu lên bằng một giọng vỡ lẽ:

- Thì ra là vậy! Vậy mà mình lại nghĩ rằng hắn có tài tiên đoán thật sự chứ!

- Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?

Bà Sâm hỏi dồn dập, ngóng cổ sang nhìn vào quyển tập trên tay Uyên Lan, đó là quyển “Tin Tức Văn Học”.

Uyên Lan nhướn cao đôi chân mày lên, nói rằng:

- Mẹ ơi, cái tên con viết rõ ràng trên đây này!

Triệu Bôi nhúu đôi chân mày, nói:

- Con bé này, tập của em thì phải viết tên của em chứ! Hôm nay em sao thế? Điên điên khùng khùng gì ấy mà!

Hữu Phong hít vào một hơi thật dài, nhìn vào bóng dáng của Uyên Lan, chàng bất giác cất tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Bà Sâm đưa mắt nhìn Uyên Lan, lại đưa mắt sang nhìn Hữu Phong, bà gật gật đầu như thể vừa nghiệm ra điều gì. Vỗ vỗ tay, bà cất cao giọng, kêu lên rằng:

- Tất cả mọi người đều vào nhà bếp giúp một tay đi, ai bụng thức ăn thì bụng thức ăn, ai dọn chén đĩa thì dọn chén đĩa, hôm nay, chúng ta phải ăn một bữa cho hả hê mới được, để chúc mừng Uyên Lan tròn hai mươi tuổi!

Mọi người hô hoán lên một tiếng, cùng ùa vào nhà bếp như ong vỡ tổ.

hết: [Chương 1](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 2

Sinh nhật hai mươi tuổi vừa qua không được bao lâu, những ngày thi tốt nghiệp đã tiếp nối nhau kéo gần tới.

Buổi sáng, ánh mặt trời từ những khe hở của cửa sổ len lỏi chiếu vào, từ từ di động trong phòng, di động lên đôi môi của Uyên Lan, di động lên đôi gò má của Uyên Lan, cuối cùng chiếu thẳng lên đôi hàng mi cong vút đang khép chặt của nàng. Ánh sáng có mang sức nóng của một ngày đang bắt đầu đó làm nàng thức giấc, nàng trở mình lăn qua, định dùng chiếc mền kéo lên che đi ánh sáng, thế nhưng nàng thất bại, thế là, nàng tỉnh giấc.

Mở đôi mắt ra, điều trước tiên là nàng nghe tiếng chim hót líu lo ngoài song cửa, nàng đưa hai tay lên gối đầu, nằm thẳng trên giường, nàng dùng một tâm tình vui tươi mới mẻ, lóng tai nghe tiếng những con chim sẽ kêu tíu tít ngoài kia, hình như chúng nó đang ồn ào náo nhiệt vô cùng, đang dành ăn chẳng? Đang ca hát chẳng? Đang yêu nhau chẳng? Bất giác nàng nhoẻn miệng mỉm cười.

Có tiếng chân đang tiến đến gần cửa phòng nàng, tiếng chân nhỏ bước, an lành đó, tiếng chân nhẹ nhàng, cẩn thận đó. Nhất định là mẹ đang sợ làm nàng thức giấc! Nàng mở to đôi mắt, bắt giác cất giọng kêu lên:

- Mẹ!

Tiếng chân dừng lại, cửa phòng bị đẩy ra, bà Sâm đứng ngay cửa phòng, tươi cười đưa mắt nhìn nàng.

- Thức rồi à? Sao không ngủ thêm chút nữa? Mẹ đã xem thời khóa biểu của con, sáng hôm nay con không có giờ học, có thể ngủ cho đã. Tối hôm qua, con và bọn Hữu Phong chơi khuya quá, bây giờ sao không ngủ thêm chút nữa?

- Mẹ! Mẹ vào đây!

Uyên Lan lười lỉnh nằm, đầu tựa trên gối, nàng vẫn như một đứa trẻ búng bình và nũng nịu với mẹ.

Bà Sâm đóng cửa phòng, đi đến bên nàng, ngồi lên phía thành giường, bà dịu dàng, thương yêu, thân mật đưa tay ra sờ sờ vào cằm của Uyên Lan, hỏi:

- Con lại có chuyện gì vậy?

- Mẹ, mẹ có cảm thấy là con hơi có chút bất thường không?

Bà Sâm hơi sững người ra:

- Bất thường? Con nói như thế là thế nào?

Uyên Lan đưa tay ra sờ sờ vào những cái nút trên áo mẹ, đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ:

- Con nói cho mẹ nghe nhé! Những đứa bạn con, đứa nào cũng có một khối những buồn bực, bọn chúng đứa nào cũng nói buồn chết được, bực chết được, tương lai rồi không biết ra sao, cha mẹ lại không hiểu được chúng, ngày tốt nghiệp đã gần kề rồi, tốt nghiệp cũng có nghĩa là thất nghiệp, lại cộng thêm những vấn đề của tình yêu, yêu chẳng, lại sợ gặp phải người không tốt, không yêu chẳng, thì lại cô đơn đến muốn khùng luôn... nói tóm

lại, nhiều chuyện quá, nhiều vấn đề quá, mẹ, mẹ có biết không?

Bà Sâm nhìn con gái bằng ánh mắt thông cảm, thương yêu:

- Mẹ biết. Chẳng lẽ con cũng có những sự phiền muộn như thế sao?

Uyển Lan nhướn cao đôi chân mày, nói:

- Con thì ngược lại, vấn đề của con nằm ở chỗ, tại sao những sự phiền muộn mà người khác có, con đều không có! Mẹ, mẹ có biết tại bạn con gọi con là gì không?... Chúng nó gọi con là trái vô tư.

Bà Sâm vừa cười vừa nói:

- Làm trái vô tư dù sao cũng tốt hơn làm cây phiền muộn chứ hả?

- Thế nhưng, tại sao con lại không giống mọi người vậy? Chắc con cũng phải tìm một chút phiền muộn nào đó để cho mình buồn bã một chút, nếu không, hình như con không phải là “người hiện đại” nữa.

Bà Sâm cười lên:

- Chỉ có người đi tìm sự vui vẻ, chứ có ai đi tìm sự phiền muộn bao giờ!...

Bà Sâm ngưng cười, đột nhiên bà đưa mắt nhìn con gái bằng đôi mắt nghĩ ngợi, thâm trầm và thành khẩn:

- ...Tuy nhiên, trong quá trình trưởng thành, đôi khi tự dung chúng ta sẽ trải qua một khoảng thời gian nào đó rất phiền muộn, nhìn thấy cái gì cũng không vừa ý, cảm thấy cả thế giới đều như có lỗi với mình...

- Mẹ, ý của mẹ muốn nói là, con cũng sẽ trải qua thời kỳ đó chẳng?

Bà Sâm nói một cách thẳng thắn:

- Không nhất định là phải như thế. Mẹ mong rằng con sẽ không như thế! Vì con sống trong một gia đình đơn giản và hạnh phúc. Mẹ... mẹ sẽ cố gắng giúp cho con tránh xa những phiền muộn.

Bà đưa mắt nhìn thật sâu vào đôi mắt của Uyên Lan.

Uyên Lan từ trên giường ngồi bật dậy, nàng đưa tay choàng qua vai mẹ, rút đầu vào cổ bà dụi lia dụi lịa, những sợi tóc của nàng làm cho bà Sâm cảm thấy nhồn nhột ở cổ, bà bất giác cất tiếng cười khúc khích. Uyên Lan vừa dụi vừa kêu lên:

- Ô! Mẹ, con yêu mẹ quá! Con yêu mẹ quá! Con yêu gia đình mình quá! Con sẽ không bao giờ phiền muộn, vì con đã có sự thương yêu của tất cả mọi người trong gia đình!

Đôi mắt của bà Sâm hơi có chút nóng lên:

- Ô! Uyên Lan! Thảo nào mà anh Hai con nói con là con bé điên, mẹ thấy quả là hơi có chút điên thật đấy!

Uyên Lan lồm cồm bò dậy, nàng vừa thay bộ đồ ngủ ra, vừa nói:

- Nếu như con hơi có chút điên, thì cũng là do sự di truyền của mẹ đó thôi!...

Nàng vừa cài khuy áo sơ mi lại, vừa hỏi:

- ... Lúc mẹ khoảng bằng tuổi con, có phải mẹ cũng điên điên khùng khùng như con thế này? Cũng vui vẻ như thế? Cũng không hề biết buồn là gì như thế?

Bà Sâm hơi khựng người lại. Bà hồi tưởng lại, nói bằng một giọng hơi dè dặt:

- Không! Có thể, mẹ hơi đa sầu đa cảm hơn con một chút.

- Như vậy, đó là sự di truyền của ba rồi!... Thế nhưng ba là con một sách gàn, cũng may là con không có cái tính gàn đó của ba!...

Uyển Lan vừa mặc quần vào, vừa nói, không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy buồn cười, nàng đi ra cửa phòng, bước về hướng nhà tắm, hỏi:

- Cả nhà đi đâu hết rồi mẹ?

- Ba con đi dạy rồi! Anh Hai con đi làm rồi!

Uyển Lan đứng dừng lại, nàng quay đầu nhìn mẹ:

- Mẹ, bình thường mẹ ở nhà một mình, có cảm thấy buồn không?

- Không.

- Tại sao?

- Vì trái tim của mẹ đã tràn đầy bởi tất cả mọi người trong gia đình rồi.

Uyển Lan gật gật đầu cảm động:

- Đợi đến khi anh Hai cưới vợ, nhà mình lại có thêm một người nữa. Mẹ, mẹ có thích San San không? Mẹ cảm thấy chị ấy rất đàn bà không?

- Đúng vậy!

- Chị ấy dễ thương hơn con không?

Bà Sâm cười lên, mắng yêu:

- Ô, con bé khùng này, hôm nay con làm sao vậy? Sao mà hỏi đủ thứ chuyện hết vậy? Mẹ nói cho con nghe, Uyên Lan, trong trái tim của mẹ, trên thế giới này không có một đứa con gái nào dễ thương bằng con hết. Thôi được rồi, đi rửa mặt đánh răng đi!... À, còn có một chuyện đứng đắn muốn nói với con, cái công việc ba tìm cho con đây, đã xong rồi, tạp chí XXX đã bằng lòng nhận con vào làm ký giả tập sự, bây giờ chỉ đợi con tốt nghiệp ra trường thôi đó.

Uyên Lan hoan hô lên:

- A ha! Họ không chê là con chỉ tốt nghiệp ở trường kỹ thuật thôi sao?

Bà Sâm trừng mắt nhìn con gái:

- Tốt nghiệp ở trường nào có gì là quan trọng đâu? Điều quan trọng là con có khả năng làm việc hay không thôi!... Mà thật sự, mẹ cũng có chút lo lắng đấy chứ!

- Lo lắng cái gì? Lo lắng cho con không có đủ khả năng chăng?

- Lo lắng là con điên điên khùng khùng như thế này, muốn nói gì là nói ngay, sợ rằng khi con phỏng vấn người ta, biết đâu con lại hỏi thiên hạ những câu hỏi kỳ lạ, làm cho người được phỏng vấn tức chết đi ấy chứ!

Uyên Lan cười to lên:

- Ha ha! Thật là, hiểu con không ai bằng mẹ. Điều đó cũng có thể xảy ra lắm đấy!

Nàng chạy nhanh vào nhà tắm. Bà Sâm ngồi đưa mắt nhìn theo dáng nàng khuất khỏi

cửa. Bà vẫn ngồi ở đó, lặng lẽ xuất thần hết một lúc, mới đứng dậy, bắt đầu dọn dẹp phòng ngủ của Uyên Lan một cách máy móc, kéo khăn trải giường lại cho ngay ngắn, xếp mền lại cho gọn ghẽ, nhặt chiếc áo ngủ bị vứt dưới giường lên... trong lòng bà mơ hồ, nghĩ ngợi đến Uyên Lan, đưa con gái vui vẻ, liến thoắng, không hề biết đến những sầu khổ của nhân gian của bà, không biết nó có thể giữ được sự vô tư, hồn nhiên như thế đến suốt đời hay không? Từ Uyên Lan, bà lại nghĩ đến Triệu Bôi, nghĩ đến San San, rồi nghĩ đến Hữu Phong, bất giác bà lại ngồi xuống thành giường, trên tay cầm chiếc áo ngủ của Uyên Lan, ngẩn ngơ suy nghĩ.

- Hà!...

Không biết Uyên Lan đã trở về phòng từ bao giờ, nàng đột nhiên kêu to vào tai bà một tiếng, làm bà giật nảy cả mình lên, Uyên Lan cười to:

- ... Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?... Con phải đi đây!

- Đi đâu vậy? Con không ăn sáng sao?

- Gần trưa rồi mà còn ăn sáng gì nữa! Con đi đến nhà bạn nghiên cứu bài vở một chút, gần tới ngày thi tốt nghiệp rồi. Tối nay, con lại hứa với Hữu Phong là sẽ đi dạo vũ với anh ấy, có cả anh Hai và San San nữa, Hữu Phong mời đấy, dù sao thì anh ấy cũng là người nhiều có tiền nhất. Mẹ, mẹ có biết công việc làm của anh ấy ở công ty xây cất Vĩ Lập không? Anh ấy nói anh ấy là kỹ sư, con thì lại thấy, suốt ngày anh ấy cứ leo lên leo xuống ngoài công trường, chẳng khác nào một tên cu li!

Bà Sâm tiếp lời:

- Con đừng nên xem thường công việc của nó, vừa mới về nước, mà đã tìm được một chỗ làm tốt như thế, ít ra cũng phải có một chút bản lĩnh thật sự mới được chứ!

Uyên Lan đứng dừng lại:

- Hình như mọi người ai cũng đều có vẻ hâm mộ Hữu Phong quá nhỉ!

Bà Sâm nhìn nàng bằng ánh mắt dò xét:

- Con không hâm mộ sao?

Nàng hơi nhượng nhượng đôi chân mày:

- Con?... Thành thật mà nói, con cũng chưa biết nữa! Vì hai chữ hâm mộ không thể nào nói một cách tùy tiện được, nếu không khéo, người khác rất dễ hiểu lầm ý nghĩ của mình lắm. Con nghĩ...

Nàng hơi trầm ngâm một lúc, mỉm cười nói:

- Tóm lại, con rất thích ở bên cạnh anh ấy!

Ôm lấy những quyển tập lên tay, nàng bắt đầu cất bước xuống lầu, bước chân vẫn như vừa đi vừa nhảy, xuống tới phía dưới, nàng mới cất cao giọng nói vọng lên lầu:

- Con không về ăn cơm trưa nay đâu nhé, mẹ!

Đi ra phía ngoài cửa, đóng cánh cổng ngoài lại, miệng nàng bắt đầu huýt sáo. Triệu Bôi không thích nàng huýt sáo tí nào, nói rằng con gái huýt sáo trông thật giống dân “du thủ, du thực”. Do đó, Triệu Bôi phải có một cô bạn gái đảm đảm, dịu dàng như San San. Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, bước chân hướng thẳng về phía đầu con hẻm, đột nhiên, có một bóng đen to lớn đứng dừng ngay trước mặt nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, quên luôn cả huýt sáo. Đôi mắt nàng tiếp xúc ngay với đôi con ngươi hừng hực sáng, một gương mặt hình như đã có gặp gỡ đâu đây, cái miệng to rộng đang nhoẻn ra cười với nàng. Người đó nói:

- Trúng số rồi!

Nàng hỏi một cách ngạc nhiên:

- Cái gì? Anh là ai?

Hắn nói:

- Quên nhanh vậy hay sao? Tôi là “một trận gió” đấy!... Còn nhớ không, tôi có hứa là nếu trúng số, sẽ chia cho cô một nửa, bây giờ trúng thật rồi đó.

Anh chàng xòe tay ra, trên ngón tay kẹp một tấm vé số. Nàng vỡ lẽ ra, tên con trai bị trái banh rớt trúng ngay đầu! Nàng cười lên, lắc lắc đầu, không tin:

- Đừng có nói xạo! Tôi không tin là anh trúng số đâu!

- Thật mà, không gạt cô đâu, trúng hai số cuối cùng đấy, có thể lãnh được hai mươi đồng, cô nói xem, chúng ta nên chia tiền, hay là đi đổi ra hai tấm vé số, mỗi người một tấm.

Nàng nhìn nhìn vào tấm vé số, lại nhìn nhìn vào chàng, mở to đôi mắt ra, thật sự kinh ngạc:

- Trúng thật à?

Chàng dúi tấm vé số vào tay nàng:

- Chưa tin nữa sao? Cô cầm tờ vé số này đi ra tiệm bán vé số ngoài ngõ hỏi thử xem sao.

Họ đã đi tới ngoài đầu ngõ, ở đó có một tiệm bán vé số, đằng trước tiệm có treo một tấm bảng to, bên trên có ghi những số trúng giải kỳ này, nàng cầm tấm vé số ra đối chiếu, quả nhiên! Trúng hai con số cuối cùng! Tuy rằng, đó là giải thưởng nhỏ nhất trong các giải,

tuy rằng, trúng giải thưởng này cũng chẳng khác nào không trúng gì hết, vậy mà nàng vẫn hô hoán lên một tiếng thật trẻ con, nói một cách hớn hờ rằng:

- Tôi đã nói với anh rồi mà, thế nào anh cũng trúng vé số đó thôi! Tuy nhiên, sao mà anh đại thế này?

Chàng ngó người ra, nhìn nàng ngạc nhiên:

- Tôi đại? Tôi đại như thế nào?

- Anh chỉ mua có một tấm, dĩ nhiên là chỉ trúng một giải nhỏ thôi, lúc đó, anh nên mua một trăm tấm, như vậy, thế nào anh cũng trúng giải nhất cho mà xem!

Chàng trợn trợn đôi mắt:

- Ô, thế à?... Lẽ ra, tôi phải đến tổng nha xổ số, bao hết tất cả các vé số ở đó, như vậy, bảo đảm là tất cả những giải thưởng sẽ lọt hết vào tay tôi!

Nàng cất tiếng cười lên, giọng cười ròn rã:

- Ô!... Đó là cách hay nhất đấy chứ nhỉ? Nhìn không ra, anh cũng là người có đầu óc tính toán dữ quá chứ!

Chàng nhìn nàng không chớp, nói:

- Cô vẫn còn thích cười như thế à! Tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào thích cười nhiều như cô vậy!

Nàng đưa tấm vé số trên tay lên, hỏi:

- Chúng ta giải quyết tấm vé số này như thế nào đây?

- Đổi lấy hai tấm vé số, mỗi người một tấm!

- Được lắm!

Nàng nói một cách gọn gàng, làm như chuyện nàng có phần trong tấm vé số này là chuyện đương nhiên. Đi vào tiệm bán vé số, nàng đổi ra hai tấm vé số mới thật nhanh, cầm hai tấm vé số mới trên tay, nàng nói:

- Anh rút một tấm đi!

Chàng trừng mắt nhìn nàng, lắc đầu lia lịa:

- Không được! Không thể làm như vậy được, như vậy là không công bình tí nào!

Nàng hỏi thật ngây thơ:

- Không công bình? Như vậy thì anh muốn như thế nào?

Chàng nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng về phía vệ đường, chỉ vào phía trước, nói:

- Cô thấy không? Ở đó có một quán café, chúng ta vào đó, kiếm một chỗ ngồi xuống, tôi mời cô uống một ly café, rồi chúng ta từ từ nghiên cứu, xem phải giải quyết hai tấm vé số này như thế nào.

Nàng ngược đôi mi cong lên, trừng mắt nhìn chàng, nụ cười trên môi nàng mất đi, nàng nói:

- Phức tạp đến thế à? Anh tưởng tôi là con nít ba tuổi hay sao? Tôi không lấy tấm vé số này nữa đâu, anh lấy hết đi!

Nàng nhét hai tấm vé số vào tay chàng, quay người định bỏ đi.

Chàng lệ làng đưa cánh tay ra, chống thẳng lên tường, cản ngay đường đi của nàng. Ánh mắt chàng đen sâu thăm thẳm, nhìn thẳng vào nàng, nụ cười trên môi chàng cũng mất đi, chàng nói bằng một giọng chính chắn, nghiêm nghị và trầm thấp:

- Đây là lần đầu tiên tôi mời một cô gái đi uống café.

Không hiểu tại sao, ánh mắt đó của chàng, cùng giọng nói đó của chàng, đều làm cho trái tim nàng cảm thấy đánh bình một tiếng. Bất giác, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đó, trên gương mặt chàng có một sự biểu lộ đặc biệt nào đó, chân thành, thiết tha và đầy cảm tính. Nàng cảm thấy tấm rào đề phòng nho nhỏ trong lòng mình đang từ từ tan chảy ra, biến mất đi. Có một thứ tình cảm dịu dàng, êm nhẹ nào đó mà chính nàng cũng không hiểu, đang từ từ úp chụp lấy nàng. Nàng và chàng đứng nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng nàng cười lên. Nhường nhượng đôi chân mày, nàng làm ra vẻ nhẹ nhàng:

- Thôi được! Tôi cũng đi thử xem, xem anh có phương pháp gì hay ho để giải quyết hai tấm vé số này!

Bọn họ đi vào quán café đó, quán café có cái tên rất dễ thương, gọi là “Nhã Hương”. Cách trang trí bên trong mang nhiều nét lãng mạn của Âu Châu, trên tường gắn nhiều cái đèn có hình ngọn đuốc, trên mỗi bàn đều có một ngọn đèn dầu, trên cửa sổ là những tấm sáo kết hạt thủy tinh lóng lánh, ánh sáng trong quán mang đầy nét dịu dàng và u nhã. Họ chọn chỗ ngồi ở một góc phòng, hôm nay không phải là ngày nghỉ, lại là buổi sáng, quán café không có bao nhiêu người, ở góc phòng, là cây đàn organ nằm trống trải, chơ vơ trên bậc cao cô độc, không có người ngồi đàn. Chỉ có tiếng nhạc réo rắt của một bài nhạc cổ điển, đang phát ra từ chiếc máy hát.

Sau khi bọn họ gọi xong hai ly café, Uyên Lan nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện:

- Được rồi, đem phương pháp của anh ra nói đi, xem có gì hay ho không?

Chàng tựa thật sát vào ghế, nhìn nàng chăm chú hồi lâu, sau đó, chàng để hai tấm vé số lên trên bàn, rút ra từ trong túi áo một cây viết, viết mấy chữ lên một trong hai tấm vé số đó, đẩy đến trước mặt nàng, nàng nhìn vào, trên đó viết rằng:

- Mạnh Thiều

Điện thoại: 776822

Nàng lẩm bẩm đọc:

- Mạnh Thiều? Đó là tên của anh à?

Chàng gật đầu, ánh mắt chàng long lanh dưới ánh đèn mờ ảo:

- Đúng vậy, cô không thể nào suốt đời cứ gọi tôi là một trận gió được. Tấm vé số này là của cô đấy, nếu trúng giải, gọi điện thoại cho tôi. Sau đó, cô cũng nên viết số điện thoại của cô lên tấm vé số của tôi, nếu như tôi trúng giải, tôi cũng có thể gọi điện thoại cho cô. Như thế, cho dù ai trong chúng ta trúng giải thưởng, cũng đều có thể chia đều cho nhau hết, cô nói đi, như vậy có phải là rất công bằng không?

Nàng nhìn chàng, một lúc thật lâu, sau đó, đột nhiên nàng cắn chặt đôi môi, cố gắng nhin tiếng cười không thể kềm được, nói rằng:

- Anh cần phải đi một vòng thật lớn như thế để xin số điện thoại của tôi hay sao?

Đôi chân mày sậm của chàng hơi chau lại, chàng nói:

- Đủ thấy là tôi cũng đã có rất nhiều thiện chí.

Nàng vừa mỉm cười vừa lắc lắc đầu, cầm lấy cây viết, nàng viết số điện thoại của mình

lên tấm vé số kia thật nhanh, sau đó, đẩy tấm vé số sang cho chàng. Chàng cầm lên, cẩn thận đọc một lượt, sau đó trịnh trọng xếp tấm vé số đó lại, cho vào trong ví da, cất vào túi, Uyên Lan ngồi nhìn chàng, nói:

- Anh là học trò? Hay là đã ra trường rồi?

- Ra trường nhiều năm lắm rồi, tôi đang đi làm.

- Anh nhất định phải là một người làm việc không siêng năng tí nào.

- Tại sao?

- Hôm nay không phải là ngày chúa nhật, bây giờ là mười một giờ sáng, anh không đến sở làm việc, mà lại ngồi trong quán café, uống café với một cô gái xa lạ.

Chàng hơi mỉm miệng cười.

- Óc suy đoán của cô rất phong phú, sau này nhất định sẽ là một ký giả tốt.

- Làm sao anh biết tôi học ngành truyền thông báo chí?Ồ, đúng rồi, những quyển tập bị rớt xuống đất của tôi hôm đó..., anh tỉ mỉ, tinh tế hơn cái bề ngoài của anh rất nhiều, tôi xem, anh đi làm ký giả mới là đúng hơn cả!

Chàng nói:

- Cô nói đúng rồi đấy!

Nàng không hiểu:

- Tôi nói đúng cái gì?

- Tôi là một ký giả, tốt nghiệp ngành truyền thông báo chí ở trường đại học Chính Trị, hiện giờ đang làm việc cho báo XXX, tôi không có giờ đến sở nhất định, thường thường ban ngày tôi đi đủ chỗ, chỉ có buổi tối mới ghé vào tòa soạn viết bài. Do đó, tôi có thể ngồi trong quán uống café với một cô gái xa lạ vào lúc mười một giờ sáng như thế này, điều này không có nghĩa là tôi không siêng năng trong việc làm.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn chàng:

- Ô! Thì ra là anh cũng học ngành truyền thông báo chí đấy à?

- Đúng vậy!

- Anh làm ký giả mấy năm rồi?

- Ba năm.

Nàng hỏi một cách soi mói:

- Trong ba năm nay, đây là lần đầu tiên anh mời con gái đi uống café?... Bản lĩnh nói dối của anh cũng cao đấy nhỉ?

Chàng nói thật rõ ràng, đơn giản, giọng chàng khẳng định và trầm thấp:

- Tôi chưa bao giờ nói dối. Tin hay không tùy cô.

Nàng đón lấy ánh mắt hùng hực đó của chàng, đột nhiên, nàng cảm thấy trong lòng mình có hơi bối rối, lộn xộn, tên con trai này, tên Mạnh Thiệu này, cả người hấn mang đầy những tín hiệu nguy hiểm! Nàng chưa bao giờ gặp phải những chuyện như thế này, chưa bao giờ có cái kinh nghiệm như thế này, nàng cảm thấy Mạnh Thiệu đang dùng ánh mắt sắc nhọn đó của chàng, nhìn suốt vào nàng, từng phần rồi từng phần. Chưa bao giờ có ai dám dùng ánh mắt táo bạo, không chút e dè như thế để nhìn nàng. Đột nhiên nàng thấy

mình cần phải cảnh giác, nàng cảm thấy chàng thật là kỳ quái, khó hiểu và không giống ai! Nàng đẩy ly cà phê ra, hỏi một cách thẳng thừng:

- Nếu là lần thứ nhất, tại sao không chọn một người khác mà lại chọn tôi?

Chàng nói một cách ngớ ngẩn:

- Tôi nghĩ... tại vì không có cô gái nào khác làm rớt bánh trứng đầu tôi! Mẹ tôi vẫn thường nói, cái đầu tôi thiếu mất một cái huyết nào đó, trái bánh đó của cô, có lẽ đã mở cái huyết đó trong đầu tôi rồi đấy! Thành thật mà nói, tự tôi cũng không hiểu được tại sao mình lại làm như vậy?

Chàng lắc lắc đầu, gương mặt mang đầy nét ngẩn ngơ, nàng ngạc nhiên nhìn chàng, nghe chàng nói mấy câu nói đó, sự cảnh giác của nàng bất giác bay đi đâu mất hết, cái cảm giác buồn cười lại trở về, đúng là một tên ngố! Nàng nghĩ, ngay cả một câu nói tăng bốc mà hần cũng không biết nói ! Đúng là một tên ngố! Hần ta đã chọn làm đối tượng rồi! Hần không biết rằng, nàng cũng là người bị thiếu mất một cái huyết nào đó trong đầu như hần đó thôi! Nghĩ đến đây, nàng lại bất giác phát tiếng cười lên không kềm được, cười đến độ phải cúi gằm đầu xuống, cười lên thành tiếng, cười đến độ không thể không đưa tay lên bịt miệng lại.

Chàng hỏi một cách buồn bực:

- Trông tôi rất tức cười phải không? Cô có thể nào nói cho tôi nghe, câu nói nào của tôi đáng để cô cười như thế?

Nàng nói:

- Anh đã biết là tôi rất thích cười, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm cho tôi cười được, và lại, không phải tôi đang cười anh đâu, tôi đang cười chính mình đấy chứ!

- Cười chính mình? Cô có gì đáng để cười đâu?

Nàng vừa cười vừa nhìn chàng:

- Tôi ấy à?... Mạnh Thiều, để tôi nói cho anh nghe một bí mật nhé!

- Bí mật gì?

Nàng vừa cười hi hi vừa nhìn chàng chăm chú, từ từ chậm rãi nói rằng:

- Trong đầu anh, có thể chỉ thiếu có một cái huyết, chứ còn trong đầu tôi, thiếu ít nhất là mười tám cái huyết. Đồng thời, cho đến hôm nay, chưa có ai ném banh trúng vào đầu của tôi cả!... Thôi, tôi phải đi đây, không nói chuyện với anh nữa đâu, chào anh nhé!

Nàng ôm mấy quyển tập trên bàn lên tay, đứng dậy thật nhanh nhẹn, chiếc cằm nhỏ hơi hất lên cao, nói đi là đi. Nàng vừa đi, trên môi vừa nở một nụ cười hồn nhiên lém lỉnh không kèm chế được.

Mạnh Thiều ngồi ở đó, chàng không giữ nàng lại, cũng không di động, chỉ nhìn trừng trừng theo bóng dáng mảnh mai, tha thướt của nàng, nhẹ nhàng nhanh nhẹn lướt đi về hướng cửa ra vào của quán café. Một áng mây, chàng mơ hồ nghĩ ngợi, nàng đúng là một áng mây lơ lửng trên vùng trời cao! Một áng mây phiêu du bàng bạc, một áng mây không dễ gì chụp lấy, một áng mây cao vợi vợi trên không, một áng mây nhìn thấy đó mà với tay không tới... áng “mây” đó dừng lại rồi, ở ngay cửa, nàng đứng lại khoảng hai giây, sau đó, đột nhiên, mái tóc dài của nàng hất lên thành một hình vòng cung trên khoảng không, thân hình của nàng nhanh nhẹn quay trở lại, nhìn thẳng vào chàng, nàng cười lên. Nụ cười nàng hơi có vẻ ngượng ngập, hơi có vẻ e thẹn, hơi có vẻ “cầu tài”, nàng đi thẳng trở lại, đứng dừng ngay trước mặt chàng:

- Anh học ngành truyền thông báo chí, hẳn là rất quen thuộc với những môn học trong đó chứ gì?

- Có lẽ vậy.

- Tôi sắp thi tốt nghiệp rồi, anh có chịu luyện thi cho tôi không?

Ánh mắt chàng sáng long lanh, chàng nói:

- Bằng lòng cả hai tay hai chân.

- Như vậy, trước khi ôn bài cho tôi, mời tôi ăn trưa được không? Tại vì tôi đói bụng rồi.

Chàng nhìn nàng trân trối, trên gương mặt trẻ trung đỏ của nàng, đọng đầy ánh sáng tươi mát của tuổi thanh xuân, trong đôi mắt sáng long lanh kia, phát ra những tia sáng dịu dàng đầm thắm, khoé miệng hơi cong lên phía trên đó, chứa đựng một nụ cười hóm hỉnh ngây thơ. Đẹp biết bao nhiêu một áng mây biết cười! Chàng nhảy dựng ngay dậy:

- Chẳng những có thể mời cô ăn trưa, mà cũng có thể mời cô ăn tối luôn nữa!

hết: [Chương 2](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 3

Năm giờ chiều.

Thi xong môn học cuối cùng, Uyên Lan thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đề thi đều rất dễ dàng, ngó bộ, cuộc đời học sinh của nàng, đã bắt đầu chấm dứt từ đây rồi. Về sau, là tương lai và sự nghiệp, đang chờ đợi nàng bước vào phần đấu!

Nhặt nhanh lấy những quyển tập, nàng bước ra khỏi giảng đường, hai cô bạn học thân thiết nhất của nàng - Trần Mỹ Oanh và Hứa Tú Hằng - hai người đi hai bên nàng, đang tranh luận sôi nổi về vấn đề xuất ngoại và hôn nhân.

Mỹ Oanh cho rằng, thanh niên hiện đại cần phải đi nước ngoài, chỉ có đi nước ngoài tiếp tục học hành mới có tương lai, Tú Hằng là một người có đầu óc bị quan, nàng không ngừng nói:

- Con gái con gung, học cho cao để làm gì, mẹ tao cứ nói với tao rằng, thời đại mới bây giờ, có được cái bằng đại học, cũng là chỉ để kiếm chồng cho dễ dàng một chút. Tưởng tượng xem, thế giới này cũng thực tế vô cùng, con gái học lấy bằng Thạc sĩ, Bác sĩ, rồi sau đó bị bệnh thần kinh trở về nước cũng nhiều vô số kể, mà suy cho cùng, không có một người đàn ông nào muốn vợ mình giỏi hơn mình cả! Do đó, điều thực tế nhất là, nên đi tìm cho mình một “đáng lăng quăng” để nâng khăn sửa túi là hơn cả!

Mỹ Oanh không ngừng chắc chắc lưỡi:

- Chắc chắc, con nhỏ này có chí khí dữ dằn! Mới có ngoài hai mươi tuổi, đã lo chuyện kiếm chồng! Mi không thử nghĩ xem, thế giới bên ngoài to lớn biết mấy, chúng ta chưa hề được nhìn thấy gì cả, từ nhỏ đến lớn đi học cũng đã mất hết mười bốn, mười lăm năm, không để gì mới tốt nghiệp ra trường, giặt lấy được mảnh bằng đại học, lúc này mới là lúc hưởng thụ cuộc đời, hưởng thụ tuổi thanh xuân, chưa gì mi đã muốn chui đầu vào nhà bếp. Lập gia đình là gì? Lập gia đình là nhà tù của đàn bà con gái, từ đây trở thành một cái máy nấu cơm giặt đồ, sinh con đẻ cái...

Tú Hằng ngắt lời nàng:

- Ai bảo mi đi nấu cơm giặt đồ sinh con đẻ cái? Chẳng lẽ mi không biết tìm một người giàu có để lấy hay sao?

Mỹ Oanh kêu lên:

- Mấy người giàu toàn là mấy ông già! Có ai sinh ra đời mà đã giàu đâu? Đợi đến khi hấn làm được nhiều tiền, thì cũng đã bảy tám chục tuổi, già cúp bình thiết rồi chứ còn trẻ được đâu! Còn như đám con trai nhà giàu ấy hả, tao không thèm rở tới...

Tú Hằng tiếp lời:

- Tao hiểu rồi! Giác mộng xuất ngoại của mi, chẳng qua là để tìm một tên bác sĩ để “nâng khăn sửa túi” đấy thôi!

- Mi biết, mi biết cái nỗi gì...

Uyển Lan không còn nhịn được nữa, nàng kêu lên thật to:

- Ê ê ê, tao thấy rằng bọn mi tranh luận toàn là chuyện ruồi bu không thôi!

Tú Hằng nói:

- Sao vậy? Mi muốn làm gì chứ?

Uyên Lan ngẩng đầu lên nói:

- Tao không xuất ngoại, cũng không lấy chồng! Tao đi làm ký giả, mọi chuyện của tương lai, cứ để cho nó phát triển tự nhiên! Tao không bao giờ nghĩ rằng mình vĩ đại hay có nhiều chí lớn, một người bình thường, tốt nhất là nên thấy rõ mình là một người bình thường, tao là loại người sinh ra là không thể tạo lập nên sự nghiệp gì vĩ đại! Tao áy à? Tao... tao là một áng mây.

Nàng ngửa đầu lên nhìn trời, cười khúc khích.

Tú Hằng kêu lên thật to:

- Mi là một áng mây!... Mi là một con bé điên khùng, đầu óc lúc nào cũng nghĩ lộn xộn những chuyện không đâu!

Uyên Lan cười càng to hơn nữa:

- Ha! Cũng có thể! Không phải chỉ có một mình mi nói câu này đâu!

Bọn họ đã đi tới ngoài cổng trường, vẫn còn ở đó cãi nhau bô lô ba la không dứt, đột nhiên, có một hồi còi xe kêu lên inh ỏi, một chiếc Honda Civic chạy trở tới, dừng ngay trước mặt họ. Đồng thời cái đầu của Hữu Phong đưa ra ngoài cửa, chàng cất giọng kêu to lên:

- Uyên Lan, anh đến để rước em đây!

Uyển Lan đưa mắt nhìn Hữu Phong, cười lên. Quay đầu lại vẫy vẫy tay với Tú Hằng và Mỹ Oanh, nàng vội vàng nói:

- Không ở đây cãi nhau với chúng bây nữa, tao phải đi về đây!

Tú Hằng đưa mắt nhìn Uyển Lan chui vào chiếc xe hơi của Hữu Phong, nàng ngạc nhiên nói với Mỹ Oanh rằng:

- Ngó bộ, chó biết kêu không cần, chó biết cần không biết kêu, trông con bé này suốt ngày hi hi ha ha, nhảy nhót nhót nhót, như thể một đứa con nít, vậy mà lại có bạn trai đi xe hơi đến rước nhỉ!

Mỹ Oanh nói:

- Có thể, đó là anh của nó!

- Anh của nó tao đã có gặp rồi, là nhân viên của một công ty hàng không, làm gì có khả năng mua nổi xe hơi? Vả lại, anh trai mà đi rước em gái à? Đừng có ngố như vậy!

Uyển Lan nào có nghe được những lời này, mà cho dù có nghe đi nữa, nàng cũng chẳng để ý đến đâu! Nàng chui vào xe hơi của Hữu Phong, ngồi bên cạnh chàng, Hữu Phong đang chuẩn bị rồ máy xe chạy đi, Uyển Lan gấp rút kêu lên:

- Chờ một chút!

- Sao?

Uyển Lan cười hi hi, nói:

- Nhìn ra ngoài cửa xe xem, hai đứa con gái nói chuyện với em khi nãy đấy, anh có thấy không?

- Có, thấy rồi, có chuyện gì không?

- Nhìn rõ chưa?

Hữu Phong lại đưa mắt nhìn hai cô gái thêm một lần nữa, nói bằng một giọng ngờ vực:

- Nhìn rõ rồi, sao?

- Anh thích đứa nào? Em giới thiệu cho!

Hữu Phong trừng mắt nhìn Uyên Lan một cái, “vù” một tiếng, chàng rồ máy nhấn ga vọt mạnh tới trước, chiếc xe lao vút về phía trước như tên bắn, Uyên Lan bị sức vọt tới trước này, làm cho thân hình ngã bật về phía sau, suýt chút đã lăn nhào ra ghế. Nàng ngồi thẳng dậy, ngạc nhiên mở to đôi mắt ra nhìn Hữu Phong:

- Anh làm gì vậy? Khoe xe mới mua ngon lành chẳng? Hay là khoe tài lái xe của anh?

Hữu Phong nói bằng một giọng buồn bực:

- Mua chiếc xe bằng cách trả góp, có gì là ngon lành đâu. Còn tài lái xe của anh, có cần gì phải biểu diễn với em!

Uyên Lan nhìn chàng, nét mặt ngây thơ:

- Ô, anh đang quạu chẳng? Ai làm cho anh quạu vậy, nói cho em nghe xem! Có phải là anh lại đang bắt bớ cho những người công nhân dưới quyền của anh? Chê ông chủ keo kiệt quá phải không?

Hữu Phong quay đầu sang, nhìn Uyên Lan một cái thật sâu, chàng bắt giác thở ra một hơi dài thườn thượt, hạ thấp giọng nói:

- Uyên Lan, em làm sao vậy chứ?

Uyên Lan nói một cách ngạc nhiên:

- Em?... Em có gì đâu!

Hữu Phong lại đưa mắt nhìn Uyên Lan thêm một lần nữa, chàng bậm miệng lại không nói gì, chỉ yên lặng chăm chú lái xe. Uyên Lan cũng không chú ý đến chuyện đó nữa, nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, tâm tình nàng vô cùng thoải mái, thi xong rồi, nàng chỉ cảm thấy cả người “thơ thới hân hoan”. Nhìn vào con đường, những cửa tiệm và đám đông người đang lao vun vút về phía sau, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đang chan hòa một niềm vui phơi phới. Bất giác, nàng bắt đầu hát lên nho nhỏ, một bài hát theo nhịp điệu vui tươi:

- Em là một áng mây,

Lơ lửng lơ chừng trời,

Bóng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh.

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui,

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi...

Hữu Phong đốt lên một điếu thuốc, thổi ra một hơi khói, ánh mắt của chàng nhìn thẳng ra ngoài cửa xe, nói lặng lẽ:

- Nếu như em muốn hát, em có thể đổi bài hát khác được không?

Uyển Lan kinh ngạc quay đầu lại nhìn chàng:

- Ô, anh không thích bài hát này sao? Em cảm thấy nó hay lắm đấy chứ. Em nói cho anh nghe nhé, trong bao nhiêu bài thơ của Từ Chí Ma (Từ Chí Ma là một nhà thơ mới của nền văn học Trung Quốc hiện đại - chú thích của người dịch), chỉ có bài thơ này còn có một chút gì đó nghe cảm được. Chứ còn cái gì mà “Đừng véo em, em đau!”, nghe sao mà ớn lạnh. Mấy nhà thơ nổi tiếng này đây hử, không phải bài thơ nào cũng hay hết đâu. Thí dụ như, Hồ Thích có một bài thơ nhỏ, nói là: “Vốn không muốn tương tư, Vì sợ tương tư khổ, Sau nhiều lần suy nghĩ, Thà rằng khổ tương tư”, em thật sự không biết nó hay ở chỗ nào? Tại sao lại thà rằng khổ vì tương tư? Đời người cần phải lo tìm niềm vui cho kịp thời, tại sao lại “thà rằng” chịu khổ chứ? Em thật sự không hiểu được hai chữ “thà rằng” đó! Làm cách gì cũng không hiểu nổi!

Hữu Phong thở ra một hơi khói thật dày:

- Nếu như... em không có cách gì không tương tư, lại không chịu “Thà rằng khổ tương tư”, thì em sẽ làm sao đây?

Uyển Lan nhướn cao đôi chân mày, nói rằng:

- Thì tranh đấu để được chứ sao! Hai chữ thà rằng có nghĩa là chịu thua, chịu thua rồi thì còn có gì để nói nữa đâu? Thà rằng khổ tương tư! Nghe ra có vẻ như là rất đẹp, nhưng nghĩ cho cùng thì thật là không có lý chút nào!...

Nàng lại nhìn ra phía ngoài cửa xe, đột nhiên, nàng kêu to lên:

- ... Ê ê, Hữu Phong, anh đi đâu vậy?

- Đi ra ngoại ô.

- Tại sao lại đi ra ngoại ô?

- Đi tìm một chỗ nào đó, để giải quyết hai chữ “thà rằng” này cho xong!

Uyển Lan mở to đôi mắt, nhìn Hữu Phong một cách kinh ngạc:

- Anh đang chơi trò cút bắt với em chăng? Anh nói gì mà em không hiểu.

Chàng nói bằng một giọng thật phẳng lặng:

- Em hiểu rất rõ, Uyển Lan. Vũ khí lớn nhất của em, là dùng sự ngây thơ để nguy trang lấy mình. Em và anh cùng hiểu rất rõ rằng, em không trẻ con như cái bề ngoài của em trước mặt mọi người! Nhưng mà cho dù em có thật sự là một đứa trẻ con đi nữa, bây giờ cũng là lúc cần phải có một người giúp cho em trưởng thành!

Trong lòng nàng hơi có chút hiểu biết rồi, đầu óc nàng bắt đầu cảm thấy lộn xộn mơ hồ, nàng kêu lên thất thần:

- Không không, em không muốn trưởng thành, em cũng không muốn ai giúp cho em trưởng thành! Em là em, em muốn duy trì gương mặt thật của em, mẹ đã nói rồi mà, em như thế này là tốt nhất! Anh đừng nên lãng phí thì giờ và công sức, em nói cho anh nghe, nhất định là anh sẽ “nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì” đâu! Ê ê, anh có nghe em nói không?

Chàng thắng xe lại, tấp vào lề đường, đây là con đường lớn dẫn đến khu Đạm Thủy, hai bên lộ là hai hàng cây Mộc Ma Hoàng thẳng tắp, phía ngoài hai hàng cây, là một phiến lúa non xanh rì mát mắt. Không khí trong lành và mát mẻ của khu ngoại ô, thổi tấp vào

mặt, làm cho người ta cảm thấy một thoáng nhẹ nhàng. Ngọn gió mùa Hè, thổi tung mái tóc nàng, ánh nắng buổi hoàng hôn, dồn lại phía chân trời xa xa, làm đỏ rực cả bầu trời, đỏ rực cả mặt đất, và cũng đỏ rực cả khuôn mặt nàng.

Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, đưa bàn tay ra chụp lên bàn tay nàng:

- Đừng nên cuống quýt như thế, được không?... Anh không làm gì em đâu, chẳng qua là vì hôm nay em thi xong rồi, anh cũng tan sở, nên muốn đưa em ra khu ngoại ô chơi một chút cho thoải mái vậy thôi, điều này đâu có gì mà phải âm ỉ, phải không? Từ nhỏ, chúng ta đã đi chơi với nhau hoài, lúc đó, em nào có chết nhát như bây giờ đâu!

Nàng kêu lên giận dữ:

- Em mà chết nhát à? Anh đừng có coi thường người ta như thế, từ trước đến giờ, em nào có biết sợ trời sợ đất là gì!

- Như vậy, chúng ta đi ra ngoại ô chơi một chút, sau đó đi Đạm Thủy ăn đồ biển, nhé!

Giọng nàng yếu xìu:

- Mẹ sẽ chờ em ăn cơm ở nhà.

- Mẹ em ấy hả? Anh đã gọi điện thoại cho bà biết trước rồi, anh nói anh sẽ chở em ra ngoài ăn tối, em đừng lo.

Nàng thấp giọng lẩm bẩm:

- Ô! Ngó bộ, anh đã có âm mưu từ trước rồi, anh... gian ác lắm đấy nhé!

Chàng lại liếc nhìn nàng thêm một lần nữa, hơi mỉm miệng cười. Rồ máy lên, chàng bắt đầu cho xe tiếp tục chạy về phía trước. Uyển Lan tựa người bên cửa, nhìn ra những hàng

cây và vùng trời trước mặt, yên lặng ngẩn ngơ một cách buồn bực. Một lúc thật lâu, xe vẫn tiếp tục chạy, hai người vẫn tiếp tục yên lặng. Thế nhưng, chỉ một lúc sau, ánh nắng chiều rực rỡ đó, vùng trời trắng tấp bao la đó, ngọn gió mát mẻ thổi qua đó, ánh hoàng hôn tràn ngập mọi nơi đó... đều đã khơi dậy niềm hứng thú trong lòng nàng, bất giác, nàng lại cất tiếng hát lên:

- Em và anh gặp nhau ở vùng biển đêm bao la,

Anh có đường của anh, em có hướng của em,

Anh có nhớ cũng hay, tốt nhất là quên đi,

Ánh sáng giao nhau của phút giây gặp gỡ!

Chàng hơi chau đôi chân mày, nhưng không muốn làm cho nàng mất hứng, chàng tiếp tục chăm chú lái xe. Chiếc xe bắt đầu lướt vào vùng thị tứ của khu Đạm Thủy.

Hữu Phong dừng xe ở khu chợ Đạm Thủy, chàng và Uyên Lan cùng xuống xe, trời vẫn còn sớm, bọn họ đi bộ chậm chậm xuyên qua khu chợ, ở phía ngoài chợ Đạm Thủy, là một khu rừng thông thật to, bên trong rừng thông còn có một ngôi miếu cổ, cất bằng cây. Bọn họ đi vào khu rừng thông, bốn bề vắng lặng, chỉ có ngọn gió chiều thoảng nhẹ, xuyên qua cành lá, phát ra tiếng vi vu như một khúc nhạc nhẹ nhàng. Không khí lãng đãng mùi lá thông và trầm hương êm dịu, làm cho lòng người cảm thấy say đắm. Sau đó, đột nhiên có tiếng một con ve sầu bắt đầu kêu lên, thế là một loạt tiếng ve phụ họa vang lên inh ỏi. Uyên Lan nghiêng đầu nghe ngóng, bất giác mím một nụ cười vui vẻ.

Nàng nói:

- Còn nhớ lúc bé, em vẫn thường hay hỏi mẹ, ve kêu ve ve như thế, nó muốn ve đi đâu vậy?

Chàng đưa mắt nhìn nàng chăm chú, không có cách gì kéo ánh mắt mình rời khỏi gương mặt thích cười của nàng.

- Còn nhớ rất nhiều, rất nhiều năm về trước, anh đã bắt một con ve sầu cho em không?

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười lên, ánh mắt nàng sáng rực:

- Đúng vậy, em nói muốn nghe nó hát, anh bèn bắt một con cho em, em để nó vào trong một cái hộp, thế nhưng, con ve đó không hát nữa, chỉ mấy ngày sau, nó chết đi... Chúng ta đã từng làm những việc rất tàn nhẫn, phải không?

Giọng nàng buồn bã, nụ cười rời khỏi đôi môi nàng, đầu nàng hơi cúi xuống. Chàng nhìn nàng không chớp, nói:

- Mỗi đứa con nít đều làm những chuyện tương tự như thế. Còn nhớ những con đom đóm không?

Sắc mặt nàng lại tươi tắn lên, đôi mắt nàng phát ra những tia sáng long lanh. Ngẩng đầu lên, nàng dùng ánh mắt sáng rực ngược nhìn chàng:

- Ô!... Ô! Những con đom đóm! Lúc đó, chúng ta vẫn còn phải dùng mùng để ngủ, anh và anh Hai, bắt cả trăm con đom đóm về, để vào trong mùng của em, rồi bảo em ngồi vào đó, những con đom đóm đó cứ lấp la lấp lánh, bay tới bay lui, đậu trên áo quần của em, trên tóc của em, như thể hằng trăm hằng ngàn vì sao sáng lấp lánh, bọn anh gọi em là công chúa Ngân Sao.

Chàng đưa mắt nhìn nàng trừng trừng không chớp, trong lòng cảm thấy có chút huyền hoặc, mơ hồ. Giọng chàng khàn hẳn đi:

- Mãi cho đến bây giờ, anh vẫn không quên được gương mặt của em vào những ngày tháng đó...

Chàng đưa tay ra, nhẹ nhàng chụp lấy một bàn tay của nàng, nàng đang đứng tựa lưng vào một thân cây, thần trí nàng bắt đầu cảm thấy hốt hoảng, mơ hồ. Nụ cười nàng ngưng đọng trên đôi môi, ánh mắt nàng có một thoáng thụ động, bối rối. Chàng kêu lên nho nhỏ, hơi thở chàng gấp rút:

- ... Ồ, Uyên Lan! Đừng nên chơi trò cút bắt với anh nữa, đừng nên trốn tránh anh nữa, được không? Em biết không, em đang dầy vò anh!

Nàng kinh hoảng, định lùi về phía sau, thế nhưng thân cây đó đã cản nàng lại, nàng cuống quýt lên, lưỡi nàng như lú lại:

- Ồ!... Anh... anh nói vậy là có ý gì?

- Chỉ có đứa khùng mới không biết anh muốn nói gì!...

Chàng nói, đột nhiên, chàng dùng hai tay đè nàng tựa sát vào thân cây, giọng nói chàng dịu dàng và kích động:

- Ồ... Uyên Lan, anh không có cách nào đợi cho đến khi em trưởng thành được nữa, anh đã đợi quá lâu, quá lâu rồi!

Sau đó, đầu chàng đột ngột cúi sát xuống nàng, trong lúc trái tim nàng vẫn còn rối loạn, bàng hoàng, đôi môi của chàng đã bám chặt vào đôi môi nàng. Trái tim nàng đập lên cuồng loạn, đầu óc nàng là một thoáng quay cuồng, nàng cảm thấy mình không thể hô hấp, không thể suy nghĩ, không thể cử động... thế nhưng, tất cả những thứ đó chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc, lập tức, cảm giác của nàng khôi phục lại, ý niệm đầu tiên thoáng qua đầu nàng, là cái cảm giác giận dữ một cách kỳ lạ, nàng cảm thấy mình bị nhục mạ, bị hiếp đáp, bị người ta chơi gát, chơi trội, đưa tay lên, nàng không hề suy nghĩ, tát thẳng vào mặt chàng một cái thật mạnh, cái tát đó vang lên thật kêu, thật to, chàng ngẩng người, vội vàng buông ngay nàng ra.

Nàng kêu to lên:

- Anh ăn hiếp người ta! Anh có quyền gì mà làm như thế? Anh ăn hiếp người ta!... Anh ăn hiếp em! Anh làm nhục em! Anh... là đồ lưu manh! Em không thèm chơi với anh nữa, em sẽ không bao giờ chơi với anh nữa!...

Nàng dậm chân, những giọt nước mắt tức tưởi, trẻ con bắt đầu chạy vòng quanh tròn mắt, quay người lại, nàng dậm bước chạy ra ngoài khu rừng thông.

- Uyên Lan!...

Chàng kêu lên một tiếng, đưa tay chụp ngay nàng lại, gương mặt chàng đỏ bừng lên, hơi thở nặng nề làm cho lồng ngực chàng phập phồng lên xuống, chàng cố gắng kiềm chế lấy mình:

- ... Anh không hề ăn hiếp em, anh không hề làm nhục em, nếu như anh có ý ăn hiếp em, thì anh sẽ chết không toàn thây! Có thể, tại vì anh quá gấp rút, có thể, tại vì anh biểu lộ một cách quá kịch liệt, thế nhưng, nếu như em có một chút tình cảm, em cũng đã hiểu được tấm lòng của anh! Em đâu phải là khúc cây, em đâu phải là cục đá, làm sao em lại nhìn không ra, cảm không được? Hôm sinh nhật của em, anh đã từng nói với em...

Uyên Lan vùng vẫy, thoát ra khỏi bàn tay chàng, nàng dùng hai bàn tay bịt chặt đôi tai lại, trốn tránh:

- Em không muốn nghe! Em không muốn nghe! Em không muốn nghe anh giải thích, em không muốn nghe gì cả!

Chàng cắn chặt răng, gương mặt từ đỏ bừng trở thành trắng nhợt:

- Được lắm! Anh hiểu rồi, không phải là em không hiểu được tình cảm, mà chỉ vì trong

trái tim em không hề có anh!...

Chàng lại đưa tay ra chụp lấy nàng, ánh mắt chàng phát ra những tia lửa giận dữ, chàng lắc lư thân hình nàng, kêu lên như một con thú bị thương:

- ... Em nói đi! Có phải như vậy không? Em nói đi! Nếu như anh là một thằng người rất đáng ghét, em hãy nói với anh, em hãy để cho trái tim của anh chết đi cho rồi! Em nói đi! Em nói đi!

- Em...

Nàng vùng vẫy mở miệng nói, đôi mắt nàng mở lên thật to, thật to, trong lòng nàng rối lên như một mớ bòng bong. Nàng không biết mình như thế nào, nàng không biết phải nói những gì, gương mặt trắng bệch đỏ của chàng, thần sắc đau đớn như con thú bị thương đỏ của chàng, cùng ánh mắt nồng nhiệt, phát ra những tia lửa lung linh đỏ của chàng, tất cả đều đang làm cho trái tim nàng cảm thấy đau đớn. Những kỷ niệm của thời thơ ấu, lại hiển hiện ra, xoay tròn chung quanh nàng, trước mặt nàng. Ồ! Ồ! Có Hữu Phong, chàng đã từng là một người bạn lớn tuổi của nàng, một người anh! Trái tim nàng không hề có chàng chăng? Trái tim nàng thật sự không hề có chàng chăng? Nàng cảm thấy lộn xộn, cảm thấy mơ hồ, càng lúc nàng càng cảm thấy bàng hoàng. Nàng vùng vẫy, nói lắp ba lắp bắp:

- Em... em... em...

Đột nhiên, chàng dùng tay bịt ngay miệng nàng lại, ánh mắt chàng nhìn nàng chứa đựng nét kinh hoàng, sợ hãi và nhẫn nại, giọng nói chàng khàn hẳn đi:

- Đừng, đừng nói! Anh nghĩ rằng anh không có cả cái can đảm để nghe em nói...

Bàn tay chàng tuột xuống khỏi miệng nàng, thanh âm của chàng trở nên yếu ớt và vô hồn như thể tiếng thì thầm bên tai:

- ... Anh xin lỗi em, Uyển Lan. Xin lỗi em, Uyển Lan. Đừng nên nói gì với anh hết, đừng bao giờ! Hãy để cho anh vẫn giữ lại một tia hy vọng! Có thể... cơ hội của anh cũng không tệ hơn tên ký giả kia đâu! Anh sẽ đợi em, Uyển Lan, anh đợi em mãi mãi, suốt đời!

Giọng chàng nói ngập ngừng, thanh âm tha thiết và khổ sở.

Đôi mắt của Uyển Lan càng mở to hơn nữa, thì ra chàng biết có Mạnh Thiều! Thì ra chàng biết được hết nhất cử nhất động của nàng! Nàng trừng mắt nhìn chàng, một lúc thật lâu, nàng không có cách gì mở miệng, cũng không có cách gì di động, sau đó, nàng cúi đôi mi xuống, nói lên một câu thật nhẹ như tiếng muỗi kêu:

- Em muốn đi về!

Chàng đưa mắt nhìn nàng một lúc khá lâu, cắn chặt răng, chàng thở ra một hơi dài nhả nhục:

- Thôi được rồi, anh đưa em về nhà!

Không ăn đồ biển, không ăn cơm tối, thậm chí, hai người không hề mở miệng nói với nhau một lời nào. Trên đường lái xe trở về Đài Bắc, cả hai người đều im lặng không nói gì, cả hai đều như có chuyện suy nghĩ, thần trí đều thăng thốt, hoang mang. Uyển Lan không ca hát nữa, nàng mất đi cái hứng thú ca hát vu vơ, chỉ một chuyến đi đến vùng Đạm Thủy này, hình như đã đánh cắp mất đi những sự vui vẻ thuộc về trẻ con, thuộc về lứa tuổi ngây thơ nào đó trong người nàng. Nàng không có cách gì phân tích tâm tình của mình, mà chỉ thể nghiệm được một thứ tình cảm chua xót nào đó, đang đọng đầy trong trái tim nàng, tâm hồn nàng.

Xe chạy trở về Đài Bắc, trời đã hoàn toàn tối đen. Thành phố Đài Bắc, đã lấp lánh ánh đèn. Hữu Phong nói thật thấp:

- Không ăn cơm sao?

- Không muốn ăn!

Chàng đưa mắt liếc nhìn nàng, cắn chặt đôi môi, tự mình giận lấy mình; không muốn ăn thì không muốn ăn, chàng nhấn mạnh ga, chiếc xe lao nhanh như ngọn gió, đưa nàng về đến trước cửa nhà.

Uyên Lan nhảy xuống xe, nhấn chuông cửa, quay mắt nhìn vào Hữu Phong, chàng vẫn còn ngồi trên chỗ tay lái, đưa mắt nhìn nàng ngẩn ngơ, xuất thần. Trong lòng nàng bắt giác thoáng qua một cảm giác dịu dàng và thương hại, nàng định mở miệng nói gì đó, thế nhưng, cổng đã mở.

Triệu Bôi nhìn thấy Uyên Lan, hình như giật nảy mình kinh hoảng, chàng lập tức nói:

- Không phải hai người định đi chơi tới thật khuya mới về sao?

Hữu Phong không nói một tiếng nào, nhấn mạnh ga lên, vèo một tiếng, xe của chàng phóng nhanh về phía trước.

Uyên Lan dợm cất bước vào nhà, Triệu Bôi vội vàng đưa tay ra cản nàng lại:

- Đừng vào nhà, trong nhà đang có khách!

Uyên Lan nói bằng một giọng không được vui vẻ:

- Có khách? Trong nhà có khách thì có liên quan gì đến em? Chẳng lẽ có khách rồi em không được về nhà sao? Ồ...

Giọng nàng kéo dài ra, nàng dừng chân lại như vừa vỡ lẽ ra điều gì:

- ... Cha mẹ của San San đến, để nói chuyện hôn nhân của hai người, phải không?
Chuyện này cũng đâu cần phải dẫu em làm gì?

Hơi hắt hắt đầu, nàng tự mình xông thẳng vào phòng khách, hoàn toàn không chú ý đến nét ngượng ngập trên gương mặt của Triệu Bôi.

Vừa vào tới phòng khách, nàng nghe tiếng mẹ đang cuống quýt nói:

- Bà Niên, chuyện này để thủng thỉnh rồi chúng ta hãy nói nhé, con gái tôi đã về rồi.

Bà Niên? Cha của San San tên Trung mà! Nàng đứng dừng chân lại, lập tức, nàng nhìn thấy ngay một thiếu phụ trung niên ăn mặc rất hợp thời trang, cùng một ông già tóc trắng phau phau, bụng to ươn ươn ngồi chễm chệ trong phòng khách. Cha mẹ đều ngồi ở đó với họ, không biết đang nói những gì, nàng vừa bước vào, tất cả mọi người đều như thể bị ma thuật, ngồi chết trân ở đó, cùng đưa mắt nhìn nàng trùng trùng.

Nàng bất giác đưa tay ra sờ sờ vào đầu, lại nhìn nhìn xuống quần áo của mình, hình như đều không có gì khác lạ mà, tại sao mọi người lại nhìn mình như thể nhìn thấy người hóa tinh xuất hiện thế này? Nàng còn đang cảm thấy ngạc nhiên trong dạ, ông Sâm đã kịp thời mở miệng:

- Uyển Lan, đây là bác Niên trai và bác Niên gái.

Uyển Lan quét mắt nhìn ông già và thiếu phụ trung niên một cái, cúi đầu chào qua loa, cất tiếng kêu lấy lệ:

- Thưa hai bác ạ!

Ông bác Niên trai ngồi ở đó không động đậy, chỉ mở miệng cười gât gât đầu chào lại nàng, bà bác Niên gái thì lại nhảy dựng lên, đi thẳng đến bên cạnh nàng, đưa tay ra chụp ngay lấy tay nàng, nhìn nàng từ đầu đến chân thật tỉ mỉ. Nàng bị nhìn đến cảm thấy cả

người ngưỡng ngấp, không chút tự nhiên, nên cũng trừng mắt nhìn lại bà bác này, mái tóc uốn xoắn tít, đôi chân mày vẽ cong cong thật đậm nét, đôi mắt được trang điểm thật kỹ càng, thế nhưng vẫn không che dấu được những nếp nhăn ở phía đuôi mắt, đôi mi giả chớp lên chớp xuống, cùng đôi môi tô son đỏ choét... trong ký ức, hình như gia đình không hề có loại khách ăn vận như thế này bao giờ! Nàng hơi nhúu đôi chân mày, định rút bàn tay mình ra, bà bác tên Niên đó lại càng nắm nàng chặt thêm hơn nữa:

- Ôi dào, con bé xinh xắn quá, phải không? Bà Sâm, nó đúng là cốt người đẹp đấy nhỉ, phải không? Sinh nhật vào ngày 20 tháng 5, nó vừa đúng hai mươi tuổi, phải không? Ui chao ơi!... Bá Niên, anh xem này, Con bé dễ thương quá, phải không?...

Bà quay người sang ông già tên Niên, miệng nói bô lô ba la, đôi mắt lóng lánh những giọt lệ xúc động.

Trời ạ! Đây là bà bác bá vợ từ đâu nhào ra nhìn bà con thế này! Uyển Lan dùng sức rút bàn tay mình ra, trên gương mặt nàng nhất định là đã hiện lên nét bức bối, vì, ba đã mở miệng nói thật nhanh:

- Uyển Lan, chắc là con đã mệt lắm rồi, lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi đi con!

Nàng cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng, sợ nhất là phải đái bơi với những người khách lạ, nhất là loại “cà chớn” như thế này, người đàn bà cố ý làm như rất thân mật như thế! Nàng lẹ làng “dạ” lên một tiếng, lập tức quay người xông thẳng lên lầu, lên đến lầu rồi, hình như nàng loáng thoáng nghe tiếng mẹ nói thật thấp giọng, như thể van xin:

- Bà Niên, ngày khác chúng ta hãy nói chuyện tiếp, được không?

Chuyện gì làm cho mẹ phải hạ mình thấp giọng đến như thế? Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy mơ hồ, lộn xộn, xông vào phòng ngủ của mình, nàng không có tâm trí đâu mà nghĩ đến bà bác tên Niên đó nữa. Đứng trước gương, nàng nhìn bóng dáng mình trong đó, trong lòng mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện xảy ra trong khu rừng thông ban nãy. Hữu

Phong, anh ấy là người đã chiếm được nụ hôn đầu đời con gái của mình! Nụ hôn đầu đời!
Nàng nhìn đôi môi mình trong gương, đột nhiên, cả khuôn mặt nàng cảm thấy nóng bừng bừng!

hết: [Chương 3](#)

QUYÊN DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 4

Mỗi buổi sáng khi Mạnh Thiều thức giấc, vừa mở mắt ra, vật đầu tiên đập ngay vào mắt chàng, nhất định là bức ảnh phóng lớn treo trên tường - bức ảnh cha và mẹ chụp chung với nhau. Tuy rằng bức ảnh đó đã có hơn hai mươi năm, thế nhưng những đường nét vẫn rất rõ ràng. Chàng vẫn thường bất giác ngắm nhìn bức ảnh đó thật lâu, thật lâu, mẹ trong bức ảnh lúc đó mới hai mươi mấy tuổi, thật trẻ trung, thật xinh đẹp, trên môi mím một nụ cười hiền dịu và hạnh phúc biết mấy. Còn cha thì sao? Mọi người đều nói mình giống hệt cha, gần như là cùng một khuôn đúc ra, đúng vậy, cha là một thanh niên tuấn tú, đẹp trai, họ cùng tựa đầu vào nhau, thật là một đôi uyên ương toàn mỹ! Tại sao trời già lại ghen ghét đôi vợ chồng ân ái yêu đương như thế nhỉ? Tại sao một người tốt như cha, mà lại chỉ sống được đến hai mươi tám tuổi như vậy? Mỗi lần, khi chàng đối diện với bức ảnh đó, chàng lại bất giác phủ định sự tồn tại của “thần linh”, nếu như trên cõi đời này có “thần linh”, thì nhất định là vị “thần” này đã quá sơ suất, đã quá tàn nhẫn!

Buổi sáng hôm nay, chàng lại lặng lẽ nằm nhìn bức ảnh đó thật lâu, thật lâu, trong căn phòng khách kiêm phòng ăn phía bên ngoài, có tiếng mẹ dọn chén dọn đĩa khua lên leng keng, lách cách. Chàng lắng nghe một hồi lâu, trong lòng có một sợi dây thật nhỏ nào đó, đang lặng lẽ kéo căng trái tim chàng. Sợi dây đó không liên quan gì đến mẹ, mà lực lượng đó đến từ một nơi thần bí, mãnh liệt, mạnh mẽ, mang theo một ma lực thu hút kỳ bí làm người ta không cưỡng lại được! Trước mắt chàng hiển hiện ra gương mặt của Uyên Lan, đôi môi thích cười của nàng, đôi mắt sáng rực của nàng, đáng điệu dí dỏm của nàng, cùng những câu nói ngây thơ, thẳng thắn của nàng! Trên cõi đời này sao lại có một cô gái

như thế? Không biết gì về những sâu muộn của nhân gian! Hoan lạc, thanh xuân, vui vẻ, nồng nhiệt, sôi nổi và nhạy cảm! Trên cõi đời này sao lại có một cô gái như thế? Trái tim chàng đập lên từng nhịp “bình bình”, có một niềm khao khát vọng lên từ trong tận cùng tâm khảm, đang cuộn cuộn dâng lên như ngọn thủy triều tràn ngập, vỡ bờ.

Lăn người qua, chàng vói tay cầm lấy điện thoại ở đầu giường, bắt đầu quay những con số. Những con số chàng đã thuộc lòng vanh vách.

Phía bên kia là tiếng của một thanh niên trẻ tuổi:

- Hello! Xin lỗi ai đó?

- Tôi tên Thiều, xin lỗi tôi muốn nói chuyện với cô Uyên Lan!

- Uyên Lan?...

Người đàn ông hình như buông điện thoại xuống, nhưng giọng hắn lại vang lên thật to:

- Uyên Lan! Lại là điện thoại của thằng nhỏ tên Thiều đó kìa, nói em có ở nhà hay không có ở nhà? Có cần anh từ chối hắn không?

Thằng cha này nói cái gì vậy? Trong lòng chàng mơ màng nghĩ ngợi, biết rằng đó hẳn là ông anh lỗ mãng của Uyên Lan! Ngó bộ, sự giao du của mình và Uyên Lan hình như không được người nhà nàng hoan nghênh cho lắm. Tại sao vậy? Chàng không hiểu được. Có tiếng bước chân gấp rút chạy đến, tiếp theo đó, là tiếng nói thanh thoát của Uyên Lan vang lên, giọng nàng phản đối một cách thật dễ thương:

- Anh Hai! Anh đừng có xía vô chuyện của em! Gần tám giờ rồi, sao anh còn chưa đi làm nữa!...

Tiếp theo đó, ông nghe được bắt lên, tiếng nói của Uyên Lan truyền sang:

- Hello! Mạnh Thiều?

Giọng chàng vang lên, mang theo một sự cuống quýt mà chính chàng cũng không hiểu nổi:

- Anh đây! Uyên Lan, hôm nay chúng ta có thể gặp nhau không?

Hình như Uyên Lan hơi do dự, giọng nàng nghe thật yếu ớt:

- Máy giờ?

Chàng bất giác đưa mắt nhìn đồng hồ:

- Hôm nay suốt cả ngày anh phải chạy đi săn tin, buổi trưa... ồ... buổi trưa không được... có một buổi tiệc phải đi dự, buổi chiều... buổi chiều cũng không được...

Giọng Uyên Lan bất mãn:

- Anh làm cái khi gì thế? Em đâu phải là thánh giả của anh, lúc anh có giờ rảnh, chưa chắc gì em đã rảnh đâu!

Chàng cuống quýt nói:

- Buổi tối! Anh đến tòa soạn giao bài xong là không còn việc gì nữa! Tám giờ tối nay, anh đợi em ở “Nhã Hương”! Không gặp là không về đó nhé!

- Tám giờ tối nay hử?...

Hình như Uyên Lan đang suy nghĩ, đang do dự. Cùng lúc, Mạnh Thiều nghe được bên cạnh ông nghe, ông anh trai thô lỗ của nàng kêu lên ồm ồm:

- Uyên Lan! Em đừng có đùa nhé! Buổi tối mình đã hẹn trước là cùng nhau đi nhà hàng Quốc Hoa nhảy đầm rồi đó nhé! Em đừng đem Hữu Phong...

Điện thoại bị bịt lại, chàng không nghe được những lời tiếp theo đó, trong nhất thời, Mạnh Thiều cảm thấy vô cùng nóng nảy, cái cảm giác cuống quýt đó lại càng bám lấy chàng chặt chẽ hơn nữa, chàng ngồi rột dậy, nắm chặt ống nghe, trong khoảnh khắc đó, chàng có cảm giác nếu như mình không gặp được nàng tối nay, thì mình sẽ chết đi được! Chàng không kiềm chế được cái tâm tình cuồng nhiệt, khao khát đó, kê miệng vào ống nghe, chàng kêu lên cuống quýt:

- Uyên Lan! Anh nói cho em nghe, đêm nay anh nhất định phải gặp em, anh có chuyện muốn nói với em! Đừng có tìm lý do để từ chối...

Nàng ngắt lời chàng:

- Mạnh Thiều! Không phải em tìm lý do, mà là giờ giấc anh hẹn không đúng, đêm nay em thật sự có việc...

Thật sự có việc! Đi nhà hàng Quốc Hoa! Nếu như không có bạn nhảy đầm đi cùng thì đi nhà hàng Quốc Hoa để làm gì! Niềm ghen tức kỳ lạ đã hoàn toàn khống chế cả người chàng. Chàng kêu to lên:

- Tám giờ tối nay anh đợi em ở Nhã Hương! Em đến cũng được, em không đến cũng xong! Dù sao thì nguyên cả buổi tối nay anh sẽ không rời khỏi Nhã Hương!

Nói xong, chàng không đợi nàng trả lời, bỏ ngay điện thoại xuống nghe đánh cụp một cái.

Nhảy dựng người lên, chàng bắt đầu thay quần áo, miệng lẩm bẩm lẩm bẩm những lời nguyên rủa, nguyên rủa thẳng cha “anh” nhiều chuyện của nàng, nguyên rủa cái tên bạn “nhảy đầm” vô duyên nào đó của nàng, nguyên rủa cái nhà hàng “Quốc Hoa” nổi tiếng

thượng lưu đó! Vừa thay xong quần áo, chàng ngẩng mạnh đầu lên, nhìn thấy ngay mẹ chàng, không biết từ bao giờ, đã đẩy cửa phòng ra, mỉm miệng cười đứng nơi đó, lặng lẽ nhìn chàng. Đôi mắt sắc bén và hiểu biết của mẹ, đang chứa đựng sự thông suốt mọi sự, chiếu thẳng vào tận cùng sâu thẳm của trái tim chàng.

- Sao vậy? Thiều Thiều, mới sáng sớm đã quạu rồi vậy!

Thiều Thiều! Bà Mạnh không bao giờ sửa được thói quen gọi tên chàng từ lúc nhỏ. Chàng hơi chau đôi chân mày, sự buồn bực và bất an trong lòng vẫn chưa lắng xuống. Bà Mạnh đi vào phòng, đưa tay để lên bờ vai chắc nịch và mạnh mẽ của chàng, những ngón tay của mẹ thon dài và mềm mại, là đôi bàn tay tiêu chuẩn, lý tưởng để đàn dương cầm, nhờ vào đôi bàn tay đó, mẹ đã một mình đứng vững bao nhiêu năm nay, nuôi chàng ăn học thành tài. Thâm ân nặng như núi, tình mẹ tựa biển sâu! Chàng đón lấy ánh mắt của mẹ, sự buồn bực trong lòng bất giác phẳng lặng đi rất nhiều.

Bà Mạnh nói:

- Mẹ nói cho con nghe, Thiều Thiều, đối với con gái, đừng nên quá gấp rút, con đã từng nghe câu “Muốn câu phải nhừ” chưa?

Mạnh Thiều ngạc nhiên đưa mắt nhìn mẹ:

- Ô! Mẹ, tại sao mẹ lại biết là có một người con gái?

Bà Mạnh cười một cách thâm trầm. Thế nhưng trong nụ cười vẫn không che dấu được một nét thâm lương và âu sầu nào đó.

- Khi cha con mất đi, con chỉ mới có ba tuổi, bao nhiêu năm nay, hai mẹ con ta sống nương tựa lẫn nhau. Từ nhỏ, có chuyện gì mà con có thể dấu được mẹ? Từ khoảng ba tháng trước, con về nhà nói với mẹ là con gặp phải một con bé dở hơi đến nay, con như trở thành một người khác... con bé dở hơi đó rất dễ thương, phải không?

Bà vừa nói, vừa mỉm cười nhìn chàng chăm chú.

Chàng không thể nào che dấu được điều gì dưới ánh nhìn đó của mẹ, thở ra một hơi dài, chàng nói:

- Ô, mẹ! Nàng làm con sắp điên lên rồi!

Bà Mạnh kinh ngạc kêu lên:

- Nhanh đến như vậy sao? Bọn thanh niên trẻ tuổi thời đại các con bây giờ thật là kỳ lạ, nói chuyện tình yêu mà cũng nhanh như hỏa tiễn thế kia à?

Mạnh Thiều vừa đi ra hướng cửa phòng, vừa nói một cách áo nảo:

- Tình yêu chẳng? Mẹ sai rồi! Nếu như có được tình yêu thì tốt rồi! Nàng giống như một con cá trê trơn tuột, cho dù mình chụp được trên tay như thế nào, nàng cũng có thể vượt ra một cách dễ dàng. Thú thật với mẹ, giữa con và nàng, vẫn chưa thể nói được là có gì hết!

Chàng đi ra nhà ngoài, thấy thức ăn điểm tâm đã được chuẩn bị sẵn sàng trên bàn, thật sự, cú điện thoại ban nãy đã làm cho tâm hồn chàng điên đảo, ruột gan bào bọt, không còn cảm thấy muốn ăn uống gì nữa hết, thế nhưng, nhìn thấy chén cháo trắng nóng bốc hơi thoang thoang, đĩa thịt xào cải mặn mà chàng vẫn thích ăn, đĩa đậu phộng rang và hột vịt muối nằm ngay ngắn trên bàn như chờ đợi... chàng không thể không ngồi xuống. Mẹ phải đi dạy học ở trường trung học, lại còn nhận thêm học trò dạy đàn dương cầm ở nhà, dù bận bịu đến như thế, bà vẫn bỏ thì giờ ra làm thức ăn sáng cho chàng, làm sao chàng có thể nhẫn tâm không ăn cho được? Chàng biết, bình thường khi mình không ăn cơm ở nhà, mẹ thường thường chỉ ăn qua quýt vài miếng bánh mì nướng là xong. Từ lúc chàng phải đi săn tin đến nay, thời gian ở nhà ăn cơm của chàng càng lúc càng ít đi, nhìn thấy cả một bàn đầy thức ăn như thế, bất giác chàng hiểu ra được sự cô độc của mẹ. Ngồi xuống ghế,

chàng cầm đũa lên tay.

Bà Mạnh ngồi vào chỗ đối diện với chàng:

- Nói cho mẹ nghe, cô con gái đó tên là gì?

- Đoàn Uyển Lan.

- Nhà cô ta làm gì?

- Cha nàng là giảng sư của trường đại học xxx, dạy Văn học Trung Quốc.

Bà Mạnh mỉm cười nhìn nàng:

- Nghe ra cũng không đến nỗi tồi đâu chứ! Còn cô ấy thì sao? Vẫn còn đi học chẳng?

- Ra trường rồi, tốt nghiệp trường Tân Chuyên Thế Giới, học về ngành biên tập phỏng vấn, cùng một nghề với con. Đầu tháng tới cô ấy sẽ làm ký giả tập sự cho một tờ tạp chí.

Bà Mạnh gật gật đầu, nói một cách thâm trầm:

- Ồ, nhất định là cô gái đó rất đẹp, rất hoạt bát, rất biết nói chuyện.

Mạnh Thiều kinh ngạc nhìn mẹ:

- Làm sao mẹ biết vậy?

Bà Mạnh nói:

- Đừng nên thắc mắc sao mẹ lại biết, mẹ nói như thế có đúng không?

Chàng thật sự khâm phục sức phán đoán của mẹ:

- Rất đúng.

Bà Mạnh thở ra một hơi nhẹ:

- Những đứa con gái như thế, quả thật là rất khó chụp được. Thiều Thiều, cô ta sẽ cho con nếm mùi cay đắng cho mà xem! Thế nhưng, thế gian này có tình yêu nào mà không cay đắng đâu, con cứ theo đuổi đi! Thế nhưng, Thiều Thiều, nghe một câu khuyên nhủ trung thực của mẹ...

Chàng ngẩng đầu lên:

- Mẹ? Câu khuyên nhủ trung thực gì?

Bà Mạnh nói bằng một giọng đầy cảm khái:

- Phải thông minh một chút. Đối với chuyện tình cảm, đừng nên quá thật sự dấn thân vào, con phải biết rằng, từ xưa đến nay, chỉ có những người đa tình, mới dễ dàng có nhiều tiếc hận.

Mạnh Thiệu kinh hoàng:

- Mẹ! Sao mẹ lại nói những lời như thế?

Bà Mạnh giật mình cảnh giác:

- Xin lỗi con! Thiều Thiều, không phải mẹ muốn nói những lời lẽ không may mắn đó, mà mẹ chỉ... nghĩ đến cha con... Thôi con đi đi, mẹ biết hôm nay con phải đi ra phi trường làm phỏng vấn!

Bà mỉm một nụ cười âm đạm, miễn cưỡng.

Mạnh Thiều ngẩng nhìn mẹ một hồi lâu, đẩy chén cháo ra, chàng đứng dậy, đi đến bên cạnh mẹ, chàng dùng vòng tay mình ôm lấy bờ vai gầy gò của mẹ, xiết bà một cái thật chặt, thật thương yêu, sau đó, không nói một tiếng nào, chàng quay người lại, bước chân ra cửa. Đi được một khoảng thật xa, chàng quay đầu lại, thấy mẹ vẫn còn đứng tựa ngay cửa, đưa mắt nhìn theo chàng. Cái thân hình nhỏ bé của mẹ, trông thật gầy gò, yếu đuối và cô độc.

Tám giờ tối, Mạnh Thiều đến Nhã Hương thật đúng giờ.

Đi thẳng đến chỗ cố định thường ngày, chàng ngồi xuống, sau đó đưa mắt nhìn dáo dác bốn bề, không có bóng dáng của Uyển Lan, gọi một ly café, chàng ngồi dựa sát vào chiếc ghế salon có lưng tựa cao, bắt đầu chờ đợi một cách bất an. Quán Nhã Hương vào buổi tối vô cùng bận rộn, từng đôi từng đôi tình nhân, lại có những cô cậu học trò, một số người nói chuyện làm ăn, ngồi tản mạn khắp nơi. Cây đàn organ trên bục cũng không còn cô độc nữa, một cô gái mặc áo dạ hội dài tha thướt, đang ngồi ở đó lướt tay trên những phím đàn. Có một ban hợp ca ba người, vừa đệm guitar theo tiếng nhạc, vừa hát hòa theo.

Mạnh Thiều đốt lên một điếu thuốc, chàng rất ít hút thuốc, cũng không ghiền. Chỉ vì làm nghề ký giả, chàng vẫn có thói quen đem theo thuốc lá bên mình, để dành mời khách. Bây giờ, trong khoảng thời gian chờ đợi bất an và dài lê thê này, chàng cảm thấy mình phải hút một điếu thuốc mới chịu được. Vừa nhả từng cụm khói, chàng vừa đưa mắt nhìn ra hướng cửa ra vào của Nhã Hương, không có người, không phải không có người, mà là không có người chàng đang mong đợi.

Hút xong một điếu thuốc, chàng lại bắt giắc đốt thêm một điếu nữa. Ban nhạc nho nhỏ đó đã bắt đầu hát sang một bài hát khác.

Thời gian trôi qua từng giây, từng phút, sự chờ đợi làm đốt cháy từng sợi thần kinh của chàng đến đau đớn. Nàng đang ở đâu? Ở Quốc Hoa chăng? Ở nhà chăng? Chàng muốn đi gọi điện thoại, thế nhưng vẫn cố chấp dần mình lại. Nếu như đêm nay nàng không đến, có thể mọi chuyện sẽ kết thúc luôn rồi! Chàng không thể vĩnh viễn rượt đuổi theo một áng mây một cách ngoan cố như thế! Thế nhưng, nếu như nàng không đến, chàng sẽ tự tay kết thúc cuộc săn đuổi này chăng? Chàng sẽ thật sự làm như thế chăng? Trước mắt chàng lại hiện lên gương mặt của Uyển Lan, gương mặt của cô gái lém lỉnh, dễ thương, có muôn ngàn nét biến hóa, muôn vạn nét đa tình đó! Nỗi đau đớn trong lòng chàng đang lan rộng ra, lan rộng ra, lan rộng ra...

Chín giờ rồi, chắc chắn là nàng sẽ không đến đâu. Bên cạnh chàng có một cái xách nhỏ, trong đó có xấp giấy chàng dùng để phỏng vấn, mở xách ra, chàng lấy tập giấy để lên bàn, bắt đầu viết loạn xạ lên đó, trí óc chàng là một phiến mê loạn, tâm hồn chàng là một mảng khổ đau. Nàng nào có gì xuất sắc đâu! Chàng mơ hồ nghĩ ngợi, nàng chỉ là một cô gái trẻ tuổi và lạnh lợi, loại con gái như thế đầy dẫy trên cõi đời này! So với các cô gái khác, nàng chỉ có nét hoạt bát hơn, phóng khoáng hơn, ngỗ ngáo hơn và bướng bỉnh hơn, những thứ đó cũng không thể kể là ưu điểm, chưa biết chừng đó lại là khuyết điểm nữa kia! Thế nhưng, trời ạ! Chàng dùng sức kéo một nét mạnh trên tờ giấy, kéo đến tờ giấy bị rách đi. Trời ạ! Thế mà chàng lại thích nàng con gái mang đầy khuyết điểm như thế! Chàng lại yêu nàng như thế! Trong đầu, trong óc, trong tim chàng lại chứa đầy hình ảnh của nàng như thế! Nàng con gái không hề để ý đến chàng một mảy may nào!

Chàng tự mình lẩm bẩm:

- Mình tiêu rồi! Thật là vô lý, thật là kỳ cục! Thế nhưng, từ hôm mình đụng phải nàng đến nay, mình coi như đã xong rồi!

Đã mười giờ tối!

Chàng vẫn tiếp tục viết loạn xạ trên tờ giấy, không còn chờ đợi nữa, mà chỉ bướng bỉnh, ngoan cố ngồi ở đó, viết lung tung lên trên giấy một cách máy móc, trên tờ giấy, viết đầy một cái tên: Đoàn Uyên Lan, Đoàn Uyên Lan, Đoàn Uyên Lan, Đoàn Uyên Lan... em là ma quỷ, em là khắc tinh của cuộc đời ta!

Có một bóng đen âm u che phủ trên đầu chàng, có một thanh âm quen thuộc, nho nhỏ, se se, e ngại vang lên bên tai chàng:

- Em đã đến rồi!

Chàng ngẩng mạnh đầu lên, gần như không dám tin vào lỗ tai mình, càng không dám tin vào đôi mắt của mình, Uyên Lan đang yếu điệu, duyên dáng đứng trước mặt chàng. Ngọn đèn hình đuốc trên tường chiếu ánh sáng dịu dàng trên người nàng, nàng đã thay đổi cách phục sức, chiếc áo dài tay bằng lụa đen, bên dưới là chiếc váy nhung màu đỏ, dài chấm đất thướt tha, gương mặt nàng có chút phấn mông mọng manh, đôi chân mày vẽ cong cong nhàn nhạt, đôi môi thoa một lớp son hồng long lanh, đôi mắt đen lay láy, đôi mi sậm dài cong vút, ánh mắt lung linh như mặt nước hồ nhìn không thấy đáy. Trời ạ! Chàng hít vào một hơi thở thật dài, nàng đẹp quá! Nỗi vui mừng đang xâm nhập vào từng lỗ chân lông của chàng, sự bất ngờ làm chàng không tin tưởng nỗi đang bao trùm lấy chàng từ đầu đến chân, sau đó, niềm phấn khởi đã cổ động từng sợi thần kinh của chàng một cách cuồng nhiệt. Chàng trừng mắt nhìn nàng, không chớp.

Giọng chàng bàng hoàng lặp lại lời nói của nàng:

- Ô, em đã đến rồi!

Nàng ngồi xuống phía đối diện với chàng, vì nàng đã trang điểm chăng? Hay là vì nàng thay đổi lối phục sức? Trông nàng không hề có chút ngổ ngáo của con trai tí nào cả, chẳng những không có, mà trông nàng lại mang đầy nét dịu dàng của một người đàn bà,

với tất cả những nét hoang mang thần thờ của một người đi lạc lối.

Nụ cười trên môi nàng cũng trông thật miễn cưỡng, yếu ớt, mang theo một nét tội nghiệp khó thể giải thích nổi. Sao vậy? Nét rạng rỡ, vui vẻ thường ngày của nàng đâu rồi? Sự ngây thơ, thanh thản thường ngày của nàng đâu rồi? Nét hoạt bát, hăng hái thường ngày của nàng đâu rồi? Nàng bây giờ, sao lại giống như một con cừ non xầy đàn tan ghé? Nàng đã bị thiệt thòi gì chẳng? Đã có chuyện gì xảy ra cho nàng chẳng?

Giọng nàng cất lên hỏi chàng, thanh âm vẫn trầm thấp:

- Anh đợi em đã lâu lắm rồi chẳng?

Chàng trừng mắt nhìn nàng thật sâu, thật sâu:

- Đúng vậy. Em từ đâu tới? Từ nhà chẳng?

Nàng lắc lắc đầu, hỏi ngược lại chàng, giọng nàng gần như chứa đầy nét bi ai:

- Cách ăn mặc của em như thế này, giống như từ nhà đến chẳng?... Không! Em đến từ nhà hàng Quốc Hoa.

Chàng chấn động, trừng mắt nhìn nàng, im lặng không nói một lời.

Người bồi bàn đưa lên một ly café, nàng máy móc dùng chiếc muỗng nhỏ quấy lấy ly café, ánh mắt nàng nhìn vào ly chăm chú, đôi mi cong cúi thấp, nàng cất giọng nói, trầm trầm:

- Để em nói cho anh nghe một chuyện... Rất nhiều rất nhiều năm về trước, em đã quen với một người con trai, anh ấy tên là Cố Hữu Phong. Anh ấy là một người bạn tốt của em, một người anh lớn, anh nói anh ấy là người bạn trai của em vào thời thơ ấu, cũng không phải là không đúng. Hai gia đình của em và anh ấy quen biết nhau đã rất lâu năm, cha mẹ

của anh ấy xem em như là con gái của họ...

Nàng hơi dừng lại một chút, nhìn vào làn khói bốc lên từ ly café:

- ... Vừa rồi, em đã cùng anh ấy khiêu vũ ở nhà hàng Quốc Hoa, ở đó còn có ông anh của em và bạn gái của anh ấy, chúng em chơi đùa như thể rất vui vẻ, và đúng lý ra cũng nên rất vui vẻ, thế nhưng, em biết anh ở đây...

Nàng lại dừng lại không nói, từ từ ngẩng đôi mi cong vút lên, trong đôi mắt đen lay láy đó, có mang một lớp sương phủ mờ mờ:

- ... Đột nhiên, em cảm thấy vô cùng bức bối, đột nhiên, em cảm thấy vô cùng bất an, em nói với họ rằng, em đi vào nhà vệ sinh một chút, rồi em gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến đây. Em nghĩ, bây giờ, hẳn là họ đang lật tung cả nhà hàng Quốc Hoa lên để tìm em. Anh xem, em đã quyết tâm là sẽ không đến đây, thế mà không biết vì sao, em vẫn đến.

Đôi mắt nàng nhìn chàng, chứa đầy sự bi ai.

Chàng đón lấy ánh mắt nàng, trái tim chàng đập từng nhịp bình bình như trống dội, đưa tay qua, chàng nắm lấy bàn tay của nàng, chàng định nói gì đó, thế nhưng, đột nhiên chàng cảm thấy mình vô cùng vụng về, vụng về đến độ không có cách gì mở miệng, vụng về đến độ không biết mình nên nói những gì. Ánh mắt nàng từ gương mặt chàng di động xuống xấp giấy trước mặt, rút tay ra, nàng cầm lấy xấp giấy, do bởi bản năng, chàng dùng tay ấn lên xấp giấy, nàng ngược mắt nhìn chàng, chàng buông tay ra, chép miệng, ngồi tựa sát vào lòng ghế, chàng để nàng ngồi đọc những dòng chữ trên xấp giấy đó.

Trang thứ nhất, toàn là tên của nàng: Đoàn Uyên Lan, Đoàn Uyên Lan, Đoàn Uyên Lan, em là ma quỷ, em là khắc tinh của cuộc đời ta!

Trang thứ hai, viết đầy chữ “một áng mây”: một áng mây, một áng mây, một áng mây, em trôi nổi về đâu? Em phiêu bạt về đâu? Em dừng chân nơi đâu?

Trang thứ ba, là một bài thơ nhỏ:

- Nếu em là một áng mây,

Anh xin là một trận gió,

Dẫn em qua sông qua biển,

Dịu em trôi đến chân trời.

Nếu em là một áng mây,

Anh sẽ là một trận gió,

Kéo em vượt non vượt núi,

Ôm em về hướng mặt trời!

Nếu em là một áng mây,

Dĩ nhiên anh là trận gió,

Xoay tròn quanh em sớm tối,

Kể kể tâm sự trùng trùng!

Nếu em là một áng mây,

Anh đành là một trận gió,

Theo em chân trời góc bể,

Cùng em tháng rộng ngày dài!

Nàng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn chàng trùng trùng, ngơ ngẩn. Chàng giật lấy xấp giấy trên tay nàng, trong đáy mắt chàng thoáng hiện một nét âu yếm, nồng nàn nhưng cũng đầy bối rối, chàng nói một cách cục mịch:

- Đủ rồi, em không thể để cho một người đàn ông hiện nguyên hình dưới mắt em, không một chút che dấu!

Nàng tiếp tục trừng mắt nhìn chàng, đôi mắt nàng sáng rực, đôi gò má nàng đỏ bừng, trong đôi mắt đen lay láy đó, đang bùng bùng một ánh lửa đăm say.

Nàng hỏi:

- Tại sao?

Chàng hỏi bằng một giọng thô lỗ:

- Tại sao cái gì?

- Tại sao anh lại thích em?

Chàng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt không có cách gì kéo ra khỏi gương mặt nàng, chàng nói một cách phớt lờ, một cách vòng vèo:

- Tại vì... tại vì... em giống như một áng mây. Anh chưa bao giờ gặp một cô gái nào giống như em vậy!

Nàng nói, giọng nàng u uẩn:

- Anh biết không? Mây là một vật hư vô không thật, anh không có cách gì nắm giữ được một áng mây đâu!

Chàng kéo nàng đứng dậy:

- Vậy sao?... Chúng ta rời khỏi nơi đây đi.

- Đi đâu?

- Ra ngoài tản bộ một chút, anh ngồi ở đây đã có gần ba tiếng đồng hồ rồi!

Rời khỏi “Nhã Hương”, bên ngoài, một trận gió đầu Thu mát mẻ thoáng nhẹ qua mặt họ, mang theo mùi hương của một loại hoa gì không rõ tên. Bên trời, vài ánh sao lấp lánh, tỏa ánh sáng dịu dàng. Chàng dìu nàng, đi về hướng Trung Hiếu Đông lộ, đêm đã khuya, trên đường chỉ có vài chiếc taxi trống trải, chạy như bay qua mặt hai người. Nàng không biết chàng muốn dẫn mình đi đâu, thế nhưng nàng vẫn bị động đi theo chàng, không một lời phản đối.

Chỉ một thoáng, họ đã đi đến Bảo tàng viện Tôn Trung Sơn, leo lên mấy bậc tam cấp, họ đứng trước một cột trụ to, nàng đứng tựa vào cột trụ, chàng ngừng đầu nhìn trời cao. Giọng chàng cất lên, chùng thấp:

- Giúp anh một chuyện, được không?

- Chuyện gì?

- Đừng nên đi chơi với anh bạn thời thơ ấu đó của em nữa!

- Anh không cảm thấy là lời yêu cầu của anh hơi quá đáng sao?

Chàng im lặng giây lát. Ánh mắt chàng từ nơi tận cùng của tầng mây cao kéo trở về, rơi trên gương mặt nàng:

- Như vậy, giúp anh một chuyện khác nữa, được không?

- Chuyện gì?

- Nhắm đôi mắt em lại! Chúng sáng quá!

- Tại sao?

- Nhắm lại đi! Chỉ vài giây thôi!

Chàng nói như ra lệnh.

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Thế là, đột nhiên, nàng bị ôm gọn vào vòng tay chàng, đôi môi nóng bỏng của chàng, lệ làng bắt lấy đôi môi nàng.

Nàng cảm thấy một thoáng quay cuồng, hình như cả người nàng trở nên nhẹ nhàng, phôi phới cả lên, như một áng mây, đang từ từ dâng lên cao, dâng lên cao, dâng lên cao, dâng lên, dâng lên mãi đến một nơi cao tít tầng trời kia. Và chàng, chàng chính là trận gió nhẹ kia, kéo lấy nàng, vây lấy nàng, dẫn lấy nàng, ôm lấy nàng, cả hai người cùng bay về hướng mặt trời rực rỡ, muôn sắc muôn màu. Cánh tay nàng bất giác vòng qua, ôm lấy cổ chàng, ôm thật chặt, thật chặt. Trái tim nàng đang đập từng nhịp nhịp nhàng, tư tưởng nàng đang trôi nổi phiêu du, cả người nàng đang hóa tan thành một phiến hư vô.

Một lúc thật lâu sau, chàng ngược đầu lên, nàng mơ mơ màng màng mở đôi mắt ra, gương mặt chàng lung linh sáng dưới ánh trăng, đôi con ngươi lấp lánh như hai vì sao ở cuối trời xa xa. Hơi thở chàng nặng nề và gấp rút.

Chàng hỏi:

- Bây giờ, trong lòng em có còn cái anh bạn thời thơ ấu nữa không?

Nàng kêu lên nho nhỏ, giọng nàng huyền hoặc, mơ hồ:

- Ô! Sao em lại quen biết với anh làm gì? Thế giới của em vốn vô cùng đơn thuần, bây giờ, anh làm cho sinh hoạt của em đảo lộn hết cả rồi!

Chàng thở ra một hơi dài nặng nề:

- Em không biết, chính em đã làm cho sinh hoạt của anh hoàn toàn đảo lộn hết cả! Ô! Uyển Lan! Có trời mới biết, anh chưa hề bao giờ biết rằng, anh có một tình cảm mãnh liệt đến như thế! Uyển Lan!...

Chàng lại ôm nàng vào lòng, kéo đầu nàng áp chặt lên vai mình, đôi môi chàng kề sát vào bên tai nàng:

- ... Anh sẽ không bao giờ buông em ra đâu, Uyển Lan, cho dù em có hay không có người bạn thời thơ ấu, cho dù em là mây hay là sao, anh cũng sẽ không buông em đâu! Vĩnh viễn không bao giờ buông em ra đâu!

Phảng phất đâu đây, hình như có tiếng của một người đàn ông khác đang nói với nàng:

- Anh sẽ đợi em, Uyển Lan, anh sẽ vĩnh viễn chờ đợi em!

Nàng lắc lắc đầu, lắc mắt đi hình ảnh của người đàn ông đó. Cánh tay nàng ôm choàng ngang qua eo ếch chàng, lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng toàn tâm toàn ý để mình chìm đắm vào một tâm tình như mơ, như mộng, hoàn toàn mới mẻ không ngờ.

hết: [Chương 4](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 5

Uyên Lan đứng trước chiếc gương to, hai cánh tay nàng dang lên, nàng đang thử chiếc váy đầm của bà Sâm mua cho nàng:

- Mẹ... hôm nay con không đến nhà bác Sơn ăn cơm được không? Con có linh cảm, con sẽ cảm thấy rất ngọt ngào trong bữa cơm tối nay.

- Tại sao vậy?...

Bà Sâm một mặt cất tiếng hỏi, một mặt dùng tay bóp chặt phần eo của cái váy, dùng cây kim gút đơm vào đó làm dấu:

- ... Ô, chỗ eo lúc nào cũng quá to, cởi ra đi, mẹ sửa cho con năm phút là xong.

Uyên Lan cởi chiếc váy đầm ra, thay vào chiếc áo sơ mi và chiếc quần tây dài.

- Con thật sự không muốn đi, con ghét đi đến nhà người khác làm khách!

Bà Sâm ngược nhìn con gái một cái thật sâu:

- Ăn cơm với bác Sơn gái mà gọi là làm khách hay sao? Gia đình bác Sơn trông con từ khi còn bé cho đến lớn! Từ lúc con hai ba tuổi trở đi, mỗi khi mẹ có việc phải đi ra ngoài,

lúc nào mẹ cũng nhờ bác gái trông hộ con, con nghịch ngợm, phá phách, gây họa ở nhà đó không biết đã bao nhiêu lần rồi, vậy mà bây giờ, con lại sợ đến nhà bác Sơn! Tại sao vậy?... Uyên Lan, mẹ rất hiểu tâm sự của con, có phải tại vì Hữu Phong hay không?

Uyên Lan ngồi phệt xuống giường, những ngón tay nàng mân mê chiếc cột tròn trên đầu giường, giọng nàng buồn bực:

- Ô, mẹ! Con bực bội quá, con thật sự muốn mình không trưởng thành bao giờ!

Bà Sâm để chiếc váy trên tay mình lên thành ghế, bước tới trước, bà dùng tay ôm lấy đầu của Uyên Lan, Uyên Lan thừa cơ hội, vùi cả khuôn mặt mình vào lòng bà. Nàng nói thật nhỏ:

- Mẹ, con nói cho mẹ nghe một bí mật, nhưng mà mẹ đừng giận con nhé!

Bà Sâm hơi nhẹ rùng mình:

- Uyên Lan, mẹ chưa hề giận con bao giờ cả!

Nàng thấp giọng:

- Mẹ, xin mẹ và mọi người đừng nên cặp đôi con và Hữu Phong nữa, giữa con và anh ấy không thể nào có một tiến triển nào được đâu. Thật mà, anh ấy giống như một người anh lớn của con, cũng như Triệu Bôi vậy, con đâu thể nào nói chuyện tình yêu với Triệu Bôi được, phải không mẹ?

Bà Sâm trầm ngâm giây lát, bà đưa tay lên vuốt ve mái tóc mềm mại của Uyên Lan, cất tiếng hỏi thật dịu dàng:

- Có phải tại vì tên ký giả họ Mạnh đó không?

Uyển Lan hơi giật mình:

- Sao mẹ biết vậy?

Bà Sâm đẩy Uyển Lan ra, nhìn thật sâu vào gương mặt mang sắc ửng hồng và đôi mắt mơ màng say đắm của nàng, bà mỉm cười, nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng:

- Một người mẹ, sao lại không biết được tâm sự của con gái mình cho được!... Nghe mẹ nói đây, Uyển Lan, chỉ cần con vui vẻ, chỉ cần con hạnh phúc, mẹ và ba con, không bao giờ miễn cưỡng con làm điều gì cả, huống chi, bản thân của tình yêu, là một việc không thể nào miễn cưỡng được... Tuy nhiên, đêm nay con phải đến nhà bác Sơn ăn cơm mới được, hôm nay là sinh nhật của bác gái, về phương diện lịch sự, con cũng cần phải đi.

Uyển Lan gỡ đầu gỡ tai, dáng điệu nàng ngượng ngập và buồn bực:

- Nhưng mà... nhưng mà...

Bà Sâm không hiểu:

- Nhưng mà cái gì?

Uyển Lan không dấu được nữa, nàng nói:

- Mẹ! Hữu Phong và con đang giận nhau mẹ ạ! Đã hai tuần lễ nay, tụi con không hề gặp mặt nhau, và cũng không nói chuyện với nhau nữa!

Bà Sâm nhìn con gái, gật gật đầu:

- Mẹ biết!

- Mẹ biết?

- Triệu Bôi có nói cho mẹ nghe, con đi khiêu vũ với Hữu Phong, mới có một nửa đã bỏ đi mất tiêu, Hữu Phong cho rằng đó là một sĩ nhục lớn nhất trong đời!

Uyển Lan nhẹ chau đôi chân mày:

- Bởi vậy! Bây giờ mẹ bảo con đến nhà anh ấy, con sẽ ngượng nghịu biết mấy! Mọi người gặp mặt nhau, làm sao bây giờ?

Bà Sâm mỉm cười nói:

- Mẹ bảo đảm với con, nó sẽ không tiếp tục làm cho con khó chịu, ngượng ngập nữa đâu, chỉ cần con đến nhà nó, nó sẽ vui mừng lắm!... Mẹ đi sửa cái áo cho con đây, con chải đầu, trang điểm lên một chút đi, nghe không!...

Bà lắc lắc đầu:

- Đang đi khiêu vũ với người ta, mà lại bỏ đi không nói một tiếng, thật là... chỉ có con mới làm được chuyện đó!

Uyển Lan đưa mắt nhìn theo dáng mẹ đi ra khỏi phòng, miệng nàng lẩm bầm mấy câu mà chính nàng cũng không rõ là gì, đi đến bên bàn phấn, nàng cầm cây lược lên chải qua loa mái tóc, mới được vài cái, phía dưới nhà có tiếng của Triệu Bôi kêu lên ồm ồm:

- Uyển Lan! Điện thoại! Có muốn anh hỏi đi hay không?

Chắc hẳn đó là điện thoại của Mạnh Thiệu! Đồ chết bầm Triệu Bôi! Đồ quỷ sứ Triệu Bôi! Đồ đáng ghét Triệu Bôi! Mỗi lần bắt được điện thoại của Mạnh Thiệu, anh ấy đều kêu ồm ồm như thế, cố ý làm cho Mạnh Thiệu khó chịu!

Nàng xông thật nhanh xuống thang lầu, một mặt chạy, một mặt kêu lên:

- Mẹ, con muốn gắn thêm một cái điện thoại trong phòng con!

Triệu Bôi kêu lên:

- Được lắm! Muốn gắn, thì mọi người đều gắn, mỗi người gắn một cái trong phòng, khi em nói chuyện tình yêu, anh cũng có thể tham gia!

Uyển Lan hậm hực trừng mắt nhìn Triệu Bôi, cầm điện thoại lên, giọng của nàng bất giác dịu đi:

- Hello?

Giọng của người phía bên kia càng dịu hơn:

- Hello! Uyển Lan, chúng ta giảng hòa nhé, được không? Anh lái xe đến chở cả nhà em, được không?

Trời ạ! Thì ra là Hữu Phong! Cho dù Uyển Lan có ngượng ngập đến đâu, có ngại ngùng đến đâu, nàng cũng không thể có thái độ cứng rắn với giọng nói dịu dàng như thế, hướng chi, lần trước, nàng bỏ đi một cách không kèn không trống, dù sao cũng là lỗi của nàng, chứ nào phải lỗi của người ta! Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại dâng lên một tình cảm nửa như hối hận, nửa như bất an, tình cảm đó làm cho giọng nói của nàng trở nên dịu nhẹ và ngọt ngào.

- Đừng, Hữu Phong! Để cho gia đình em tự đến, đến ngay bây giờ! Nhưng mà,... Hữu Phong, anh còn giận không?

Giọng nàng nghe lém lỉnh.

Có tiếng chàng thở ra một hơi thật dài:

- Giận? Giận em chẳng? Ồ! Uyên Lan, anh hy vọng là anh có thể giận em mãi! Em... ồ!...

Chàng lại thở dài:

- ... Anh thật sự không biết phải làm sao với em, em đã làm cho tất cả khí phách nam nhi của anh bị bào mòn hết rồi! Anh nghĩ, có lẽ là kiếp trước anh thiếu nợ em... Thôi đến đi nhé! Em còn chờ gì nữa! Đến đi! Anh đợi đây!

Bỏ điện thoại xuống, nàng nhìn thấy ngay Triệu Bôi đang đứng tựa người vào bộ salon nhìn nàng, trên gương mặt mang một nét nhìn khó hiểu, nửa như cười, nửa như không. Nàng nhăn mặt lại trêu chàng, kêu lên:

- Anh cười cái gì mà cười?

Triệu Bôi hỏi:

- Có ai ấn định là anh không được cười không?

Uyên Lan nói:

- Nụ cười của anh không có ý tốt! Không biết trong bụng anh đang nghĩ cái quỷ gì!

Triệu Bôi nhìn Uyên Lan trừng trừng:

- Em muốn biết trong bụng anh nghĩ cái quỷ gì chẳng? Anh đang tội nghiệp cho Hữu Phong, nếu như em là bạn gái của anh, anh đã bỏ em từ lâu rồi! Loại con gái như em, thằng nào đụng nhằm là thằng đó xúi quẩy, anh không hiểu tại sao, trên cõi đời này lại có người ngoan cố như Hữu Phong!

Ông Sâm đi trờ tới, ấn bàn tay lên vai con trai, nói:

- Thôi đừng có ở đó ba hoa chích chòe! Con chỉ giỏi tài phê bình người khác! Lần trước con điện thoại cho San San, chính tai ba nghe con lăng xăng xin lỗi rồi rít, một lúc thật lâu kia!

Uyển Lan vỗ tay cười to lên:

- Ha ha! Thì ra anh cũng có lúc bị người đẹp hành hạ hả? Để em xem từ đây về sau, anh có còn làm phách nữa hay không?

Bà Sâm cầm chiếc váy đầm đi ra:

- Xong rồi, Uyển Lan! Con thay quần áo xong, chúng ta đi là vừa rồi đó!

Uyển Lan cầm chiếc váy đầm lên:

- Nhất định phải thay váy đầm sao? Con thấy mặc quần tây là thoải mái nhất!

Bà Sâm nói:

- Dù sao, hôm nay cũng là sinh nhật của bác gái, ăn mặc xuề xòa quá, là một điều vô cùng bất lịch sự, con ạ!

Uyển Lan không cãi nữa, nàng ngoan ngoãn lên phòng thay quần áo, đó là chiếc váy đầm màu đen bằng vải xoa, kiểu thật đơn giản, chỉ có ở cổ áo và tay áo, chạy một đường chỉ viền thật nhỏ màu đỏ chung quanh.

Sau khi được mẹ sửa lại, chiếc áo này rất vừa với vóc mình nàng, bóng dáng nàng trong gương yêu kiều diễm lệ, vòng eo nhỏ nhắn, thân hình nàng mảnh mai và thon thả, nàng nhìn mình trong gương, đôi mắt to đen lay láy, đôi môi mỏng cong cong, và chiếc cằm nhọn xinh xinh. Trong đầu nàng, bất giác vang lên giọng nói của một người đàn bà:

- Bà Sâm, con bé quả là cốt người đẹp đấy nhỉ, phải không?

Đó là câu nói của ai thế? Nhớ không nổi nữa. Lắc lắc đầu, nàng quay người qua, chạy nhanh xuống lầu.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bọn họ đã đến nhà của Hữu Phong.

Mẹ của Hữu Phong, bà Sơn là người chạy ra trước tiên, vừa nhìn thấy Uyển Lan, đôi mắt bà sáng rực lên, đi thẳng tới trước, bà ôm ngay Uyển Lan vào lòng, bà đưa mắt nhìn nàng từ đầu đến chân, ánh mắt bà chứa đầy sự thương yêu và âu yếm, bà ngẩng đầu lên nói với bà Sâm:

- Tuệ Trang, chị xem con bé này, mặc vào chiếc váy đầm trông lạ hẳn đi, tôi nhìn không ra đây. Thời gian qua thật là nhanh nhỉ? Mới chớp mắt đó, mà bọn trẻ đều đã lớn hết rồi! Uyển Lan bây giờ đã là một người đẹp hoàn toàn rồi. Tôi cứ nhớ mãi ngày nào, lúc nó mới...

Bà Sâm ho nhẹ một tiếng, bà Sơn đưa mắt nhìn, ánh mắt hai người đàn bà giao nhau, bà Sơn tiếp tục nói:

- ... lúc nó mới ra đời, vừa ốm vừa gầy như một con mèo nhỏ! Phải không? Tuệ Trang? Lúc đó, không phải bác chê con chứ, Uyển Lan, thật sự là con không được xinh đẹp cho lắm, tóc thì thưa thớt không có mấy cọng, suốt ngày cứ khóc ò ò, mẹ con ôm lấy con, cứ vài ba hôm là phải đi bệnh viện, bao nhiêu bệnh viện cũng đều đã gõ cửa đủ. Lại tốn đủ thứ thuốc men, nào là dầu cá, nào là thuốc bổ... Ồ! Uyển Lan, nuôi được con đến lớn, thật không đơn giản chút nào, bác chưa thấy có đứa trẻ nào khó nuôi như con! Vậy mà bây giờ, trông kìa, lớn lên vừa xinh đẹp, vừa khỏe mạnh như thế này!

Uyển Lan kinh ngạc đưa mắt nhìn mẹ, cười lên:

- Mẹ, lúc con còn nhỏ, con xấu lắm hả?

Triệu Bôi hót lời, kêu lên:

- Bộ em tưởng là bây giờ em đẹp lắm sao? Bác Sơn gái mới vừa lịch sự khen hai câu, em đã tưởng là thật à! Em đấy hả, mãi cho tới bây giờ, em vẫn cứ là một con bé con xấu xí!

Uyển Lan kêu to lên:

- Anh Hai! Vậy chứ bộ anh tưởng rằng anh đẹp trai lắm sao? Anh cũng chỉ là một tên tiểu tử gàn!

Ông Đoàn Lập Sâm nói:

- Thôi được rồi! Dù sao thì hai đứa con của chúng ta cũng không được hay ho cho lắm, một đứa là tiểu tử gàn, một đứa là bé con xấu xí!

Cả nhà cười phá lên vui vẻ. Cô Nghinh Sơn bước trở tới, ông và Đoàn Lập Sâm là bạn học với nhau từ thời trung học, lại là bạn ở đại học, có thể nói là bạn già với nhau đã gần bốn mươi năm rồi. Đồng thời, họ còn là bạn đánh cò tướng với nhau, cả hai cùng thích đánh cò, vừa mới ngồi xuống không bao lâu, ông Sơn đã ôm hộp cò tướng ra để trên bàn, hỏi ông Sâm:

- Làm một bàn nhé?

Ông Sâm nói:

- Muốn làm thì làm luôn ba bàn, đồng thời phải đánh ăn tiền mới được!

Ông Sơn nói một cách hào sảng:

- Được! Đánh một bàn một trăm đồng, nói trước nhé, anh không được hối hận đấy!

Ông Sâm cự nự ngay:

- Tôi hối hận? Anh có lỗ thua rồi đừng nên đổ thừa người khác thì có, lần trước anh thua, cứ đổ thừa Hữu Phong gọi điện thoại làm ồn anh!

Bà Sơn nói:

- Thấy chưa, lại sát phạt nhau nữa rồi, Nghinh Sơn, hôm nay là sinh nhật của em mà!

Ông Sơn nói với vợ:

- Thôi mà, Bích Trúc, tổ chức sinh nhật chẳng qua chỉ là một cái có, chủ yếu là để bạn bè cũ gặp mặt nhau mà thôi. Vả lại, nói cho thật đấy nhé, chúng ta từng tuổi này rồi, thêm một lần sinh nhật là già thêm một tuổi, có gì đáng để ăn mừng đâu! Vì vậy, đánh cờ là tốt hơn cả!

Bà Sơn quay sang nhìn bà Sâm, nói như phân bua:

- Đấy đấy, chị xem, đủ thứ lý do để nói đấy!... Tuệ Trang, chị nhớ nhé, kiếp sau chúng ta có lấy chồng, nhớ đừng lấy mấy ông ghiền cờ tướng đấy!

Cả hai bà cùng cười lên, hai ông đã bắt đầu ngồi xuống sát phạt nhau rồi.

Bên đây, Hữu Phong nhìn Uyên Lan:

- Uyên Lan, em đi làm ra sao?

Uyên Lan cười nói:

- Được lắm! Tuy nhiên, em vốn được sắp vào ban phỏng vấn, nhưng bây giờ, họ sắp em vào ban biên tập rồi!

- Tại sao?

- Ngày đầu tiên đi làm, bọn họ cho em đi phỏng vấn một nhà văn nữ, câu đầu tiên em hỏi bà ta là, bà có tin vào những câu chuyện mà bà viết hay không? Bà ta nói tin, em bèn đem từng quyển sách của bà ta ra bàn luận với bà ấy, phỏng vấn hết năm tiếng đồng hồ. Bà nhà văn nữ đó thật không có phong độ gì hết, bà ta gọi một cú điện thoại đến cho ông chủ bút tờ báo tại em, nói rằng các ông gửi tới một cô không phải là ký giả, mà là một nhà hùng biện. Ông chủ bút gọi em đến hỏi chuyện, em nói, nhà hùng biện gì đâu, bắt quá chỉ là một nhà thư biện mà thôi! Ông chủ bút cũng cười lên, ông nói cái tính của em như thế không thể làm ký giả được, thôi thì sang ban biên tập xem bài vậy! Do đó, em bị đổi sang làm việc bên ban biên tập rồi!

Hữu Phong nhìn nàng, miệng nở một nụ cười không kèm được. Cười mãi, cười mãi, nụ cười chàng ngưng đọng lại. Chàng thấp giọng nói:

- Uyển Lan, đừng nên chơi cái trò bỏ đi nửa chừng như lần trước nữa nhé, được không? Cho dù anh có làm chuyện gì lỗi với em đi nữa, cũng không phải là anh cố ý đâu, em không cần phải trả thù anh như thế, phải không?

Gương mặt của Uyển Lan đỏ bừng lên, nàng nói một cách thẳng thắn:

- Anh hiểu lầm rồi, em không phải là người thù vặt như thế đâu, em cũng không hề ghi chuyện thù hằn ai hết, em không bao giờ muốn trả thù anh. Hôm ấy, em bỏ đi không nói trước, là tại vì... là tại vì... đột nhiên em nhớ ra có một chuyện vô cùng quan trọng, cần phải làm ngay.

Nàng nói một cách ấp a ấp úng, gương mặt đỏ bừng. Hữu Phong nhìn nàng trừng trừng, chàng thấp giọng nói như tiếng muỗi kêu:

- Vào phòng anh một chút được không?

Nàng trả lời gọn lỏn:

- Không được.

- Anh muốn cho em xem cái này.

- Không muốn xem.

Triệu Bôi không biết đã đứng bên cạnh họ từ bao giờ, giọng chàng nói ra vẻ bí mật:

- Hữu Phong, mi đừng nên cho Uyên Lan xem cái đó, con bé này chết nhát dữ lắm, nhất là những loại thú vật, ngay cả chó con, mèo con mà nó còn sợ đây nữa là, một con chuột nhắt cũng có thể làm cho nó ngất xỉu! Vì vậy, cái vật mà mi nuôi đó, tuyệt đối không thể để cho Uyên Lan thấy được đâu!

Uyên Lan hồ nghi đưa mắt nhìn Triệu Bôi, lại đưa mắt nhìn sang Hữu Phong, lòng hiếu kỳ của nàng lập tức bị khơi dậy. Nàng nói một cách nghi ngờ:

- Hữu Phong, anh nuôi cái gì vậy?

Triệu Bôi nói:

- Đừng nói cho con bé này nghe!

Uyên Lan ngẩng đầu lên, nói với Hữu Phong bằng một giọng vuốt ve:

- Hữu Phong, cái đó là cái gì vậy? Anh nói cho em nghe đi, anh Hai là hư nhất hạng, anh đừng nên nghe lời anh ấy!

Triệu Bôi tiếp lời:

- Hữu Phong, đừng nên nói! Thiên cơ bất khả lậu!

Uyển Lan nhìn nhìn vào hai người, chiếc cằm nàng hơi hất lên cao:

- Em biết rồi, hai người đang làm bộ dụ em, bảo đảm là trong phòng Hữu Phong không có gì hết! Mấy người tưởng em dễ gạt à!

Triệu Bôi kêu to lên:

- Sao lại không có gì!... Một con chim cú mèo to trong đó đấy! Một con chim cú mèo sống! Nó có thể đứng trên vai em mà nói chuyện với em đấy, nó không biết sợ người lạ đâu, mà lại thích được người ta ve vuốt nữa, dễ thương hết sức!

Uyển Lan lập tức nhảy dựng lên, chạy vào hướng nhà trong. Hữu Phong đưa mắt nhìn Triệu Bôi một cái, Triệu Bôi nháy nháy mắt với chàng, thế là, Hữu Phong cũng chạy vào theo Uyển Lan.

Bà Sơn nãy giờ vẫn đứng yên lặng theo dõi màn hoạt náo đó, lúc này, bà mới nhìn Triệu Bôi chăm chú, cười cười nói:

- Triệu Bôi, con càng lúc càng quá quắt lắm đấy nhé!

Triệu Bôi cười hi hi nói:

- Bác ạ, Hữu Phong quá thật thà, quá đúng đắn, nó không biết linh động biến đổi gì hết, đối với những đứa con gái như em của con đấy à, nhất định phải dùng một chút thủ đoạn mới được!

Bà Sâm nhìn con trai, mỉm cười nói:

- Làm như thủ đoạn của con hay lắm vậy!

Triệu Bôi nói một cách đắc ý:

- Ít nhất, con cũng không để cho San San lọt ra khỏi bàn tay của con.

Ở đây, Uyển Lan vừa xông vào phòng của Hữu Phong, nàng đã biết ngay là mình bị hớ. Chim cú mèo gì đâu, trong phòng không có cả con chim sẻ nhỏ. Uyển Lan đưa đầu nhìn đảo đảo bốn bên một cái, quay người lại, nàng định chạy ra ngoài phòng, thế nhưng, Hữu Phong đã đóng cánh cửa phòng lại. Lưng tựa vào cửa, chàng đưa mắt nhìn nàng trân trân. Chàng nói:

- Dừng lại một phút!

Nàng nói bằng một giọng giận dữ:

- Tại sao lại gạt em? Ở trong phòng có chim cú mèo gì đâu? Em thấy anh mới là con chim cú mèo thì có! Vừa nham hiểm, vừa xảo quyệt!

Hữu Phong cười giả lả, nói phân bua:

- Anh có nói là có chim cú mèo đâu? Từ đầu chí cuối anh có nói tiếng nào đến chim cú mèo đâu, anh Hai em nói kia mà, tại sao em lại đem món nợ đó tính luôn cả lên đầu anh thế này!

- Nói gì thì nói, cả hai người đều cùng cá mè một lứa cả, cả hai người đều hư vô cùng!

Hữu Phong nói một cách nhẫn nại:

- Thôi được rồi! Thì cho là anh hư quá sức đi!... Vậy thì em đi đi! Anh không ngờ rằng, chỉ có chim cú mèo mới có thể hấp dẫn nổi em, nếu như anh biết trước được như vậy, thì đừng nói một con, mười con anh cũng nuôi tuốt!

Đột nhiên, chàng tỏ ra buồn bã và ủ rũ một cách tận cùng, chàng tránh sang một bên nhường cửa phòng, cho nàng đi ra.

Giọng nói của chàng, thần sắc của chàng, sự buồn bã và ủ rũ của chàng, làm cho trái tim nàng đột nhiên như thắt lại, cái tình cảm tội nghiệp, thương hại đột nhiên dâng lên, tràn ngập trong lòng nàng. Nàng đưa mắt nhìn chàng, một lúc thật lâu, sau đó, nàng tiến đến bên chàng, nói thật nhỏ nhẹ:

- Anh muốn cho em xem cái gì thế?

Chàng lắc lắc đầu:

- Bây giờ không còn quan trọng nữa. Không xem cũng không sao!

Đôi mắt nàng long lanh ánh sáng dịu dàng, ve vuốt, nàng đưa tay ra vịn nhẹ lên tay chàng, giọng nàng nhẹ như tơ nhưng buống bình:

- Em muốn xem.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cảm thấy mình rối loạn dưới ánh mắt dịu nhẹ như tơ đó của nàng, chàng nói:

- Ô! Uyển Lan! Thế nào rồi cũng có một ngày, anh sẽ chết vì em!

- Đừng có nói bậy! Chúng ta không có đang đóng phim đâu nhé! Đừng có ở đó trả bài!

Chàng gật gật đầu, đi đến bên bàn học, chàng mở học tủ, lấy ra một quyển album thật

dày. Đi trở lại bên cạnh Uyên Lan, chàng đưa quyển album vào tay nàng. Hơi có chút ngạc nhiên, hơi có chút hiếu kỳ. Nàng đưa tay ra, từ từ lật trang bìa lên, trên trang giấy màu kem mỏng, có mấy hàng chữ được viết bằng mẫu chữ kiểu thật đẹp:

- Vốn không muốn tương tư,

Vì sợ tương tư khổ,

Sau nhiều lần suy nghĩ,

Thà rằng khổ tương tư!

Trái tim nàng đập thật mạnh một cái, lập tức, nàng nhớ đến trên đường đi Đạm Thủy ngày nào, nàng và chàng đã từng bàn luận về bài thơ nhỏ này, lúc đó nàng đã tỏ ra phản đối hai chữ “thà rằng” một cách vô cùng quyết liệt. Thế mà chàng, tại sao lại viết bài thơ này vào đây làm gì? Ngẩng đầu lên, nàng nhìn chàng như dò hỏi. Chàng nói thật lặng lẽ:

- Anh đã dùng một thời gian rất dài, cuối cùng cũng đã nghiệm ra được ý nghĩa thâm sâu của hai chữ “thà rằng” này đây, khi mình không có được, lại không thể nào bỏ được, thì ngoài việc “thà rằng”, mình có thể làm được gì khác hơn?

Nàng cúi đầu xuống, lặng lẽ lật thêm mấy trang kế tiếp, thế là, nàng kinh ngạc phát hiện ra một bức ảnh của mình, có lẽ khoảng ba, bốn tuổi gì đó, đôi chân trần, chiếc miệng mở to ra, đứng trước một gốc cây chuối, trông xấu xí vô cùng. Lật qua khỏi trang đó, lại là một trang hình khác, đại khái khoảng năm sáu tuổi rồi. Tiếp theo sau đó, là hình nàng khoảng bảy tám tuổi gì đó... từng trang rồi từng trang, toàn là hình ảnh của nàng, không biết chàng sưu tập từ bao giờ, dán đầy cả quyển album. Đến khoảng nàng mười lăm mười sáu tuổi, không còn hình nữa. Hẳn là, lúc đó chàng đã xuất ngoại, không còn cơ hội để thu thập hình ảnh của nàng nữa. Nàng lật đến trang cuối cùng, ngẩn ngơ phát hiện rằng có hai trái tim màu đỏ chói chang nằm tựa sát bên nhau, ở giữa trái tim, có dán hai mảnh hoa màu vàng đã được ép khô. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn chàng.

Chàng nói thật dịu dàng:

- Còn nhớ không? Hôm sinh nhật hai mươi tuổi của em, anh đã từng nhặt trên tóc em hai phiến hoa vàng này đây. Kim Cấp Vũ! Em nói đó là Kim Cấp Vũ! Đối với anh mà nói, chúng giống như là hai giọt mưa tương tư!

Nàng hơi khẽ nhắm đôi mắt, đôi chân mày chau lại, đẩy quyển album, khi nàng lại mở đôi mắt ra, đôi mắt nàng đã long lanh ngấn lệ. Nàng kêu lên nho nhỏ, trong thanh âm chứa đầy nét chấn động, run rẩy:

- Ô! Hữu Phong, anh đừng nên như thế, anh sẽ làm em khóc cho mà xem!

- Em chịu rơi nước mắt vì anh chăng?

Giọng chàng khàn hẳn đi, đưa tay ra nâng cằm nàng lên, đôi mắt long lanh ngấn lệ đó của nàng làm cho trái tim chàng rung động đến tận cùng, chàng khẽ cúi đầu xuống, lập tức, nàng ngoẻo đầu tránh đi:

- Đừng! Hữu Phong!

Chàng đứng sững lại, sắc mặt trắng bệch, giọng chàng lạc đi:

- Vì tên ký giả đó chăng?

Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt chứa đựng sự van nài, cầu khẩn. Cái nhìn đó đã nói lên cả trăm lời nghìn tiếng. Chàng thụt lùi lại, lấy quyển album đút trở vào học tủ, lưng quay về phía nàng, giọng nói của chàng bình tĩnh, rõ ràng và cương quyết:

- Được lắm, anh không nản lòng đâu, Uyển Lan! Anh sẽ chờ xem kết cuộc của câu chuyện này!

Có tiếng người gõ cửa, giọng của bà Sơn vang lên phía bên ngoài:

- Đến giờ cơm rồi! Uyên Lan, Hữu Phong! Có chuyện gì để ăn xong rồi nói tiếp!

Uyên Lan đưa tay lên quệt mắt thật nhanh, bọn họ cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Bà Sơn đứng ở cửa phòng, miệng mỉm cười chúm chím, đưa mắt nhìn họ như dò xét, nghiên cứu một cái, sau đó, bà đưa tay ra, âu yếm choàng qua vai Uyên Lan, nói bằng một giọng dịu dàng và chan chứa yêu thương:

- Uyên Lan, chốc nữa, trước khi về, đừng quên lấy theo cái áo len, chính tay bác đan cho con đấy nhé! Con có biết không? Bắt đầu từ lúc con còn bé tí, là con đã mặc áo len do bác đan cho rồi đấy. Không tin, con hỏi mẹ con xem, có phải là từ nhỏ con đã mặc áo len do bác đan cho hay không?

Bà Sâm mỉm cười, tiếp lời:

- Nào chỉ có áo len không đâu! Lúc nó lên đậu, ra trái, cũng là một tay bác lo cho nó luôn đấy chứ!

Bà Sơn nhìn Uyên Lan bằng đôi mắt thương yêu:

- Bởi vậy, Tuệ Trang, cô con gái này của chị phải có một nửa là của tôi đấy nhé!

Ông Sâm từ bàn cờ tướng ngẩng đầu lên nói:

- Đừng có nói vòng vo làm gì bà chị ơi! Chúng tôi cho nó làm con dâu của chị luôn là xong chứ gì!

Bà Sơn đưa mắt nhìn ông:

- Những lời anh nói có thật không đó!

Uyên Lan hơi khẽ dậm chân:

- Mẹ!

Bà Sơn vội vàng nói:

- Thôi! Được rồi, được rồi! Chúng ta ăn cơm thôi! Nghinh Sơn, đừng đánh cò nữa, anh còn đánh nữa là em giận đấy nhé!

Ông Sơn nói:

- Khoan đã, khoan đã! Anh còn đang lo cứu góc này đây, cái góc này của anh làm sao mà lại bị vây thế này?

Bà Sơn cười lên:

- Anh mà còn ở đó lo cứu với cấp, mọi người đói meo cả bụng rồi đây!

Cả nhà cùng cười ồ lên, vui vẻ.

hết: [Chương 5](#)

QUYỀNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 6

Tan sở, bước ra khỏi chiếc cổng to của tòa soạn tạp chí xxx, Uyên Lan đi thẳng về phía đầu con hẻm gần đó, một mặt đi, nàng một mặt lơ đãng đưa mắt nhìn dáo dác chung quanh. Vì Mạnh Thiều đã gọi điện thoại đến trước, hẹn là sẽ đến đón nàng, mời nàng đi ăn cơm tối, nàng cũng đã gọi điện thoại báo cho mẹ biết trước rồi. Thế nhưng, tuy rằng con hẻm đầy nhóc khách bộ hành qua lại, tuy rằng trên đường xe chạy như nước chảy, thế nhưng nàng lại không hề nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Thiều. Đứng ở đầu con hẻm, nàng do dự, bất an, chờ đợi, đưa mắt nhìn quanh nhìn quất. Mạnh Thiều, nếu như anh còn không đến đúng hẹn, em sẽ không bao giờ thêm nói đến anh nữa! Nàng nghĩ ngợi, không ngừng nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, trong năm phút, nàng đã nhìn vào chiếc đồng hồ ít nhất là ba lần, Mạnh Thiều vẫn chưa thấy xuất hiện.

Có một luồng hương thơm nồng nặc, xen lẫn với mùi son phấn, xông thẳng vào mũi nàng, nàng bất giác đưa mắt nhìn về hướng mùi hương đó, đôi mắt nàng đập ngay vào một khuôn mặt trông đầy nét quen thuộc, một người đàn bà trung niên quý phái, đôi mắt to tròn, đôi lông mi dày đặc, sửa soạn thật diêm dúa. Nhất định là bà ta phải rất giàu, trong lòng Uyên Lan mơ hồ nghĩ ngợi, vì tuy rằng chỉ mới đầu mùa Thu, trên vai bà ta đã khoác chiếc áo choàng thời trang màu café sữa có cổ viền bằng loại lông chồn. Người đàn bà này là ai nhỉ? Sao mà gương mặt lại có nét quen thuộc như thế này, nàng còn đang suy nghĩ, người đàn bà đó đã ồng ẹo bước tới bên nàng. Người đàn bà cất tiếng nói:

- Còn nhớ bác không? Uyên Lan?

Uyển Lan? Sao bà ta lại biết tên của mình nhỉ? Nàng mở to đôi mắt, vắt hết óc ra để suy nghĩ, đúng vậy, nhất định là nàng đã từng gặp người đàn bà này, tuy nhiên nàng lại không nhớ ra là mình đã gặp bà ta ở đâu!

Nàng trả lời, nhìn thẳng vào bà ta, nói thành thật:

- Dạ, thưa cháu không nhớ, xin lỗi bác là ai?

Người đàn bà đó mỉm cười, không hiểu tại sao, nụ cười của bà ta có vẻ rất yếu ớt, rất ngượng ngập, rất sợ sệt, lại có cả một sự căng thẳng và lo lắng nào đó thật kỳ lạ, bà ta tiếp lời nàng:

- Bác có đến nhà cháu, cháu quên rồi sao? Bác là bác Niên đây, có một buổi tối, bác và bác trai có đến thăm nhà cháu đấy!

Ồ! Nàng sực nhớ lại, cái người đàn bà vô duyên kỳ cục, đã nắm tay nắm chân nàng nói bô lô ba la đêm đó! Nàng nào có nhớ gì đến bà ta nữa đâu, sự thật thì, bạn bè của cha mẹ, ngoài một vài người rất quen thuộc, như cha mẹ của Hữu Phong, nàng gần như không hề có ý tiếp xúc với họ, nàng vẫn thường cảm thấy những người đó với nàng là cả hai thời đại cách biệt nhau, ở hai hành tinh cách xa nhau. Dĩ nhiên, cha mẹ là một ngoại lệ, cha và mẹ là hai người tốt nhất thế giới này, là bậc trưởng thượng cởi mở nhất, và cũng hiểu biết nhất cõi đời này! Thế nhưng, cái bà bác Niên này là một nhân vật như thế nào vậy nhỉ?

- Dạ, thưa bác ạ!

Vì lễ phép, nàng miễn cưỡng cất tiếng chào bà ta một tiếng, ánh mắt vẫn liếc nhìn về phía đầu đường, thật là bức bối! Mạnh Thiều chết đâu mất tiêu rồi?

Cái bà “bác Niên” đó lại nắm lấy tay nàng nữa rồi, nàng thật sự không thích ai nắm tay mình cả, nhất là, nàng không hề có tâm trí đâu để ứng phó với bà bác này, tâm trí nàng

hoàn toàn hướng về Mạnh Thiều, không ngờ bà bác Niên này lại chăm chú nghiên cứu “bàn tay” của nàng, bà ta xuýt xoa:

- Uyên Lan, xem này! Bàn tay của cháu nhỏ nhắn, trắng trẻo như thế này, thật là xinh đẹp biết mấy! Uyên Lan...

Bà ta ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong giọng nói có pha lẫn nét run run xúc động như thế nào đó:

- ... Cháu đi làm cho tờ tạp chí này đây hả?

- Dạ!

- Mỗi ngày phải làm tám tiếng đồng hồ à?

- Dạ!

- Công việc làm có cực khổ lắm không?

- Cũng được!

- Có muốn bác giới thiệu cho cháu một công việc khác, có thể rất nhẹ nhàng, tiền lương cũng rất khá, bác trai có mấy công ty rất lớn, bác nói với bác trai sắp xếp cho cháu một công việc làm thật tốt, không cần phải tới sở làm việc, cháu chịu không?

Nàng vừa ngạc nhiên, vừa cảm thấy kỳ lạ:

- Thưa bác, trên cõi đời này làm gì có chuyện gì kỳ lạ đến như thế? Lãnh lương mà không đi làm việc? Không! Cảm ơn bác, cháu rất vừa ý với công việc làm của mình hiện nay, cháu cũng không muốn đổi nghề.

Bà bác Niên đó có vẻ bồn chồn, có vẻ cuống quýt, bà ta vẫn nắm chặt lấy tay nàng, không chịu buông:

- Như vậy, cháu đến nhà bác chơi nhé, chịu không?

Đôi chân mày nàng nhướng cao lên:

- Bây giờ à? Xin lỗi bác, không được, cháu còn có việc khác phải làm!

Nàng lại định rút bàn tay mình ra. Người đàn bà đó nắm ghệt lấy tay nàng, đột nhiên, như phát hiện ra một điều gì mới lạ, bà ta kêu lên:

- Uyển Lan, xem này, xem này! Những ngón tay cháu xinh đẹp như thế này, vậy mà không đeo chiếc nhẫn nào cả!...

Bà ta cuống cuống lột từ ngón tay mình ra một chiếc nhẫn hồng ngọc có nạm kim cương chung quanh, trông ngay vào ngón tay nàng không chút do dự:

- Coi như đây là quà ra mắt của bác cho cháu! Lần trước ở nhà cháu, bác đã định cho cháu rồi, thế nhưng, cháu lại chạy lên lầu mất biệt. Một đứa con gái xinh đẹp, cần phải có chút đồ trang sức. Lần sau, bác sẽ mua thêm cho cháu một vài món khác...

Uyển Lan kinh hoàng thất sắc, nàng vội vàng lột chiếc nhẫn ra, nhét trở vào tay bà ta, miệng nàng kêu lên hoảng hốt:

- Ô.. ơ..., thế này là thế nào? Bác Niên, bác làm gì vậy? Tại sao cháu lại phải nhận chiếc nhẫn này của bác làm gì? Bác... bác... bác làm cái gì vậy? Ô, ơ, bác Niên, bác đừng nên lời lời kéo kéo như thế này, cháu không bao giờ nhận quà tặng của người khác đâu, bác quen biết với mẹ cháu, dĩ nhiên bác phải biết sự giáo dục của gia đình cháu, cháu mà nhận món quà này mẹ cháu sẽ mắng chết! Ô, ơ, bác làm gì vậy?...

Nàng dùng sức rút tay mình ra khỏi tay người đàn bà đó, gương mặt đỏ bừng lên. Thật là vô duyên kỳ cục hết sức! Người đàn bà này thế nào cũng phải có bệnh thần kinh! Bà bác Niên cầm chiếc nhẫn, đứng chết trân ở đó, ánh mắt bà ta hiện lên một thoáng thê lương, gương mặt bà ta gần như có nét van nài:

- Mẹ cháu sẽ không mắng cháu đâu... chỉ cần cháu nói là của bác Niên tặng, nhất định mẹ cháu sẽ không mắng cháu đâu...

Nàng kêu lên bức bối:

- Cho dù mẹ có mắng cháu hay không, cháu cũng không thể nhận! Tại sao tự dưng cháu lại phải nhận quà tặng của bác làm gì chứ?...

Bà bác Niên đó còn định nói thêm, may sao, Mạnh Thiều đã kịp thời xuất hiện, phá vỡ đi tình trạng ngượng ngập đó, chàng chạy ào tới bên nàng, mồ hôi nhỏ giọt trên trán, miệng chàng mở to ra, vừa cười toe toét, vừa thở hỏn hển, vừa xin lỗi lia lịa:

- Xin lỗi em, Uyển Lan, anh đến hơi trễ! Em biết, bây giờ là giờ tan sở, xe buýt đông nghẹt những người! Ba chuyến xe chạy ngang qua không thềm ngừng lại, anh giận quá, bèn chạy bộ đến đây luôn!

Uyển Lan thừa cơ hội tránh đi bà “bác Niên” đó:

- Chào bác! Cháu có việc phải đi ngay bây giờ!

Nàng đưa tay chụp lấy Mạnh Thiều, kéo chàng xông thẳng về phía trước như chạy giặc, bỏ bà “bác Niên” kia lại phía sau lưng. Mạnh Thiều vẫn còn thở hào hển, bị nàng kéo chạy đi xồng xộc về phía trước, không biết ắt giáp gì, vẫn ngoan ngoãn chạy theo, được một đổi khá xa, Uyển Lan mới bước chậm lại. Cũng không nói rõ chuyện gì đã xảy ra, nàng cất tiếng mắng ngay cho Mạnh Thiều một trận:

- Tại sao anh lại đến trễ như vậy? Hẹn giờ đang hoàng rồi, tại sao anh lại đến trễ hẹn chứ? Để em đứng giữa đường giữa xá chờ anh như vậy, là nghĩa lý gì chứ? Anh tưởng là anh quý phái lắm, anh hùng lắm, hay ho lắm sao?

Mạnh Thiều nhúu đôi chân mày lại, nói:

- Ê, ề, sao vậy? Uyển Lan? Ban nãy vừa mới đến là anh đã xin lỗi em rồi mà! Em có muốn trách, thì nên trách là anh quá nghèo, lần sau, khi lãnh tiền thưởng cuối năm, nhất định là anh sẽ mua một chiếc xe gắn máy, đi đi lại lại cũng dễ dàng, khỏi phải đón xe buýt lắm lúc bực cả mình!

Giọng của nàng dịu lại một chút:

- Tại sao không gọi taxi?

- Chỉ có ba trạm xe, taxi không chịu đi, anh có cách nào khác bây giờ?

Mạnh Thiều mở to đôi mắt, nhìn nàng trùng trùng, một nhúm tóc ướt đầm mồ hôi, bệt ngay trên trán, hai hàng chân mày bất kham, chau vào nhau theo thói quen ở ngay phía trên sống mũi, hơi thở vẫn còn phì phào, gương mặt vẫn còn đỏ ửng. Uyển Lan nhìn thấy bộ vó xốc xếch, đáng tội của chàng như thế, nàng không nhịn được, buột miệng cười “phì” ra một tiếng.

Mạnh Thiều thở ra một hơi dài:

- Ô! Uyển Lan, em là cô con gái khó chịu chịu đựng nhất thế giới này, một lúc lại nổi giận, một lúc lại cười lên, anh thật sự không biết phải làm sao với em!

Uyển Lan bĩu môi nói:

- Khó chịu chịu đựng, thì anh đừng nên chịu đựng làm gì!

Chàng đứng dừng lại, nhìn nàng trừng trừng.

Nàng mặc chiếc áo khoác ngoài bằng vải jean, quần jean, mái tóc dài rẽ ngôi giữa, xõa thẳng xuống hai bờ vai, gương mặt nàng mang đầy nét hóm hỉnh, lại đầy nét bướng bỉnh, đôi môi vạnh lên cong cớn, trông thật quyến rũ. Đôi mắt sáng long lanh đó, mang theo một chút nũng nịu, lại chứa đựng một chút giận dỗi, trông lại càng quyến rũ hơn nữa. Chàng lại thở ra một hơi dài. Nàng hỏi:

- Tại sao mà lại thờ dài hoài vậy?

Chàng nói thật thấp giọng:

- Tại vì... tại vì... tại vì anh muốn hôn em.

Đôi chân mày nàng nhướng cao lên:

- Bây giờ à?

- Đúng vậy!

- Anh đừng có làm vậy!

Bọn họ đang đi tới dưới mái hiên của một tòa building mới xây xong, bóng mát của mái hiên phủ trùm lấy họ. Đột nhiên, chàng cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên đôi môi nàng một cái nhanh như chớp. Nàng giật mình kinh hoảng, nói cuống cuống:

- Anh điên rồi à?

Chàng đưa tay dịu lấy nàng, nói:

- Anh không có cách nào khác, tính anh là như thế, nghĩ gì làm nấy. Với lại, cũng tại em mà thôi!

Nàng không hiểu:

- Tại em cái gì?

- Em quyến rũ anh hôn em.

Nàng vừa giận dữ vừa buồn cười:

- Em quyến rũ anh à? Anh mới đúng là kỳ cục, vô duyên.

Đôi mắt Mạnh Thiều nhìn nàng sôi nổi:

- Sao lại không phải là em quyến rũ anh? Đôi mắt em long lanh ướt át, chiếc miệng em đo đỏ mỏng mềm, nụ cười em như mật ngọt, thanh âm em nhẹ như ru, vóc dáng em vô cùng xinh xắn, dễ thương, nếu như anh không muốn hôn em, thì anh không phải là đàn ông nữa!

Nàng kinh ngạc, dậm dậm chân, nói:

- Ô! Anh... không biết tại sao em lại gặp phải anh!... Cũng tại trái banh da tai hại kia!...

Nàng cúi đầu xuống nói lầm bầm. Chàng ôm lấy nàng chặt hơn, cười toe toét:

- Để anh nói cho em nghe một chuyện nhé! Suốt cả cuộc đời anh, chưa bao giờ anh biết ơn một thứ gì bằng biết ơn trái banh da đó. Nếu như không sợ người khác cho rằng anh điên, nhất định là anh sẽ lập bàn thờ trái banh đó ngay!

Nàng lại cười nữa.

Chàng trừng mắt nhìn nàng. Trong đáy mắt lại nhảy múa hai đốm lửa sôi nổi, nhiệt tình.

- Sao mà em thích cười đến thế, mỗi lần em cười như vậy, là anh lại muốn hôn em!

- Ui cha! Đừng có làm bậy nữa nha!

Nàng co chân phóng chạy về phía trước. Chàng rượt theo nàng, hai người bắt đầu đi đàng hoàng về phía trước. Chàng sức nhớ ra:

- Người đàn bà lúc nãy là ai vậy? Làm gì mà lôi lôi kéo kéo em giữa đường thế kia?

Uyển Lan chau đôi chân mày lại, nàng nói:

- Không biết bà khủng nào đâu! Bạn của mẹ em, bác Niên gì đó, tình cờ gặp nhau giữa đường, bà ta cứ nằng nặc đòi tặng em chiếc nhẫn hồng ngọc đang đeo trên tay, trên đời này làm gì có chuyện kỳ cục đến như thế? Chắc hẳn là bà ta quá thừa tiền bạc, không có chỗ để dùng! Thật tình, không biết sao mà mẹ em lại quen biết với loại bạn như thế!

Mạnh Thiều nhìn nàng thật sâu, thật sâu, chàng nói một cách từ tốn:

- Cái bà bác Niên đó của em... bà ta khoảng bao nhiêu tuổi rồi?

- Chắc là khoảng tuổi với mẹ em chẳng? Còn cái ông bác trai thì già lắm!

- Nhà của họ có... con trai không?

- Làm sao em biết được nhà của họ có con trai hay không?

Uyển Lan nói, nàng dùng chân đá một hòn sỏi nhỏ đi thật xa, thật xa. Chàng nói:

- Không được đá mấy viên sỏi đó!

- Tại sao?

- Lỡ mà đá lên đầu người khác, chưa biết chừng lại làm cho anh có thêm một tình địch nữa rồi sao?

Uyển Lan lại muốn cười. Ánh mắt nàng long lanh sáng rực:

- Anh... thật là! Anh chỉ giỏi tài chọc cho em cười, rồi lại nói là em quyến rũ anh!

Mạnh Thiều xiết chặt vòng tay ngang eo nàng:

- Uyển Lan, nghe anh nói đây, cái bà bác Niên gì đó của em đấy, tốt nhất là em nên tránh cho xa ra!

- Sao vậy? Anh cũng cảm thấy rằng bà ta có bệnh thần kinh chẳng?

Mạnh Thiều càng xiết nàng chặt hơn nữa:

- Không! Anh đoán là bà ta có thằng con trai! Anh đoán là bà ta đang đi tìm con dâu, anh đoán là bà ta thuộc về loại đàn bà muốn là làm cho bằng được, không cần suy nghĩ, anh còn đoán là bà ta đang định chiêu dụ người yêu của anh!

Uyển Lan kêu lên như vỡ lẽ ra:

- Ui chao ơi! Anh nói như thế, cũng có lý lắm đấy! Thảo nào mà vừa gặp em, là bà ta đã bình phẩm từ đầu đến chân! Tuy nhiên, làm sao mà lại có người ngu đến như thế được chứ? Bây giờ là thời đại gì rồi, mà bà ta còn tính toán đến chuyện vâng lệnh cha mẹ, lấy nhau theo mai mối nữa chứ! Thằng con trai nào đó của bà ta, em nào có biết mặt mũi ra sao đâu!

Mạnh Thiều hừ nhẹ một tiếng bằng giọng mũi:

- Giúp anh một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Đừng có rước lấy rắc rối vào người nữa! Em có một người bạn thời thơ ấu đã là một chuyện làm cho anh thất điên bát đảo rồi, đừng nên từ đâu lại chui ra một anh chàng theo lời hôn ước nữa đó nhé!

Uyên Lan liếc nhìn chàng, nói:

- Bộ anh tưởng em thích rắc rối lắm sao? Những thứ rắc rối đó đều là do tự nó tìm đến đó kìa!

Mạnh Thiều cũng liếc mắt nhìn nàng, làm ra vẻ nhẹ nhàng, hỏi:

- Như vậy, cái anh chàng bạn thời thơ ấu của em bây giờ ra sao rồi? Em có còn liên lạc với hắn ta không? Hắn ta đã biết thân biết phận của mình chưa? Hắn ta đã chịu buông em ra chưa? Hắn ta đã biết sự có mặt của anh chưa?

Uyên Lan cúi đầu xuống nhìn vào những khoảng gạch đỏ dưới đất, nàng im lặng.

- Tại sao lại không nói chuyện?

Uyên Lan ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt chàng, nói một cách thẳng thắn và nghiêm túc:

- Anh ấy biết là có anh, thế nhưng, anh ấy không hề nghĩ đến chuyện buông em ra! Nhà em và nhà anh ấy là chỗ quen biết lâu năm, muốn tuyệt giao là chuyện không thể nào có

được! Và lại, anh ấy là một người rất tốt, không chỉ là một người bạn tốt, mà anh ấy còn là một người anh tốt, em không thể nào vì anh, mà tuyệt giao với anh ấy được! Cái lý do đó không thể nào đứng vững được!

Chàng trừng mắt nhìn nàng, sau đó, cúi đầu xuống, chàng bước những bước chân thật nhanh, nàng đi theo bên chàng, gần như bước không kịp những bước chân chàng. Chàng cắn chặt răng, bước những bước chân gấp rút, bực bội, đi một khoảng thật xa, đột nhiên chàng dừng chân lại, quay người sang chụp ngay bờ vai nàng, chàng dùng ánh mắt nãy lửa, giận dữ và cương quyết, nhìn thật sâu, thật thẳng vào mắt nàng, nói bằng một giọng chắc nịch:

- Điều này không thể được!

Uyển Lan hỏi bằng một giọng ngây thơ:

- Cái gì không thể được?

Chàng nói bằng một giọng ra lệnh:

- Em phải cắt đứt mọi sự liên lạc với hắn! Anh không thể cho phép sự tồn tại của hắn! Anh không thể! Uyển Lan, nếu như em hiểu anh, nếu như em xem trọng cái tình cảm của anh đối với em, em phải tuyệt giao với hắn ta!

Nàng kêu lên:

- Mạnh Thiều! Sao mà anh ngang tàng quá vậy?

Chàng nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đúng vậy! Anh là một người ngang tàng! Về phương diện tình cảm, anh ích kỷ, anh độc chiếm, anh không thể nào cho phép một người nào khác cùng anh chia xẻ em, em nói anh

không biết chuyện cũng được, em nói anh không biết suy nghĩ cũng được, nói như thế nào đi nữa, anh cũng không thể cho phép em liên lạc qua lại với hắn!

Nàng cảm thấy nổi nóng lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn chàng:

- Anh không thể cho phép? Anh có tư cách gì mà không cho phép? Em chơi với bạn, cần phải có sự phê chuẩn của anh sao?

Chàng kêu lên nóng nảy:

- Đúng vậy! Tại vì em là của anh!

- Ai nói em là của anh?

- Anh nói!

Bọn họ đứng trên lề đường, cả hai đều vô cùng kích động, hai đôi mắt nhìn nhau, long lanh lửa giận, cả hai người cùng đỏ bừng mặt, hơi thở của cả hai đều gấp rút, như hai con gà chọi, đang vênh lông sừng cánh chuẩn bị đá nhau, lạnh lùng đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, Uyển Lan hất mái tóc dài của mình ra phía sau lưng, quay người đi trở ngược lại về phía sau, một mặt nói:

- Anh là một bạo chúa ngang tàng không chịu được!

Chàng đưa tay chụp ngay lấy nàng, la lên:

- Không được đi!

Nàng cũng la lên:

- Tại sao không được đi? Anh chẳng qua chỉ là một người bạn của em, thế mà anh đã

muốn thao túng hết tất cả mọi sinh hoạt của em! Anh nghĩ anh là cái gì? Là chúa tể của em, là thượng đế của em chẳng? Em nói cho anh nghe, suốt cuộc đời em ung dung nhàn nhã như một áng mây, em không chịu một sự câu thúc nào hết, em là một người tự do tự tại! Em không chịu được sự thống trị như một bạo chúa của anh! Em nói cho anh nghe, không ai có thể bó buộc em, không ai có thể thống trị em, không ai có thể quản thúc em, anh biết không? Anh hiểu không? Anh hiểu không? Anh hiểu không?

Nàng la lên một thôi một hồi.

- Em la xong rồi chưa?

Chàng hỏi nàng bằng một giọng âm u, đưa tay kéo nàng vào một góc phố không người, vì đã có khách bộ hành đưa mắt tò mò nhìn họ.

- La xong rồi!

Chàng nhìn nàng trừng trừng, trong ánh mắt chứa đựng một sức nóng như thiêu đốt:

- Như vậy, hãy nghe một câu nói của anh! Không phải anh muốn thống trị em, anh cũng không muốn quản thúc em, càng không muốn làm chúa tể của em, mà anh chỉ...

Chàng dừng lại.

Nàng hỏi bằng một giọng mơ hồ, rối loạn:

- Chỉ cái gì?

- Yêu em!

Chàng buột miệng nói.

Nàng đứng ở đó, bất động, trong khóe mắt nàng, từ từ dâng lên một màn lệ mỏng, sau đó, nàng hơi nhẹ lắc lắc đầu, không nói một tiếng nào, từ từ nhích lại gần chàng. Chàng lập tức đưa tay ra, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng thật nhanh, để gò má của mình tựa vào một bên mái tóc dài óng ả của nàng, giọng chàng dịu nhẹ, êm ái:

- Uyên Lan, đừng nên trách anh, trên thế giới này, không có tình yêu nào mà không ích kỷ.

Nàng thì thầm:

- Em hiểu rồi. Xin anh cho em thêm một chút thời gian...

- Để làm gì?

- Để em quen với chuyện được yêu, học cách yêu người và cũng học cách trưởng thành.

Trong lòng chàng dậy lên một thoáng xót xa, thương cảm, chàng đưa tay ra vuốt nhẹ mái tóc nàng, nói bằng một giọng dịu dàng và hối lỗi:

- Xin lỗi em, Uyên Lan, lẽ ra anh không nên cho em quá nhiều gánh nặng như vậy!

Nàng nói bằng một giọng u uẩn, hiểu biết:

- Có thể, bản thân của tình yêu, đã là một gánh nặng rồi.

Chàng dùng ánh mắt tán thưởng và kinh ngạc nhìn nàng, chàng nói:

- Em đã trưởng thành rồi!

Nàng khẽ mỉm miệng cười, tựa vào chàng sát hơn tí nữa. Nàng thì thầm:

- Em đói rồi, chúng ta đi đâu ăn cơm tối?

- Đi về nhà anh!

Nàng hơi giật nảy mình, sắc mặt trắng hăn đi, thân hình sựng lại. Nàng nói:

- Em không đi. Em sợ nhất là gặp người lớn.

Chàng nói:

- Nhất định là em phải đi. Hôm nay mẹ anh thân hành nấu nướng, bà làm nhiều thức ăn để đãi em lắm, bà gấp rút muốn được nhìn thấy em. Uyển Lan, không sớm thì muộn gì thì em cũng phải gặp mẹ anh thôi, phải không? Anh nói cho em nghe, mẹ anh là một người mẹ hiền từ nhất, độc lập nhất, có chiều sâu nhất, chịu thương chịu khó nhất, và cũng hiểu anh rõ nhất trên cõi đời này, bà không đáng sợ đâu, huống chi, bà đã sẵn sàng dang rộng hai tay ra, để chờ đón em rồi kia mà.

Uyển Lan chớp chớp mắt:

- Ô! Nghe anh nói như thế, em lại càng sợ hơn nữa.

- Tại sao?

- Em chưa nhìn thấy mẹ anh, thế nhưng, ít nhất em cũng hiểu được một chuyện, là anh rất tôn sùng mẹ anh, có một cuốn tạp chí dành cho đàn bà đã từng có một bài viết rằng, những người đàn ông thương yêu mẹ một cách quá cuồng nhiệt, là những người tuyệt đối không giao du được, vì họ sẽ yêu cầu người bạn gái của họ cũng phải giống như mẹ họ vậy, do đó, ồ... anh là một phần tử nguy hiểm!

Giọng nàng kéo dài ra. Mạnh Thiều cười lên:

- Những luận điệu kỳ quái của em cũng không ít đấy nhé! Thôi đừng nên phát biểu những ý nghĩ kỳ dị đó nữa, đã gần đến nhà anh rồi. Em sẽ lập tức thấy được mẹ anh ngay thôi, để rồi em xem, mẹ anh có phải là một người đàn bà có trình độ nhất, có chiều sâu nhất, và đồng thời, cũng thông minh nhất hay không!

Nhà của Mạnh Thiệu tọa lạc trong một con hẻm nhỏ, là loại chung cư bốn tầng được cất vào khoảng người ta mới vừa xây loại chung cư ở khu này, nhà chàng ở tầng thứ nhất, căn nhà này được mua trả góp bằng những đồng tiền cần kiệm, tảo tần của bà Mạnh từ bao lâu nay. Chưa bước vào nhà, Uyên Lan đã nghe được một loạt âm thanh nhuần nhuyễn và tuyệt vời phát ra từ những phiếm đàn dương cầm, quán quýt, cuộn cuộn trong không khí chung quanh, phá tan sự im lặng của buổi chiều tịch mịch. Uyên Lan không có trình độ cao sâu lắm về âm nhạc, ngoài một số những nhạc khúc thời trang thịnh hành và một số những bài dân ca thông dụng ra, nàng không biết gì thêm về những loại nhạc khác, nhất là những loại nhạc hòa tấu, nhạc giao hưởng, dạ khúc gì gì đó, nàng không bao giờ hiểu rõ được bài bản cũng như tác giả là những ai. Nàng chỉ cảm nhận theo trực giác, những tiếng đàn dương cầm đó, nghe thật là, thật là hay.

Mạnh Thiệu lấy chìa khóa ra, mở cửa nhà, cất cao giọng gọi lên một câu:

- Mẹ, tụi con đã về rồi!

Tiếng đàn dương cầm ngưng bật đi, lập tức, trước mặt Uyên Lan xuất hiện ngay một người đàn bà. Uyên Lan gần như cảm thấy trước mắt mình sáng rực lên, vì thái độ ung dung, khí chất cao quý, gương mặt xinh đẹp của người đàn bà đó, đều làm cho nàng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Thật không ngờ rằng mẹ của Mạnh Thiệu lại là một người đàn bà nhu nhả và trang đài đến như thế. Bà mặc chiếc áo dài Thượng Hải màu xanh lam tay dài, đầu tóc búi ngược về phía sau, gương mặt hơi có chút son phấn thật nhạt, trông bà nhã nhặn và quý phái, đồng thời gương mặt bà tươi cười chào đón.

Bà mỉm miệng cười, ánh mắt đảo một vòng từ trên xuống dưới người Uyên Lan thật nhanh, bà nói:

- Ô, đây là Uyên Lan phải không? Mỗi ngày bác nghe Thiều Thiều nói về con, nghe đến thuộc lòng hết cả. Mau mau vào đây đi, đợi các con về ăn cơm, thức ăn đã nguội lạnh hết rồi!

- Mẹ, tụi con đi bộ về nhà, vì vậy mà hơi trễ một chút

Mạnh Thiều vừa nói, vừa đưa tay ra đẩy nhẹ Uyên Lan, Uyên Lan bị chàng đẩy một cái, mới sực nhớ ra là mình quên chưa chào ai cả, nàng đỏ mặt lên, vội vàng cúi đầu xuống chào bà, miệng thưa:

- Dạ chào bác ạ!

Bà Mạnh đưa tay kéo nàng về phía chiếc ghế salon, nói bằng một giọng cười mở:

- Uyên Lan, để bác nhìn kỹ con xem nào, quả thật mặt mũi cũng không tệ đấy chứ, trông đẹp hơn bác tưởng tượng nhiều!

Trái tim Uyên Lan cảm thấy nhẹ nhàng đi, nàng bắt đầu nói bô lô ba la không kịp suy nghĩ, nàng vừa cười vừa nói một cách ngây thơ:

- Bác cũng xinh đẹp hơn con tưởng tượng nhiều! Đúng ra là ban nãy con không dám đến đấy chứ, Mạnh Thiều nói bác rất nghiêm, con sợ nhất là gặp những người lớn quá nghiêm túc, thế nhưng, bác không nghiêm chút nào, bác rất xinh đẹp, những người đàn bà đẹp như bác thế này, con thật không tin được là bác lại có thể sống thủ tiết một mình suốt hai mươi năm như thế! Nếu như là con, sự cô độc chắc hẳn sẽ làm cho con điên lên!

Bà Mạnh hơi sững người ra một chút, nụ cười trên gương mặt bà hơi sượng lại một giây:

- Uyên Lan, con đang làm ký giả phải không?

- Con đang làm ở ban biên tập, ngày đầu tiên con đi phỏng vấn, đã làm cho thiên hạ bực bội rồi, vì vậy, đành phải làm việc ở ban biên tập thôi!

- Tại sao lại làm cho người ta bực bội thế?

- Tại vì con không biết nói những lời đả bôi, dối trá!

Nàng cởi chiếc áo khoác ngoài ra, bên trong là chiếc áo thun bó sát người. Bà Mạnh nhìn nàng không chớp mắt, không hề bỏ qua thân hình phát triển đều đặn, cân đối của nàng, và gương mặt mang đầy nét thanh xuân phơi phới của nàng, cùng đôi mắt to đen lay láy, linh hoạt hơi quá đáng của nàng.

- Chúng ta ăn cơm nhé!

Bà Mạnh nói, quay người lại đi vào nhà bếp. Uyên Lan tựa người vào cánh tay của Mạnh Thiều, thấp giọng hỏi:

- Em có cần phải giúp mẹ anh sắp chén, sắp đĩa ra không?

Giọng nói của nàng không được nhỏ cho lắm, bà Mạnh quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Uyên Lan đang âu yếm lè lưỡi ra với Mạnh Thiều, còn Mạnh Thiều thì đang nhắm mắt lại trên nàng, gương mặt trẻ trung của nàng, gần như tựa hẳn lên vai của Mạnh Thiều. Bà nói một cách nhạt nhẽo:

- Ô, con không cần phải giúp bác, bác đoán, ở nhà con, con cũng chẳng có làm công việc nhà đâu!

Uyên Lan thành thật:

- Dạ, bác nói đúng đấy! Mẹ con thương con quá sức đi, chuyện gì cũng chẳng bao giờ để cho con làm! Có khi con cũng muốn giúp mẹ con dọn chén dọn đĩa, nhưng con vẫn

thường hay đập bể đồ, do đó, mẹ con không cho con làm nữa!

Bà Mạnh mỉm một nụ cười miễn cưỡng:

- Vậy con cũng là người có phúc đấy nhỉ, sau này không biết ai tu mấy kiếp mới lấy được con, một người quý phái như con, nhất định là không phải làm gì đụng đến móng tay đâu! Cõi đời này là như thế đó, người có phúc sẽ có người hầu hạ họ, còn người vô phúc thì phải hầu hạ người khác!

Trong nhất thời, đầu óc Uyển Lan hơi có một thoáng mơ hồ, đối với mấy câu nói của bà Mạnh, nàng thật sự không nắm vững được rõ ý, nàng không biết bà Mạnh đang khen tặng nàng hay đang châm biếm nàng, càng không biết rằng có phải mình đã nói gì sai hay không? Còn đang phân vân bất định, Mạnh Thiều đã nhảy nhồm người lên, chàng nói bằng một giọng cuống quýt xen lẫn bất an:

- Mẹ, để con phụ mẹ!

Bà Mạnh đẩy con trai trở ngược vào phòng khách:

- Đứng, đừng làm như thế! Con trai mà vào nhà bếp là một chuyện không ra gì, huống chi, con còn có một người khách yếu điệu, mong manh cần phải tiếp nữa kia!

Mạnh Thiều ngượng ngập lùi trở lại, đưa mắt nhìn Uyển Lan một cái thật nhanh. Uyển Lan không hiểu, nàng đưa những ngón tay lên miệng gặm nhấm, trố mắt kinh ngạc nhìn Mạnh Thiều.

Mạnh Thiều lại chu chu môi về hướng nàng, rút cuộc nàng cũng đã hiểu ra rồi, nàng đứng dậy, chạy vào nhà bếp. Vừa cười vừa nói với bà Mạnh:

- Bác, để con giúp bác một tay!

Bà Mạnh lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt của bà sắc bén và thâm trầm.

- Con có thể giúp được không?

Bà hỏi, giọng nói của bà vẫn dịu dàng, nhỏ nhẹ. Uyển Lan đón lấy ánh mắt của bà Mạnh, đột nhiên, nàng cảm thấy như mình là một đứa học trò nhỏ, đang đứng trước mặt cô giáo chờ khảo thí, mà cô giáo đó, lại là một nhân vật rất lợi hại. Nàng nói một cách yếu ớt:

- Con không biết. Bác cứ chỉ con, con có thể làm được gì, thì con sẽ làm thứ ấy!

Bà Mạnh mỉm cười, thế nhưng nụ cười của bà không được thân thiện cho lắm:

- Con có thể làm được những gì bây giờ? Con có thể ra ngoài bàn ăn, ngồi chờ ở đó, đợi bác dọn cơm lên cho con ăn. Số của con là số phú quý, còn số của bác là số lao碌.

Giọng của Uyển Lan hơi có nét run run:

- Bác! Bác... bác nói như thế là có nghĩa gì?

Nụ cười của bà Mạnh lại càng sâu hơn nữa:

- Sao vậy? Con là khách mà! Làm sao bác lại có thể để cho khách phải đụng đến móng tay chứ! Huống chi, những chuyện nấu nướng chiên xào này, bác làm đã quen rồi. Con đừng nên đứng ở đây, coi chừng dầu mỡ văng trúng nhằm đấy! Tốt nhất là con nên ra ngoài đi! Ở nhà con là cảnh vàng lá ngọc, con cưng con chiều, thì khi đến nhà bác, bác làm sao dám làm tình làm tội cho được?

Uyển Lan ngẩng người nhìn trừng trừng vào bà Mạnh, một lúc sau, nàng quay người qua, đi vào phòng khách, chụp lấy chiếc áo khoác ngoài của mình đang máng trên thành ghế, nàng xông thẳng ra hướng cửa. Mạnh Thiều nhảy dựng lên, rượt theo cấp tốc, chàng kêu to lên:

- Uyên Lan! Em làm gì vậy?

Uyên Lan quay đầu lại, đôi mắt nàng đã đỏ đầy lệ nóng, nàng nghiêng răng nói:

- Từ trước đến nay, em vẫn là một đứa con gái không biết chuyện, cũng là một đứa con gái rất hời hợt! Tuy nhiên, em vẫn hiểu được một chuyện, khi mình không được sự hoan nghinh của người khác, thì nên đi cho sớm là hay hơn cả!

Quay người lại, nàng xông thẳng ra cửa.

Mạnh Thiều rượt theo nàng, miệng kêu to lên:

- Uyên Lan! Uyên Lan! Uyên Lan!

- Thiều Thiều!...

Bà Mạnh kịp thời kêu lên một tiếng, Mạnh Thiều quay người lại, chàng tiếp xúc ngay với gương mặt của mẹ, đôi chân mày hơi chau lại, gương mặt mang đầy nét băn khoăn, rối loạn, mơ hồ, đau đớn vì bị tổn thương. Bà nói bằng một giọng thật tội nghiệp:

- ... Thiều Thiều, mẹ đã làm gì sai quấy? Sao mà mẹ lại làm cho cô ta phật ý vậy? Mẹ một lòng một dạ muốn làm cho cô ta vừa lòng mà, sao cô ta lại phũ tay mà đi như thế?

Mạnh Thiều đứng ở đó, đối diện với đôi mắt long lanh lệ của mẹ, chàng hoàn toàn ngẩn người ra, chết cứng ở đó.

hết: [Chương 6](#),

QUỖNH ĐẠO

Em Là Một Áng Mây

Chương 7

Từ tòa soạn xong việc trở về nhà, đã là nửa đêm rồi.

Mạnh Thiều mệt mỏi, khổ sở, ảo não, thất thiểu trở về nhà. Suốt một ngày nay, chàng đã thử liên lạc với Uyên Lan, thế nhưng, buổi sáng, Uyên Lan làm việc ở tòa soạn, điện thoại chàng hoàn toàn bị từ chối hẳn.

- Cô Uyên Lan đang bận làm việc, không có thì giờ nghe điện thoại!

Buổi trưa, người ở tòa báo nói:

- Cô Uyên Lan đi đến phòng sắp chữ rồi!

Buổi chiều, chàng chạy học tốc đến tòa soạn tạp chí đó để đón nàng, mới phát giác ra rằng, nàng đã ra về sớm hơn bình thường.

Suốt buổi tối, chàng ngồi viết bài ở tòa soạn, không rút ra được thì giờ, thế nhưng, chàng vẫn đánh hai cú điện thoại đến nhà nàng, người bắt điện thoại lần nào cũng là cái ông anh như thể có cừu thù với chàng:

- Em gái tôi ấy à? Nó đi chơi với bạn trai rồi!

Đi chơi với bạn trai rồi? Nàng có thể có bạn trai nào khác hơn? Dĩ nhiên là cái anh chàng bạn trai từ thời thơ ấu chứ còn gì nữa. Chàng buồn bã cúp điện thoại. Suốt cả một buổi tối, hồn phách chàng vật vờ, tâm tình chàng bất định, thế này là thế nào chứ? Nếu như chàng và nàng cãi nhau, nàng giận dữ thì cũng còn có lý đi, đằng này, giữa họ không hề có chuyện cãi nhau, người làm cho nàng giận, là mẹ của chàng! Mà mẹ đã có làm gì sai đâu? Mẹ đã tìm đủ mọi cách để làm cho nàng vừa lòng kia mà, không phải sao? Mẹ không hề cau có với nàng, mà cũng chẳng hề có một lời nói nặng, không cho nàng xuống bếp, dù sao cũng là vì thương nàng, chứ nào có phải khinh khi nàng đâu! Thế mà nàng lại phũ tay mà đi như thế, lại bướng bỉnh bỏ đi một cách thẳng thừng như thế! Nàng là cái gì? Mẹ chàng đã nói đúng, nàng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ được cưng chiều quá mức nên hư. Đứa trẻ, bên tai chàng lại vang lên giọng nói dịu nhẹ của Uyên Lan:

- Xin anh cho em chút thời gian, để em học cách được yêu, học cách yêu người và cũng học cách trưởng thành!

Ồ! Uyên Lan! Có tiếng thở dài dâng lên từ tận đáy lòng chàng!Ồ! Uyên Lan! Nếu như anh có thể yêu em ít lại một chút, thì sẽ tốt biết mấy!

Lấy chìa khóa ra, chàng mở cửa. Bước chân rón rén vào nhà, chàng không muốn làm cho mẹ thức giấc. Rất nhiều năm này, mẹ đã có thói quen thức dậy rất sớm để làm thức ăn điểm tâm cho chàng, cho dù chàng ăn hay không ăn. Từ lúc chàng làm việc ở tòa soạn cho đến nay, sinh hoạt của chàng ít nhiều gì cũng có lúc đảo lộn, vì chàng lúc nào cũng đến tòa soạn viết bài vào buổi tối, sau khi hết giờ làm việc, đôi lúc phải ở lại viết bài đặc biệt cho đến tờ mờ sáng. Chàng không có cách gì chế ngự được giờ giấc thức dậy của mình, thế nhưng, mẹ bất kể những điều đó, lúc nào bà cũng cố chấp làm thức ăn sáng cho chàng, lắm khi chàng ngủ một mạch đến trưa, sau khi thức dậy, chàng mới phát hiện ra rằng, mẹ vẫn còn ngồi trên bàn ăn kiên nhẫn chờ chàng thức dậy, cả một bàn thức ăn nguội lạnh, cả một căn nhà vắng vẻ, tịch mịch, và một người mẹ kiên nhẫn, hiền từ. Một người mẹ hiền từ như thế, tại sao chỉ với vài câu nói ngắn ngủi, Uyên Lan lại có thể dễ dàng phũ tay bỏ đi một cách vô lễ như thế? Uyên Lan, Uyên Lan, em đã được cưng chiều quá, em bướng bỉnh quá, em ngang tàng quá, em kiêu hãnh quá, và cũng không biết trật

tự tôn ti lớn nhỏ gì hết. Thế nhưng, lúc đầu, những điều làm cho nàng hấp dẫn chàng, không phải là những sự bướng bỉnh, ngang tàng, kiêu hãnh đó của nàng hay sao? Mà bây giờ, tất cả những ưu điểm đã hấp dẫn chàng đó của nàng, lại trở thành những khuyết điểm làm thành sự tan vỡ của hai người hay sao?

Đi vào phòng khách, chàng vẫn còn bị những câu hỏi đó khuynh đảo, trong phòng khách không để đèn, chàng mò mẫm bật công tắc điện, đèn phòng sáng lên, chàng giật nảy mình kinh ngạc, phát giác ra rằng, mẹ vẫn chưa đi ngủ, bà đang ngồi trong chiếc ghế salon tối âm u, cuộn tròn ở đó, thân hình gầy gò, yếu đuối của bà, trông vô cùng sầu khổ. Bị ánh đèn sáng chói mắt, bà hơi chớp chớp đôi mi, nhìn trừng trừng vào thằng con trai, trên môi bà hiện lên một nụ cười gượng nhẹ và yếu ớt.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ! Sao mẹ không vào phòng ngủ vậy?

Bà Mạnh ngồi thẳng người dậy, chiếc áo len khoác trên người bà tuột xuống, bà kéo chiếc áo len qua đắp lên gối, ánh mắt của bà nhìn chàng yêu thương, tội nghiệp, nhưng lại xen lẫn nét hối tiếc, ăn năn, bà nói:

- Thiều Thiều, con và Uyên Lan đã giảng hòa chưa?

Mạnh Thiều ngồi xuống đối diện với bà, chàng bắt giắc đốt lên một điếu thuốc, phun ra một hơi khói, chàng lặng lẽ lắc lắc đầu, nói bằng một giọng buồn bực:

- Cho đến bây giờ, con vẫn không hiểu được, tại sao nàng lại giận hờn như vậy?

Bà Mạnh nhìn con trai bằng nét mặt trầm tư, giọng nói bà nhỏ nhẹ, nhưng cũng rất rõ ràng:

- Thiều Thiều, mẹ đã suy nghĩ suốt một ngày nay, tại sao Uyên Lan vừa thấy mẹ đã giận

dữ như thế, mẹ nghĩ, chắc hẳn là mẹ đã có điều gì không tốt, dù sao, đối với chuyện này, mẹ cũng lấy làm hối tiếc.

Mạnh Thiều kinh hoàng thất sắc:

- Mẹ! Sao mẹ lại nói như thế? Mẹ đã rất hiền lành, dịu dàng rồi, chỉ tại vì Uyển Lan không biết chuyện mà thôi!

Bà Mạnh nói bằng một giọng thật bình lặng:

- Không, cũng không thể trách Uyển Lan được hết. Con thử tưởng tượng xem, cô ấy có sự giáo dục của gia đình cô ấy, cô ấy trưởng thành trong sự thương yêu chiều chuộng của cha mẹ và người anh trai, từ nhỏ, nhất định là cô ấy đã được mọi người trong gia đình xem như công chúa. Gia đình chúng ta nghèo quá, Thiều Thiều, từ lúc cha con mất đi đến nay, mẹ chỉ có thể tận hết sức mình để xây dựng cái gia đình này, bây giờ con đã đi làm rồi, chúng ta cũng đã có thể từ từ khá hơn lên...

Mạnh Thiều bắt đầu cảm thấy khó chịu, thổi ra một cụm khói dày đặc, nặng nề, chàng bắt giác cất lời biện hộ cho Uyển Lan:

- Mẹ! Uyển Lan tuyệt đối không phải là loại con gái trọng phú khinh bần đâu, cha của nàng chẳng qua cũng chỉ là một giáo sư đại học, căn nhà họ đang ở cũng là do nhà nước cấp cho mà. Nàng không hề có một chút quan niệm gì về tiền bạc cả, có rất nhiều lúc, nàng chỉ là một đứa con nít, mẹ ạ! Mẹ đừng thấy nàng đã hơn hai mươi tuổi, thật sự, tính tình nàng vô cùng trẻ con! Tất cả những tật xấu của nàng, thật ra cũng chỉ vì không đủ chính chắn mà ra!

Bà Mạnh nhìn con trai chăm chú, một lúc sau, bà mới nói bằng một giọng dè dặt:

- Con có phải là người bạn trai duy nhất của cô ấy không?

Mạnh Thiều ngẩng người ra, trước mặt mẹ, chàng không có cách gì nói dối. Chàng nghĩ đến anh chàng bạn trai thời thơ ấu của nàng, và nghĩ đến luôn cả cái người có thể ở phía đằng sau bức màn bí mật “mai mối” kia.

- Không. Mẹ, con không nghĩ là chỉ có một mình con!

Bà Mạnh nói một cách nghiêm trọng:

- Con thấy chưa! Có thể vấn đề nằm ngay ở đây, con đang thành thật, nhưng cô ta thì chỉ đái bôi thôi!

Mạnh Thiều giật nảy mình như thể chạm phải điện:

- Mẹ! Mẹ không hiểu, không thể nào là như thế được, Uyên Lan... nàng... nàng...

Chàng dùng hai tay ôm lấy đầu, không nói tiếp được nữa. Trong khoảnh khắc đó, chàng cảm thấy sự phân tích của mẹ rất có lý.

Bà Mạnh nhìn con trai bằng đôi mắt thâm trầm và thành khẩn, bà nói:

- Không phải mẹ muốn nói xấu Uyên Lan, mà mẹ chỉ muốn nhắc nhở con một chuyện, con gái đời bây giờ không đơn giản đâu, mẹ dạy âm nhạc ở trường Nữ trung học suốt hai mươi năm nay, nhìn thấy bọn con gái mới lớn lên cũng đã quá nhiều rồi. Con gái mười bảy, mười tám tuổi, đã biết được cách làm thế nào để thao túng một lượt hai ba người bạn trai. Bao nhiêu năm nay, ti vi và ciné đã dạy cho bọn con gái hư hết cả...

Bà hơi dừng lại một chút, lại tiếp tục nói:

- ... Con bé Uyên Lan này, mẹ vừa nhìn thấy lần đầu tiên, đã cảm thấy cô ta không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy đâu. Con nói rằng cô ta xuất thân từ một gia đình nhà giáo đứng đắn, cũng có thể được kể là thuộc loại con nhà lành, nét na, đoan chính đấy, thế

nhưng, con có cảm thấy, những động tác cử chỉ của cô ta, cách trang sức cùng thái độ, cho đến cách ăn nói giao tiếp, đều rất hời hợt, khinh bạc không?

Mạnh Thiều giật mình, đầu chàng lập tức ngẩng lên từ hai lòng bàn tay:

- Mẹ! Không phải nàng hời hợt, khinh bạc đâu, mà nàng chỉ có tính trẻ con thôi! Nàng thẳng thắn, ngay thơ, bộc trực, nghĩ gì nói vậy, không cần biết có làm phật lòng ai hay không? Nàng là như thế đấy mẹ ạ!

Bà Mạnh nhìn vào con trai chăm chú:

- Đó là do con nhìn ở góc độ nào mà thôi, phải không? Con nói cô ta hời hợt, khinh bạc cũng được, mà nói cô ta trẻ con cũng được. Tuy nhiên, Thiều Thiều, có phải con thật sự thành thật trong chuyện này không?

- Mẹ!

Mạnh Thiều khổ sở kêu lên một tiếng, chàng lại bất giác đốt lên thêm một điếu thuốc, sự đau khổ thấy rõ đó đã nói lên hết tất cả sự thật trong trái tim chàng, bà Mạnh nhìn con, thở ra một hơi dài thườn thượt:

- Thiều Thiều, cô ta là một đứa con gái xem đời là trò chơi đấy, con ạ! Cô ta không thể nào chuyên chính với một mình con đâu, và cô ta cũng không an phận đâu, càng không thể làm một người vợ hiền mẹ tốt đâu! Cá tính bẩm sinh của cô ta là bất cần đời như thế, làm sao mà con lại thành thật cho được? Con sẽ phải trả một giá thật đắt cho cái phản tình cảm này đấy con ạ!

Đúng vậy, Mạnh Thiều ngồi ở đó thả từng hơi khói liên tiếp, trong lòng chàng mơ hồ nghĩ ngợi, đúng vậy, có thể nàng sẽ không bao giờ an phận, có thể nàng sẽ không thể làm một người vợ hiền mẹ tốt, nàng là một áng mây, từ lúc bắt đầu, nàng đã nói như thế: nàng là một áng mây tự do tự tại, không chịu sự câu thúc! Mẹ bao giờ cũng là mẹ, với kinh

nghiệm ở đời bao nhiêu năm nay, sự bình phẩm của bà về Uyển Lan không sai mấy đâu! Thế nhưng... thế nhưng... đột nhiên, chàng kinh hoàng ngẩng đôi mắt lên, nhìn mẹ khổ sở, van nài:

- Mẹ, xin mẹ đừng vì sự biểu hiện không được tốt của nàng lần này, mà nảy sinh ra ác cảm với nàng! Mẹ, mẹ hãy cho nàng thêm một cơ hội, để cho nàng bắt đầu lại từ đầu. Mẹ sẽ thấy rằng, nàng cũng có rất nhiều ưu điểm, có nhiều chỗ rất dễ thương! Mẹ sẽ thích nàng, mẹ, nhất định là thế nào mẹ cũng sẽ thích nàng!

Bà Mạnh nói bằng một giọng bi ai:

- Vấn đề không phải ở chỗ mẹ có thích cô ta hay không, phải không? Vấn đề là cô ta có thích mẹ hay không! Bây giờ là thời đại gì rồi? Chẳng lẽ mẹ chồng còn có quyền chọn lựa con dâu hay sao? Chỉ có con dâu có quyền chọn lựa mẹ chồng mà thôi con ạ! Con đừng nên phí công phí sức để thuyết phục mẹ, Thiều Thiều!...

Ánh mắt của bà càng bi ai hơn nữa, mang theo một chút sầu khổ, một chút đau đớn, như thể chịu hẹp để vịn về đôi bè, bà nói bằng một giọng trầm thấp:

- ... Chỉ cần con vui vẻ, chỉ cần con sống một cuộc đời hạnh phúc, nếu như con nhất định không lấy cô ta không được, thì, con hãy dẫn cô ta trở lại một lần nữa, để mẹ xin lỗi cô ta vậy! Tuy rằng mẹ không biết mình có lỗi với cô ta ở chỗ nào! Được không? Mẹ sẽ xin lỗi cô ta, được không?

Bà nhìn con trai trừng trừng.

- Ô, mẹ!...

Mạnh Thiều bật kêu lên một tiếng thật to, mồ hôi lạnh từ trên lưng chàng toát ra, chàng chú ý nhìn mẹ, người mẹ đã khổ nhọc một đời vì chàng:

- ... Mẹ, xin mẹ đừng nên nói như thế, đừng bao giờ nói như thế! Con sẽ dẫn nàng trở lại đây, con sẽ bắt nàng phải xin lỗi mẹ...

Giọng bà Mạnh nói như rên rỉ:

- Con sẽ không làm được đâu, Thiều Thiều, cô ta kiêu hãnh và cao quý! Cô ta không hề coi trọng mẹ!

Mạnh Thiều bị chọc giận lên:

- Nếu như con làm không được! Giữa con và nàng coi như cũng đã hết!

Thế là, buổi sáng hôm đó, bắt đầu từ lúc bình minh, Mạnh Thiều đã ngồi canh trước con hẻm nhà Uyên Lan.

Hơn bảy giờ, Uyên Lan xuất hiện, nàng mặc chiếc áo len loại trông cổ màu kem, chiếc quần tây dài màu café sữa, mái tóc nàng dài buông xõa, trên vai đeo một chiếc túi nhỏ bằng vải, dáng điệu nàng vẫn vô cùng ung dung, nhàn nhã. Nàng không hề có sự phiền muộn sao? Chẳng lẽ nàng lại không hề phiền muộn chút nào cả sao? Trong trái tim tự do phóng khoáng đó của nàng, chàng chiếm được bao nhiêu phần? Chàng nhào tới chắn ngang mặt nàng, chàng gọi:

- Uyên Lan!

Nàng đứng dừng lại, ngược mắt nhìn chàng. Sắc mặt nàng có chút tiều tụy, trong ánh mắt nàng, lấp lánh một thoáng bướng bỉnh, nàng hỏi:

- Anh muốn gì?

- Anh muốn nói chuyện với em một chút.

Nàng lạnh lùng như đá:

- Bây giờ em phải đi làm, không có thì giờ nói chuyện với anh!

Chàng chụp lấy cánh tay nàng:

- Em gọi điện thoại xin nghỉ một hôm!

Nàng trừng to đôi mắt:

- Xin nghỉ? Anh muốn đập bể chén cơm của em à? Mà tại sao em lại phải xin nghỉ chứ?

Suốt một đêm không ngủ, làm cho đôi mắt chàng chứa đầy những sợi gân máu nhỏ li ti, gương mặt của chàng trắng bệch và khô sờ. Chàng nói bằng một giọng buồn bã:

- Tại vì anh muốn nói chuyện với em! Em xin nghỉ một hôm đi, Uyên Lan!...

Đôi mắt chàng nhìn nàng không chớp, giọng chàng trầm xuống, nói thêm một câu:

- ... Van em!

Cái tình cảm mãnh liệt và khô sờ đó của chàng làm cho nàng cảm thấy rối loạn. Không nói thêm một câu nào, nàng đi theo chàng đến bên trạm điện thoại, quay số điện thoại của tờ tạp chí.

Xin nghỉ việc xong, nàng đứng trên đường, hỏi:

- Chúng ta đi đâu đây?

Chàng suy nghĩ một chút, đưa tay ra vẫy một chiếc taxi:

- Chúng ta đi lên khu quốc gia lâm viên ở Dương Minh Sơn.

Nàng hỏi:

- Bây giờ à? Trên núi lạnh chết luôn.

Chàng nói thật đơn giản:

- Anh sẽ không để cho em lạnh chết đâu! Chỉ có những chỗ như thế, chúng ta mới có thể nói chuyện một cách đàng hoàng mà không bị những thứ khác chi phối.

Nàng không nói gì nữa. Ngồi vào xe taxi, nàng chỉ buồn bực đưa bàn tay lên miệng gặm nhấm, những móng tay của nàng đã bị gặm trơ hết cả rồi. Chàng khẽ liếc nhìn nàng, sắc mặt nàng trắng mịn, đôi mi cong vút của nàng hơi nhướn lên, ánh mắt của nàng mơ mơ màng màng, nguyên cả khuôn mặt nàng, có một thứ tình cảm khuynh đảo, khổ sở nào đó, như thể ưu tư, như thể hoang mang, không biết phải làm thế nào cho đúng! Cái thần sắc đó của nàng, so với nét hoạt bát vui vẻ, liến thoắng yêu đời hằng ngày của nàng, trở thành một sự đối chọi rõ ràng. Như vậy, nàng cũng có phiền muộn chẳng? Như vậy, nàng cũng đang đau khổ chẳng? Như vậy, trong lòng nàng chưa chắc gì đã không có chàng đâu? Nghĩ đến đây, chàng bất giác thở ra một hơi dài nhẹ nhẹ, đưa tay ra, chàng nắm chắc lấy tay nàng.

Nàng hơi chần động một chút, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không rút bàn tay mình lại.

Xe chạy đến khu lâm viên quốc gia, bọn họ xuống xe. Bây giờ là buổi sáng, trên núi quả thật rất lạnh, hướng chi bây giờ trời đã vào Thu. Gió thổi lên người, mang theo một nét gầy gầy lạnh buốt xương, những cây tùng cao lớn, như vượt lên đến chín tầng mây, bốn bề lạnh tanh, vắng vẻ, không một bóng người. Bầu trời mang đầy nét âm u, những tầng mây dày và đặc, như đùn lại trên đỉnh ngọn của những cây tùng, ngay cả màu sắc của bầu trời, cũng bị che đi.

Mạnh Thiều cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, phủ lên vai Uyển Lan, Uyển Lan co rút người, cúm rúm kéo chiếc áo vào sát người hơn nữa, nàng ngược nhìn chàng, hỏi:

- Anh không lạnh sao?

Chàng hỏi lại:

- Em lo chuyện anh bị lạnh hay không lạnh sao?

Uyển Lan nhìn chàng trùng trùng, đôi mi dài chớp chớp, chớp chớp, chỉ một lúc sau, trong đôi mắt to đen đó, dần dần bị một lớp sương mỏng bao quanh. Mạnh Thiều kinh hoảng, chàng vội vàng kéo ngay nàng vào lòng. Giọng chàng khàn đi:

- Không được khóc! Anh không chịu được cảnh nhìn thấy em khóc...

Chàng thì thầm bên tai nàng:

- ... Tại sao chúng ta lại như thế này vậy? Uyển Lan? Anh yêu em, yêu đến điên cả người lên, với một tình yêu như vậy, chẳng lẽ vẫn có những bóng đen âm u che phủ hay sao? Tại sao chúng ta lại như thế này? Uyển Lan? Có chuyện gì không ổn?

Nàng nói thật thẳng thắn:

- Mẹ của anh!

Chàng đẩy nàng xích ra khỏi mình, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói từng chữ một:

- Mẹ của anh là một người mẹ nghiêm nghị, và cũng là một người mẹ rất hiền từ, bà tuyệt đối không hề có ý làm tổn thương đến em, nếu như bà có lỡ làm cho em cảm thấy bị tổn thương, thì cũng chỉ là vì vô ý mà thôi, em phải biết chuyện, em phải trưởng thành, Uyển

Lan. Em hãy vì anh, em hãy vì tình yêu của chúng ta, đừng nên làm cho mọi sự trở nên rắc rối. Được không? Uyển Lan? Mẹ anh không bao giờ là một người đàn bà khó khăn, xét nét, bà là một người có tâm tính hiền lương và nhiệt tình, chỉ cần em đừng nên nổi giận bừa bãi, nhất định là bà sẽ yêu em, Uyển Lan ạ!

Uyển Lan nhìn chàng chăm chú, nghe những lời chàng nói thật cẩn thận, trong đáy mắt nàng, có một nét buồn bình thật mạnh mẽ, giọng nói của nàng vô cùng bình tĩnh:

- Anh nghe em nói đây, em quả thật là có hơi ấu trĩ, và quả thật là cũng không được trưởng thành, thế nhưng, đối với việc mình được yêu hay không được yêu, em rất nhạy cảm. Lấy thí dụ mà nói, cái bà bác Niên bá vợ kỳ cục nào đó, cho dù động cơ của bà ta đối với em là gì đi nữa, nhưng em có thể thấy rõ một điều là, bà ta thích em thật sự. Bác Sơn gái - và cũng chính là mẹ của Hữu Phong, bà cũng thích em. Mẹ của em, điều này khỏi nói, dĩ nhiên là bà cũng thích em. Thế nhưng, Mạnh Thiệu, mẹ của anh, bà không hề thích em một mảy may nào, chẳng những không thích em, mà bà còn ghét em nữa.

Mạnh Thiệu lắc đầu một cách bức bối:

- Nói vậy! Đúng là em được cưng chiều quá nên hư! Những người như bà bác Niên, bác Sơn gì đó mà em gặp, đều là những người thuộc về loại người thích phô trương tình cảm, tính tình của mẹ anh thâm trầm hơn, xúc tích hơn, do đó em đã hiểu lầm bà. Huống chi, không phải là anh muốn trách em, nhưng mẹ anh đã làm sai những gì, sao em lại phũ phàng mà đi như thế?

Uyển Lan mở thật to đôi mắt. Nàng không nói ra được là bà Mạnh đã làm sai những gì, nàng không nói ra được cái cảm giác bị sỉ nhục, bị ghét bỏ, bị đối xử lạnh lùng đó. Nàng không có cách gì giải thích với Mạnh Thiệu, hoàn toàn không có cách gì giải thích. Thế là, nàng chỉ biết trừng to đôi mắt, nhìn trừng trừng vào Mạnh Thiệu.

Mạnh Thiệu nói một cách đắc thắng:

- Em thấy chưa! Chính em cũng không nói ra được, phải không? Chẳng qua là vì em nổi tính trẻ con bướng bỉnh lên trong một phút mà thôi, phải không? Mẹ anh nào có làm chuyện gì có lỗi với em đâu, phải không?

Uyên Lan cúi sụp đôi mi xuống thiếu não, nàng nhặt lên từ trên đất một nhánh tùng khô, đôi bàn tay nàng mân mê nhánh tùng một cách vô ý thức, giọng nàng thật nhẹ:

- Lúc trước, nhà em có nuôi một con mèo mẹ, nó sinh ra một ổ mèo con, những con mèo con đó vô cùng dễ thương, có một hôm, em đưa tay định sờ vào những con mèo con đó, anh biết... em không hề có ác ý, em chỉ yêu những con mèo con đó. Thế nhưng, bàn tay em vừa đụng đến mình những chú mèo con, con mèo mẹ đã dựng đứng cả lông lên, đưa móng vuốt ra, quào một lần thật dài trên tay em, vết trầy rướm máu trên tay em, phải xước thuốc suốt một tháng trời mới hết.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng. Chàng nhìn nàng chăm chú, hỏi:

- Em kể cho anh nghe câu chuyện này, là có ý gì?

Nàng thấp giọng nói:

- Mẹ của anh, làm cho em nghĩ đến con mèo mẹ đó. Có thể bà không hề có ác ý với em, thế nhưng, rất có thể có một ngày nào đó em sẽ bị bà quào cho bị thương.

Chàng vừa bực tức vừa buồn cười:

- Hừ! Trí tưởng tượng của em có vẻ hơi quá phong phú rồi đấy. Anh nói cho em nghe, Uyên Lan!...

Chàng chụp lấy cánh tay nàng, nhìn thật thẳng, thật sâu vào mắt nàng:

- ... Em đã hiểu lầm mẹ anh! Đối với việc em phui áo mà đi như thế, bà rất buồn, bà rất

đau lòng, bà không hề hiểu được là bà đã làm gì cho em phật lòng.

Đôi mắt của Uyên Lan lại mở to ra nữa:

- Bà hiểu đấy! Mạnh Thiệu! Bà hiểu rất rõ đấy!

Mạnh Thiệu nói thật lớn tiếng, thật dứt khoát:

- Bà không hiểu!... Thế nhưng, mẹ anh là một người độ lượng và hiền từ, bà sẽ tha thứ cho em!

Đôi chân mày của Uyên Lan nhướng lên thật cao, giọng nói của nàng bất giác trở nên sắc nhọn:

- Bà sẽ tha thứ cho em?... Thôi được rồi! Em không cần bà ấy tha thứ hay không tha thứ! Người bị tổn thương không phải là bà, mà là em, anh hiểu không? Mạnh Thiệu! Anh đừng có hồ đồ như thế! Em không cần bà ấy tha thứ, mà cũng không muốn bà ấy tha thứ, bà không có gì hay ho hết...

Quả nhiên, phản ứng của nàng đúng y theo những điều mẹ đã dự liệu! Mạnh Thiệu không thể không thán phục tài phán đoán của mẹ, và cũng vì sự thán phục này, chàng nảy sinh ra cảm giác bức tức đối với Uyên Lan thật mãnh liệt, chàng hét to lên giận dữ:

- Uyên Lan!

Uyên Lan ngó người ra, nàng im bật. Gương mặt chàng xanh mét, nghiến răng nói:

- Không được nhục mạ mẹ anh, em nghe không? Bà ở góa suốt hai mươi mấy năm, chịu cực chịu khổ nuôi anh đến ngày khôn lớn, trong thời đại hiện nay, những người mẹ như thế gần như không thể nào tìm được, em hiểu không? Bà đã cực khổ suốt hơn nửa đời người, không phải để đợi bạn gái của anh đến làm tình làm tội mình, em hiểu không?

Huống chi, cho dù thế nào đi nữa, chúng ta là những người nhỏ tuổi, đối với cha mẹ phải có một sự tôn kính tối thiểu, em hiểu không?...

Đôi mắt Uyển Lan mở ra thật to, đôi con ngươi trừng lên thật tròn, thật tròn. Nàng quay người đi ra hướng ngoài khu rừng, miệng lẩm bẩm:

- Em hiểu rồi. Anh cần cưới một con búp bê bằng gỗ làm vợ, trên đầu, trên tay, trên chân của con búp bê gỗ đó đều có cột dây, sợi dây được thao túng trong tay của mẹ anh, kéo một cái, giật một cái, thế nào rồi mọi người cũng đều sẽ vui vẻ. Anh đi tìm con búp bê gỗ đó đi!

Chàng đưa tay ra chụp ngay lấy nàng, chàng kêu lên, thanh âm chứa đầy nét bối rối và tuyệt vọng:

- Uyển Lan!... Em giúp anh một tay được không?

Nàng bất giác đứng dừng lại, hỏi:

- Anh muốn em giúp những gì?

Giọng chàng chùng xuống:

- Đến nhà anh, đến xin lỗi mẹ anh một tiếng!

Nàng sượng cứng người ở đó, đôi môi nàng mất đi sắc máu, đôi gò má cũng trở nên trắng nhợt nhạt, chỉ có đôi con ngươi đen lay lắt, vẫn lấp lánh ánh sáng long lanh.

Nàng nói bằng một giọng ngơ vờ:

- Đến nhà anh, đến để xin lỗi mẹ anh?

Chàng nói bằng một giọng đau đớn và mong đợi:

- Đúng vậy, nếu như em yêu anh!

Nàng nhìn chàng thật sâu, thật sâu:

- Tình yêu cần phải trả một giá đắt như thế sao? Gồm cả việc phải hy sinh lòng tự ái và sự kiêu hãnh của mình sao?

Chàng nói bằng một giọng buồn bực:

- Đôi lúc phải là như vậy! Bây giờ anh cũng đang hy sinh lòng tự ái và sự kiêu hãnh của anh, anh đang van xin em!

Nàng ngó người ra hết mấy giây, sau đó, nàng lắc đầu, nói thật đơn giản:

- Em không đi!

Chàng nói như ra lệnh:

- Em nhất định phải đi!

- Em nhất quyết không đi!

Giọng chàng buồn bực:

- Em nhất định rồi chẳng?

- Đúng vậy!

- Làm sao cũng không đi à?

- Đúng vậy! Em nghĩ không ra lý do em phải xin lỗi!

- Chỉ vì anh không được sao?

- Không được!

Chàng không nói thêm nữa, buông nàng ra, chàng lùi lại một bên, tựa người vào một thân cây tòng, ánh mắt chàng nhìn nàng trên trời, trùng trùng, san sát, hùng hực. Có hai đốm lửa âm u, đang nhảy múa lung linh trong đôi con ngươi chàng, chàng nói:

- Em có biết, em làm như thế chẳng khác nào như tuyên một bản án!

- Cái gì mà tuyên án?

- Điều đó có nghĩa là, giữa chúng ta coi như hết rồi!

Giọng chàng trầm thấp, thanh âm chàng có xen lẫn một chút run rẩy. Nàng đứng sững sờ nơi đó, nhìn chàng trên trời, hết mấy giây, sau đó, nàng hất đầu lên, mái tóc dài bay ngược về phía sau, nàng quay người lại, chạy thẳng ra phía ngoài khu rừng. Chàng không hề di động, mà chỉ nhìn trùng trùng, nhìn ngó ngán theo bóng dáng của nàng. Trong tận cùng sâu thẳm của trái tim chàng, như có một lưỡi dao, đang từ từ, chậm chậm kéo qua một nhát thật dài, thật sâu. Nàng chạy được vài bước, đột nhiên nhìn thấy mình còn đang khoác chiếc áo ngoài của chàng trên vai, nàng đứng dừng lại, không chịu quay đầu, nàng kêu, lên giọng buồn bực:

- Anh đến đây!

- Làm gì?

- Lấy chiếc áo khoác của anh lại!

Chàng bước tới hai bước về hướng nàng một cách máy móc, thế là, đột nhiên, nàng quay đầu lại, cả gương mặt nàng đầm đìa nước mắt, đôi tròng mắt nàng đầm đìa những giọt lệ long lanh, gương mặt nàng đỏ bừng lên, nàng dậm chân thật mạnh, kêu lên thật to:

- Em xui đến tận mạng mới gặp phải anh! Tại sao em lại gặp phải anh làm gì thế này? Em vốn sống một cách vui vẻ, sung sướng, không buồn không lo, em có người thương người yêu, tại sao em lại xui đến tận mạng như thế này, tại sao em lại gặp phải anh mà chi!...

Nước mắt tuông tuông chảy xuống đôi gò má nàng, nàng ngã nhào vào lòng chàng, khóc nức nở, khóc tức tưởi:

- ... Em chịu thua rồi! Em đi theo anh về nhà xin lỗi mẹ anh! Không phải vì em đã sai, mà là vì... em yêu anh!

Nàng nói bằng một giọng vùng vẫy, mê loạn, khuất phục.

Chàng nhắm đôi mắt lại, cảm thấy đầu óc mình thoáng qua một nỗi choáng váng điên cuồng của sự vui mừng rộn rã, sau đó, nhìn thấy gương mặt chan hòa nước mắt của nàng, cái cảm giác thương xót, hối tiếc, đau đớn lại kéo ập đến, bao trùm lấy chàng. Chàng cúi đầu xuống, bằng trạng thái đau lòng, cảm kích, chàng ấn chặt đôi môi mình lên đôi môi trắng bệch của nàng.

hết: [Chương 7](#),

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 8

Khi Uyển Lan đến nhà họ Mạnh một lần nữa, đã là buổi tối của ba hôm sau.

Hôm đó là ngày Mạnh Thiều được nghỉ, chàng không cần phải đi làm. Trước đó, chàng và Uyển Lan đã cùng nhau nghiên cứu rồi lại nghiên cứu, sợ rằng lần gặp gỡ này lại cho hai bên có những ấn tượng không tốt về nhau, đây là lần đầu tiên trong đời, Uyển Lan cố ý làm dáng cho mình.

Sau khi ăn cơm tối xong, Uyển Lan lấy ra bộ y phục trang trọng nhất và cũng nhã nhặn nhất của mình, đó là chiếc váy đầm mẹ nàng may cho để chúc mừng nàng tốt nghiệp ra trường, thế nhưng nàng chưa bao giờ mặc lần nào. Bên trên, là chiếc áo bằng loại lụa mềm màu vàng non thật nhạt, gắn liền phía bên dưới là chiếc váy dài cùng một loại vải, chỉ có thêm chiếc nơ hình cánh bướm màu café sữa ở ngang thắt lưng. Mái tóc dài của nàng vẫn để rũ hững hờ, nàng dùng sợi dây cùng một loại vải với chiếc nơ ở thắt lưng, cột thật nhẹ lại. Nhìn vào trong gương, nàng gần như không tự nhận ra mình, mẹ này giờ vẫn đứng ở phía sau nàng, lặng xăng giúp nàng cột thắt lưng, chải lại mái tóc, hình như bà cũng căng thẳng không kém gì nàng.

Bà Sâm hỏi bằng một giọng hơi lo lắng:

- Uyển Lan, cái tên Mạnh Thiều đó, đáng để cho con coi trọng như thế sao? Nếu như hẳn ta có một người mẹ rất khó chịu, thì những ngày tháng sau này của con, sẽ không dễ dàng

đâu!

Nàng nhìn mình trong gương, không biết vì sao, nàng lại yếu ớt cất tiếng biện hộ cho bà Mạnh:

- Không phải mẹ của anh ấy khó chịu, mà bà ta là một người đàn bà rất tội nghiệp. Mẹ, bà ấy không giống như mẹ, mẹ có ba chầu chuộng, có con và anh Hai thương yêu, cả một đời mẹ gần như không có gì thiếu sót. Niềm hạnh phúc phải có, mẹ đều đã có hết. Thế nhưng, bác Mạnh, bà ta hai mươi lăm tuổi đã ở góa, bà không có gì hết, chỉ có một mình Mạnh Thiều!

Bà Sâm quay người nàng lại, nhìn tỉ mỉ vào gương mặt nàng, cùng đôi con ngươi mơ màng, trầm tư, có mang một chút ưu sầu của nàng, bà nói lầm bầm:

- Uyển Lan, mẹ không biết điều này tốt hay là không tốt cho con, con trưởng thành rồi!

- Mẹ, con người ai cũng sẽ phải đến lúc trưởng thành, có gì là không tốt đâu?

Bà Sâm đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc con gái một cách thương xót:

- Đối với rất nhiều người mà nói, trưởng thành là một điều tốt, thế nhưng, đối với con, chưa chắc. Tại vì, con không còn vui vẻ như lúc trước nữa, những lúc sau này, mẹ tận mắt nhìn thấy con ăn không được, ngủ không yên, mẹ tận mắt nhìn thấy con cứ ngày một gầy đi.

Uyển Lan cười thật miễn cưỡng, nàng dùng đôi mắt chứa chan tình cảm, nhìn mẹ chăm chú:

- Mẹ, không nghiêm trọng đến như thế đâu... Mẹ để con nói cho mẹ nghe, tuy rằng con ăn không được, ngủ không yên, tuy rằng con có gầy sút đi, thế nhưng, con không hề không vui vẻ. Trong lòng con đang chứa đựng quá nhiều thứ, chúng chiếm chỗ đầy ắp trong

con, rất khó giải thích được những thứ đó, tóm lại, mẹ, con không còn dám ngạo mạn tuyên bố rằng, con không biết yêu nữa.

Giọng của nàng trầm thấp, rõ ràng và êm dịu như mơ.

Bà Sấm đưa mắt nhìn con gái thật tỉ mỉ:

- Uyên Lan, con không cảm thấy rằng con đã yêu một cách quá điên cuồng hay sao?

- Mẹ, bản thân của tình yêu không phải là đã điên cuồng rồi đó sao?

Bà Sấm nói một cách trầm tư:

- Không hẳn là như vậy. Như mẹ và ba con, chúng ta chưa hề bao giờ điên cuồng như thế, mà giống như dòng nước chảy róc rách qua khe suối, không ngừng không nghỉ, không dứt không rời, triền miên bất tận. Uyên Lan, mẹ mong rằng con sẽ giống như mẹ, mẹ mong tình cảm của con là một dòng sông nhỏ, lặng lẽ trôi chảy và mang đầy ý thơ. Chứ mẹ không mong muốn tình cảm con giống như một ngọn lửa to, đốt cháy đến độ trời đất đổi màu. Cái tình cảm của con và Mạnh Thiều, không biết tại vì sao, cứ làm cho mẹ cảm thấy giật mình kinh hoàng, Uyên Lan, mẹ thật sự mong muốn con chọn Hữu Phong hơn.

Uyên Lan nhìn mẹ chăm chú hết một lúc:

- Mẹ, mẹ có biết vấn đề của mẹ nằm ở chỗ nào không?

Bà Sấm hơi ngó người ra:

- Vấn đề của mẹ?

Uyên Lan âu yếm dùng hai tay ôm choàng lấy cổ mẹ, ánh mắt của nàng dịu dàng và hiểu biết, nàng nói nhẹ nhàng bên tai mẹ:

- Mẹ, mẹ yêu con quá. Mẹ không biết phải làm sao với con, mẹ cũng giống như con mèo mẹ ở nhà mình lúc trước.

- Sao?

- Ngậm mấy con mèo nhỏ, đi tìm một chỗ nào thật an toàn, để cho mấy chú mèo con được an thân. Thế nhưng, đi tới đi lui, cũng không thể tìm được một chỗ nào, có thể cảm thấy là an toàn được hết.

Bà Sâm mỉm miệng cười, bà nói:

- Có thể, mỗi một người mẹ trên cõi đời này, đều ngổ ngẩn như vậy cả con ạ!

Nàng hôn nhẹ lên đôi má của mẹ, giọng nàng thì thầm:

- Mẹ, mẹ đừng nên ngổ ngẩn như thế, mẹ nghe con nói. Con yêu Mạnh Thiều, yêu vô cùng vô tận. Chính con cũng không biết, tại sao lại như thế. Chẳng không giống như Hữu Phong, Hữu Phong thâm trầm, tế nhị, đúng rồi, giống như mẹ nói đó, Hữu Phong giống như một dòng sông nhỏ. Mạnh Thiều thì lại cuồng nhiệt cố chấp, như một trận lửa to. Ô, mẹ, con không thể phù hợp với sự mong đợi của mẹ, dòng sông nhỏ không thể nào thỏa mãn được cái tình cảm cuộn cuộn trong con, con nghĩ, con cần được đốt cháy.

Phía dưới lầu có tiếng chuông reo, bà Sâm nghiêng đầu nghe ngóng:

- Mạnh Thiều đến rước con rồi đó, con xuống đi!

Uyển Lan nói:

- Không, đợi một chút. Để cho anh ấy nói chuyện với ba một chút đã. Nếu như con phải đi qua cái ải của mẹ anh ấy, dĩ nhiên anh ấy cũng cần phải thông qua cái ải của ba con

chứ...

Nàng hơi mỉm miệng cười, đôi môi nàng lại hiện lên nét hóm hỉnh thường ngày:

- ... Con hy vọng là ba sẽ cho anh ấy thi một chút.

Bà Sâm cười hỏi:

- Lỡ mà hần ta thi không đậu thì sao?

Ánh mắt Uyển Lan êm như mộng, như mơ:

- Ô, mẹ! Mẹ coi thường sức phán đoán của con quá, anh ấy thế nào cũng đậu mà!

Bà Sâm thở ra một hơi nhẹ nhẹ, bà nhìn Uyển Lan chăm chú:

- Con tin tưởng hần ta đến như vậy sao? Mẹ thật sự không biết tương lai của con rồi sẽ ra sao?

- Mẹ là người mẹ nhiều lo lắng nhất thế giới này!

- Lo lắng còn hơn mẹ của Mạnh Thiều chẳng?

Nụ cười biến mất trên đôi môi của Uyển Lan, nàng lại đứng trước gương, ngẩn ngơ ngẩn nhìn mình. Cả cuộc đời nàng, gần như không có đêm nào nàng đứng soi gương nhiều lần như thế này. Bà Sâm ngẩn ngơ đứng nhìn nàng, nỗi lo sợ ngấm ngấm trong lòng cứ lan ra, lan ra không ngừng. Một lúc sau, bà buột miệng nói:

- Uyển Lan, tại sao sắc mặt con lại trắng nhợt thế kia?

Nàng hỏi bằng một giọng mơ màng:

- Trông con trắng nhợt lắm sao?

- Có thể, con cần phải đánh chút má hồng lên.

Nàng hốt hoảng:

- Ô, không! Bác Mạnh là một người rất thủ cựu, bà không thích con gái làm dáng làm điệu một cách quá đáng!

- Và cũng không thích con gái quá xuề xòa.

- Đúng vậy. Mạnh Thiều nói, bà thích loại con gái đoan trang mà nhu nhã.

Bà Sâm yên lặng một lúc, sau đó, bà lắc đầu một cách lo lắng:

- Uyên Lan, con sẽ phải sinh hoạt ở giữa khe hở của hai thời đại. Con không phải thuộc về loại con gái đoan trang và nhu nhã, ưu điểm của con là sự hào sảng phóng khoáng, làm sao con có thể bỏ đi cái cá tính nguyên thủy của con, để làm một người khác cho được? Uyên Lan, nếu như con thật lòng như thế, nếu như con đã say đắm như thế, mẹ cảm thấy rằng, mẹ cần phải đi gặp bà bác Mạnh đó của con để nói chuyện một lần mới được.

Uyên Lan kinh hoàng:

- Mẹ! Đừng nên hấp tấp quá, mẹ ạ, chuyện giữa chúng con vẫn chưa đến mức nghiêm trọng lắm đâu!...

Nàng lại chỉnh đốn quần áo, khoác lên người chiếc khăn choàng đan bằng chỉ đen có xen kim tuyến, chiếc khăn choàng đó là của bác Sơn gái tặng cho nàng. Nàng bắt đầu bước ra cửa, miệng hỏi:

- ... Mẹ, trông con đoan trang và nhu nhả không?

Bà Sâm nói một cách thẳng thắn:

- Trông con yếu đuối và tội nghiệp. Con giống như một con chim nhỏ bị làm cho kinh hoảng, mẹ chưa bao giờ nhìn thấy con như thế này.

Nàng mỉm cười, nụ cười yếu ớt, gượng gạo:

- Ô! Mẹ là người mẹ thương con nhất trên cõi đời này, tại vì mẹ yêu con quá, suốt ngày mẹ cứ sợ con bị thiệt thòi!...

Quay người lại, nàng ôm chầm lấy mẹ, nói nho nhỏ bên tai bà:

- ... Mẹ, mẹ chúc lành cho con đi! Con cảm thấy rằng, đêm nay con rất cần sự chúc lành!

Nàng quay người lại, nhẹ nhàng lướt ra khỏi phòng. Bà Sâm đưa mắt nhìn theo bóng dáng của nàng khuất dần, đột nhiên bà cảm thấy hai chân mình mềm nhũn ra, bà bất giác ngồi xuống bên thành giường, cảm thấy cả người mình như phiêu diêu, yếu đuối. Bà không biết mình ngồi đã bao lâu, trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, bà nghe tiếng Mạnh Thiều chào từ giã ông Sâm, nghe tiếng cánh cửa trước nhà mở ra rồi đóng lại. Sau đó, có người đi lên lầu, bà quay đầu lại, ông Sâm đang bước từng bước lên thang lầu, nhìn thấy bà, ông Sâm đi vào phòng.

Đôi chân mảy bà hơi chau lại, hỏi:

- Sao? Thăng bé đó được không?

Giọng ông Sâm vô cùng nghiêm túc, thẳng thắn:

- Mạnh Thiều à?... Hắn là một thanh niên vô cùng ưu tú, vô cùng xuất sắc.

Bà Sâm thở ra một hơi dài như được giải thoát, thế nhưng, bà vẫn hỏi thêm một câu:

- So với Hữu Phong thì sao?

- Đó là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, Hữu Phong chẳng chặc hơn Mạnh Thiều, nhưng Mạnh Thiều hào phóng hơn Hữu Phong. Còn như vấn đề chiều sâu và tài năng, không có thời gian tiếp xúc lâu dài, rất khó mà có một kết luận... Dù sao đi nữa, Tuệ Trang, em đừng nên lo lắng về con quá sức như thế!

Bàn tay ông Sâm đặt lên vai bà. Bà Sâm nhìn chồng:

- Em có thể không lo lắng cho nó được sao? Nó là con của em mà!

Ông Sâm nhìn chằm chập vào vợ, nét sần khô, ưu tư và đau đớn trong ánh mắt của bà làm cho ông hoàn toàn ngẩn ngơ.

Bên ngoài, bầu trời mang theo một hơi lạnh gậy gậy.

Cuối cùng, Uyển Lan cũng đi theo Mạnh Thiều, đến nhà họ Mạnh một lần nữa.

Đứng phía ngoài cánh cửa nhà chàng, Uyển Lan bỗng nhiên cảm thấy vô cùng rụt rè, sợ hãi, trong nhà, tiếng đàn dương cầm vẫn vang lên uyển chuyển, réo rắt, Uyển Lan chú ý nghe những thanh âm đó, đột nhiên, nàng bất giác rung mình, nàng đưa tay ra kéo chiếc khăn choàng chặt thêm chút nữa. Mạnh Thiều không hề bỏ sót thái độ lo lắng đó của

nàng, chàng một mặt mở cửa, một mặt hỏi:

- Em sao vậy? Lạnh à?

Nàng thấp giọng:

- Không... Mẹ anh đang đàn.

- Mẹ anh đàn như thế nào?

- Bà đang đàn bài hát “Ngẫu nhiên” của Từ Chí Ma!

Chàng không hiểu:

- Thì sao?

Nàng đọc nhè nhẹ:

- Em là một áng mây trời,

Đôi khi soi bóng vào đời anh thôi,

Đừng nên cảm thấy bồi hồi,

Cũng đừng sung sướng, mừng vui làm gì!

Chỉ trong thoáng chốc thâm thì,

Em đã biến mất còn gì tăm hơi!

Chàng ngưng mở cửa, nhìn nàng trên trời, chàng hỏi:

- Em cũng tin dị đoan sao?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời, đêm nay là đêm mùa Thu, một vài vì sao lạnh lấp lánh, ở phía cuối trời xa xa, nằm rải rác trên bầu trời đen mênh mông, man mác. Giọng nàng nhẹ như tơ:

- Không! Em không tin dị đoan, em chỉ đang nghĩ, em vẫn thường tự ví mình là một áng mây, hy vọng đó không phải là một áng mây đen!

Chàng ôm lấy bờ vai nhỏ của nàng, xiết vào thật chặt. Chàng nhìn thật sâu, thật sâu vào đôi mắt của nàng, giọng chàng thấp hẳn xuống:

- Đừng nên bi quan quá như vậy, được không?... Anh biết, anh đang bắt em làm một chuyện mà em không muốn chút nào, anh xin lỗi em, Uyển Lan!

Giọng nàng buồn bực:

- Chỉ cần anh biết rằng, tại sao em lại làm là đủ rồi!

Chàng xiết chặt lấy tay nàng:

- Anh biết, anh biết rất rõ!

Cửa mở ra, bọn họ bước vào. Loại chung cư bốn tầng như thế này, phía dưới có một khu vườn thật nhỏ, bọn họ đi băng qua khu vườn, đi vào phòng khách, chắc hẳn là bà Mạnh đã nghe tiếng họ mở cửa bước vào, thế nhưng bà không dừng tiếng đàn của mình. Đi vào phòng khách, Uyển Lan đứng tần ngần ở giữa nhà, bị động, e dè, ngại ngùng, im lặng nhìn vào phần lưng của bà Mạnh đang hướng về phía nàng, hình như bà Mạnh đang để hết tâm hồn vào những nốt nhạc của bà, bàn tay bà lướt thoăn thoắt trên những phím đàn, điều luyện, thuần thục, phát ra một loạt những âm thanh réo rắt tuyệt vời. Mãi cho đến

khi bài nhạc chấm dứt, đàn đến nốt nhạc cuối cùng, bà dừng tay lại. Từ từ đẩy nắp đàn, từ từ quay người lại, từ từ ngẩng đầu lên.

Bà nhìn nàng, đôi môi hơi nhích lên, nửa như cười, nửa như không:

- Ô, Uyển Lan, bác tưởng rằng, con không đến nhà bác nữa chứ.

Ánh mắt của bà đảo một vòng thật nhanh trên người nàng. Uyển Lan bắt giắc cúi đôi mi xuống, giọng nàng thật nhỏ, thanh âm nhần nhục và khuất phục:

- Thưa bác, hôm nay con đến đây để xin lỗi bác.

Bà Mạnh mỉm miệng cười, làm như không hiểu:

- Xin lỗi? Có chuyện gì cần phải xin lỗi đâu?

Uyển Lan cố hết sức duy trì sự bình lặng trong câu nói của mình, thế nhưng thanh âm nàng vẫn hình như mang theo giọng rung rung và đọng đầy nước mắt:

- Tại vì lần trước con đã quá vô lễ, con đã bỏ đi không thưa với bác một tiếng nào, con đã làm cho bác giận!

- Ô! Uyển Lan!...

Bà Mạnh kêu lên một tiếng thật bình thản, vô cùng bình thản, bình thản như thể chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra. Bà đi đến bên Uyển Lan, thân mật cầm lấy tay nàng, kéo nàng về phía bộ ghế salon, ấn nàng ngồi xuống, để nàng ngồi vào ghế, bà nhìn nàng không chớp mắt:

- ... Con nói gì vậy? Làm sao mà bác giận con cho được chứ? Chỉ cần con không giận bác là được rồi!...

Bà ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Thiều một cái:

- ... Thiều Thiều! Con đứng ở đó làm gì vậy? Uyển Lan đến nhà chúng ta dù sao cũng là khách, con không rót ly nước trà cho cô ấy uống sao? À! Trong bình hình như hết nước nóng rồi, con nấu một ấm khác đi!

- Dạ! Con đi nấu ngay đây!

Mạnh Thiều lẹ làng lên tiếng, nhìn thấy mẹ tỏ ra thân mật với Uyển Lan như thế, chàng đã mừng rỡ đến độ không biết phải làm thế nào. Không bẽ trễ một giây, chàng lập tức xông vào nhà bếp, miệng chàng bất giác huýt sáo vi vu.

Bà Mạnh nhìn nàng từ đầu đến chân:

- Uyển Lan, sao hôm nay lại ăn mặc cẩn thận thế này? Như thể là sửa soạn đi phòng trà vậy. Con rực rỡ, sáng chói như thế, làm cho bác thật sự cảm thấy nhà mình nghèo nàn quá sức đi!

- Thưa bác!

Uyển Lan buột miệng kêu lên một tiếng, hai bàn tay co rút để vào giữa hai đầu gối, nàng thật sự không biết phải nói những gì cho phải, chỉ bất giác ngồi thẳng lưng lên, tự nhắc nhở mình phải tỏ ra “đoan trang nhu nhã”. Chiếc khăn choàng đen trên vai nàng, nhẹ nhàng rơi lên trên bộ salon. Bà Mạnh đưa tay nhặt lên:

- Chiếc khăn choàng đẹp quá nhỉ! Đan bằng tay đấy chứ! Con cũng biết đan à?

- Dạ không, đó là của một bà bác tặng cho con!

Bà Mạnh ngẩng đầu nhìn nàng:

- Ồ! Cha của con là giáo sư ở trường đại học xxx phải không?

- Dạ phải.

Bà Mạnh gật gù:

- Con nhà danh giá thư hương, nhất định là rất có gia giáo! Con biết đó, Uyển Lan, Thiều Thiều là một đứa trẻ không cha từ khi còn bé xíu, nó lại là một đứa rất thành thật, nói một cách khác đi, nó là một thằng nhỏ vừa nghèo vừa gàn! Con xinh đẹp như vậy, biết sửa soạn như vậy, lại được cha mẹ, chú bác này nọ cưng yêu chiều chuộng đến lớn, bác thật sự lo sợ Thiều Thiều không sánh được với con đấy chứ! Và lại, nghe nói, có hằng tá người theo trông cây si con nữa mà, phải không?

- Thưa bác!

Uyển Lan lại cất tiếng gọi, nàng nhìn bà Mạnh bằng ánh mắt e dè. Thế là, nàng lại lập tức bắt được từ trong ánh mắt như có chứa đựng nét cười đó của bà Mạnh, một thoáng khinh khi và thù nghịch đã từng làm cho nàng bị tổn thương lần trước. Có một bản năng tự vệ, làm cho nàng bất giác dựng thẳng lưng lên, nàng nói:

- Không có hằng tá người theo đuổi con đâu, mà chỉ có một hai người thôi. Còn cha mẹ của con tuy rằng cưng chiều con, nhưng gia giáo cũng rất nghiêm ngặt.

Bà Mạnh mỉm cười, nụ cười mang nhiều ẩn ý:

- Vậy à? Con biết đó, Thiều Thiều là con trai độc nhất của bác, bác yêu nó nhiều, do đó không khỏi kỳ vọng cao, cả một đời nó nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, chưa hề biết có bạn gái là gì, người thứ nhất đã gặp phải con, đó cũng là phần số của nó! Thế nhưng, nó là một đứa trẻ rất thành thật, không hề biết dùng mưu mô, cũng không biết xài thủ đoạn, nó không giống như những người bạn trai lớn lên giữa đám đàn bà con gái của cháu đâu...

Uyển Lan lại bắt đầu mất đi bình tĩnh, nàng ngắt lời bà Mạnh:

- Thưa bác! Làm sao bác biết rằng con có những người bạn trai lớn lên giữa đám đàn bà con gái chứ?

Bà Mạnh lại cười:

- Chẳng lẽ con không có chẳng? Bác tuyệt đối không thể nào tin được rằng Thiều Thiều là bạn trai duy nhất của con! Bọn con gái đời các con bây giờ đây à! Bác hiểu quá mà! Bạn trai mà thiếu, có nghĩa là sẽ bị mất mặt! Điều này cũng không thể trách con được, phải không? Một cô gái xinh đẹp như con, lại là một người rất hiện đại, rất theo thời, rất hào phóng, trời không sợ, đất không kiêng như thế kia, loại con gái như con, bác nhìn thấy quá nhiều rồi. Thật sự mà nói, bác chỉ e rằng Thiều Thiều không có cái lực lượng cao cường như thế, có thể để cho con an phận được đâu!

Bà thở ra một hơi dài áo nảo. Uyển Lan kêu lên kinh hãi:

- Thưa bác!...

Đôi chân mày nàng chau thật chặt lại. Trong tận cùng sâu thẳm của trái tim, cái cảm giác bị sỉ nhục, lại tràn lan ra như nước vỡ bờ. Nàng cố gắng hết sức để kềm chế mình lại, đây là mẹ của Mạnh Thiều, có thể trong tương lai sẽ là mẹ chồng của nàng, nàng không thể bướng bỉnh, nàng không thể nổi giận, nàng không thể thô lỗ... nếu không, mọi việc sẽ lại tan vỡ nữa.

Hình như nàng lại trở về với khu rừng thông vì vu ngọn gió se se lạnh cắt da, đối diện với sự chọn lựa giữa “Mạnh Thiều” và “xin lỗi”. Nàng hít vào một hơi thở dài, cố gắng bình tĩnh, thế nhưng, gương mặt nàng cũng một chập xanh, một chập trắng, giọng nói nàng mang theo nét bi ai của sự nhẫn nhục cho qua:

- ... Thừa bác, xin bác đừng hiểu lầm con, con chưa bao giờ không an phận!

- Con có một đôi mắt không an phận, con có biết không?

Nàng hít vào một hơi thở thật sâu, đối diện với ánh mắt chứa đầy sự khiêu khích và phê phán đó của bà Mạnh, nghe giọng nói như thể khôì hài lại như thể châm chọc đó của bà, cái bản năng kiêu hãnh và quật cường trong con người nàng không có cách gì bị kềm chế lại được, nàng buột miệng nói:

- Con... con còn có cái mũi không an phận, còn có cái miệng không an phận! Còn có một trăm tám chục ngàn tế bào không an phận, và vô số sợi tóc không an phận không thể nào đếm xuể!

Bà Mạnh cười gằn một ítếng:

- Hừ!... Đúng là miệng lưỡi sắc như dao! Ta vừa gặp cô lần đầu tiên, đã biết ngay cô không phải là một đứa con gái đơn giản đâu! Quả nhiên ta đã đoán đúng rồi! Con trai ta là một thanh niên kiện toàn ưu tú, ta không bao giờ để cho nó đi vào con đường xằng bậy! Còn cô? Cô là loại con gái hippy choai choai! Thật sự, cô không giống con gái của một giáo sư đại học chút nào cả, trông cô không hề có chút gia giáo, từ đầu chí chân của cô, đều là sự hời hợt và ủy mị yêu ma!

- Bác...

Uyển Lan tức giận đứng phắt dậy, cả khuôn mặt nàng trắng bệch như tuyết. Nàng đang định cất tiếng nói, Mạnh Thiều đã từ trong nhà bếp cười hi hi chạy ra phòng khách, trên tay chàng đang bưng một ly nước trà nóng bốc hơi, miệng xuýt xoa hít hà, không ngừng sang ly trà từ tay bên phải sang tay bên trái, từ tay bên trái sang qua tay bên phải, miệng chàng bô lô ba la kêu lên:

- Trà nóng đây! Trà nóng đây! Uyển Lan, em thật là đặc biệt lắm đây, mẹ không bao giờ

để cho anh vào nhà bếp, vậy mà vì muốn cho em uống trà nóng, đành phải để cho anh xuống bếp trở tài, ai ngờ, ấm nước chờ mãi vẫn không chịu sôi lên, làm anh cứ như đĩa phải vôi...

Chàng để ly trà lên trên bàn, ngẩng đầu lên, chàng khựng người lại. Sắc mặt của Uyên Lan trắng nhợt đến thâm, đôi môi nàng không còn sắc máu, trong đôi mắt to đen xinh đẹp của nàng, đang lấp lánh đốm lửa âm u nháy múa như ánh mắt của con báo nhỏ đang bị tổn thương, nhìn trừng trừng vào mẹ. Chàng kêu lên kinh ngạc:

- Uyên Lan, em lại sao nữa vậy?

Quay đầu lại, chàng nhìn mẹ bằng đôi mắt bối rối. Bà Mạnh vừa tiếp xúc với ánh mắt của con trai, sắc mặt của bà lập tức khoan hòa trở lại, thật hiền lành, thật dịu dàng. Bà nhìn Mạnh Thiệu nhẹ lắc đầu, miệng nở một nụ cười gượng gạo, giọng nói của bà thật bình lặng:

- Thiệu Thiệu, mẹ nghĩ rằng con đang làm một việc hao công tốn sức!

Mạnh Thiệu hỏi bằng một giọng cuống quýt:

- Sao vậy? Mẹ? Hai người lại làm sao nữa vậy?

Thanh âm của bà Mạnh bi ai và mệt mỏi:

- Thiệu Thiệu! Con lúc nào cũng là một đứa con rất tốt, con hiếu thảo, con lại biết chuyện, thôi thì con tha cho mẹ vậy! Mẹ con già rồi, mẹ thật sự không đủ khả năng để làm vui lòng bạn gái của con!

Mạnh Thiệu bức bối và áo não quay sang nhìn Uyên Lan, giọng nói chàng cuống quýt và hờn trách:

- Uyên Lan! Em làm sao vậy? Chẳng lẽ em đã quên đi mục đích đến đây của em rồi sao? Em đến đây để xin lỗi mẹ mà, phải không? Tại sao em lại dờ chừng lên nữa...

Uyên Lan nhìn Mạnh Thiều trừng trừng không chớp, chỉ cảm thấy ngực mình như có một cục đá nặng chình chịch chặn ngay nơi đó, toàn thân nàng lạnh ngắt, bàn tay nàng bắt giắc nắm lại thật chặt, chặt đến độ những móng tay bầu sát vào da thịt, gây ra cảm giác đau đớn không cùng. Nàng muốn nói chuyện, thế nhưng cuống họng nàng cảm thấy khô đắng, nàng không phát ra được một chữ nào. Còn bà Mạnh thì đã tựa sát vào bộ salon, cuộn rút thân hình, như thể vô cùng yếu đuối, và cũng không kém phần thê lương:

- Thiều Thiều, con đưa Uyên Lan về nhà đi! Mẹ rất tiếc, mẹ nghĩ rằng giữa mẹ và Uyên Lan, không có duyên với nhau!

Mạnh Thiều cuống cuống, chàng bước tới bên Uyên Lan, đưa tay ra nắm ngay lấy nàng thật mạnh, dùng sức lắc nàng một trận loạn cuống:

_ Uyên Lan! Em nói chuyện đi! Uyên Lan! Tại sao em lại năm lần bảy lượt kiểm chuyện với mẹ như thế này! Tại sao em lại làm như thế? Tại sao? Tại sao?...

Uyên Lan chăm chú nhìn Mạnh Thiều, rút cuộc nàng cũng đã buột miệng nói ra được một câu:

- Mạnh Thiều! Bây giờ không phải là anh đến nói với em, giữa chúng ta coi như hết rồi. Mà là em nói với anh, giữa chúng ta thế là hết rồi!

Nàng nắm chặt lấy chiếc khăn choàng của mình, chậm chạp quay người bước đi. Mạnh Thiều kéo ghệt nàng lại, sắc mặt chàng trắng nhợt, chàng nói:

- Em nói cho rõ ràng rồi hãy đi! Em nói vậy là có ý gì?

Nàng đứng dừng lại, giọng nàng âm u, trống rỗng:

- Cuộc đời anh chỉ có thể có một người đàn bà, Mạnh Thiều, đó là mẹ của anh! Anh chỉ có tư cách làm một đứa con hiếu thảo, không có tư cách có bạn gái! Mạnh Thiều, đừng nắm em lại, buông em ra đi! Nếu không, em sẽ nói ra những câu nói rất khó nghe...

Bà Mạnh nói:

- Thiều Thiều! Nếu như con không buông cô ta ra được, thì con hãy đi theo cô ta đi! Dù sao thì mẹ của con cô độc suốt một đời cũng đã quen rồi, hạnh phúc của con quan trọng hơn hạnh phúc của mẹ, con đi đi! Mẹ vẫn còn có thể chịu đựng được, mẹ vẫn còn có thể tự nuôi sống lấy mình...

Mạnh Thiều buông Uyển Lan ra, chàng nhào về phía mẹ, kêu to lên:

- Mẹ! Sao mẹ lại nói những lời như vậy? Mẹ cho rằng con là người như thế nào? Mẹ ngỡ rằng con có bạn gái rồi sẽ không còn cần mẹ nữa sao? Mẹ...

Uyển Lan nhìn hai mẹ con chàng một cái, không nói thêm tiếng nào, nàng quay người xông ra khỏi căn nhà đó. Ra đến ngoài đường, gió lạnh thổi phà vào mặt, nàng mới biết ra là gương mặt mình chan hòa đã nước mắt. Đưa tay vẫy một chiếc xe taxi, nàng trực chỉ về nhà. Trong lòng chỉ có một tiếng kêu gào vang vang như điên như cuồng: Mẹ! Chưa bao giờ có một giây phút nào, nàng cảm thấy cần sự có mặt của mẹ như giây phút này! Nàng muốn ngã nhào vào lòng mẹ, nàng muốn kể lể với mẹ, nàng muốn kể hết tất cả những sự sỉ nhục và thiệt thòi mà mình đang gánh chịu, nàng muốn hỏi mẹ một câu: Trên cõi đời này, cái gì gọi là tình thâm? Cái gì gọi là tình yêu? Cái gì gọi là chân lý? Cái gì là “phải”? Cái gì là “không”? Cái gì là tình mẹ yêu con? Cái gì là sự hiếu thảo?...

Xe về đến đầu con hẻm, nàng trả tiền, nhảy xuống xe, xông thẳng về hướng nhà. Vừa đến trước cửa, nàng chưa kịp bấm chuông, đã nghe phía trong cửa vọng ra tiếng nói chuyện, đó là tiếng của mẹ! Theo bản năng, nàng dừng tay lại, trong thanh âm của mẹ có mang theo sự cuồng quýt, lo lắng, khẩn cầu, van xin, hiển nhiên bà đang tiễn khách ra tới ngoài

cửa. Tại sao trong giọng nói của mẹ lại chứa đầy sự thống khổ và bồn chồn thế kia?

Nàng không có ý nghe lén, thế nhưng, những thanh âm đó lại lọt vào tai nàng, không một chút che giấu:

- Bà Niên! Tôi van bà đừng nên làm như thế! Đời sống của Uyển Lan vừa hạnh phúc vừa vui vẻ, sao bà lại nỡ tàn nhẫn hủy hoại đi cả cái thế giới của nó? Nó không thể nào tiếp nhận được chuyện này đâu, nó là con gái của tôi, tôi hiểu nó rất rõ...

Tiếng của bà bác Niên, cái bà bác Niên dở hơi tức cười đó, bà ta đang kêu lên the thé:

- Bà Sâm! Bà đừng nên hồ đồ như vậy! Nó là con của tôi kia mà! Đứa con tôi đã mang nặng đẻ đau kia mà!

- Thế nhưng, tôi đã nuôi dưỡng nó suốt hai mươi năm nay! Nếu như biết được ngày nay bà sẽ bắt trở lại, lúc trước tại sao bà lại bỏ rơi nó làm gì?

- Tôi có cách nào khác hơn đâu? Lúc đó, tôi chỉ là một cô vũ nữ nghèo, tôi nuôi nó không nổi mà! Cái thằng cha vô lương tâm của nó lại bỏ tôi mà đi mất biệt, tôi không có cách nào khác hết mà! Thế nhưng, bây giờ tôi có tiền rồi, tôi lấy được một ông chồng giàu có, tôi có thể cho nó một cuộc đời sung sướng, tôi có thể cho nó nhà lầu, xe hơi, nữ trang vàng bạc...

Trong đầu của Uyển Lan có một tiếng nổ bùng lên khủng khiếp, thân hình của nàng bất giác ngã nhào vào tường, tựa lên cái chuông cửa, tiếng chuông cửa vang lên gấp rút, cửa mở ra. Phía trong cửa, là vợ chồng ông Đoàn Lập Sâm mặt mày kinh hoảng, trợn trừng, ngoài ra, còn có “bà bác Niên” nước mắt nước mũi lem luốc đầy mặt, phía ngoài cửa, là Uyển Lan với gương mặt trắng bệch, thân hình đang lão đảo, lắc lư muốn ngã.

hết: [Chương 8](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 9

Không biết thời gian qua đi đã bao lâu, từ lúc gặp “bà bác Niên” đó ở ngoài cửa, nghe được những lời đối thoại giữa mẹ và bà ta, Uyên Lan đã có cảm tưởng như mình là một linh hồn vô chủ, một áng mây trôi lững lờ phiêu bạt, nàng không có cách gì tập trung lại ý thức và tư tưởng của mình, cũng không có cách gì phân tích được tình cảm và tâm lý của mình, nàng cảm thấy hỗn loạn, nàng cảm thấy tê dại đi, không thể di động, và cũng không thể nói chuyện.

Phảng phất đâu đây, hình như nàng nghe tiếng Triệu Bôi đuổi “bà bác Niên” đi về, phảng phất đâu đây, hình như nàng cảm thấy cha mẹ dìu nàng vào phòng, phảng phất đâu đây, hình như cha đang tìm cách giải thích gì đó với nàng, phảng phất đâu đây, hình như mẹ đang cầm tay nàng rót nước mắt... thế nhưng, những thứ đó hình như đang cách nàng thật xa, thật xa, nàng chỉ ngồi ngẩn ngơ trên thành giường, ngẩn ngơ trừng mắt nhìn vào ngọn đèn nhỏ trên bàn học, ngẩn ngơ để mặc cho cái dòng tư tưởng đó phiêu du, di chuyển trên bầu trời bao la vô cùng vô tận.

Mẹ đưa tay lắc lắc để nàng, miệng không ngừng kêu lên:

- Uyên Lan! Uyên Lan! Con nói một tiếng đi! Nói bất cứ cái gì cũng được, con nói ra đi!
Trong lòng con nghĩ như thế nào, con cứ nói ra đi!

Nàng nói không ra, vì, nàng thậm chí không biết được rằng trong lòng mình đang nghĩ

những gì. Chỉ có một cảm giác mông lung mơ hồ rằng, thế giới của mình, chỉ vón vện trong một đêm nay, đã bị bể nát ra thành hằng ngàn, hằng vạn mảnh. Cái cảm giác đó, hình như không chỉ bao gồm cái thân thể mơ hồ, kỳ lạ đó của mình, mà còn bao gồm cả những thứ khác, những niềm đau khổ khác, những sự tổn thương khác, những nỗi tuyệt vọng khác... tất cả những chuyện đã xảy ra đó, tại sao lại tập trung xuất hiện chỉ trong một đêm nay? Không, không, sự thật thì, tất cả những thứ đó, thật ra đã tiềm tàng đâu đó từ lâu rồi, đã âm thầm diễn biến từ lâu rồi, chỉ có điều là, nàng giống như một thằng mù bị người ta bịt mắt lại, không nhìn thấy bất cứ một thứ gì mà thôi!

Ông Đoàn Lập Sâm chấp hai tay sau lưng, bước đi bước lại trong phòng bằng những bước chân nóng nẩy, ông là một nhà giáo, quen việc dạy học, những lời nói chuyện của ông lúc nào cũng như đang diễn thuyết:

- Uyên Lan, ba biết rằng, đối với con mà nói, câu chuyện này như thể sét đánh ngang tai. Thế nhưng, đời người ta, có rất nhiều chuyện, đều là những điều mình không thể nào dự liệu trước được, nếu như con không quá đòi hỏi gì nhiều ở thế giới này, con tưởng tượng xem, Uyên Lan, con cũng không hề bị mất mát gì cả. Ba mẹ trước đây yêu con, bây giờ vẫn yêu con, về sau cũng vẫn yêu con, thân thể của con, không có quan hệ gì hết, con vĩnh viễn vẫn là con gái của chúng ta! Con vĩnh viễn vẫn là con gái của Đoàn Lập Sâm...

Như một lần điện xẹt ngang qua, trong óc của Uyên Lan đột nhiên thoáng ngang qua một câu nói, một câu nói được nói ra bằng một giọng thâm trầm, độc địa, không một ý tốt:

- ... Thật sự, cô không giống con gái của một giáo sư đại học chút nào cả! Trông cô không hề có chút gia giáo, từ đầu chí chân của cô, đều là sự hời hợt và ủy mị yêu ma!

Câu nói đó thoáng ngang qua, nàng bắt giác rung mình ớn lạnh, đồng thời, trong đầu nàng như thể vừa có một chiếc chìa khóa, mở ra cánh cửa đang đóng chặt im ỉm từ này giờ. Đột nhiên, nàng lại có thể suy nghĩ, đột nhiên, nàng lại có cảm giác, đột nhiên, nàng lại có ý thức, và đột nhiên, nàng cũng đã có sự đau đớn. Nàng mở miệng ra, cuối cùng nàng cũng đã thốt ra được một câu:

- Mẹ, con lạnh quá.

Bà Sâm lập tức đứng ngay dậy, lấy ra một cái chăn, quấn lấy nàng thật chặt, thế nhưng, nàng bắt đầu run lẩy bẩy, run lập cập, nàng cảm thấy có một làn sóng lạnh lẽo như băng, như tuyết, đang luân lưu, chạy nhảy trong từng tủy xương, trong từng lỗ chân lông của mình. Nàng cố gắng muốn chặn lại sự run rẩy đó, thế nhưng hoàn toàn vô hiệu. Triệu Bôi này giờ vẫn đứng một bên, đôi chân mày rậm cúi chặt lại, nhìn trừng trừng vào nàng, lúc này mới lên tiếng nói một câu thật nhanh:

- Con đi châm một túi nước nóng cho nó!

Nàng bất giác đưa mắt nhìn Triệu Bôi một cái. Ồ, Triệu Bôi, trong lòng nàng nghĩ ngợi mông lung, anh ấy không phải là anh Hai của nàng! Anh ấy mới là con trai của vợ chồng Đoàn Lập Sâm! Nàng mơ hồ nhớ lại, lần đầu tiên khi nàng gặp phải “bà bác Niên” đó, Triệu Bôi đã từng chặn ngang cửa, ngưỡng ngấp, cuống quýt tìm cách không cho nàng vào, như vậy, Triệu Bôi cũng đã biết từ lâu rồi, nàng chỉ là một đứa con hoang bị người ta bỏ rơi.

Bà Sâm ngồi bên cạnh nàng, đưa tay cố gắng kéo tấm chăn xiết nàng cho thật chặt, một mặt vòng tay qua ôm lấy nàng, cố gắng muốn làm cho ấm lại đôi bàn tay lạnh như băng của nàng một cách vô vọng, bà kêu lên, giọng của bà chứa đầy nước mắt:

- Uyển Lan!... Uyển Lan! Đây không phải là ngày tận thế, phải không con? Ồ! Uyển Lan! Mẹ sẽ không để cho con đi đâu, mẹ sẽ càng yêu con hơn, càng thương con hơn, mẹ bảo đảm với con như thế! Uyển Lan, con đừng nên buồn bã, khổ sở như vậy! Con làm cho lục phủ ngũ tạng của mẹ tan nát cả rồi đây!

Bà đưa tay lên vuốt ve mái tóc nàng, sờ mó đôi gò má nàng.

Nàng muốn ngã nhào vào lòng mẹ, nàng muốn buông lên tiếng khóc sụt sùi. Thế

nhưng, không hiểu có cái gì đã ngăn nàng lại. Nàng đưa mắt nhìn bà Sâm, mới mấy tiếng đồng hồ trước đây, nàng vẫn còn khao khát được ngã nhào vào lòng người đàn bà này, kể lẻ những nỗi thiệt thòi mà mình phải gánh chịu. Thế mà bây giờ, tại sao nàng lại cảm thấy cách xa đến như thế này? Cảm thấy lạ lẫm như thế này? Mẹ của nàng! Đây là mẹ của nàng chăng? Không, cái bà bác Niên dờ hơi tức cười kia mới là mẹ của nàng! Nàng hít vào một hơi thở dài, hụt hẫng, thần kinh nàng lại bắt đầu mơ hồ trở lại.

Triệu Bôi lại chạy trở ra, không những anh đem ra cho nàng một túi nước nóng, mà còn đem thêm cho nàng một ly café nóng bốc khói và thơm phưng phức! Chưa bao giờ nàng biết rằng một Triệu Bôi lỗ mãng, lại có thể tế nhị và chăm chút đến như thế! Triệu Bôi đổ túi nước nóng vào lòng nàng, lại đưa ly café lên tận miệng nàng, chàng nhìn nàng, nhường nhường đôi chân mày, miễn cưỡng làm ra vẻ mặt tươi cười, hài hước:

- Thôi được rồi, Uyên Lan, uống vào một chút café, em sẽ cảm thấy tinh thần mình khỏe khoắn trở lại ngay thôi! Anh nói cho em nghe, trên cõi đời này không có một vấn đề gì mà không giải quyết được! Mà cũng không có một vấn đề gì làm cho người ta đau khổ đến độ phải chết đi được cả! Em hãy buông thả tâm tình mình đi một chút, đừng nên chui vào cái vỏ ốc cô đơn của mình, bảo đảm với em là chuyện lớn sẽ hóa nhỏ, chuyện nhỏ sẽ hóa không!

Nàng trừng mắt nhìn Triệu Bôi một cái! Dĩ nhiên rồi! Trong lòng nàng chưa xót nghĩ ngợi, anh có thể ở đó mà nói đủ thứ lời mát mẻ như thế, tại vì dù sao thì chuyện cũng không hề xảy ra cho anh kia mà! Dù sao thì anh cũng là đứa con trai danh chính ngôn thuận của nhà họ Đoàn kia mà! Nàng tiếp xúc với ánh mắt của Triệu Bôi, chưa bao giờ nàng thấy rằng, ánh mắt của Triệu Bôi cũng có thể dịu dàng thế kia. Nàng cúi đôi mi cong xuống, bị động hóp vào hai ngậm café, cái mùi thơm thoang thoang của café vừa xông vào mũi nàng, tâm tình nàng bất giác cảm thấy phấn khởi lên một chút, cầm chặt cái ly, nàng uống một hơi hết sạch ly café.

Triệu Bôi hỏi thật dịu dàng:

- Muốn uống thêm nữa không?

Nàng lắc lắc đầu, ôm lấy túi nước nóng, ngồi cuộn rút trong chăn, đột nhiên nàng cảm thấy mình đã có can đảm, và cũng cần phải đối diện với gương “mặt thật” của mình. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn bà Sâm, sự run rẩy đã ngưng, sự lạnh lẽo cũng không còn. Nàng nói bằng một giọng thật rõ ràng:

- Mẹ! Nói cho con nghe, đừng nên giấu con nữa! Con thật sự từ đâu tới?...

Từ đâu tới? Lúc còn nhỏ thật nhỏ, nàng cũng đã từng hỏi mẹ: mẹ ơi, con từ đâu tới vậy? Ồ, Uyển Lan, con từ trong nhụy hoa hồng chui ra đấy! Nàng lắc lắc đầu một cách chua xót:

- ... Mẹ! Con muốn sự thật, ba mẹ phải nói sự thật cho con biết!

Bà Sâm thở vào một hơi thật sâu, thật dài, bà nắm lấy bàn tay của Uyển Lan. Ánh mắt của bà thẳng thắn và cương quyết, bà nói bằng một giọng quả quyết:

- Thôi được, Uyển Lan, mẹ sẽ nói hết sự thật cho con nghe! Những ngày tháng gần đây, mẹ cũng rất đau khổ, kể hết cho con nghe, để tự con có một quyết định, một chọn lựa, cũng là một phương pháp giải quyết vậy!...

Bà hơi dừng lại, cúi đầu nhìn xuống bàn tay của mình, bàn tay đang nắm lấy bàn tay của Uyển Lan. Cuối cùng bà đau đớn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Uyển Lan:

- ... Đúng vậy, con không phải là con gái của ba mẹ. Hai mươi năm trước, chúng ta chưa dọn nhà đến đây, chúng ta vẫn còn ở khu Hòa Bình Đông lộ, cũng là nhà của chính phủ phát cho, lúc đó chưa có loại nhà chung cư, nhà chúng ta là loại nhà nhỏ kiểu Nhật, phía trước có khu vườn hoa nho nhỏ. Năm đó, Triệu Bội đã năm tuổi rồi, mẹ rất muốn có một đứa con gái, thế nhưng, bác sĩ khẳng định rằng mẹ không thể sinh đẻ được nữa. Mẹ rất muốn nuôi một đứa con gái, do đó mẹ bèn nhờ những người quen biết, hỏi xem có ai

muốn cho bé gái mới sinh hay không? Vì vậy, mọi người đều biết rằng mẹ muốn có một đứa con gái, bạn bè đều giúp mẹ hỏi thăm các nơi. Sau đó, mẹ nhớ rất rõ, hôm đó là ngày 22 tháng 6, mỗi ngày mẹ có thói quen, sáng sớm thức dậy là ra sân quét lá rụng, lúc đó, trong sân nhà chúng ta có trồng vài cây trúc, lúc nào cũng có lá rụng đầy. Đột nhiên, mẹ nghe phía ngoài cửa có tiếng trẻ con khóc oe oe, tiếp theo đó, có tiếng người nhấn chuông cửa thật gấp rút.

Mẹ ra mở cổng, vừa đúng lúc nhìn thấy một người đàn bà trẻ, bỏ chạy đi như bay, còn con, được quấn trong chiếc chăn bông nhỏ, mở đôi mắt to tròn lay láy, nằm trên bậc thềm tam cấp phía ngoài cửa nhà ta.

Bà Sâm hơi dừng lại, ông Sâm thở ra một hơi dài nhẹ nhẹ. Triệu Bôi thì lại đưa đến cho mẹ một ly nước trà nóng. Triệu Bôi hôm nay, sao lại tế nhị và tỉ mỉ thế kia?

Bà Sâm hớp ngụm trà, Uyển Lan nhìn bà không chớp mắt, bà Sâm tiếp tục nói:

- ... Lúc đó, trong lòng mẹ đã hiểu ra. Thế là mẹ bế con vào trong nhà, mẹ mới phát giác ra rằng, con vừa gầy, vừa nhỏ, vừa bệnh, vừa yếu. Mở tấm chăn quấn con ra, mẹ nhìn thấy trước ngực con, có để một mảnh giấy...

Bà ngẩng đầu lên nhìn ông Sâm:

- Lập Sâm, anh đi lấy mảnh giấy đó đến đây đi!

Ông Sâm nhìn trừng trừng vào Uyển Lan, nói bằng một giọng trầm ngâm:

- Uyển Lan, con muốn xem không?

Uyển Lan cương quyết gật gật đầu. Ông Sâm đi ra khỏi phòng, chỉ một lúc sau, ông quay trở vào, trong tay cầm một mảnh giấy nhỏ đã ngả màu vàng úa, từ từ đưa cho Uyển Lan. Uyển Lan mở mảnh giấy ra, lập tức, nàng nhìn thấy nét chữ nguệch ngoạc xiêu vẹo như

của một đứa trẻ mới tập viết, viết mấy hàng chữ thật luộm thuộm, không suông sẻ chút nào:

“Ông Sâm, bà Sâm:

Tôi biết ông bà đều là người rất tốt, thích làm chuyện phải, có một chị sen nói ông bà muốn nuôi một đứa con gái. Con gái tôi sinh ngày 20 tháng 5, ba nó là người xấu, không chịu làm đám cưới với tôi, bỏ đi mất tiêu rồi. Tôi mới có mười chín tuổi, má tôi không nuôi tôi nữa, tôi phải đi làm vũ nữ. Đứa nhỏ này có bệnh, tôi nuôi không nổi, tặng cho ông bà. Ông bà coi như làm phước, nuôi nó lớn dùm tôi đi, Bò Tát sẽ phù hộ ông bà.”

Chỉ với mấy hàng chữ như thế, trong đó đã có hằng hà lỗi chính tả, chữ viết xiêu vẹo khó coi. Uyên Lan ngẩng đầu lên, nhìn vào bà Sâm, trong lòng nàng đau đớn như có một ngọn dao đâm thấu qua, xuyên suốt, nàng thật sự hy vọng mình không bao giờ nhìn thấy mảnh giấy này, tại sao từ lúc đầu họ lại không đốt mảnh giấy này đi? Bà Sâm định lấy mảnh giấy lại, thế nhưng, Uyên Lan nắm lấy nó thật chặt, thật cứng - cái mảnh giấy với những bút tích của người mẹ đã sinh ra nàng. Nàng nên vui mừng vì những dòng chữ đó? Hay là nàng nên đau khổ vì những dòng chữ đó? Đó là sự vui mừng của nàng? Hay đó là sự sỉ nhục của nàng?

Ông Sâm nhìn nàng thật sâu, thật sâu:

- Uyên Lan, con đã đến nhà chúng ta như thế đó, cho đến nay, ba vẫn còn nhớ cái thân hình nhỏ bé, gầy guộc của con lúc đó, tuy rằng đã đầy một tháng, thế nhưng, lại chỉ có một lớp da bọc lấy xương, mẹ con và ba, lúc đó đều cảm thấy hoài nghi, không biết rằng con có thể lớn lên một cách bình an, suông sẻ hay không? Ba nhìn thấy con nhẹ như một cành lan, chiếc lá, nghĩ đến cái sinh mệnh nhỏ bé của con, sao lại không được trân trọng, quý giá thế này? Thế là, ba đặt cho con cái tên là Uyên Lan, một đóa hoa Lan trong vườn Ngự Uyển, dù sao cũng sẽ được trân trọng, quý báu hơn người, từ đó, con trở thành trung tâm điểm của gia đình ta...

Bà Sâm ngắt lời chồng:

- ... Không phải là trung tâm điểm, mà là vàng là ngọc của gia đình ta, chúng ta yêu con, cưng con, lo lắng cho con... nhìn thấy con ngày một đầy đặn ra, ngày một hồng hào ra, ngày một rắn chắc, khỏe mạnh ra, chúng ta đều vui mừng đến độ điên cuồng lên. Rồi từng năm, từng năm trôi qua, chúng ta càng lúc càng yêu thương con hơn. Trong trái tim của mẹ, không hẳn là không có sự lo sợ, mẹ cứ lo sợ là mẹ ruột của con sẽ bỗng dưng xuất hiện, đòi con lại từ bàn tay mẹ, thế nhưng, không có. Suốt hai mươi năm nay, chúng ta cũng đã dọn nhà đi hết mấy lần, đổi hết mấy địa chỉ khác nhau, trong lòng mẹ đã cảm thấy yên ổn, mẹ nghĩ rằng sẽ không thể nào có người đến tìm con nữa. Thế nhưng, không lâu sau ngày sinh nhật hai mươi tuổi của con, cái bà Niên đó đột nhiên lại xuất hiện...

Bà Sâm thở ra một hơi dài nảo nuốt:

- ... Lúc đầu, mẹ thật sự không chịu chấp nhận cái sự thật đó, mẹ nghĩ, có thể bà ta đến đây để tìm cách bắt chẹt mẹ. Thế nhưng, bà ta khóc lên, bà ta vừa khóc vừa kể lể với mẹ, tất cả những hối hận, ăn năn của hai mươi năm nay, sự tìm kiếm, theo đuổi của hai mươi năm nay, bà ta cố gắng suốt hai mươi năm, bây giờ mới lấy được một ông chồng lớn hơn bà ta những hai mươi mấy tuổi, nhưng giàu có, nhiều tiền lắm của, tại vì, bà ta muốn cải thiện hoàn cảnh của mình, nhìn lại đứa con gái mà bà ta đã bỏ rơi hai mươi năm về trước... Uyên Lan, bà bác Niên mà con gặp tối hôm nay, bà ấy đích thực là mẹ ruột của con, vì muốn chứng thật chuyện này, bà ta đã từng đem bức thư lúc trước, và cũng chính là mảnh giấy con đang cầm trên tay đây, đọc cho mẹ nghe không sót một chữ nào. Uyên Lan,...

Bà Sâm lại hớp một ngụm nước trà, bà nhìn trừng trừng vào nàng, ánh mắt bà long lanh ngấn lệ:

- ... bà ấy không phải là một người có học, bà ấy không được đến trường đi học bao nhiêu, thế mà bà ta lại đọc bức thư ấy không sót một chữ nào, đủ thấy, bức thư này, đã từng được đọc đi đọc lại trong tận cùng tâm khảm của bà ta như thế nào. Ồ! Uyên Lan!...

Bà Sâm chớp chớp mắt, những giọt lệ long lanh không còn giữ được trong đôi tròng mắt nữa, chúng rơi lả chả xuống vạt áo bà:

- ... Mẹ yêu con đến như thế này, mẹ thương con đến như thế này, hai mươi năm nay, con và Triệu Bôi, cả hai đứa đều là sinh mạng của mẹ! Làm sao mẹ có thể để cho bà ta cướp con đi mất từ vòng tay của mẹ? Thế nhưng, mẹ cũng cảm thấy mâu thuẫn, mẹ cũng cảm thấy đau khổ. Tại vì, dù sao đi nữa, bà ta cũng là mẹ ruột của con! Bà ta vì con, cũng đã từng vùng vẫy, tranh đấu, cố gắng hết sức mình, không ngừng theo dõi tông tích của gia đình ta. Mẹ nuôi là mẹ, mẹ ruột chẳng lẽ không phải là mẹ? Mẹ nuôi đã có thể yêu con như thế này, thì tình yêu của mẹ ruột còn đến như thế nào?... Ồ, cái bí mật trọng đại, cái bí mật che dấu suốt hai mươi năm nay, bây giờ đã được nói ra cho con biết. Mẹ biết rằng con sẽ khổ sở, mẹ biết rằng con sẽ đau lòng, thế nhưng, nếu như lùi lại một bước mà nghĩ, sự tranh chấp giữa mẹ và mẹ ruột của con, chẳng qua cũng chỉ vì yêu con mà ra, đừng nên vì cái tình yêu đó của chúng ta, mà tỏ ra khe khát quá với sinh mạng của mình, con ạ! Được không? Uyển Lan?

Uyển Lan ngẩng gương mặt trắng bệch của mình lên, nhìn thẳng vào bà Sâm. Làm sao mà bà lại không phải là mẹ ruột của nàng cho được? Bà đã nhìn thấu suốt vào tận cùng tâm hồn của nàng kia mà, bà biết rằng nàng đang oán hận sự tồn tại của mình trên cõi đời này! Làm sao bà lại không phải là mẹ ruột của nàng cho được? Nàng đau đớn, chán chường, tuyệt vọng vùi đầu vào hai đầu gối đang bó cong của mình. Trong lòng nàng đang gào thét như điên như cuồng: không! Không! Không! Không! Không! Nàng không muốn chuyện này xảy ra, nàng không tin chuyện này đang xảy ra! Đây là một cơn ác mộng hoang đường, kỳ cục, một chốc nữa đây, nàng sẽ tỉnh dậy, nàng sẽ thấy rằng cả câu chuyện này chỉ là một cơn ác mộng, không có bà bác Niên, không có ông bác Niên, không có mảnh giấy nàng đang nắm thật chặt trên tay gì cả!

Ông Sâm bước đến bên giường, ông đưa tay ấn nhẹ nhẹ lên mái tóc dài mềm dịu của Uyển Lan, giọng ông trầm buồn, nhưng dịu ngọt:

- Uyên Lan, bây giờ bí mật đã được khám phá ra, con cũng nên cố gắng bình tĩnh mà xử dụng lý trí cùng tư tưởng của mình, cân nhắc kỹ lưỡng về câu chuyện này. Chúng ta dưỡng dục con hai mươi năm nay, tuyệt đối không phải là một ân huệ đối với con, vì, con đã đem đến cho chúng ta quá nhiều vui vẻ, những sự vui vẻ đó, cho dù là bạc muôn bạc vạn cũng không thể nào đổi lấy được. Thay vì nói chúng ta có ân với con, thì hãy nói rằng con có ân với chúng ta, con cần phải hiểu rõ điều này... Còn như mẹ ruột của con, tuy rằng bà ta không có được một sự giáo dục cao, tuy rằng bà ta trụy lạc vào chốn phong trần, đối với con, bà ta cũng không có gì phải đáng chê trách. Trước nhất là tìm cho con một gia đình tin cậy được để dưỡng dục con, rồi cố gắng tích lũy tiền bạc, lấy một ông chồng giàu có, lại thuyết phục được ông chồng, cùng nhau đến tìm lại con, bà ấy thật ra cũng đã tính toán khổ sở vô cùng! Do đó, Uyên Lan, mẹ ruột của con hiện nay rất giàu có, và cũng rất cần con, hôm nay con đã qua khỏi tuổi pháp định từ lâu, con có thể chọn mẹ ruột của con, hoặc cũng có thể tiếp tục theo chúng ta, con có cái quyền tự do của con. Bây giờ, tư tưởng của con nhất định là rất lộn xộn, thế nhưng, con cần phải bình tĩnh một chút, bình tĩnh suy nghĩ về tương lai của con, cùng sự chọn lựa của con!

Uyên Lan ngẩng đầu lên, đột nhiên, nàng cảm thấy như có một ngọn hồng thủy đang òa vỡ ra trong lòng ngực mình, nàng cảm thấy cuồng nộ và giận dữ, cảm thấy nguyên cả thế giới này đang mở ra với nàng một trò đùa dai quá sức to lớn. Nước mắt từ trong đôi tròng mắt nàng ứa ra tức tưởi, chảy ào xuống cả khuôn mặt trắng nhợt nhạt của nàng. Đôi con ngươi của nàng chìm trong màn lệ mờ, thế nhưng, lại thiêu đốt như hai đóm lửa phừng phừng, mạnh mẽ. Nàng cảm thấy tan nát, nàng cảm thấy vỡ vụn, nàng cảm thấy hỗn loạn, nàng bắt đầu kêu lên, thật to tiếng, không kềm chế, không điều khiển được lời nói của mình:

- Tại sao từ đầu ba mẹ lại không để cho con chết trên bậc thềm đó cho rồi? Tại sao ba mẹ lại nuôi dưỡng con làm gì? Tại sao ba mẹ lại gặt con suốt hai mươi năm nay? Ba mẹ có anh Hai rồi, đã đủ rồi, tại sao lại còn đi tìm một đứa con gái nuôi làm gì? Bây giờ, ba mẹ bắt con chọn lựa, con muốn thà rằng mình chết đi từ lúc ban đầu! Ba mẹ lẽ ra không nên giữ con lại, không nên nuôi dưỡng con, không nên giáo dục con... con hận ba mẹ! Hận ba mẹ! Hận ba mẹ! Hận sự nhân từ của ba mẹ, hận tình yêu của ba mẹ dành cho con...

- Trời ơi!...

Bà Sâm đứng dậy, gương mặt trắng bệch như tuyết, thân hình lão đảo muốn ngã. Ông Sâm lập tức chạy ngay đến, đưa tay ra đỡ lấy bà. Bà Sâm, nước mắt ràn rụa, quay qua ông chồng, rên rỉ, khổ sở:

- ... Trời ạ! Chúng ta đã làm sai những gì? Chúng ta đã làm sai những gì vậy?

Triệu Bôi từ nãy giờ vẫn đứng một bên lắng nghe, theo dõi tất cả những diễn biến, lúc này, đột nhiên, chàng không nhịn được nữa, nhào đến bên giường, chàng chụp ngay lấy cánh tay của Uyển Lan, chàng lắc nàng một cách điên cuồng, kêu lên thật to:

- Em điên rồi! Uyển Lan! Câm miệng lại! Uyển Lan! Em có quyền gì mà trách móc ba mẹ như thế? Chỉ vì ông bà đã nuôi dưỡng em, giáo dục em, yêu thương em hay sao! Sinh mạng của em vốn như giọt sương, ngọn cỏ, có chết cũng không đáng gì, chẳng lẽ nuôi dưỡng em mà lại trở thành có tội hay sao? Em có còn lương tâm hay không? Em có còn đầu óc hay không? Em có còn tư tưởng hay không? Em có còn tình cảm hay không?

Uyển Lan bị Triệu Bôi lắc lư một trận, nàng tỉnh táo lại, mở to đôi mắt, nàng há hốc mồm kinh ngạc, không phát ra được một chữ nào. Triệu Bôi nuốt ực từng ngụm nước miếng, cố gắng đè nén cho mình bình tĩnh trở lại, chàng quay đầu lại nói với cha mẹ:

- Ba, mẹ, ba mẹ xuống dưới lầu nghỉ cho khỏe đi, con muốn được đơn độc nói chuyện với Uyển Lan một chút!

Ông Sâm đưa mắt nhìn con trai, nét mặt ông đăm chiêu, tiếng kêu ông hần nét bất an:

- Triệu Bôi! Con... cũng muốn bị cuốn hút vào câu chuyện này chăng?

Triệu Bôi nhìn cha thật bình tĩnh, chàng nói:

- Đã là một phần tử trong gia đình, thì mọi chuyện xảy ra, không ai có thể tránh khỏi được!... Ba, ba an tâm đi!

Ông Sâm thở ra một hơi dài, dìu vợ đi ra hướng cửa:

- Thôi cũng được! Các con người trẻ tuổi với nhau, có thể dễ dàng thông cảm nhau hơn, các con nói chuyện với nhau một chút xem sao!

Ông mệt mỏi, tiu nghỉu, bắt an dìu vợ đi ra khỏi phòng.

Triệu Bôi đóng cửa phòng lại, chàng trở lại phía trước Uyển Lan, những nét hi hi ha ha thường ngày của chàng đã biến mất không một dấu vết, trông chàng nghiêm túc và trầm tĩnh. Kéo một chiếc ghế, chàng ngồi đối diện với Uyển Lan, Uyển Lan từ lúc bị chàng lắc lư một trận điên cuồng đến giờ, nàng ngồi chết trân ở đó như một pho tượng hóa thạch, tròng to đôi mắt, không nhúc nhích động đậy.

Triệu Bôi nói bằng một giọng thâm trầm:

- Uyển Lan, em không cảm thấy rằng, những lời em nói với ba mẹ khi nãy, hoàn toàn không công bình sao?

Cuối cùng Uyển Lan cũng ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn chàng một cái, gương mặt nàng không một biểu lộ tình cảm:

- Anh đừng nên cố gắng nói gì với em, em cũng không muốn nghe anh, vì anh không thể nào hiểu được tâm tình của em lúc này!

- Tại sao?

Nàng lại bắt đầu kêu to lên, hung hăng, bậm trợn:

- Anh biết rõ là tại vì sao! Anh là con trai của ba mẹ, đương nhiên anh được tận hưởng tình yêu thương của họ! Anh không cần phải đợi đến hai mươi năm sau, mới phát giác ra rằng mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi! Đối diện với sự chọn lựa giữa công ơn sinh thành và công ơn dưỡng dục, anh hạnh phúc, anh vui vẻ...

Triệu Bôi ngắt lời nàng, trong giọng nói của chàng, có một lực lượng thật to lớn, làm cho nàng bất giác phải dừng lại, giọng chàng khàn hẳn đi:

- Dừng kêu! Nghe anh nói đây, Uyển Lan...

Chàng nhìn trừng trừng vào đôi mắt của nàng, miệng chàng phát ra từng chữ, từng chữ một, thanh âm trầm thấp, mạnh mẽ và rõ ràng:

- ... Từ nhỏ, mẹ đã bị bệnh tim, bà không hề có khả năng sinh sản, không chỉ một mình em, mà còn có cả anh nữa!

Uyển Lan ngạc nhiên ngẩng đầu lên, miệng mở to ra. Nàng nói bằng một giọng khàn đục và đầy nét nghi ngờ:

- Anh Hai, anh không cần phải dùng cách đó để an ủi em!

Triệu Bôi nói bằng một giọng khẳng định, ánh mắt chàng nhìn trừng trừng vào nàng:

- Không phải anh đang an ủi em, năm anh mười tám tuổi, anh đã vô tình khám phá ra cái bí mật này, anh nhìn thấy một tờ chẩn đoán của bệnh viện, mẹ không hề có khả năng sinh sản, anh có đến bệnh viện chứng thật chuyện này, sau đó, anh trực tiếp hỏi thẳng ba, ba không hề dấu anh, anh được xin về từ cô nhi viện!...

Đôi mắt của Uyển Lan càng mở to hơn nữa.

- ... Em đừng nghĩ rằng địa vị của anh trong nhà này cao hơn em, Uyển Lan, chúng ta bình đẳng với nhau. Hôm nay, em còn may mắn hơn anh, vì ít ra, em còn biết được người mẹ sinh ra em là ai, còn anh? Cha ruột, mẹ ruột của anh đều không thể nào biết được, anh bị người ta bỏ rơi ở ngoài cổng cô nhi viện!...

Uyển Lan trừng mắt nhìn chàng, không một cử động.

- ... Em có biết là anh cũng đã từng đau khổ chẳng? Thế nhưng, rất nhanh, anh đã thoát ra khỏi được sự đau khổ đó, vì anh hiểu ra được niềm hạnh phúc của anh. Lúc này, em đã nói đến công ơn sinh thành và công ơn dưỡng dục, em có biết không, sinh sản là một sự ngẫu nhiên, nếu nói hơi khó nghe một chút, nó có thể là một thứ sản phẩm phụ của đôi nam nữ sau khi tìm sự hoan lạc, sinh mà không dưỡng, thà rằng đừng sinh! Còn dưỡng dục, thì cần phải cho ra sự thương yêu và lòng nhẫn nại vô bờ bến! Có một đứa trẻ nào, mà không trải qua sự bú mớm để được trưởng thành!... Uyển Lan, sau khi anh suy nghĩ thông suốt, trong lòng anh chỉ có tình yêu, chứ không có sự thù hận, anh yêu ba mẹ của chúng ta! Tại vì, ông bà thật sự thương yêu chúng ta nên mới nuôi dưỡng chúng ta! Không phải vì sự tìm tòi hoan lạc trong nhất thời mà sinh chúng ta ra! Em có hiểu không? Uyển Lan?...

Uyển Lan vẫn không nói chuyện, cả người nàng ngẩn ngơ đến độ chết cứng. Triệu Bội tiếp tục nói:

- ... Từ đó, anh biết rằng anh là con trai của Đoàn Lập Sâm! Anh không còn nghĩ đến những chuyện khác, anh lấy cha mẹ anh làm sự kiêu hãnh, làm niềm hạnh phúc, anh lấy gia đình anh làm điều vinh dự. Tuy rằng, cha mẹ ruột của anh, rất có thể chỉ là một loại du đảng, gái điếm, anh bất cần! Anh chỉ biết có một chuyện: anh là con trai của Đoàn Lập Sâm và Ngô Tuệ Trang! Hôm nay, cho dù có một ông nhà giàu cự phú nào đó đến nhìn anh, anh cũng không nhận! Anh chỉ nhận cha mẹ của anh hiện giờ mà thôi!...

Những giọt nước mắt trên gương mặt của Uyển Lan đã ráo hoảnh, ánh mắt nàng long lanh những tia sáng đen ngời. Triệu Bội đứng dậy:

- ... Rồi đó, Uyển Lan, em cứ tiếp tục oán trách ba mẹ đi, oán trách ông bà đã giữ em lại, oán trách ông bà đã dưỡng dục em, oán trách ông bà bao nhiêu năm nay đã yêu thương em vô điều kiện! Em cứ hận thù ông bà đi, em cứ giận ghét ông bà đi! Vì dù sao, em cũng đã có mẹ ruột, hận xong rồi, oán xong rồi, em có thể trở về bên cạnh mẹ ruột của em! Vì dù sao, giữa công ơn sinh thành và công ơn dưỡng dục, em chỉ có thể chọn một mà thôi!

Uyển Lan lừa chiếc chăn đang quấn trên người qua một bên, quăng bình nước nóng đang ôm trong lòng qua một bên, nàng từ từ đứng dậy. Triệu Bôi hỏi:

- Em muốn làm gì?

- Đi xuống lầu tìm ba mẹ.

Nàng nói thật nhỏ giọng, đi ra tới cửa, nàng quay đầu lại, ánh mắt nàng long lanh ướt nhìn vào Triệu Bôi:

- Anh Hai, em chưa bao giờ biết rằng, anh lại là một người anh tốt đến như thế!

Triệu Bôi nói:

- Một điều em càng cần phải biết nữa là, chúng ta đã có được một gia đình như thế nào! Mẹ không bao giờ gạt chúng ta, em từ trong nụ hoa hồng chui ra, còn anh được hái từ trên cây táo xuống!

Uyển Lan đi ra khỏi phòng, bước từng bước xuống lầu. Ông Sâm và vợ đang ngồi sánh vai nhau trên chiếc ghế salon, ông Sâm đang dùng bàn tay mình vỗ vỗ vào bàn tay vợ, im lặng an ủi bà. Uyển Lan đi thẳng đến trước mặt họ, từ từ quỳ xuống phía trước họ, một tay nàng nắm lấy tay mẹ, một tay nàng nắm lấy tay cha, nàng vùi mặt mình vào trong vạt áo của bà Sâm, nói bằng một giọng thì thầm:

- Ba, mẹ, con yêu ba mẹ, con cần ba mẹ, vĩnh viễn, suốt đời. Ba mẹ là ba mẹ duy nhất của con, không phải là một ai khác.

hết: [Chương 9](#)

QUYỀN DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 10

Cố Hữu Phong ngẩng đầu lên nhìn tòa cao ốc “Mỹ Hoàn” đã xây lên được đến tầng thứ sáu, sau đó đối chiếu lại với bức họa đồ kiến trúc mình đang cầm trên tay, những người công nhân đã dựng xong dàn sắt cao bảy tầng ở phía trên, trước khi viên kỹ sư thuộc bộ Công Nghiệp đến kiểm soát, chàng cần phải kiểm tra lại xem công việc có được làm một cách cẩn thận và hoàn chỉnh, có phù hợp với sự yêu cầu hay không? Nhảy vào chiếc thang máy tạm thời, chàng leo lên phần chót vót của tầng lầu thứ sáu, sau đó chàng leo lên dàn “chim ưng”, thảo luận, nghiên cứu và thậm chí tranh luận với viên kỹ sư phụ tá. An toàn là nhất, tiết kiệm tiền bạc là chuyện không thể được!

Chàng cương quyết giữ vững nguyên tắc của mình, viên kỹ sư phụ tá có cái nhìn riêng của ông ta, hai người thảo luận hết nửa buổi, dàn “chim ưng” đó vừa chật vừa nhỏ, chàng đứng từ trên nhìn xuống phần công trường phía dưới, và đám đông người ở trên đường phố. Phía phố đối diện, tòa cao ốc “Mỹ Luân” cao mười bốn tầng cũng đã bắt đầu khởi công, mấy năm gần đây, sự phồn thịnh của Đài Loan làm cho người ta phải kinh ngạc, làm sao mà lại có nhiều người chịu bỏ tiền ra mua nhà thế kia?

Từ dàn “chim ưng” đi trở ra thang máy, lại từ trên thang máy đi trở xuống đất liền, thân mình chàng đã bám đầy bụi bặm, cùng những vết rỉ sét của dàn sắt. Cũng may là chàng đang mặc trên người nguyên một bộ đồ bằng vải jean, nhưng hai bàn tay chàng vẫn bám đầy bụi đất, đang định đi vào văn phòng làm việc được dựng tạm nơi công trường, chàng nghe tiếng gọi mình:

- Hữu Phong!

Chàng quay đầu lại, Triệu Bôi đang đứng tựa vào một cái cột nơi công trường, nhìn chàng. Trông Triệu Bôi không tràn đầy nét sống động và vui vẻ như mọi ngày, trên gương mặt chàng biểu lộ nét bất an và nghiêm trọng nào đó, điều này làm cho Hữu Phong cảm thấy kỳ lạ, chàng nhìn Triệu Bôi:

- Mà đặc biệt đến đây tìm tao à?

- Không tìm mày thì tìm ai?

Chàng hỏi:

- Tan sở rồi à?

Triệu Bôi nhìn Hữu Phong bằng đôi mắt thâm trầm, chàng nói:

- Hôm nay tao trực buổi sáng... Bây giờ đã gần năm giờ rồi, mày đã có thể nghỉ được chưa? Tao có chút chuyện muốn bàn với mày.

Hữu Phong nhìn chàng hai giây, lập tức nói:

- Được, tao đi rửa tay đã, dặn dò một tiếng là xong ngay!

Rửa tay xong, bàn giao lại công việc, Hữu Phong đi ra khỏi phòng làm việc. Đưa mắt nhìn Triệu Bôi một cái thật sâu, chàng cười cười, vỗ mạnh lên vai Triệu Bôi một cái:

- Mày sao vậy? Thất tình rồi à? Tao thấy cô nàng Lý San San của mày tha thiết lắm mà, xem ra đáng lý là phải không có vấn đề gì, trừ khi cái tính gàn của mày nổi dậy, không biết dè dặt, mềm mỏng, chịu chuồng người ta, làm cho người ta nổi giận...

Bọn họ đi đến bên chiếc xe Honda Civic của Hữu Phong, mở cửa xe ra, Hữu Phong nói:

- ... Lên xe đi! Chúng ta tìm một quán café ngồi nói chuyện.

Triệu Bôi ngồi vào xe, nhìn Hữu Phong cũng đang ngồi vào phía bên tay lái, chàng nói:

- Khỏi đi quán café làm gì, Hữu Phong, tao đến tìm mày, không phải vì chuyện của tao, mà là vì chuyện của mày và Uyển Lan.

Nét mặt của Hữu Phong hơi sượng cứng lại, ánh mắt chàng nhìn thẳng vào phần cửa kính trước mặt, giọng chàng nói cố gắng ra vẻ lãnh đạm:

- Mày nói thế là nghĩa gì? Tao nghe nói lúc sau này nàg và một tên ký giả qua lại mật thiết với nhau lắm mà, chẳng lẽ bọn họ tan rồi sao?

Triệu Bôi nói:

- Tao không biết. Tan hay không tan tao cảm thấy rằng không thành vấn đề, nếu là người con gái tao yêu, cho dù cô ta có là bạn gái của người khác, tao cũng sẽ dành cô ta cho được như thường. Không đánh mà chịu thua, dù sao cũng không phải là triết lý sống của tao.

Hữu Phong hơi chấn động một chút, rất nhanh, chàng quay đầu qua nhìn Triệu Bôi, chàng nói:

- Triệu Bôi, trong giọng nói của mày có gai đấy!

Triệu Bôi nhìn chàng bằng đôi mắt nghiêm trọng:

- Hữu Phong, Uyển Lan đã biết được thân thế của mình rồi.

Hữu Phong giật nảy mình, chàng trừng mắt nhìn Triệu Bôi:

- Sao lại như thế được? Không phải mọi người đều dấu rất kín hay sao? Chẳng lẽ...

Chàng bưng tỉnh ra:

- ... Cái bà mẹ đó lại tìm đến à!

- Đúng vậy, chuyện xảy ra vào tối hôm qua, dù sao thì mọi việc đều đã bị bật mí hết rồi. Bà mẹ ruột của Uyên Lan, mày cũng biết đó, không phải là một người hay ho gì cho lắm. Uyên Lan bị xúc động rất mạnh, tao chưa bao giờ thấy nó đau khổ như tối hôm qua, lúc đó, nó gần như phát điên lên, sau đó, tao bèn đem thân thể của chính tao ra nói cho nó nghe, nó mới yên lặng trở lại. Thế nhưng, Hữu Phong, cả nhà tao, ai cũng lo lắng vô cùng.

- Sao vậy?

- Thế giới của nó chỉ trong khoảnh khắc đã bị lật ngược trở lại, vì vậy nó rất khó tiếp nhận được sự thật đó. Nó không giống như tao, tao dù sao cũng là đàn ông con trai, nhìn mọi thứ dù sao cũng thoải mái hơn. Uyên Lan từ lúc nhỏ, mày cũng biết đó, bề ngoài của nó tuy rằng có vẻ như bất cần mọi thứ, lại hời hợt vô tâm. Thế nhưng, trên thực tế, nó là một con bé rất nhạy cảm, lại rất kiêu ngạo.

Hữu Phong tiếp lời, chàng nói:

- Tao biết. Nào phải chỉ nhạy cảm và kiêu hãnh, mà nàng còn bướng bỉnh và háo thắng, rất nhiệt tình, lại rất dễ bị tổn thương.

Triệu Bôi để tay mình lên vai Hữu Phong:

- Trên cõi đời này không thể nào có một người đàn ông khác, hiểu Uyên Lan rõ bằng mày. Do đó, mày phải hiểu rằng, câu chuyện này đã làm xúc động và ảnh hưởng đến nó nặng nề như thế nào, nếu như mẹ ruột của nó không phải là một người đàn bà lẩn lộn ở chốn phong trần, đối với nó, có lẽ còn đỡ hơn một chút. Bây giờ, ba mẹ tao và tao đều lo lắng là tất cả những tự ái và kiêu hãnh của nó, đã mất hết không còn gì nữa. Hữu Phong, nếu như mày vẫn còn yêu em gái tao, hãy giúp đỡ nó, nó rất cần một người như mày!

Chàng nhìn thẳng vào mắt Hữu Phong khi nói những câu cuối cùng, giọng chàng trịnh trọng, gởi gắm.

Hữu Phong lại chấn động thêm một lần nữa, chàng hỏi:

- Bây giờ nàng đang ở nhà à?

Triệu Bôi nhìn nhìn đồng hồ:

- Không, nó đi làm rồi. Giờ này, nó sắp tan sở rồi đó. Hôm nay, mọi người đều khuyên nó xin nghỉ việc một hôm, thế nhưng nó nhất quyết đi làm, buổi sáng khi nó đi, mặt mày nó trắng nhợt như một người bệnh. Mẹ tao rất không yên tâm, thế nhưng không ai biết phải làm thế nào...

Hữu Phong nổ máy xe, chàng nói một cách đơn giản, rõ ràng:

- Tao hiểu rồi. Chúng ta đi đến tòa soạn đón nàng.

Triệu Bôi mở cửa xe, chàng nói:

- Khoan đã! Mày đi, tao không đi! Nếu như nó chịu nói chuyện với mày, không cần phải đưa nó về nhà ngay làm gì, mày có thể mời con bé đi ăn cơm tối, hoặc, dẫn nó đi chỗ nào đó chơi, cho thoải mái tâm hồn.

Chàng nhảy xuống xe. Hữu Phong đóng cửa xe lại, đưa đầu ra ngoài cửa sổ, nói với Triệu Bôi rằng:

- Tao nghĩ, tao sẽ tìm được biện pháp trị lành bệnh ưu phiền này của nàng!

- Đừng nên quá chủ quan như vậy!

Chiếc xe của Hữu Phong vọt mạnh tới trước, chạy về hướng đường lớn, chàng lái xe về hướng Đôn Hóa Bắc Lộ, trong lòng chàng mơ màng tràn ngập một cảm giác thương hại và chua xót mênh mông. Chàng nghĩ đến Uyển Lan, cô bé Uyển Lan thích cười, thích giỡn, vô tư, vô lự. Cô bé Uyển Lan lúc nào cũng nhảy nhót, nhót nhót, lúc nào cũng như một thằng con trai. Cô bé Uyển Lan còn đầy nét ngây thơ, trẻ nít. Cô bé Uyển Lan vừa hóm hỉnh, vừa ngang bướng. Cô bé Uyển Lan vừa làm cho người ta hận, vừa làm cho người ta yêu... bây giờ nàng ra sao rồi? Cái thân thể đột nhiên bị mở toang ra của nàng sẽ đem đến cho nàng một hậu quả như thế nào? Ồ, Uyển Lan, Uyển Lan, trái tim chàng kêu lên thì thầm: thân thể em có như thế nào đi nữa, cũng có gì quan trọng đâu? Đừng có khùng điên như thế! Uyển Lan, chỉ cần em là em!

Xe dừng lại trước cửa tòa soạn tờ tạp chí, chàng tắt máy xe, chờ đợi, đột lên một điều thuốc, chàng nhìn nhìn đồng hồ trên tay, chưa tới giờ tan sở, chàng tựa vào cửa sổ, không ngừng nuốt mây thở khói, phì phà điều thuốc trên tay, cửa sổ xe mờ mịt khói thuốc vây quanh.

Tòa soạn tan sở rồi, từng đám nhân viên nam nữ tùm nập năm tụm ba kéo nhau ra về. Chàng đưa mắt nhìn trùng trùng vào chiếc cổng to trước mặt, sau đó, chàng nhìn thấy Uyển Lan. Đầu cúi thấp, nàng bước từng bước chậm chạp đi ra tòa soạn, trên tay nàng cầm một xấp giấy bản thảo. Chỉ mới mấy ngày không gặp, trông nàng nhẹ hẫng như một áng mây, một áng mây lạc lõng, không có chỗ đi về. Đôi mi cong vút của nàng đang hướng nhìn xuống, đôi môi nàng mím chặt lại, trông nàng có vẻ ngần ngại, lạc hồn, lạc vía. Chàng mở cửa xe, kêu lên:

- Uyên Lan!

Hình như nàng có vẻ giật mình kinh hoàng, vội vàng ngược đầu lên, như một con chim nhỏ bị làm cho kinh động, bàng hoàng. Nhìn thấy là chàng, nàng thở ra một hơi dài như nhẹ nhõm, lẩm bẩm kêu lên:

- Ô, anh đấy à!

- Lên xe đi!

Chàng nói thật dịu dàng, cái cảm giác thương xót đang lớn dần trong lòng ngực.

Nàng chui ngay vào xe, không nói một tiếng, có một thứ thần sắc bất cần, tàn mạn, mơ hồ nào đó trên gương mặt của nàng. Nàng vẫn còn ôm xấp bản thảo trong lòng, như thể một người bị lạnh đang co ro ôm chặt lấy bình nước nóng. Chàng khẽ liếc nhìn nàng, lấy đi xấp bản thảo từ bàn tay nàng, để về phía băng ghế sau, nàng bị động để chàng lấy đi món đồ trên tay mình, hai tay nàng để ỉu rũ trên váy đầm. Nàng đang mặc chiếc áo len màu xám nhạt loại tròn cổ, chiếc váy đầm màu xám sậm... không còn giống thằng bé con nghịch ngợm nữa, mà chỉ là một cái bóng xám xịt, thô lương.

Chàng rờ máy xe, dụi tắt điều thuốc lá. Chàng nói:

- Anh mời em đi ăn beefsteak ở nhà hàng Maxim.

Nàng liếc nhìn chàng một cái, không nói một tiếng nào.

Chàng hỏi:

- Lúc trưa em ăn gì vậy?

Nàng hơi chau đôi chân mày, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không phải em ý muốn nói là, lúc trưa em không hề ăn gì chẳng?

Giọng chàng bắt giắc cất cao lên, mang theo âm hưởng trách móc.

Nàng vẫn không mở miệng. Đột nhiên chàng nổi giận, quay đầu lại nhìn nàng một cái, chàng nói thật lớn tiếng:

- Ê! Em có còn là một người hào sảng, phóng khoáng nữa không? Em có còn là một người không biết sợ trời, không biết sợ đất nữa không? Em có còn là một người kiên cường, tự phụ nữa không? Sao em lại vô dụng như thế? Chỉ mới có một chút chuyện xảy ra đã làm cho em trở thành một hình dạng kỳ cục như thế à? Đừng nên để anh coi thường em, Uyển Lan, đừng để anh mắng em, Uyển Lan! Sự xuất thân của em và con người của em ngày hôm nay có quan hệ gì đâu? Hai mươi năm trước em là một đứa bé vô tri vô thức, so với một con chó, một con mèo không có gì khác biệt, thế nhưng, em ngày hôm nay, là một cô gái dễ thương, ưu tú, thông minh, vui vẻ! Chuyện của hai mươi năm trước có đáng để cho em khổ sở, đau lòng như thế chẳng? Đúng lý ra, em phải kiêu ngạo và tự phụ về em của ngày hôm nay thì hơn!

Nàng thấp giọng hỏi:

- Anh biết hết cả rồi à?

- Biết về thân thể của em chẳng? Anh biết đã từ lâu rồi! Từ lúc em được bế vào nhà họ Đoàn là anh đã biết rồi! Không chỉ một mình anh biết, ba anh cũng biết, mẹ anh cũng biết, cả nhà anh đều biết! Thế nhưng, hai mươi năm nay, gia đình anh có xem thường em không? Có chú ý đến chuyện đó không? Gia đình anh vẫn một mực yêu thương em, chiều chuộng em, lo lắng cho em, vui vẻ với em! Không ngờ, tự em lại mù quáng về chuyện của mình, tự làm khó mình như thế!

Đôi môi nàng mím chặt lại, trên khuôn mặt có một nét trầm tư, suy nghĩ thật sâu xa.

Xe chạy đến trước nhà hàng Maxim. Chàng dẫn nàng lên lầu, kéo ghế ngồi xuống đằng hoàng rồi, nàng vẫn ngẩn ngơ nhìn vào ngọn đèn cây trên bàn, xuất thần. Hữu Phong không thềm nói gì đến nàng, chàng vẫy tay gọi người hầu bàn đến, chàng tự gọi cho mình một đĩa T-bone steak, sau đó, chàng hỏi nàng:

- Em muốn ăn gì?

- Gì cũng được.

Hữu Phong quay đầu lại nói với người hầu bàn:

- Cho cô này một đĩa “gì cũng được”, tuy nhiên, trong gì cũng được đó, thêm vào một chút gia vị cho thêm đậm đà, tôi nghĩ, thêm vào một miếng Rumsteak đi nhé! Ngoài ra, anh đem ra cho cô này một ly “Pink Lady” trước đã, và cho tôi một ly bia.

Người hầu bàn mỉm cười bỏ đi, Uyên Lan ngẩng đôi mắt lên:

- Em không biết uống rượu.

Hữu Phong nhìn nàng chăm chú:

- Bất cứ chuyện gì cũng có thể từ không biết trở thành biết. Em không biết đau khổ, bây giờ em đã biết đau khổ, em không biết buồn phiền, bây giờ em đã biết buồn phiền, em không biết đa sầu đa cảm, bây giờ em đã biết đa sầu đa cảm, em không biết yêu, bây giờ em cũng sẽ biết yêu!

Cả người nàng bị chấn động một cách thật mãnh liệt:

- Yêu? Em yêu ai?

Chàng nói thật bình tĩnh:

- Yêu anh!

Đôi mắt nàng mở ra thật to, nét linh hoạt tràn đầy sức sống lại bay trở vào trong đôi đồng tử long lanh của nàng, nàng bất giác nhướn cao đôi chân mày, trừng mắt nhìn chàng:

- Yêu anh? Em yêu anh hồi nào?

Chàng nói:

- Trước sau gì em cũng sẽ yêu anh! Mười lăm năm trước, chúng ta chơi trò đám cưới rước dâu, em là cô dâu của anh! Sau này, khi chúng ta chính thức làm đám cưới, em cũng sẽ là cô dâu của anh!

Đôi mắt nàng mở ra càng to hơn nữa, nàng hỏi:

- Anh tự tin đến như thế sao?

Chàng nhìn thẳng vào nàng, sau đó, đột nhiên, chàng đưa bàn tay mình ra chụp lên trên bàn tay nàng, ánh mắt chàng trở nên vô cùng dịu dàng. Dịu dàng và thâm trầm, tế nhị và chăm chú, chàng nhìn nàng thật chặt, không chớp mắt, giọng chàng trầm thấp, dịu nhẹ và thành khẩn:

- Uyên Lan, lấy anh đi!

Đôi mắt nàng dâng lên một màn sương mỏng, nàng hỏi, giọng nàng thật nhẹ:

- Anh đang cầu hôn với em chẳng?

- Đúng vậy!

Người hầu bàn đã đưa rượu đến, nàng cầm lấy ly, nhìn vào chất nước màu hồng, cùng trái dâu màu đỏ thắm rực rỡ trong đó, nàng nói:

- Anh có biết không, anh đã chọn cái thời khắc tệ hại nhất để nói chuyện này. Bây giờ, em không có một chút tâm tình nào, hứng thú nào về những chuyện đó cả!

- Em có thể suy nghĩ từ từ...

Chàng nói, đưa ly rượu của chàng vào cùng với ly của nàng một cái:

- ... Chúc lành cho em, Uyển Lan.

Nàng nhếch mép mỉm một nụ cười khổ sở:

- Chúc lành cho em? Em có chuyện gì đáng để chúc lành đâu? Vì em là một đứa con rơi chẳng? Vì em là con của một vũ nữ chẳng? Vì... em có một đôi mắt không an phận chẳng?

Chàng cảm thấy kỳ lạ:

- Đôi mắt không an phận?... Đó là câu nói gì vậy? Anh nghe nhưng mà thật sự không hiểu.

- Anh không cần phải hiểu làm gì!...

Nàng lắc lắc đầu, hớp một ngụm rượu, đôi chân mày nàng cau chặt lại. Đột nhiên, nàng như bị tan vỡ, yếu đuối, nàng dùng tay vịn đầu, nói bằng một giọng điệu thê thảm:

- ... Hữu Phong, em làm sao bây giờ? Em phải làm sao bây giờ?

Chàng khuyến khích:

- Nói ra đi! Đem tất cả tâm sự của em, nói ra cho anh nghe hết đi! Sau khi em nói ra hết rồi, em sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nàng nhìn chàng thật thẳng thắn, bắt đầu nói:

- Anh biết đó, Hữu Phong, suốt hai mươi năm nay, em tự xem mình là con gái ruột của Đoàn Lập Sâm, con gái của một giáo sư đại học, rồi em cũng được hấp thụ một nền giáo dục đến bậc đại học, tất cả những kiến thức mà em có đó, vô hình chung đã cho em cái cảm giác ưu việt. Bây giờ đột nhiên, em phát giác ra mình chỉ là con rơi của một vũ nữ, cha ruột của em, rất có thể là một thứ côn đồ du đảng, vô gia cư, vô nghề nghiệp. Em đã cố gắng tự nói với mình rằng, thôi thì coi như chuyện này chưa hề xảy ra bao giờ, như anh Hai đã từng nói, công ơn dưỡng dục nặng hơn công ơn sinh thành. Sự thật thì, em yêu ba mẹ em, dĩ nhiên là nhiều hơn cái “bà bác Niên” đó. Thế nhưng, trong tận cùng tiềm thức, em cũng rất thương hại bà mẹ ruột của em, bà mẹ đã tìm em suốt hai mươi năm nay...

Hữu Phong đốt lên một điếu thuốc, đóm lửa ở đầu điếu thuốc nhảy múa lung linh trong đôi con ngươi chàng, chàng lặng lẽ tiếp lời:

- Để anh nói giúp em cho!... Tuy rằng em thương hại bà mẹ ruột của em, nhưng em cũng rất hận bà, thứ nhất, bà không nên sinh ra em, thứ hai, bà không nên bỏ rơi em. Nếu như từ đầu chí cuối, em là con gái của một vũ nữ, không được hấp thụ nền giáo dục, lớn lên trong môi trường trắng hoa phong trần của đời sống một vũ nữ, điều đó còn dễ tiếp nhận đối với em hơn. Có thể, em sẽ trở thành một cô gái bán bar, em cũng sẽ an phận làm một cô gái bán bar. Vì em sẽ không có cái trí tuệ và kiến thức cao sâu như bây giờ, để nảy sinh ra cái tâm lý khinh thị những người đàn bà lẩn lộn trong chốn phong trần như thế này. Thế nhưng, cha của em lại là một giáo sư đại học, em đã tiếp nhận chuyện đó là một sự thật, và cũng đã an lòng với cái sự thật đó, thậm chí, còn cảm thấy hãnh diện vì chuyện đó, ai ngờ, chỉ trong một đêm, em đã trở thành đứa con của một vũ nữ.

Uyển Lan nhìn Hữu Phong trùng trùng, có một màn lệ mỏng long lanh trong đôi mắt của nàng, nàng nói bằng một giọng cảm động:

- Anh hiểu được em hoàn toàn, phải không? Anh hiểu được sự mâu thuẫn của em, anh cũng thể nghiệm được sự khổ sở của em, phải không?

- Đúng vậy, ngoài ra còn cái mặc cảm tự ti của em nữa!

Ánh mắt nàng mơ hồ dừng lại trên gương mặt của Hữu Phong, đôi môi nàng mấp máy hai chữ đó:

- Tự ti!... Anh cũng biết, em đã trở nên tự ti.

Chàng gật đầu thật sâu:

- Anh biết, trong chuyện cổ tích có cô bé Lọ Lem trở thành công chúa, thế nhưng, em lại cảm thấy rằng, em từ một công chúa trở thành cô bé Lọ Lem! Ô!... Em hãy nghe một câu nói của anh, chịu không?

Chàng thở ra một hơi dài, ngồi tựa người vào chiếc ghế sâu hơn, ánh mắt chàng, vẫn thâm trầm và thành khẩn nhìn thẳng vào nàng. Như một đứa trẻ bị lạc đường và ngoan ngoãn, nàng nói một cách bị động và yếu ớt:

- Được, em nghe anh.

Chàng kéo dài giọng ra, nói một cách chậm rãi, trịnh trọng:

- Đừng nên để chuyện này làm bận lòng em nữa, Uyển Lan! Sự bất quân bình trong tâm hồn em hiện nay, là một hiện tượng tất nhiên, thế nhưng, Uyển Lan! Nét dễ thương của em, sự thông minh của em, trí tuệ của em, tâm hồn phóng khoáng của em, tất cả nhất cử

nhất động của em, những lời nói cử chỉ của em, thậm chí sự bướng bỉnh và ngang tàng của em, đều không vì cái thân thể của em mà bị biến chất đi. Huống chi, cho dù là con gái của một vũ nữ, cũng đâu gì là đáng nhục! Vũ nữ vẫn là một con người, vẫn có nhân cách cao quý như thường, em cần phải hiểu cho rõ điểm này!

Chàng tiếp:

- Hơn thế nữa, Uyển Lan, cho dù em là con gái của Đoàn Lập Sâm, anh yêu em! Em là con gái của một vũ nữ, anh cũng yêu em! Em là con gái của côn đồ du đãng, anh vẫn yêu em như thường! Sự thật thì, từ nhỏ, anh đã biết rõ thân thể của em, có lúc nào anh ngừng yêu em chẳng? Do đó, Uyển Lan, hãy nghe một câu nói của anh, đừng nên có mặc cảm tự ti nữa, nếu như em biết rằng, tự bản thân em dễ thương biết mấy, thì em sẽ không còn có cái mặc cảm tự ti đó nữa!

Uyển Lan nhìn trừng trừng vào Hữu Phong, những giọt nước mắt run rẩy nhè nhẹ dưới vành mi cong vút, nàng kêu lên nho nhỏ:

- Ô! Hữu Phong! Anh đang an ủi em!

Hữu Phong trừng mắt nhìn nàng, chàng hỏi:

- Phải không? Đâu phải bắt đầu từ hôm nay, anh mới theo đuổi em, phải không?

Uyển Lan nhìn chàng trân trời hết một hồi lâu, không biết phải trả lời như thế nào. Cả hai người cùng nhìn nhau, ánh nến lung linh nhảy múa trong đáy mắt của hai người. Sau đó, cuối cùng, Uyển Lan vùi mặt vào hai lòng bàn tay mình, giọng nói của nàng thoát ra từ đó:

- Hữu Phong, tại sao anh lại tốt với em quá vậy?

Hữu Phong nói một câu hàm chứa đầy ý nghĩa:

- Anh chỉ mong rằng, việc anh “tốt” với em, sẽ không trở thành một gánh nặng cho em!

Nghe ra trong câu nói của chàng còn hàm chứa một ý nghĩa khác, nàng yên lặng suy nghĩ.

Thức ăn đã được đem ra, mùi thơm tản mát trong không khí, miếng thịt bò bốc hơi nghi ngút, vẫn còn đang kêu nghe xèo xèo. Hữu Phong nhìn Uyển Lan, cười cười, lại vỗ vỗ vào tay nàng, an ủi, chàng nói thật dịu dàng:

- “Gì cũng được” của em ra rồi đây! Nếu như em chịu làm hộ anh một chuyện, anh sẽ rất, sẽ rất cảm ơn em!

Nàng nói bằng một giọng ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

- Ăn cho hết cái phần “gì cũng được” này! Anh không cho em gầy đi nữa đâu!

Nàng ngạc nhiên nhìn chàng:

- Hữu Phong, anh học cách nói chuyện từ lúc nào mà sao khéo dữ vậy?

Hữu Phong nhếch mép cười cay đắng:

- Anh nói khéo lắm sao? Anh nghĩ, anh không hề nói khéo bằng anh chàng ký giả kia!

Đôi gò má mới vừa ửng hồng lên một chút của Uyển Lan, đột nhiên lại trắng nhợt ra.

Hữu Phong nói bù thêm một câu thật nhanh:

- Xin lỗi em, Uyển Lan! Anh thật sự không hề muốn nói câu nói đó, anh nghĩ, sự gan tỵ

là bản năng của con người. Thôi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, em ăn đi!

Uyển Lan bắt đầu ăn thịt bò, một lúc sau, nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn Hữu Phong như cầu cứu.

- Hữu Phong, em phải đối xử với bà mẹ ruột của em như thế nào?

Hữu Phong im lặng trầm ngâm hết một lúc:

- Bà ta đã có một ông chồng, bà ta lại không thiếu tiền xài, em thật sự không hề thiếu bà ta gì cả. Uyển Lan, cái sinh mệnh của em lại không phải là do em muốn mà ra, bà ta sinh mà không dưỡng, là bà ta nợ em, không phải em nợ bà. Câu nói: “Trong thiên hạ, không có cha mẹ nào mà không phải”, cần được sửa lại từ lâu rồi, nếu như em đến các cô nhi viện mà xem, em sẽ thấy rằng, trên cõi đời này có biết bao nhiêu là những người cha mẹ không có tinh thần trách nhiệm!

- Như anh Hai đã nói vậy, sinh mà không dưỡng, thà rằng đừng sinh!

Hữu Phong nói một cách tán thưởng:

- Đúng vậy! Triệu Bôi là người đã từng trải qua trường hợp như thế, nên hẳn thật sự có thể lĩnh hội được cái lý lẽ trong đó. Vì vậy, Uyển Lan, đừng nên nghĩ rằng em nợ mẹ đẻ em, bà ta cần phải tự cảnh tỉnh một chút, về cái nghiệp mà bà ta đã tự tạo ra cho mình.

Hữu Phong tiếp:

- Lỡ mà em không được nhà họ Đoàn nuôi dưỡng, lỡ mà em bị chết cóng trên bậc thềm tam cấp kia, hôm nay bà ta đi đâu để tìm em bây giờ? Đúng vậy, hiện nay bà ta cũng đau khổ, thế nhưng, sự đau khổ đó là do bà ta tự tạo lấy. Cái nghiệp đó bà ta phải tự gánh vác lấy, không thể nào bắt em san sẻ được!

Uyên Lan bỏ dao nĩa xuống, nàng nói như xuất thần:

- Thế nhưng... bà ấy đâu có cái trí tuệ cao như thế, để tự phản tỉnh, tự trách mình!

Chàng nhìn nàng, giọng chàng nhẹ nhàng, dịu ngọt và chan chứa tình thương:

- Uyên Lan, em hiền lành quá! Em như một thiên thần. Anh nói cho em nghe nhé, nếu như em không buông hẳn được bà ta ra, thì lâu lâu, em có thể ghé thăm bà ta cũng được. Đối với bà ta mà nói, như thế là cũng may mắn lắm rồi!

Uyên Lan không nói chuyện nữa, nàng chỉ từ tốn ngồi ăn hết miếng thịt bò. Nét buồn bã và mê loạn vốn có trên gương mặt nàng, đã dần dần biến mất. Sau khi ăn tối xong, nàng nhấp nháp một tí café, ánh mắt nàng lại xuất hiện nét sáng long lanh, ánh mắt nàng nhìn chàng, trông khá dịu dàng, khá tế nhị, đồng thời, gần như mang đầy sự cảm kích và dịu hiền.

Bọn họ ngồi mãi cho đến khi quán đóng cửa, mới đứng dậy ra về. Lên xe, chàng lái xe về thẳng hướng nhà nàng, xe đậu ngay trước cửa, dừng lại. Chàng mới nắm lấy bàn tay nàng, hỏi thật thành khẩn:

- Bằng lòng lấy anh không, Uyên Lan?

Đôi mi nàng chớp nhanh, trong lòng nàng dấy lên một thoáng đón đau thật kỳ lạ. Nàng nói thật nhỏ:

- Ồ, Hữu Phong, anh phải cho em thời gian để suy nghĩ.

Chàng gật gật đầu:

- Được, nhưng đừng nên suy nghĩ quá lâu, em phải biết, mỗi một phút chờ đợi, đối với anh là một ngàn lần dày vò, khổ sở...

Chàng đưa đầu về phía nàng, đôi hàng mi gần như đụng vào đôi hàng mi nàng, mũi chàng gần như đụng vào mũi nàng, chàng thì thầm:

- ... Anh có thể hôn em không? Uyên Lan?... Anh không muốn ăn thêm một bạt tai của em?

Trái tim nàng thoáng qua một chút vùng vẫy thật mâu thuẫn, sau đó, đôi môi nàng chạm nhẹ lên môi chàng một cái thật nhanh, rồi vội vàng mở ngay cửa, nhảy phóc xuống xe, nàng nói một cách cuống quýt:

- Khỏi cần đưa em vào nhà, anh về đi!

Hữu Phong thở ra một hơi dài, lắc lắc đầu, chàng rồ máy xe, chạy đi.

Uyên Lan đưa mắt nhìn theo xe của Hữu Phong chạy thật xa, sau đó mới quay người lại, chuẩn bị nhấn chuông. Thế nhưng, đột nhiên, nàng ngăn người ra. Bên cạnh cột đèn điện ngay cửa, có một bóng người cao lớn, đang tựa nghiêng nghiêng vào đó, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt hừng hực lửa dán chặt vào nàng, ánh mắt đó, sao mà âm u, sao mà cuồng nhiệt, sao mà hung hăng, sao mà sáng rực... làm cho trái tim nàng, trong thoáng chốc, nhảy thót lên tận cổ họng.

Chàng nói bằng một giọng âm u:

- Chào em, Uyên Lan!... Em biết là anh đứng chờ em ở đây bao lâu không? Đúng bảy tiếng đồng hồ! Vì vậy mà anh không bỏ sót cái cảnh thân mật giữa em và thằng cha kia lúc này!

Nàng lảo lảo kêu lên, đầu óc choáng váng, đôi mắt mờ mịt:

- Mạnh Thiều!Ồ! Mạnh Thiều! Anh tha cho em đi! Anh buông em ra đi !

Chàng găm gù trong cổ họng, đưa tay ra nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng thật mạnh vào lòng, ánh mắt của chàng hung hăng và cuồng bạo, thanh âm chàng có mang theo âm hưởng của mưa gió bão bùng:

- Anh tha cho em? Anh buông em ra? ... Em là một áng mây, phải không? Em có thể trôi vào lòng bất cứ một người đàn ông nào, phải không?...

Chàng nghiêng răng trèo trẹo:

- ... Anh thật sự hận em, anh thật sự giận em, anh thật sự muốn không bao giờ nhìn đến em nữa... thế nhưng...

Ánh mắt chàng dịu lại, thanh âm chàng đột nhiên mang đầy nét bi ai, cuồng nhiệt và tuyệt vọng:

- ... anh lại không thể không yêu em!

Đôi môi chàng đột nhiên gấn thật chặt lên đôi môi nàng, mang theo nét cuồng nhiệt đòi hỏi thật mạnh bạo, quay quắt, xoay chuyển trên đôi môi nàng. Thân hình chàng ôm lấy nàng thật chặt, đôi cánh tay mạnh bạo và tràn đầy sức sống đó, như thể muốn xiết nàng ra thành hai mảnh. Một lúc sau, chàng ngẩng đầu lên, hơi thở hỗn hển, ánh mắt chàng hùng hực lửa, nhìn thật chặt vào nàng, chàng nói bằng một giọng tha thiết, thê lương:

- Chi vậy? Uyển Lan? Sao lại để cho anh khổ sở, quay quắt đến như thế này vậy? Để làm gì vậy? Uyển Lan! Rõ ràng là chúng ta yêu nhau mà, tại sao lại dày vò, hành hạ nhau chi vậy?... Em có biết không? Mỗi một tế bào của em, mỗi một sợi thần kinh của em, đều đang nói cho anh nghe một sự thật, em yêu anh!

Chàng ôm nàng càng chặt thêm nữa. Uyển Lan tuyệt vọng nhắm đôi mắt lại, nàng kêu lên, âm thanh vỡ vụn, tan nát:

- Mạnh Thiều! Em gần như phát điên lên rồi! Tất cả mọi người, tất cả, tất cả mọi người, mọi người họp lại làm cho em điên lên rồi đây!

hết: [Chương 10](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 11

Uyên Lan ngồi trước bàn học, nhìn trừng trừng vào chiếc đèn nhỏ trên bàn, lặng lẽ, xuất thần. Trên bàn, có một xấp giấy trắng, nàng định viết một chút gì đó. Cầm viết lên, nàng nghĩ đến nàng khi trước, nàng nghĩ đến nàng vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi! Nàng đưa viết lên, nguệch ngoạc mấy hàng chữ một cách vô ý thức:

- Tôi là một áng mây,

Lấy trời cao làm nhà,

Đón nhìn ánh trời lên,

Đưa tiền vàng dương xuống!

Tôi là một áng mây,

Tự do và phiêu bạt,

Thân theo hồn mộng tưởng,

Đi về chẳng vấn vương!

Nghe hào sảng biết mấy! Đón nhìn ánh trời lên, đưa tiễn vầng dương xuống! Nghe sao mà không ràng không buộc! Thân theo hồn mộng tưởng, đi về chẳng vấn vương! Thế mà nàng của hôm nay như thế nào rồi? Nàng lại viết:

- Tôi là một áng mây,

Gió nhẹ thổi tóc mềm,

Bay đi rồi bay lại,

Dấu tích ghi nơi nào?

Tôi là một áng mây,

Suốt ngày chẳng nghỉ ngơi,

Mộng mơ biết gửi đâu?

Mỏi mê nghĩ nơi nào?

Viết xong, nàng quăng viết xuống. Ô! Tôi là một áng mây! Nghe sao mà hào sảng, nghe sao mà tự do phiêu bạt, nghe sao mà cao vút chín tầng mây, nghe sao mà phiêu du nhàn hạ! Tôi là một áng mây! Bắt đầu từ bao giờ, áng mây đó lại trở thành một sự châm biếm vô cùng to lớn! Nhà của mây ở đâu? Ổ của mây ở đâu? Mây đi mây về, có từng dừng lại? Tôi là một áng mây! Một áng mây không có nơi nương tựa! Một áng mây cô độc! Một áng mây lạnh lẽo! Một áng mây lẻ loi! Và cũng là một áng mây phiêu du mệt mỏi! Nàng tựa trán mình xuống xấp giấy trắng, nước mắt từ từ thấm ướt xấp giấy, những hàng chữ từ từ trở nên nhạt nhòa!

Phía dưới lầu, San San và Triệu Bôi đang cười cười nói nói, tiếng cười tiếng nói nhẹ nhàng của San San, tản mạn man mác khắp nhà. San San thật là may mắn! Không hề có

những phiền muộn về gia đình, không hề có phiền muộn về tình yêu, không hề có phiền muộn về thân thể! Một lòng một dạ đi theo Triệu Bôi, chuẩn bị về làm dâu nhà họ Đoàn! Còn nàng thì sao? Nên đi theo “mối tình” ràng buộc với Mạnh Thiều? Hay là hướng về “lý trí” theo đuổi của Hữu Phong?

Hoặc giả, cắt đi mái tóc, vào chốn hoang sơn, nhà cũng không không, tình cũng không không, sao lại không sáng khoái bỏ hết tất cả qua một bên, đi làm một “áng mây” thật sự như đã muốn?

Có tiếng chuông cửa vang lên ở phía dưới, nàng không di động thân hình, chuông cửa chẳng liên quan gì đến nàng, cả thế giới này chẳng liên quan gì với nàng, nàng mong mình có thể xem mọi sự trở thành “không không”, nhà cũng không không, tình cũng không không, đi về chẳng vấn vương. Nàng mơ hồ nghĩ ngợi, nghe có tiếng bước chân đi đến cửa phòng của mình, tiếng bước chân mà nàng nghe đã quen thuộc từ khi còn bé: bước chân của mẹ! Mẹ? Mẹ của nàng là cái bà bác Niên kia mà!

Bà Sâm gõ gõ cửa phòng, mở cửa bước vào, nhìn thấy ngay đầu của Uyển Lan đang gục trên bàn, bà ngỡ rằng nàng đã ngủ. Nhẹ bước đi đến bên cạnh nàng, bà Sâm cúi đầu xuống nhìn, mới thấy rằng đôi mắt Uyển Lan đang mở to lên, trừng trừng nhìn thẳng về trước, những nét chữ trên mặt giấy, đã bị nước mắt làn cho nhạt nhòa không rõ.

Bà đưa tay lên vuốt ve mái tóc nàng, miệng kêu lên nho nhỏ:

- Uyển Lan, sao lại buồn nữa rồi? Con đã hứa với mẹ, không còn đau buồn, khổ sở nữa mà!

- Con không việc gì!

Uyển Lan ngẩng đầu lên, đưa tay áo ra quạt đi những giọt lệ còn đọng ở đuôi mắt, trời đã rất lạnh, nàng đang mặc chiếc áo bông màu huyết dụ, lập tức, trên mặt vải mềm mịn của cánh tay áo, bị nước mắt làm cho thấm ướt một khoảnh thật lớn.

Bà Sâm nhìn Uyển Lan một cách trầm ngâm, bà mở miệng nói:

- Uyển Lan, có người tìm con!

Nàng hỏi:

- Ô, Hữu Phong à?

- Không, Mạnh Thiều!

Uyển Lan rung mình lạnh lẽo, cái gì mà yêu cũng không không, hận cũng không không? Thế giới của loài người lại trở về trước mặt nàng rồi đây! Mạnh Thiều, anh chàng Mạnh Thiều đáng ghét! Anh chàng Mạnh Thiều hồn phách vẫn vương! Anh chàng Mạnh Thiều dây dưa không dứt! Anh chàng Mạnh Thiều vĩnh viễn không chịu buông tha nàng! Nàng hít vào một hơi thở dài:

- Mẹ, mẹ nói với anh ấy, là con không có nhà!

Bà Sâm nhìn thật sâu vào mắt con gái:

- Uyển Lan, không phải con thật sự muốn cự tuyệt hẳn, phải không? Con mong nhớ hẳn, phải không? Và, con yêu hẳn, phải không?...

Bà dùng tay thương xót nâng chiếc cằm gầy guộc và tiêu tụy của nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt bà long lanh ngấn lệ:

- ... Đi đi con! Uyển Lan, đi ra ngoài nói chuyện với hẳn ta một chút! Đi dạo với hẳn ta một chút, thậm chí... nếu như con cần khóc, hãy cứ khóc vùi trong lòng hẳn một lúc, dù sao, như thế vẫn tốt hơn con cứ ở lì trong phòng buồn bã như thế này!

Uyển Lan nói bằng một giọng u uẩn:

- Mẹ, không phải mẹ muốn con kết đôi với Hữu Phong hay sao? Không phải mẹ thích Hữu Phong hơn Mạnh Thiều hay sao?

- Không, Uyển Lan. Mẹ chỉ muốn con hạnh phúc, mẹ không cần biết con thích ai, mẹ không cần biết con chọn ai, mẹ chỉ muốn con hạnh phúc.

- Mẹ cho rằng, Mạnh Thiều sẽ cho con hạnh phúc chẳng?

Bà Sâm nói bằng một giọng bối rối:

- Mẹ không biết. Mẹ chỉ biết rằng, người con thật sự yêu là Mạnh Thiều, chứ không phải Hữu Phong. Cả cuộc đời con, không ai có thể đoán trước được sẽ ra sao. Thế nhưng, Uyển Lan tội nghiệp của mẹ, lúc đầu con đã không có cái quyền chọn lựa cha mẹ ruột của mình, cũng không có quyền chọn lựa cha mẹ nuôi của mình. Bây giờ, ít nhất con cũng phải có cái quyền tự lựa chọn người chồng của mình!

Uyển Lan ngần ngừ nhìn mẹ, lặng lẽ không nói một lời.

- Đi đi! Uyển Lan, hấn ta vẫn còn đang chờ con ở dưới kia!

Uyển Lan lại ngần ngừ thêm một vài giây, sau đó, đột nhiên nàng xoay người qua, chạy thẳng về hướng thang lầu. Bà Sâm lại kịp thời gọi thêm một tiếng:

- Uyển Lan!...

Uyển Lan đứng dừng lại.

- ... Nghe một câu nói của mẹ, con phải chịu khó nhường nhịn mẹ của Mạnh Thiều một chút, cả cuộc đời của bà ta, chỉ có một mình hấn, loại người đàn bà này mẹ biết, và mẹ

cũng hiểu. Trong tiềm thức của bà ta, rất khó mà tiếp nhận một người đàn bà khác, để chia sẻ tình yêu của con trai bà ta. Do đó, bà ta sẽ làm khó con, bà ta sẽ phản đối con, sẽ cự tuyệt con. Thế nhưng, Uyển Lan, đó chỉ là chuyện xảy ra tạm thời, đợi đến khi bà ta đã trải qua giai đoạn tâm lý bất quân bình này rồi, bà ta sẽ tiếp nhận con mà thôi. Do đó, Uyển Lan, nếu như con đã yêu Mạnh Thiệu, con phải có sự kiên nhẫn.

Uyển Lan nhìn mẹ trần trời hết một hồi lâu, bà Sâm cho nàng một nụ cười dịu dàng và khuyến khích. Thế là, Uyển Lan xuống lầu.

Dưới lầu, Mạnh Thiệu đang bực bội đi đi lại lại trong phòng khách, Triệu Bội ngồi tựa người vào chiếc ghế salon, dùng đôi mắt không chút thân thiện, lạnh lùng nhìn vào Mạnh Thiệu. San San ngồi tựa nghiêng bên cạnh Triệu Bội, chỉ dùng đôi mắt hiêu kỳ nhìn Mạnh Thiệu từ đầu đến chân, lại từ chân nhìn lên đầu, sau đó, nàng khẽ miệng vào tai Triệu Bội, nói nhỏ:

- Trông hấn ta đẹp trai quá! Và trông cũng có đầy cá tính đấy chứ!

Triệu Bội trừng mắt nhìn San San một cái nên thân, San San vội vàng nói thêm một câu:

- Tuy nhiên, hấn ta không có đủ mùi vị như anh!

Triệu Bội cười lên:

- Đó là tại vì anh không tắm đấy!

San San cầu cho Triệu Bội một cái thật mạnh, chàng nhảy nhồm lên, kêu thật to:

- Ui cha! Em cần phải cắt móng tay đi!

- Em không cắt, phải để dành mà đối phó với anh chứ!

Mạnh Thiều nhìn hai người đùa giỡn với nhau, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tại sao giữa những đôi tình nhân khác chỉ có những mật ngọt, vui vẻ, còn giữa chàng và Uyển Lan, thì lại chứa đựng đầy những phong ba bão tố? Tại vì mình không đúng? Tại vì Uyển Lan không đúng? Hay là tại vì định mệnh không đúng? Chàng còn đang bồn chồn suy nghĩ, Uyển Lan đã từ trên lầu xuống đến phòng khách. Chiếc áo lạnh bông màu huyết dụ, chiếc quần tây màu xám sậm, trông nàng mảnh khảnh, yếu đuối, vòng eo thon nhỏ, chỉ vừa một vòng tay ôm. Trên gương mặt trắng mịn của nàng, dấu nước mắt vẫn còn, đôi mắt to đen như chìm dưới một làn sương lung linh, mờ ảo. Chỉ một cái chạm mặt nhau như thế, Mạnh Thiều đã cảm thấy trái tim của mình như thất lại, xót xa, đau đớn, đau đến độ chàng cảm thấy cả người như muốn lịm đi, làn xương sống dâng lên một cảm giác lạnh lẽo khôn cùng. Sao vậy? Cô bé Uyển Lan lúc nào cũng cười nói hi hi ha ha đâu rồi? Cô bé Uyển Lan nhí nhảnh ngây thơ, vô tư vô lự đâu rồi? Cô bé Uyển Lan không biết đến những sâu muộn của nhân gian đâu rồi? Chàng bước từng bước chân thật dài đến bên nàng.

- Uyển Lan, chúng ta đi ra ngoài một chút, anh có chuyện muốn nói với em.

Nàng hơi khựng người lại, sau đó nói thật nhỏ:

- Em đi lấy thêm cái áo đã!

Nàng vừa mới quay người qua, bà Sâm đã cầm chiếc áo khoác màu trắng xuống đến dưới lầu, bà đưa cái áo cho Uyển Lan, quay mắt sang nhìn Mạnh Thiều, bà nói:

- Mạnh Thiều, cháu trông chừng Uyển Lan cho đàng hoàng nhé, đừng để cho nó bị lạnh, và... cũng đừng để nó bị thiệt thòi.

Mạnh Thiều nhìn bà Sâm một cách trang trọng:

- Thưa bác, xin bác yên tâm.

Đi ra khỏi nhà họ Đoàn, gió lạnh ở phía đầu đường đã kéo ùa vào mặt, trong làn gió lạnh lẽo còn có xen lẫn những giọt mưa nhỏ li ti. Bây giờ đã là mùa mưa rồi, khoảng thời gian này của những năm trước đây, suốt ngày mưa cứ đổ hột không dứt, năm nay mưa đến hơi trễ. Thế nhưng, trên mặt đường trắng nhưa, nước mưa cũng đã ướt đầm, loang loáng. Mạnh Thiều đưa tay kéo Uyên Lan vào lòng, giúp nàng cài hết nút áo lại kín mít, lại kéo nàng đi về hướng lề đường. Chàng nói:

- Đừng dầm mưa.

Nàng bước bình bước đi dưới làn mưa nhỏ li ti:

- Em thích như vậy... anh nói là có chuyện muốn nói với em, anh nói nhanh đi!

Chàng chép miệng, thở ra một hơi dài nhả nài:

- Uyên Lan, sao em lạnh lùng quá thế! Khoảng thời gian sau này, em làm sao vậy? Em tránh anh, em không chịu gặp anh... chẳng lẽ, em cho anh là ma quỷ gì đó hay sao?

Uyên Lan nhìn xuống mặt đường đã được nước mưa rửa sạch bóng loáng, cùng chiếc bóng đồ dài của ngọn đèn đường mờ nhạt:

- Em đã nói với anh từ lâu rồi, giữa chúng ta coi như đã hết. Em không hiểu vì sao, anh lại cứ dây dưa, níu kéo em hoài chi vậy?

Chàng nhấn mạnh câu nói:

- Tại vì giữa chúng ta chưa hết chuyện, tại vì anh yêu em, tại vì anh muốn có em, tại vì anh muốn cưới em!

Nàng bàng hoàng chấn động. Giọng nàng hỏi mơ hồ:

- Anh nói gì?

Chàng lập lại, giọng nói quả quyết, khẳng định và dứt khoát:

- Anh muốn cưới em! Anh đã quyết định rồi, sau tết âm lịch, chúng ta sẽ làm đám cưới! Tòa báo phái anh đi Mỹ ba tháng, em cũng làm thủ tục xuất ngoại, chúng ta nhân tiện đi hưởng tuần trăng mật bên ấy luôn!

Uyển Lan đứng dừng lại, nàng nhướn đôi chân mày, nhìn trừng trừng vào Mạnh Thiều, những giọt nước mưa nhỏ li ti đó, đang lấp lánh trên đôi mi cong của nàng. Đôi con ngươi mang đầy nét u uẩn của nàng, trong suốt, xuyên thấu và thẳng thắn. Nàng hỏi bằng một giọng từ tốn, chậm chạp:

- Anh đã quyết định rồi à? Làm sao anh biết được là em có muốn lấy anh hay không?

Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt cương quyết:

- Em muốn! Nhất định là em muốn, và em phải muốn! Em không có một sự chọn lựa nào khác, em chỉ có thể lấy anh!

Nàng hỏi bằng một giọng kinh ngạc:

- Tại sao?

- Tại vì em yêu anh!

Nàng mở to miệng:

- Đó là vì anh muốn thế đấy chứ!...

Chàng kéo nàng vào lòng, miệng nàng bị lớp vải thô của chiếc áo chàng bịt lại. Cánh tay

chàng mạnh mẽ và rắn chắc, vòng ôm chàng rộng rãi và ấm áp. Thế là, trong thoáng chốc đó, nàng cảm thấy mình không còn muốn vùng vẫy, không còn muốn phiêu du, không còn muốn làm một áng mây, cũng không còn muốn làm công việc chọn lựa... đúng vậy, nàng muốn lấy chàng, nàng chịu lấy chàng, nàng bằng lòng đi theo chàng đến bất cứ chân trời góc bể nào! Chỉ có vòng tay mạnh mẽ như thế này, mới có thể cho nàng một nơi nương tựa vững chắc, an toàn, chỉ có trái tim cuồng nhiệt như thế này, mới có thể cho nàng một tình yêu tràn đầy, sung mãn, chỉ có lồng ngực rộng rãi như thế này, mới có thể ổn định cái đầu óc phiêu du, bồng bềnh của nàng. Đúng vậy, nàng muốn lấy chàng, nàng chỉ có thể lấy chàng, đúng vậy, nàng yêu chàng! Yêu chàng thật lòng thật dạ, yêu chàng toàn ý toàn tâm.

Nàng thở ra một hơi dài, kêu lên lẩm bẩm:

- Mạnh Thiệu, anh thật sự muốn cưới em chẳng? Thật vậy sao? Thậm chí không sợ sự phản đối của mẹ anh sao?

Chàng dìu nàng đi về phía trước:

- Mẹ anh đã đồng ý rồi!

Nàng giật nảy mình kinh hoàng, ngược đôi mắt lên nhìn chàng một cách ngờ vực:

- Cái gì? Anh gạt em? Mẹ anh không thể nào đồng ý được! Bà không thích em! Bà không thích em một mảy may nào cả! Làm sao bà có thể đồng ý cho được?

Chàng đứng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Bây giờ em theo anh về nhà ngay đi, chúng ta sẽ làm cho chuyện này rõ ràng minh bạch ngay tức khắc! Mẹ anh đã nói, bà không bao giờ không thích em, mà chỉ muốn làm cho em ổn định xuống, bà nói rằng em quá hoạt bát, quá ngổ ngáo, e rằng em sẽ không chịu đựng nổi những ngày tháng nghèo khổ với anh. Uyên Lan, em phải thông cảm cho mẹ

của anh, đối với con dâu, có thể bà không tránh khỏi sự lựa chọn hơi khắt khe một chút, vì bà đã ở góa suốt hai mươi mấy năm, đem tất cả hy vọng đổ vào một mình anh! Những ngày tháng gần đây, bà tận mắt nhìn thấy sự đau khổ và dằn vặt của anh, do đó, cuối cùng bà cũng đã nói: lập gia đình đi, lấy Uyên Lan đi! Mẹ sẽ tận hết sức của mẹ để yêu thương Uyên Lan...

Uyên Lan nói như một người đang mộng du:

- Bà sẽ tận hết sức của bà để yêu thương em? Bà chịu nói những lời như thế sao?

Mạnh Thiều nói một cách nghiêm trang:

- Uyên Lan! Nếu như em còn không tin tưởng mẹ anh, anh sẽ giận đấy! Anh nói cho em nghe, bà đã đồng ý chuyện hôn nhân của chúng ta, em còn nghi ngờ gì nữa? Thật sự mà nói, không phải mẹ anh có thành kiến với em, mà là em có thành kiến với bà...

Đột nhiên, Uyên Lan có được cái cảm giác thật sự rồi, bầu lấy cánh tay chàng, ánh mắt nàng lóe lên những tia sáng long lanh, đã mấy tháng nay, nàng chưa bao giờ vui mừng cuồng nhiệt đến như thế, nàng như bốc hơi, đôi chân mảy, hơi thở nàng hỗn hển, phần khởi, giọng nói nàng gần như lắp ba lắp bắp:

- Ô! Mạnh Thiều! Em... em đã sai! Em đã... nghĩ sai về mẹ anh! Ô, Mạnh Thiều! Chỉ cần... chỉ cần bà chịu tha thứ cho em, em... em...

Giọng nói nàng đỏ bừng lên, cuối cùng cũng buột miệng nói ra:

- ... Em bằng lòng làm một đứa con dâu tốt nhất!

Chàng đưa tay kéo nàng thật nhanh vào chỗ tranh tối tranh sáng của lẽ đường, hôn nàng một cách cuồng nhiệt, đôi môi lạnh lạnh, ướt ướt, mang những giọt mưa của nàng, mềm mại, mật ngọt và đắm say. Thân hình nàng nhỏ bé, lung linh, như một cụm mây chiều rực

rõ, nhẹ nhàng. Đôi môi chàng lướt về phía tai nàng, thì thầm hỏi nhỏ:

- Có còn dám nói không thèm lấy anh nữa không?

Nàng trả lời thật dịu dàng:

- Không dám nữa đâu!

- Có còn dám nói không yêu anh nữa không?

- Không dám nữa đâu!

Chàng nắm chặt lấy tay nàng, cuồng nhiệt, thô bạo kêu lên:

- Như vậy, chúng ta còn đợi gì nữa? Về nhà gặp mẹ anh ngay đi nhé! Về nói với bà rằng, rút cuộc, em cũng đã muốn trở thành một phần tử của gia đình họ Mạnh rồi!

Nàng hơi run rẩy một chút. Chàng hỏi:

- Em lại sao nữa vậy?

Nàng vội vàng cười lên vui vẻ, nói:

- Không việc gì! Không việc gì! Em chỉ hơi lạnh một chút thôi! Mạnh Thiều, anh yên tâm, em sẽ rất cẩn thận, rất lễ phép, rất nhã nhặn mà gặp mẹ anh! Em sẽ không bao giờ tỏ ra trẻ con nữa đâu, em đã trưởng thành rồi, bao nhiêu ngày nay, nhà em xảy ra một chuyện...

Nàng hơi dừng lại, đối với thân thể của mình, nàng chưa bao giờ nói với Mạnh Thiều, không phải là vì muốn dấu chàng, mà là vì không có cơ hội. Bây giờ, nàng cảm thấy đây không phải là lúc để nói chuyện này, lắc lắc đầu, nàng lắc đi mất cái bóng âm u đó. Trước

tâm tình vui mừng cuồng nhiệt như bây giờ, làm sao nàng có thể để cho cái bóng âm u đó tồn tại được chứ?

Nàng mỉm cười nhìn chàng:

- ... Em là người lớn rồi, em đã trưởng thành rồi, em đã chính chắn rồi, em không còn là một áng mây nữa, em không phiêu bạt, bồng bênh nữa. Em sẽ rất ngoan ngoãn, sẽ rất biết chuyện. Anh an tâm đi, Mạnh Thiều, em sẽ không còn bướng bỉnh nữa!

Mạnh Thiều nhìn nàng trùng trùng, có còn nghe được những lời nói nào mật ngọt hơn những lời nói này nữa không? Có còn nghe được những lời nói nào dịu dàng hơn những lời nói này nữa không? Có còn hy vọng nàng càng khiêm nhường, càng biết chuyện, càng dễ thương hơn thế này nữa không? Chàng ôm lấy nàng thật chặt, vấy tay gọi một chiếc taxi.

Về đến nhà họ Mạnh, cả hai người đều đã gần như ướt mềm. Xong vào phòng khách, Mạnh Thiều cất cao tiếng gọi:

- Mẹ! Xem xem ai đến rồi đây này?

Bà Mạnh từ trong phòng ngủ đi ra, bà mặc chiếc áo dài bằng gấm bông, đầu búi gọn ghẽ về phía sau, bước chân bà ung dung, nhàn nhã, nụ cười trên gương mặt bà cũng ung dung, nhàn nhã, trông bà gọn gàng, tươi mát và tinh thần vui vẻ. Đối với việc xung đột hai lần trước với Uyển Lan, hình như bà thật sự không để trong dạ nữa. Bà đi thẳng đến bên Uyển Lan, hiền từ đưa tay ra, nắm chặt lấy đôi bàn tay của Uyển Lan trong tay bà. Uyển Lan vội vàng cúi gập người xuống, cung kính gọi lên:

- Thưa bác ạ!

Bà Mạnh mỉm cười nhìn Mạnh Thiều một cái:

- Thiều Thiều, sao con lại để cho Uyên Lan mắc mưa như thế này? Sao mà không biết lo lắng cho người khác gì hết, như vậy mà dám lập gia đình cưới vợ sao?

Uyên Lan vội vàng lên tiếng biện hộ cho Mạnh Thiều:

- Ô, thưa bác, không phải lỗi của anh ấy đâu, tại tự con thích dầm mưa mà thôi!

Bà Mạnh đưa mắt nhìn nàng một cái thật sâu, nụ cười trên môi bà biến mất đi:

- Vậy sao? Sau này cái tật kỳ cục đó nhất định là phải sửa lại nhé!

Bà vừa nói, vừa đi về phía bộ salon, ngồi xuống, bà cất tiếng kêu Uyên Lan, đột nhiên giọng bà trở nên thâm trầm, nghiêm túc, chính chắn, trang trọng, đồng thời hoàn toàn là giọng điệu của một “bậc trưởng thượng”, không một chút cười nói, xuề xòa:

- Uyên Lan, con đến ngồi xuống đây!... Hôm nay, nếu như đã nói đến chuyện hôn nhân, cưới hỏi, bác cần phải nói chuyện đàng hoàng với con. Hôn nhân không phải là chuyện trò chơi con trẻ, cũng không phải là chuyện tình yêu trai gái, muốn gây là gây, muốn hòa là hòa, hôn nhân là cả hai người cùng nhận lấy trách nhiệm.

- Vâng ạ, thưa bác!

Uyên Lan trả lời thật dịu dàng, trong lòng nàng lại bắt đầu đánh trống trận thùng thùng liên hồi, nàng miễn cưỡng đi đến bên chiếc ghế salon, đối diện với bà Mạnh, khép nép ngồi xuống, đôi mắt nàng bất giác hướng về phía Mạnh Thiều, mang theo nét cầu cứu đầy tội nghiệp.

Bà Mạnh hơi chau đôi chân mày lại, nói như ra lệnh:

- Nhìn bác đây, Uyên Lan! Điều này cũng phải sửa.

Uyển Lan không hiểu, nàng hỏi:

- Sửa cái gì?

- Uyển Lan, không phải ta nói con, điều cấm kỵ nhất của người đàn bà, con gái là sự hời hợt, vô tâm, khi con nói chuyện với ta, ánh mắt không được nhìn hướng về người khác. Đó là một điều rất vô phép.

Cổ họng Uyển Lan như có nguyên một cái trứng gà nằm chắn ngang đó, nàng đành phải sửa thế ngồi lại thật ngay ngắn, đưa đôi mắt nhìn thẳng vào bà Mạnh, không dám liếc dọc liếc ngang, nàng lên tiếng trả lời, thanh âm yếu ớt, vô hồn:

- Dạ vâng, thưa bác!

- Nếu như con đã chịu về làm dâu nhà họ Mạnh, con cần phải biết một số những quy luật trong gia đình nhà họ Mạnh, cha của Thiều Thiều tên là Mạnh Thừa Tổ, ông cố là một Thượng Thư của Hàn Lâm viện, họ Mạnh là một gia đình thư hương nề nếp, chưa bao giờ có xảy ra một chút sơ sót nào, những cô con gái nhà họ Mạnh cưới về, cũng đều là những tiểu thư khuê các thuộc dòng dõi danh môn gia giáo. Thành thật mà nói, Uyển Lan, rất nhiều điều kiện của con, đều không thích hợp với những yêu cầu của ta.

- Ô, thưa bác!

Uyển Lan lại đưa mắt liếc nhìn Mạnh Thiều một cái, Mạnh Thiều đã bất giác bước đến, ngồi xuống bên cạnh Uyển Lan, đồng thời đốt lên một điếu thuốc, thái độ chàng tỏ vẻ căng thẳng, lo lắng. Khi ánh mắt của Uyển Lan đưa sang phía chàng, chàng lập tức cho nàng một cái nhìn an ủi, khuyến khích.

Bà Mạnh nhìn Uyển Lan một cách nghiêm khắc, thanh âm bà vẫn đều đều, không cao không thấp, bà nói:

- Lại như thế nữa rồi! Uyển Lan, chuyện đầu tiên mà con phải học, là mắt nhìn cho thẳng! Con có biết không, cái khuyết điểm lớn nhất trong tướng mạo của con, chính là đôi mắt này đây...

Lồng ngực của Uyển Lan phập phồng lên xuống:

- Con biết, con có đôi mắt không an phận, lần trước bác đã có nói với con rồi!

Thái độ của bà Mạnh như thể rất nhẫn nại và khoan dung, độ lượng:

- Con biết được như thế là tốt lắm. Điều này cũng không quan trọng lắm, chỉ cần con lúc nào cũng tự nhắc nhở lấy mình, đừng nên tùy tiện liếc mắt đưa mày với người khác, nhất là đối với đàn ông...

Uyển Lan bắt giắc cất cao giọng lên:

- Thưa bác! Con không bao giờ...

Bà Mạnh trầm giọng nói:

- Uyển Lan! Điều này cũng cần phải sửa!

Uyển Lan càng cảm thấy mơ hồ, khó hiểu:

- Sửa cái gì?

- Khi người lớn nói chuyện, con không được tùy tiện chen vào, cũng không được ngắt ngang, đó là những sự lễ phép căn bản, chẳng lẽ cha của con không dạy con điều này hay sao?

Uyển Lan cắn chặt răng, đôi mi nàng cúi thấp xuống, đôi bàn tay nàng bắt giắc cung lại

thành một nắm, miệng nàng bặm chặt lại, không nói một lời.

Bà Mạnh ra lệnh:

- Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ta! Ta đang nói chuyện với con, con đừng nên cúi đầu, biết không?...

Uyên Lan bị động ngẩng đầu lên.

- ... Ban nãy ta đã nói với con rồi, rất nhiều điều kiện của con, không hề thích hợp với yêu cầu của ta, thế nhưng, vì Thiều Thiều đã mê con quá độ, nên ta đành phải chấp nhận con, từ từ huấn luyện và đào tạo con vậy, ta nghĩ, thế nào thì ta cũng sẽ có thể mài dũa con từ một viên đá thô sơ, thành một viên ngọc quý, vì dù sao, cái tẩy của con cũng không đến nỗi tệ...

Uyên Lan buột miệng nói:

- Chưa chắc!

Bà Mạnh trừng mắt nhìn nàng:

- Con nói gì vậy? Con nhất định phải ngắt lời của ta hay sao? Nếu như bây giờ con vẫn không chịu an phận, thì làm sao có thể làm dâu nhà họ Mạnh cho được? Con xem, ánh mắt của con lại đưa sang chỗ khác rồi! Ta không hề muốn rằng, ta cưới một cô con dâu về, để làm cho nhà họ Mạnh bị nhơ nhuốc...

- Mẹ!...

Lần này, người mở miệng là Mạnh Thiều, chàng ngạc nhiên, cuống quýt, nóng nảy, căng thẳng và bức bối nhìn mẹ:

- ... Mẹ! Mẹ sao vậy? Uyển Lan nào đã có làm gì sai đâu, sao mẹ lại ở đó khuyên răn nàng...

Bà Mạnh kêu lên, trong thanh âm có chứa nhiều sự bi ai, trách mắng, thương cảm, và vô số những thê lương:

- Thiều Thiều! Mẹ chỉ muốn nói mọi chuyện cho rõ từ đầu, để sau này giữa mẹ chồng và nàng dâu không thể chung đụng với nhau. Mẹ không ngờ rằng, Uyển Lan chưa bước vào cửa, là mẹ đã không còn chỗ đứng nữa rồi. Được rồi, nếu như con đã không cho mẹ nói chuyện, thì mẹ còn nói gì nữa bây giờ! Thật không ngờ, từ nhỏ, mẹ nuôi con, dạy dỗ con, cho con ăn, cho con uống, bây giờ lông cánh con đã đủ rồi, con đã kiếm được tiền rồi, con có bạn gái rồi, mẹ cũng cần phải bị quét ra ngoài cửa...

Mạnh Thiều kêu to lên:

- Mẹ! Sao mẹ lại nói những lời như thế chứ? Thôi được rồi, được rồi, đó là lỗi tại con, con sẽ không chen vào nữa, mẹ muốn nói thế nào thì nói vậy! Mọi việc là do lỗi ở nơi con, được không?

Chàng nhìn mẹ bằng đôi mắt bức bối, lại đưa mắt thương hại nhìn sang Uyển Lan. Ánh mắt nhìn mẹ mang nét ngán ngẫm, ánh mắt nhìn Uyển Lan mang đầy nét van xin tha thứ.

Bà Mạnh không hề bỏ sót ánh mắt đó của chàng, nhẹ lắc lắc đầu, bà nói bằng một giọng bi ai:

- Mẹ không nói chuyện nữa đâu, mẹ không hề có đủ tư cách để nói chuyện kia mà!

Giọng nói của Mạnh Thiều trở nên dịu dàng và cầu khẩn:

- Mẹ! Xin mẹ đừng nên giận dữ! Đêm nay, chúng ta đang bàn chuyện hôn nhân, đó là chuyện vui mà mẹ!

Giọng bà Mạnh vang lên u uất:

- Chuyện vui! Đúng vậy, đúng là chuyện vui! Gia đình của Uyển Lan là một gia đình trí thức, Uyển Lan là con gái của một giáo sư đại học danh tiếng, con có được một người bạn gái như thế, đó một sự may mắn cho con! Còn mẹ, một bà già thất học, làm sao có đủ tư cách để dạy cô ta cách xử thế ở đời?

Cuối cùng Uyển Lan cũng mở miệng ra nói chuyện, thanh âm của nàng lạnh lùng thanh thoát, gương mặt nàng đã trắng bệch không còn một sắc máu, đôi mắt nàng đen lay láy và bén nhảy, hơi thở nàng gấp rút và nặng nề, nàng nhìn thẳng vào bà Mạnh:

- Con thiết tưởng, bác cần nên hiểu rõ một chuyện, trước khi bằng lòng chấp nhận cuộc hôn nhân giữa con và Mạnh Thiều, con không phải là con ruột của Đoàn Lập Sâm! Con chỉ là con nuôi của họ mà thôi, cha ruột của con là ai, con không hề biết, mẹ ruột của con là một vũ nữ...

Bà Mạnh nhảy dựng lên, sắc mặt của bà cũng trở nên trắng như tuyết, bà quay đầu nhìn sang Mạnh Thiều, giọng bà kêu lên sắc nhọn, the thé:

- Cái gì? Thiều Thiều! Bạn tốt của con đấy à! Con không sợ vong hồn của cha con ở dưới suối vàng không yên hay sao? Mẹ ở góa suốt hai mươi mấy năm, nuôi con khôn lớn, thế mà con lại đem một đứa con gái hạ tiện, lai lịch không rõ ràng, dẫn về nhà, để cho nhà họ Mạnh phải chịu tiếng nhơ nhục...

Mạnh Thiều cũng cuống quýt lên, đối với thân thế của Uyển Lan, chàng không hề biết được một mảy may nào, do đó, phản ứng đầu tiên mà chàng nghĩ đến, là cho rằng Uyển Lan lại đang đặt chuyện, mục đích là để chọc tức mẹ cho bỏ ghét. Thế là, chàng vội vàng kêu lên:

- Uyển Lan! Em đừng nên nói bậy nói bạ như thế! Uyển Lan, tội gì mà em lại đặt ra câu

chuyện hoang đường như thế làm chi...

Giọng nói của Uyên Lan, lạnh lùng như thể tiếng chạm nhau của những tảng băng miền Bắc cực:

- Ô, Mạnh Thiều! Thì ra anh cũng giống như mẹ anh mà thôi! Anh cũng xem trọng vấn đề xuất thân và gia thế của em, còn hơn xem trọng chính bản thân em! Cả hai người là một cặp nguy quân tử! Các người coi tôi không ra gì phải không? Các người làm sao biết được tôi có coi các người có ra gì hay không?...

Đứng phắt dậy, nàng quay qua bà Mạnh, không còn nhịn được nữa, tất cả những sự bức tức dồn nén từ bấy lâu nay, như thể một ngọn hỏa diệm sơn đến giờ bộc phát, nổ bùng lên, phun ra từng luồng dung nham nóng bùng bùng, nàng kêu lên thật to:

- Bà là một mụ phù thủy đeo mặt nạ người! Bà đáng ghét! Bà khả ố! Bà giả dối! Bà hám lợi, cầu danh! Bà ở góa hai mươi năm, có gì là hay ho đâu, mắc gì mà cứ suốt ngày kể lể! Nếu như bà không cam tâm phải ở góa, thì cứ việc đi tìm đàn ông, nào có ai cấm cản bà! Bà ở góa nào phải là cái tội của con trai bà, càng không phải là một ân huệ bà cho anh ấy, thế mà bà! Bà cứ muốn nắm giữ lấy con bà, bà muốn độc chiếm con trai bà, bà là một mụ già có một tâm lý bất bình thường...

Bà Mạnh bị nàng mắng đến choáng váng cả mặt mày, bà ngớ người ra, rối loạn, bà bắt đầu co rút người vào bộ salon, miệng không ngừng kêu lên:

- Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi...

Thân hình bà bắt đầu run lẩy bẩy, chỉ ngón tay vào Mạnh Thiều, bà kêu lên, giọng điệu lộn xộn:

- ... Thiều Thiều, Thiều Thiều, con lấy dao chém cho mẹ chết đi cho rồi! Con lấy dao chém cho mẹ chết đi cho rồi!...

Mạnh Thiều nhào đến, chụp lấy cánh tay của Uyển Lan, lắc lư nàng, miệng chàng kêu to lên:

- Uyển Lan! Em điên rồi! Câm miệng lại! Uyển Lan! Sao em lại có thể mắng mẹ anh như thế được? Em điên rồi! Uyển Lan! Câm miệng lại!

Uyển Lan đã đi đến nước liều, nàng bất kể mọi sự, giọng nàng kêu càng to hơn nữa:

- Em không câm miệng! Em không câm miệng!... Mẹ của anh là một mẹ già có bệnh tâm thần! Là một mẹ phù thủy quỷ quái yêu ma! Bà ta không hề muốn cho anh có bạn gái! Bà ta ganh ghét với tất cả những người đàn bà bên cạnh anh! Bà ta muốn dạy em, bắt em phải đoan trang, hiền thực, mắt nhìn thẳng hướng, không liếc xéo liếc ngang...

Nàng hỏi thẳng vào mặt bà Mạnh:

- ... Bà có dám thề rằng, suốt hơn hai mươi năm nay bà không hề nghĩ tới đàn ông chẳng? Không hề nhìn một thằng đàn ông nào chẳng? Bà là một người ngoài mặt đạo mạo đoan trang, thế nhưng trong lòng bà...

- Bốp!...

Một tiếng vang lên, Mạnh Thiều đã quất một tát tay vào mặt của Uyển Lan, tát tay đó đánh lên mặt nàng thật kêu, sức cũng thật mạnh, làm nàng đứng không muốn vững, suýt chút đã ngã nhào ra, đưa tay ra chụp lấy thành ghế salon, nàng gượng lại được. Quay đầu qua, nàng trừng to đôi mắt, nhìn Mạnh Thiều bằng ánh mắt không tin tưởng, ngần ngừ, rối loạn, miệng nàng lắp bắp:

- Anh đánh em? Anh đánh em?

Nàng lại quay qua, đưa mắt nhìn bà Mạnh vẫn còn đang rụt người trong bộ ghế salon, sau

đó, nàng quay người, chạy ào ra phía ngoài cửa như một cơn gió lốc, hướng ra phía đường lộ như điên như cuồng. Mạnh Thiều đứng chết trân hết hai giây, mới định thần lại được, chàng kêu vói theo thật to:

- Uyên Lan! Uyên Lan! Uyên Lan!

Chàng rượt theo ra ngoài cổng, phía bên ngoài đang mưa như trút nước, trong làn mưa mờ mờ giăng phủ, chàng chỉ nhìn thấy Uyên Lan đang nhảy lên một chiếc xe taxi, chiếc xe rô máy vọt đi thật nhanh. Uyên Lan ngồi cuộn rút trong lòng xe, toàn thân nàng run rẩy, cả người nàng ướt đẫm nước mưa. Nàng không muốn về nhà, trong giờ phút này, nàng không thể về nhà, trong lòng nàng như đang có một ngọn lửa thật to, thật nóng, đang bùng ngút cháy, bùng bùng sôi, thế nhưng, toàn thân nàng lại lạnh ngắt như một tảng băng, trắng xóa, vô hồn. Nàng nói cho ông tài xế một địa chỉ, ngay cả nàng cũng không biết rõ, cái địa chỉ đó là chỗ nào, của ai? Xe dừng lại rồi, nàng máy móc trả tiền, xuống xe, đứng dưới làn mưa, nàng mơ mơ hồ hồ đưa mắt nhìn đảo đảo chung quanh, sau đó, nàng nhìn rõ ra, mình đang đứng trước cửa nhà của Hữu Phong.

Nàng đưa tay lên nhấn chuông cửa một cách điên cuồng.

Người mở cửa chính là Hữu Phong, vừa nhìn thấy Uyên Lan như thế, chàng ngớ người ra. Không hỏi một tiếng nào, chàng nhào đến nửa dìu, nửa ôm nàng vào phòng khách, cất tiếng gọi mẹ thật to, bà Sơn và ông Sơn, đều cùng lúc chạy ra, bọn họ lập tức lấy một chiếc khăn thật to, quần lấy nàng thật chặt. Mái tóc nàng ướt mềm, dính lên mặt lên má, nước mưa hòa lẫn với nước mắt, nhạt nhòa cả khuôn mặt, cả người nàng run lẩy bẩy và đảo đảo như muốn ngã.

Hai hàm răng nàng đánh vào nhau lập cập, nhưng nàng hỏi thật rõ giọng:

- Bác Sơn, bác có vì con là con rơi của một vũ nữ, mà không muốn nhận con làm con dâu không?

Bà Sơn kêu to lên, giọng bà vừa tội nghiệp, vừa xót xa, vừa yêu thương, vừa tha thiết:

- Con nói gì vậy? Chúng ta yêu con, thương con, cưng con, không bao giờ chúng ta thất
mắc gì về lai lịch của con!

Nàng quay sang ông Sơn:

- Còn bác thì sao?

Ông Sơn nói:

- Con còn phải hỏi sao? Cả nhà chúng ta đều đợi con trưởng thành, chúng ta đợi đã bao
nhiều năm nay rồi!

Nàng quay đầu, nhìn thẳng vào Hữu Phong, đưa bàn tay ra cho chàng, nàng nói, giọng
nàng trịnh trọng, nghiêm trang:

- Như vậy, Hữu Phong, em đã suy nghĩ kỹ rồi, bất cứ lúc nào, anh cũng đều có thể cưới
em!... Đừng nghĩ rằng em đang bốc đồng trong nhất thời, cũng đừng nên nghĩ rằng thần
trí em không tỉnh táo, em rất tỉnh táo, rất rõ ràng, Hữu Phong, em nguyện sẽ làm một
người vợ hiền nhất, tốt nhất của anh!

- Uyên Lan!

Hữu Phong xúc động kêu to lên, chàng lập tức dang rộng vòng tay, ôm choàng lấy cái
thân hình ướt mem đó của nàng, thật chặt, thật chặt.

hết: [Chương 11](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 12

Uyên Lan ngã bệnh hết một tuần lễ.

Bệnh của nàng chỉ có một nửa thuộc về phần sinh lý, từ lúc đêm mưa trở về, nàng mắc phải chứng cảm mạo rất nặng và bị viêm khí quản, bị sốt liên miên không dứt. Một nửa kia, thuộc về tâm lý, nàng không còn sức sống và tinh thần uể oải. Nằm trên giường, nàng không thể đi làm, chỉ mơ màng nhìn ra cửa sổ. Mùa mưa đã bắt đầu, phía bên ngoài cửa kính, từ sáng đến tối, lúc nào cũng lấp lánh những giọt nước long lanh, trên thềm dưới hiên, lúc nào cũng tí tách tiếng mưa không dứt. Và cây ba tiêu trong vườn, đúng là cũng “sớm tối tiêu điều ngẩn ngơ!”. Uyên Lan nằm trên giường, lặng lẽ, u sầu, ưu uất, buồn bã nghe tiếng mưa rơi.

Bà Sâm ở cạnh bên nàng từ đầu chí cuối, hết lòng hết dạ lo lắng cho nàng. Còn như chuyện gì đã xảy ra cho nàng, bà Sâm đã lục tục biết được đại khái từ miệng nàng. Đêm đó, nàng đi ra với Mạnh Thiều, nhưng lại được Hữu Phong đưa về trong chiếc khăn lông quấn chặt, vừa ướt, vừa lạnh, vừa bệnh, vừa yếu. Đêm đó, trong khi bị sốt, nàng chỉ mơ mơ hồ hồ nói với bà Sâm một câu:

- Mẹ, cả hai mẹ con họ đều không xem con ra gì, chỉ vì con là một đứa con rơi!

Bà Sâm không cần phải hỏi gì nhiều, cũng hiểu được rằng, với cái cá tính mạnh mẽ và bướng bỉnh của Uyên Lan, nhất định là nàng đã có một sự xung đột rất to với nhà họ

Mạnh. Bà hối hận sao lúc đầu mình đã quên không dặn dò Uyên Lan một câu, tốt nhất là đừng nên tiết lộ thân thế của mình. Thế nhưng, nghĩ lại thêm một bước nữa, bà đã nuôi dưỡng Uyên Lan hơn hai mươi năm nay, bí mật vẫn có ngày bị bật mí, như vậy, trên cõi đời này, làm gì có bí mật nào giữ kín được mãi đâu? Nếu như đợi đến khi sau đám cưới, mới để cho nhà họ Mạnh phát giác ra sự thật này, cái bà già họ Mạnh khó khăn đó, nhất định là sẽ cho rằng mình bị gạt, thôi thì thà rằng bây giờ cứ “vung đao chặt cỏ”, cho mọi việc sạch sẽ, xong xuôi.

Sau khi nghĩ như vậy, bà bèn yên tâm săn sóc cho Uyên Lan, và tuyệt đối không mở miệng ra nhắc về Mạnh Thiệu với nàng nữa. Tự nàng cũng không hề nhắc nhở gì đến chàng, làm như Mạnh Thiệu đã biến mất trên cõi đời này, làm như nàng chưa bao giờ có quen với một người tên là Mạnh Thiệu. Mà ngược lại, nàng thường hay nói về Hữu Phong, nói về bác Sơn trai và bác Sơn gái, nói về những ngày thơ ấu, những người của gia đình họ Cố đã săn sóc nàng như thế nào, mỗi lần, khi bà Sơn đến thăm nàng, nàng đều vô cùng mừng rỡ, chụp lấy bàn tay của bà Sơn, nàng vẫn thường ngáy thơ hỏi rằng:

- Bác Sơn, bác sẽ luôn luôn yêu con như thế này chẳng? Bác sẽ luôn luôn thích con như thế này chẳng? Có bao giờ, sẽ có một ngày nào đó, bác không yêu con nữa chẳng? Không thích con nữa chẳng?

Bà Sơn vô cùng hiền từ, dịu dàng và dễ xúc động. Bà ôm lấy Uyên Lan vào lòng, vỗ vỗ vào lưng nàng một cách trìu mến và nói:

- Bé con khủng quá! Sao mà con lại nói những lời như thế này chứ? Bác Sơn chẳng những yêu con, cưng con, mà còn muốn lo lắng cho con suốt cả đời nữa! Bây giờ, con còn gọi ta là bác, vài hôm nữa, con phải sửa lại, gọi ta là mẹ rồi đó nhé! Ồ, Uyên Lan, ta có phúc đức mấy đời để lại, mới có được một đứa con dâu như con!

Lúc đó, Uyên Lan mới rung rung ngấn lệ mỉm cười. Nhìn thấy tình trạng cười trong nước mắt của nàng, bà Sâm cảm thấy vừa đau lòng vừa tội nghiệp. Vì, từ những sự khao khát về “tình thân” còn nhiều hơn “tình yêu” đó của Uyên Lan, bà có được một thể nghiệm

thật sâu xa về những tủi nhục mà Uyên Lan đã phải chịu đựng ở nhà họ Mạnh. Bà Mạnh, đó là một người đàn bà như thế nào? Mà bà ta lại có thể làm cho tất cả lòng tự tin của Uyên Lan, bị quét sạch không còn một mảy may nào.

Mỗi ngày, sau khi tan sở, Cố Hữu Phong đều đến thăm Uyên Lan, có khi đem theo một bó hoa, có khi đem theo một giỏ trái cây. Ngồi bên cạnh giường nàng, chàng nghĩ ra đủ thứ chuyện cười để nói cho nàng nghe, chỉ để cho nàng cười một tiếng. Uyên Lan nằm trên giường, lặng lẽ nhìn chàng, lặng lẽ lắng nghe, khi chàng nói đến chỗ buồn cười, nàng cũng sẽ khe khẽ mỉm cười, thế nhưng, nụ cười đó mang đầy nét rứt rề, mang đầy nét tội nghiệp, chứa đầy nước mắt, chứa đầy sầu khổ. Thế là, có một đêm, Hữu Phong không còn chịu đựng nổi nữa, chàng ngồi bệt xuống dưới đất ngay bên cạnh giường nàng, nhìn thật sâu vào mắt nàng, chàng hỏi:

- Uyên Lan, em làm sao vậy? Nói rõ ràng cho anh biết đi! Đừng xem anh như một thằng ngố, Uyên Lan, anh không đơn thuần và ngây thơ như em nghĩ đâu, sở dĩ em chọn anh, nhất định là phải có nguyên nhân gì đặc biệt lắm...

Chàng nắm lấy đôi cánh tay gầy gò, xanh xao của nàng, nói nho nhỏ:

- ... Cái tên Mạnh Thiều đó, hẳn ta đã làm cho em đau khổ, phải không?

Uyên Lan cảm thấy trong lòng ngực mình có một luồng hơi nóng, xông thẳng lên tròng mắt, nàng vội vàng quay đầu vào phía trong giường. Thế nhưng, Hữu Phong không cho nàng trốn tránh, quay đầu nàng qua, chàng bắt nàng đối diện với mình, chàng nhìn nàng, thật bình tĩnh, thật dịu dàng, thật thành khẩn và cũng tâm sự trùng trùng, chàng nói:

- Uyên Lan, anh không mong mình là một món đồ thay thế! Thế nhưng, anh muốn có em, anh cũng yêu em, cái tình yêu đó, có thể vượt qua mức tưởng tượng của em rất nhiều. Anh không biết anh chiếm được bao nhiêu chỗ trong trái tim của em, nhưng anh biết rõ một điều là em không hề yêu anh một cách say đắm, điên cuồng. Uyên Lan, tình yêu là một vật rất kỳ lạ, anh có được yêu hay không, trong lòng anh tự biết lấy. Thế nhưng,

Uyển Lan, cho dù em không yêu anh, anh cũng một lòng một dạ muốn có em, tại vì, anh biết rằng, sẽ có một ngày, em sẽ yêu anh, nhiều hơn cả tên Mạnh Thiều đó! Ít nhất, anh cũng sẽ tránh không làm cho em đau khổ!

Nàng chớp chớp đôi mi cong, không biết trả lời như thế nào, thế nhưng, nước mắt đã doanh tròn.

Chàng hôn đi những dấu nước mắt trên mi nàng, khàn giọng nói:

- Đừng khóc! Uyển Lan! Anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ hỏi em về chuyện của Mạnh Thiều nữa, anh tin rằng, mọi chuyện đã trở thành quá khứ rồi! Anh chỉ muốn nói với em rằng, anh hiểu được tại vì sao em lại ngã bệnh, tại vì sao em đau khổ, tại vì sao em chảy nước mắt, tại vì sao em lại trở nên yếu đuối và ưu uất như thế này... Uyển Lan! Anh sẽ trị cho em hết những triệu chứng đó! Thế nhưng, hãy hứa với anh một điều!

Nàng dùng ánh mắt dò hỏi, nhìn chàng.

- Nghĩ về anh nhiều một chút, nghĩ về Mạnh Thiều ít một chút!

- Ồ! Hữu Phong!

Nàng kêu lên, nước mắt cuối cùng cũng đã trào ra. Cánh tay nàng choàng qua, vòng lấy cổ chàng, kéo đầu chàng về phía mình, nàng chủ động dâng cho chàng đôi môi mình. Chàng hôn nàng nồng nàn, thâm sâu, cuồng nhiệt, quay quắt, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt chàng đã ướt đầm. Đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào sống mũi nàng, chàng cố ý làm ra vẻ vui vẻ, nhẹ nhàng:

- Ê! Từ đây về sau, em phải vui lên nhé, được không? Vì anh! Nếu như em biết rằng, chỉ cần em hơi nhíu mày một cái, là trái tim anh đau đớn biết mấy, thì em sẽ không nỡ nhăn tâm mày chau mặt ủ như thế đâu!

Uyên Lan cười lên, tuy rằng nước mắt vẫn còn lấp lánh trong tròng mắt, nhưng nụ cười đó phát xuất từ trong tận cùng trái tim. Ôm chặt lấy cổ chàng một lần nữa, nàng nói nhỏ, thì thầm bên tai chàng bằng một giọng cảm kích:

- Hữu Phong, anh an tâm, em sẽ làm một người vợ hiền! Em sẽ dùng hết tâm trí mình để làm một người vợ hiền của anh, Hữu Phong, em sẽ không bao giờ phụ anh!

Đôi môi của Hữu Phong lướt qua khuôn mặt nàng, lại rơi trên đôi môi nàng một lần nữa, cánh tay chàng dịu dàng và tế nhị ôm vòng lấy nàng. Một lúc thật lâu, hai người cứ ôm nhau như thế, cùng nhau nghe nhịp đập của trái tim mình, cùng nhau nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên, cùng nhau nghe tiếng xào xạc chạm nhau của lá ba tiêu. Mãi đến khi phía dưới lầu có tiếng chuông cửa, làm cho họ giật mình, Hữu Phong buông nàng ra, định đứng dậy, thế nhưng, Uyên Lan vẫn nắm lấy bàn tay chàng thật chặt, nói thật nhẹ:

- Đừng đi!

- Anh không đi!

Chàng ngồi xuống bên thành giường, lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, chăm chú.

Phía dưới lầu, hình như có một thoáng huyền ảo, tiếp theo đó, giọng nói thô lỗ và không có vẻ thân thiện cho lắm của Triệu Bôi, vang lên thoang thoảng:

- Nó bệnh rồi! Nó không gặp ai đâu! Tất cả cũng tại vì mấy người hại nó, hãy tránh nó cho xa đi!

Trái tim của Uyên Lan đập nghe đánh bình một tiếng, bàn tay nàng đang nắm lấy bàn tay của Hữu Phong bất giác hơi giật lại một chút, Hữu Phong trao đổi với nàng một ánh mắt, trong lòng cả hai đều đã cùng hiểu. Hữu Phong thấp giọng hỏi:

- Muốn anh đuổi hắn đi không?

Uyển Lan ngẩn ngừ, tiếng huyền não ở phía dưới lầu càng to hơn, trong đó có xen lẫn tiếng khóc nghe có vẻ quen thuộc của một người đàn bà. Thế là, cái thần kinh bị kéo đến căng thẳng của nàng, hình như lập tức buông thả ra một chút, và một tình cảm khác, khó nói, mâu thuẫn và thương xót, lại tràn ngập vào trái tim nàng. Người đến không phải là Mạnh Thiều, mà là cái “bà bác Niên”! Nàng nghiêng đầu nghe ngóng, Hữu Phong đưa mắt nhìn nàng trân trối, ánh mắt thật sâu, thật sát, sau đó, chàng nhẹ lắc lắc đầu:

- Em vẫn còn đang sốt, em không thể nào chịu sự kích thích được đâu!

Nàng trầm lặng hết giây lát, bà Sâm đã đi lên lầu, gõ gõ cửa phòng, bà đưa đầu vào phòng, cất tiếng hỏi:

- Uyển Lan, bác Niên nhất định đòi cho gặp được con, ý con như thế nào?

Uyển Lan đưa mắt nhìn bà Sâm, nàng nhìn thấy ở đuôi mắt của mẹ, còn long lanh ngấn lệ, và đôi chân mày, cũng đang chau lại vào nhau thật chặt. Đột nhiên, nàng cảm thấy mình cần phải đối diện với vấn đề này, giải quyết vấn đề này. Đột nhiên, nàng hiểu ra, đây không phải chỉ là chuyện tranh chấp của những người lớn với nhau, mà đó cũng là những vấn đề cần thiết mà nàng không thể trốn tránh. Nàng nghĩ đến đêm hôm đó, đến những lời nàng đã nói khi quỳ trước mặt ông bà Sơn:

- Ba mẹ là ba mẹ duy nhất của con, không có một ai khác!

Thật vậy không? Tại sao cái “bà bác Niên” này vẫn làm dao động sợi dây thần kinh nào đó trong nàng, làm cho nàng cảm thấy đau đớn ngấm ngấm? Nàng hơi cắn cắn răng, ngồi dậy từ trên giường, tựa người vào gối nằm để tựa đầu giường, nàng nói bằng một giọng cương quyết:

- Mẹ, mẹ cho bà ấy vào đây, con muốn gặp bà ta!

Bà Sâm hơi do dự, nhưng vẫn quay người đi ra ngoài. Một lúc sau, bà Sơn đã đi cùng với “bà bác Niên” vào phòng, bà bác Niên vừa nhìn thấy Uyển Lan, nửa ngồi nửa tựa vào đầu giường, bà nhào tới như một cơn lốc, bắt kể mọi sự, bà dang tay ôm lấy Uyển Lan vào lòng, khóc bu lu ba la:

- Uyển Lan, con sao vậy? Tại sao con lại bị bệnh thế này? Bác mời bác sĩ đến cho con, bác có nhiều tiền lắm, bác có thể cho con ở nhà thật đẹp...

Uyển Lan nhẹ nhàng đẩy “bà bác Niên” ra, nàng hơi nhúu đôi chân mày:

- Bác Niên, bác đừng nên lôi lôi kéo kéo như thế này. Hữu Phong, anh làm ơn kéo hộ em cái ghế qua cho bác Niên ngồi xuống, em muốn nói chuyện với bà một chút.

Hữu Phong nhắc ghế để cạnh giường, bà bác Niên e dè nhìn Uyển Lan một cái, hình như có vẻ sợ nàng, bà lặng lẽ quệt đi giọt nước mắt còn đọng ở đuôi mắt, sau đó, bà ngồi xuống ghế, rất khép nép, rất hiền lành. Mang theo chút thần sắc bị động, bị thương, bà đưa mắt nhìn Uyển Lan trừng trừng. Bà Sâm đưa mắt nhìn họ, thở ra một hơi dài, bà nói bằng một giọng hiểu biết:

- Hữu Phong, chúng ta xuống dưới lầu một lúc đi, để cho hai người nói chuyện!

Uyển Lan kêu lên thật rõ:

- Không! Mẹ! Mẹ đừng bỏ đi, Hữu Phong, anh cũng đừng bỏ đi! Mẹ, ba đâu rồi?

- Đang đánh cờ với anh Hai con dưới lầu.

Uyển Lan nói bằng một giọng cương quyết:

- Con muốn ba và anh Hai cùng lên đây, hôm nay chúng ta nói chuyện với nhau cho thật rõ ràng! Hữu Phong! Anh đi mời ba và anh Hai lên đây dùm em!

Bà Sâm nói một cách hồ nghi:

- Uyên Lan, con muốn làm gì vậy? Con có tỉnh táo không? Con không bị sốt đấy chứ?

Uyên Lan nói:

- Con rất khỏe, mẹ! Con biết con đang làm gì, và cũng biết đây là việc mà con cần phải làm.

Hữu Phong đã đi xuống lâu rồi. Uyên Lan bắt đầu quan sát “bà bác Niên” này, đây là lần đầu tiên nàng cố ý và tỉ mỉ nhìn người mẹ đẻ ra mình. Trên gương mặt bà, nước mắt vẫn chưa khô, và cho dù son phấn đã bị nước mắt làm cho nhòe nhoẹt đi, thế nhưng, đôi mắt xinh đẹp đó, sóng mũi thẳng đứng đó, và gương mặt tuy rằng đã bị phì nộn ra, nhưng vẫn còn thấy được những đường nét thanh tú của ngày xưa, tất cả đều nhắc nhở cho Uyên Lan một sự thật. Khi còn trẻ, bà nhất định không phải là một người có nhan sắc khó coi, đồng thời, mặt mũi của mình cũng có nét hao hao giống bà. Bà không già lắm, nếu tính theo số tuổi, chẳng qua cũng chỉ mới bốn mươi, thế nhưng trên trán và đuôi mắt của bà, đã mang đầy nếp nhăn, ngay cả lớp phấn trang điểm thật dày trên gương mặt, cũng không che dấu đi được những vết hằn của thời gian. Dầu phong sương và nét dãi dầu mưa gió, đều in đậm dấu trên gương mặt bà. Ngay cả bộ váy đầm bằng nhung đỏ bó sát người mà bà đang mặc, cũng toát ra một thứ mùi vị nào đó không giống ai.

Uyên Lan nhìn bà chăm chú, mơ hồ cân nhắc cái khoảng cách khác biệt giữa nàng và bà. Nàng nghĩ đến những lời nói của Hữu Phong, cái nghiệp mà bà ta đã gây ra, bây giờ bà ta phải trả, chỉ tại định mệnh khắc khe, biết làm thế nào bây giờ! Trong nhất thời, trong lòng nàng nảy sinh ra một tình cảm mạnh mẽ, thương hại và dịu dàng đối với “người mẹ đẻ” ra mình.

Ông Sâm và Triệu Bôi đã vào phòng, Hữu Phong đi theo phía đằng sau. Triệu Bôi vừa vào đến phòng, sắc mặt chàng đã rất khó coi, chàng nhìn thẳng vào “bà bác Niên”, nói

không một chút lưu tình:

- Gia đình chúng tôi vốn rất hạnh phúc, rất vui vẻ, bây giờ bà đã phá hoại nó hoàn toàn rồi! Chẳng lẽ bà không thể buông tha cho Uyên Lan hay sao? Bà phải biết rằng, bà không hề có tư cách đến đây để quấy nhiễu gia đình chúng tôi!

Uyên Lan nhú mào kêu lên:

- Anh Hai! Anh nói ít đi một chút được không?

Triệu Bội không nói gì nữa, chàng ngồi bệch xuống chiếc ghế bên cạnh bàn học, trừng mắt nhú mào, bực bội một mình. Ông Sâm đi đến bên Uyên Lan, trông ông vẫn có vẻ bình thản, yên lặng, chỉ có điều là dưới đáy mắt đuôi mào, mang theo một nét ưu tư khó phát giác, ông cất tiếng hỏi thật dịu dàng:

- Uyên Lan, có phải con đôi ý rồi chẳng?

- Dạ không, ba!...

Uyên Lan nói thật rõ giọng, nàng quay sang phía “bà bác Niên”:

- ... Con chỉ cảm thấy rằng, từ lúc chuyện xảy ra đến nay, chúng ta không hề cùng nhau họp lại để thảo luận, đưa ra cái nhìn từ ba phía. Đêm nay, “bác Niên” đã đến đây rồi, con muốn đem tất cả mọi chuyện ra nói cho thật rõ ràng...

Nàng nhìn thẳng vào “bà bác Niên”:

- ... Bác Niên, bác đã thấy ba mẹ con đây, hai mươi một năm trước, bác đã “tặng” con cho ông bà, ông bà cũng đã làm đúng theo lời yêu cầu của bác, hoàn thành chuyện tốt đẹp này một cách trọn vẹn, là nuôi cho con khôn lớn. Bác còn nhớ những lời bác viết trên tấm giấy kia không? Bồ Tát sẽ phù hộ cho họ, nếu như trên cõi đời này quả thật có Bồ Tát, thì

người thật sự cần phải phù hộ cha mẹ con, vì ông bà đã tận tâm tận lực yêu con bao nhiêu năm nay, đồng thời, con tin rằng, từ đây về sau ông bà cũng vẫn còn tiếp tục yêu thương con. Do đó, bác Niên, tuy rằng bác đã sinh ra con, thế nhưng, bác chỉ có thể vĩnh viễn làm bác Niên của con, chứ không thể làm mẹ của con! Bờ Tát cũng sẽ không bằng lòng, cho hai mươi một năm sau của ngày hôm nay, bác lại đến đây giật lấy con trên tay của cha mẹ con như thế! Do đó, bác Niên, nếu như bác yêu con, xin bác hãy để cho con sự bình yên, xin bác hãy để cho con sống lại như những ngày tháng cũ! Con sẽ rất cảm ơn bác!

Giọng nàng hạ xuống thật dịu dàng. “Bà bác Niên” rút ra từ trong ví tay một chiếc khăn tay nhỏ, bắt đầu hỉ mũi “rột rột rạt rạt” và khóc bù lu bù loa, bà vừa khóc vừa nói:

- Uyên Lan, bác yêu con mà!

Uyên Lan nói một cách trầm ngâm:

- Con biết. Trước đây, con cứ nghĩ rằng yêu là một sự cho ra, một sự vui vẻ, bây giờ con mới biết rằng, yêu cũng là một sự gánh vác, một sự đau khổ. Ồ, bác Niên, hôm nay trước mặt tất cả những người thân của con, con có thể nói với bác một điều rằng, con rất thông cảm với bác, con cũng yêu thương bác, thế nhưng, con chỉ có thể nhận công ơn dưỡng dục, chứ không thể nhận công ơn sinh thành.

Bà bác Niên khóc òa lên, nói:

- Ồ, Uyên Lan! Ý của con muốn nói là, con không bao giờ muốn gặp lại bác nữa hay sao?

Uyên Lan nói một cách trầm tư:

- Vấn đề là ở chỗ, gặp mặt nhau đối với chúng ta đều chẳng có ý nghĩa gì cả, mà chỉ làm cho cả hai bên cảm thấy ngượng ngập. Con vốn có nghĩ rằng, chúng ta có thể giữ sự qua lại, thế nhưng, bây giờ, con cảm thấy không biết làm sao để đối xử với bác, bác cũng

không biết làm sao đối xử với con...

Bà bác Niên cuống quýt ngắt lời nàng:

- Ô, Uyển Lan, bác biết, bác biết! Bác sẽ cho con một căn nhà lầu, rất nhiều châu báu, ngoài ra còn tiền...

Uyển Lan ngắt lời bà, thanh âm nàng dịu nhẹ như nước, ánh mắt nàng tỏ vẻ thương hại và bi ai:

- Bác Niên! Trước đây bác “cho” đi đưa con gái, bây giờ, bác không thể nào “mua” trở lại được nữa đâu! Giữa hai chúng ta, cái định nghĩa về tình yêu, đã có một sự khác biệt thật to lớn rồi!...

Nàng mệt mỏi ngã người xuống, đầu tựa vào gối, giọng nàng thật nhẹ:

- ... Nếu như bác vẫn yêu con, xin hãy giúp con một chuyện, đừng nên đến để làm tăng thêm sự khổ sở, lo lắng cho cha mẹ con! Mẹ con... vì chuyện này, mái tóc đã bạc hết rồi!

Nàng đưa tay nhẹ nhàng kéo lấy tay bà Sâm. Đôi mắt bà Sâm lập tức nóng bừng lên, bà nắm chặt lấy tay con gái, không nói một lời. Bà “bác Niên” đó, rút cuộc cũng đã hiểu được rằng, thời thế đã qua đi, bà loạng choạng đứng dậy, vừa khóc vừa quay người về phía cửa, định xông ra ngoài, Uyển Lan kịp thời kêu lên một tiếng:

- Đợi một chút, bác Niên!...

Bà bác Niên quay người lại.

- ... Bác đến đây, con muốn nói với bác một câu!...

Uyển Lan đưa một cánh tay ra, nắm lấy bà bác Niên, kéo bà đến thẳng bên người mình,

ngẩng đầu lên, nàng kề miệng vào sát tai bà, nói nho nhỏ:

- Tạm biệt! Mẹ!

Nàng buông tay ra. Bà “bác Niên” đó dùng tay ôm lấy mặt, vừa khóc sụt sùi vừa xông thẳng ra ngoài. Do bởi mầu tính và bản năng của một người đàn bà, bà Sâm vội vàng rượt theo bà, chạy thẳng theo bà xuống lầu. Ra đến cửa lớn, bà “bác Niên” đó rút cuộc cũng quay đầu lại, nắm lấy tay của bà Sâm thật chặt, bà ứa nước mắt, nói một cách ngậm ngùi:

- Tôi sẽ không bao giờ trở lại để đòi con bé nữa đâu. Bà Sâm, cảm ơn bà đã nuôi nó đàn ông như thế, bây giờ, tôi cũng đã an tâm rồi! Tôi không hề biết rằng, nó yêu ông bà đến như thế, nó quả thật là một đứa con rất tốt, phải không?

Gương mặt của bà Sâm cũng chan hòa nước mắt:

- Đúng vậy, nó là một đứa con gái tốt nhất trên cõi đời này, còn tốt hơn cả sự mong muốn của tôi!

Bà “bác Niên” đó biến mất trong màn mưa bụi giăng giăng.

oOo

Cùng một lúc với cuộc “họp mặt ba bên” ở nhà họ Đoàn, Mạnh Thiệu đang một mình trong phòng nuốt mây thổi khói. Đêm đã thật sâu, thật sâu rồi, chàng tan sở cũng đã lâu lắm rồi, ngồi trên chiếc ghế mây trong phòng, chàng chỉ vịn một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, không ngừng hút thuốc, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên. Tư tưởng của chàng hỗn độn và mơ hồ, từ lúc chàng đánh Uyển Lan một tát tay làm nàng bỏ đi đến

nay, chàng cảm thấy phần lớn ý thức và sinh mạng của mình, đều cũng đã bỏ chạy theo Uyển Lan mất rồi. Thế nhưng, mấy hôm nay, chàng lại không biết làm thế nào để bù đắp lại chuyện này, mẹ và Uyển Lan, tỷ trọng của cả hai trong cuộc đời chàng, ai nặng ai nhẹ? Chàng chưa hề bao giờ nghĩ rằng, mình sẽ phải vùng vẫy giữa khe hở của hai người đàn bà như thế này. Mẹ! Chàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn vào bức ảnh chụp chung cha và mẹ. Uyển Lan! Tận trái tim chàng thoáng qua một cảm giác đau nhói vô bờ, dùng tay chống lên trán, chàng nghe được tận đáy lòng mình, đang điên cuồng kêu lên từng nhịp: Uyển Lan! Uyển Lan! Uyển Lan! Thế là, chàng đã hiểu rồi, trong cái cảm giác phạm tội dâng đầy, chàng lĩnh hội được một điều là, tỷ trọng của Uyển Lan trong cuộc đời chàng, nặng hơn người mẹ đã chịu hy sinh ở góa vì chàng suốt hai mươi mấy năm nay rất nhiều!

Chàng hút hết một điếu thuốc, lại đốt thêm một điếu khác, khắp phòng, khói thuốc giăng đầy. Chàng nhìn ra cửa sổ, nước mưa đang lấp lánh trên cửa kiếng, đèn đường chiếu ánh sáng vào những giọt nước mưa, phát ra từng điểm sáng vàng vọt, yếu ớt. Dần dần, ánh sáng của những ngọn đèn đường càng lúc càng nhạt dần đi, chàng không biết mình ngồi bất động trong phòng đã bao lâu, thế nhưng, chàng biết rằng, bình minh đã từ từ đến với vạn vật.

Chàng nghe có tiếng bước chân, sau đó, có một bóng đen che trước cửa phòng chàng, chàng bất giác ngẩng đầu lên, dưới ánh sáng yếu ớt của buổi sớm mai, cùng với ngọn đèn vàng vọt trong phòng chàng, khuôn mặt của mẹ, mang đầy nét già cỗi và tiêu tụy. Chàng nhớ, mẹ bao giờ trông cũng trẻ hơn tuổi thật của bà, đồng thời luôn luôn tươi mát, sung mãn, từ bao giờ, bà lại trở thành một bà lão già tiêu tụy như thế này?

Bà Mạnh cất tiếng nói, thanh âm mang đầy nét yếu đuối và vô hồn:

- Thiều Thiều, con lại suốt đêm không ngủ chẳng?

- Dạ!

Chàng nhẹ lên tiếng trả lời, từ miệng lại phun ra một làn khói dày đặc.

- Con đang làm gì vậy?

Giọng chàng buồn bực:

- Đừng để ý đến con!

Bà Mạnh vịn tay vào cửa, thân hình gầy gò của bà in hằn trên khung cửa, như một cái bóng cắt ra từ một mảnh giấy đen ngòm, không hiểu tại sao, Mạnh Thiều nghĩ đến những câu Uyên Lan dùng để mắng mẹ: bà ở góa đâu phải là trách nhiệm của con bà! Bà là một bà già có một tâm lý bất bình thường! Bà có dám thề rằng suốt hai mươi mấy năm nay bà không hề nghĩ đến đàn ông chẳng? Bà muốn độc chiếm con trai bà... Chàng rùng mình lạnh lẽo, nhìn mẹ trừng trừng, chàng cảm thấy bà giống như một nhà độc tài màu đen tăm tối, bà đứng che khung cửa đó, như che đi cánh cửa dẫn chàng đi đến con đường hạnh phúc! Có thể, suốt cả cuộc đời này, mẹ sẽ luôn luôn đứng ở cánh cửa đó, dùng tình yêu của bà, kết thành một mạng lưới, bắt chặt lấy chàng...

Bà Mạnh cắt ngang dòng tư tưởng của chàng, thanh âm của bà bi ai và tuyệt vọng:

- Thiều Thiều, mẹ con mình làm sao vậy? Con có biết không? Mấy hôm nay, con không hề chủ động nói với mẹ một lời nào! Mẹ biết con đang nghĩ gì, con đang hận mẹ! Vì Uyên Lan, con đang hận mẹ!

Chàng chăm chú nhìn mẹ, không nói một câu nào, sự im lặng đó, như một sự chấp nhận thâm lặng, bà Mạnh nhìn con trai thật chăm chú, cả hai người cùng nhìn nhau hồi lâu như thế, trong ánh mắt nhìn nhau đó, cả hai cùng đang đo lường tâm lý của đôi bên, cuối cùng, Mạnh Thiều mở miệng một cách nhạt nhẽo:

- Con đang nghĩ, ít nhất Uyên Lan cũng đã nói một câu rất đúng, mẹ ở góa không phải là lỗi của con. Bao nhiêu năm nay, con không hề nghĩ ra được điểm này, con cứ nhận thấy rằng, mẹ hy sinh vì con, nhưng sự thật là, mẹ ở góa, thủ tiết vì cha đã qua đời, mà việc

cha qua đời không phải là lỗi ở con.

Bà Mạnh vịn vào cánh cửa, cả người bà tựa vào khung cửa, bà lẩm bẩm nói, giọng bà như rên rỉ:

- Thiều Thiều, mẹ đã mất con rồi. Mẹ biết. Uyên Lan đã đem biết bao nhiêu là quan niệm tàn nhẫn rót vào cho con, đồng thời, nó lại ăn sâu vào đầu óc con...

Mạnh Thiều chú ý nhìn mẹ, giọng chàng rõ ràng và trầm thấp:

- Mẹ nói cho con nghe! Những lời nói của Uyên Lan, có phần nào đúng sự thật không? Có phần nào nói vào đến tận cùng tâm khảm của mẹ không? Mẹ bắt bẻ Uyên Lan trăm điều, có phải là tại vì bản năng ganh ghét tự nhiên của một người đàn bà, mẹ không chịu được chuyện con có bạn gái? Phải không? Mẹ? Phải không?

Bà Mạnh vừa rên rỉ vừa mò mẫm bước vào, bà ngồi té phịch xuống ghế, dùng tay ôm lấy đầu, vùng vẫy một cách đau khổ:

- Thiều Thiều, chỉ tại vì mẹ yêu con, chỉ tại vì mẹ yêu con!

Rút cuộc chàng cũng bật kêu lên được những lời thống thiết:

- Mẹ! Tình yêu của mẹ sẽ giết chết con! Mẹ có biết không? Uyên Lan đối với con, còn quan trọng hơn cả sinh mạng, chẳng lẽ mẹ không hiểu sao? Mẹ, mẹ yêu con, con biết. Thế nhưng, tình yêu của mẹ giống như một mạng nhện thật to, giăng mắc mọi nơi, nó làm cho con vùng vẫy mãi đến sắp đứt hơi rồi đây!

Chàng nhảy bật dậy, chụp lấy chiếc áo khoác ngoài, xông thẳng ra phía cửa, trời chỉ mới vừa tờ mờ sáng, những giọt mưa vẫn còn giăng giăng mờ nhạt. Bà Mạnh vừa giật mình vừa sợ hãi kêu lên:

- Con đi đâu vậy?

- Đi tìm Uyên Lan!

Bà Mạnh nói thật yếu ớt

- Bây giờ mới có năm giờ sáng!

- Con bắt cần!

Khi Mạnh Thiều chạy đến trước cửa nhà Uyên Lan, trời vẫn chưa sáng hẳn. Mặt trời mùa Đông bao giờ cũng lên trễ, những giọt mưa và vàng mây âm u càng làm cho bầu trời tối tăm hơn. Chàng chạy một mạch đến trước cánh cổng to, đứng dừng lại, chàng định làm gì đây? Phá cửa xông vào chẳng? Nhấn chuông gọi cửa chẳng? Vào lúc năm giờ sáng như thế này chẳng? Một trận gió lạnh lạnh thoáng qua, làm tỉnh lại một số thần kinh nào đó trong chàng, chàng đứng ở đó, lạnh đến độ tay chân cứng nhắc, sau đó, chàng đi đi lại lại ở trước cửa hết một lúc, bước đi rồi bước lại, đợi cho trời sáng. Cuối cùng, chàng đứng tựa vào vì tường ở phía đối diện, ngẩng đầu nhìn lên phía cửa sổ phòng Uyên Lan.

Không biết thời gian qua đã bao lâu, chỗ cửa sổ đó có bóng người thấp thoáng, màn cửa được kéo ra, trong màn sương mờ mờ giăng phủ, bóng dáng của Uyên Lan hiện ra, mảnh khảnh, yếu đuối, mái tóc dài như suối đổ... trái tim chàng đập lên từng nhịp loạn cuồng, chàng không kiềm chế được tâm tình của mình, bắt kể mọi chuyện, chàng dùng tay bắt loa kêu lên thật to:

- Uyên Lan!

Bóng dáng ngay cửa sổ biến mất, mọi thứ trở nên lặng lẽ.

- Uyên Lan! Uyên Lan! Uyên Lan!

Chàng kêu lên điên cuồng, những nhà lân cận, ùn ùn mở cửa sổ ra nhìn dáo dác, chỉ có cửa sổ của Uyển Lan, vẫn cứ đóng im ỉm, bóng dáng người hiện ra trên song cửa đó, cũng biến mất không còn một dấu vết.

Chàng xông qua phía bên cửa, bắt đầu bấm chuông như điên như dại.

Cửa mở ra, người xuất hiện là bà Sâm với gương mặt hiền từ và dịu dàng. Bà nói bằng một giọng bình lặng, nhẹ nhàng:

- Mạnh Thiều, tạm thời đừng nên làm phiền Uyển Lan, được không? Con bé ngã bệnh rồi, cháu có biết không?

Chàng chấn động bàng hoàng:

- Cháu muốn gặp nàng!

Bà Sâm nói thật từ tốn:

- Bây giờ chẳng? Nó sẽ không gặp cháu đâu, nếu như cháu bắt buộc nó phải gặp cháu, cháu chỉ làm tăng sự bất mãn trong nó mà thôi. Bác không biết cháu đã làm gì với nó, thế nhưng, nó vừa nghe tiếng cháu là đã run lên như cây sậy rồi, nó đang sợ cháu! Mạnh Thiều, hãy chịu khó nhẫn nại một thời gian vậy, để cho nó có chút thời gian phục hồi, nếu không cháu sẽ làm cho tình hình càng lúc càng tệ!

Trái tim chàng nghe đau như cắt, chàng hỏi:

- Nhẫn nại bao lâu?

- Một tháng?

- Cháu không có sự kiên nhẫn đến như thế, bác nói với nàng rằng, ngày mai cháu sẽ lại

đến!

Ngày hôm sau, khi chàng lại đến, người mở cửa trở thành Triệu Bôi:

- Em tôi hả? Nó ở nhà của bạn rồi!

- Tôi không tin!

Chàng găm lên, định xông vào nhà.

Triệu Bôi chặn ngay cửa, chàng nói:

- Muốn đánh lộn hả? Hay là muốn tôi báo cảnh sát? Những thằng trồng cây si trên cội đời này, chưa thấy ai dữ dằn giống như mi!

Chàng trừng mắt nhìn Triệu Bôi, giọng chàng dịu nhẹ lại, xuống nước:

- Tôi nhất định phải gặp cho được nàng!

Thanh âm chàng trầm thấp và tha thiết. Ông Sâm từ trong nhà đi ra, ông nhìn thẳng vào chàng, nói bằng một giọng thành khẩn và thẳng thắn:

- Mạnh Thiều, Uyển Lan quả thật đã đi đến nhà bạn ở rồi, không ai gạt cháu đâu! Nếu cháu không tin, cháu có thể vào nhà mà xem!

Chàng tin ông Sâm, mồ hôi lạnh đổ dọc theo lằn xương sống:

- Thưa bác, xin bác cho cháu địa chỉ của nàng.

Giọng ông Sâm ôn hòa nhưng cứng cỏi:

- Không được, Mạnh Thiều, trừ khi nào con bé đồng ý gặp cháu.

- Chẳng lẽ nàng không đi làm?

- Nó đã xin nghỉ việc rồi!

- Ngày nào cháu cũng sẽ đến.

Nói xong. Chàng quay đầu bỏ đi.

Quả thật, ngày nào chàng cũng đến, thế nhưng, không đầy một tháng sau, chàng nhìn thấy trước cửa nhà họ Đoàn dán hai chữ Song Hỷ thật to, Uyên Lan trở thành cô dâu mới của nhà họ Cố.

hết: [Chương 12](#)

QUYỀNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 13

Đêm đã sâu.

Mạnh Thiều ngồi trước cây đàn dương cầm, đàn đi đàn lại một khúc nhạc giống nhau. Bà Mạnh ngồi co rút trong một góc ghế, ẩn dưới cái bóng âm u của ngọn đèn, lặng lẽ lắng nghe. Từ lúc Mạnh Thiều lên ba, bốn tuổi, bà đã dạy chàng đánh đàn, thế nhưng, tuy rằng sự lĩnh ngộ về âm nhạc của chàng rất cao, thế nhưng chàng lại không đủ sự kiên nhẫn, từ lúc mới mười mấy tuổi, Mạnh Thiều đã đàn rất khá, thế nhưng chàng lại không chịu cố gắng tiến thêm một bước nữa. Từ lúc làm ký giả cho đến nay, sinh hoạt của chàng vô cùng bận rộn, đối với đàn dương cầm, chàng không hề đụng tới nữa. Thế nhưng, đêm nay, chàng lại ngồi trước cây đàn dương cầm, đàn hết bốn tiếng đồng hồ không biết chán. Đàn tới đàn lui, chỉ có một khúc nhạc, bài hát “Ngẫu Nhiên” của Từ Chí Ma.

- Em là một áng mây,

Lơ lửng lơng chùng trời.

Bóng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh.

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui.

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi.

Em và anh gặp nhau ở vùng biển đêm bao la,

Anh có đường của anh, em có hướng của em,

Anh có nhớ cũng hay, tốt nhất là quên đi,

Ánh sáng giao nhau của phút giây gặp gỡ!

Không biết chàng đã đàn đến lần thứ mấy trăm, khúc nhạc đơn điệu lập đi lập lại này, làm cho màn đêm tịch mịch của vạn vật, hình như đã bị gõ cho tan nát thành từng mảnh vụn, như những giọt mưa ở phía dưới mái hiên, rơi xuống từng giọt từng giọt, đơn điệu, lập đi lập lại. Bà Mạnh bất giác đưa mắt nhìn vào đồng hồ, đã ba giờ sáng rồi. Chẳng lẽ thằng con si dại của bà lại ngồi ở đây mà đàn cho đến khi trời sáng hay chẳng? Chẳng lẽ nó lại chuẩn bị suốt đêm không ngủ hay chẳng? Bà chú ý nhìn vào phần lưng của con trai, nhưng lại không dám nói gì với chàng, không biết bắt đầu từ lúc nào, bà lại trở nên sợ Mạnh Thiều. Con trai của bà, thế nhưng, bà lại sợ nó! Sợ cái bóng âm u chứa đựng trong đôi mắt chàng, sợ sự lặng lẽ của chàng, sợ ánh mắt sắc bén của chàng, và sợ luôn cả sự cô độc tự dày vò của chính chàng đối với chàng. Trong tất cả những nỗi “sợ” đó, tự bà hiểu rất rõ, tất cả chỉ phát xuất từ một chữ: “yêu”.

Bà nghĩ đến những lời của Mạnh Thiều đã nói với bà khoảng hơn một tháng trước:

- Mẹ, tình yêu của mẹ giống như một mạng nhện thật to, giăng mắc khắp nơi, nó làm cho con vùng vẫy mãi đến sắp đứt hơi rồi đây!

Bây giờ, trong tiếng đàn lập đi lập lại đó, bà đã lĩnh hội thật sâu xa về sự vùng vẫy đó của chàng. Chàng không nói chuyện, không ngẩng đầu lên, không ăn, không uống, ngay cả thuốc cũng không hút nữa, mà cứ ngồi ở đó đàn mãi, đàn mãi:

- Em là một áng mây,

Lơ lửng lơ lơ chùng trời

Bóng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh...

Từng đoạn rồi từng đoạn, từng đoạn rồi từng đoạn, từng đoạn rồi từng đoạn, chàng đã đàn đến như điên như cuồng.

Mạnh Thiều chú ý nhìn những phím đàn màu trắng dưới những ngón tay của mình, rồi những phím đàn màu đen. Chàng để cho những ngón tay mình lướt qua những phím đàn lạnh băng một cách thuần thực, từng lần rồi từng lần. Đầu óc chàng hình như trống rỗng, không còn một tư tưởng, chàng chỉ đàn bản nhạc này một cách máy móc, trong trạng thái mơ hồ, mộng lung, cái ý thức duy nhất mà chàng cảm thấy được, là nỗi đau đón cuộn cuộn, tiềm tàng trong từng tế bào tim óc, nhớ lại lần đầu tiên gặp Uyển Lan và giọng nói vui vẻ, hóm hỉnh, ngây thơ của nàng:

- Tôi là một áng mây!

Một áng mây! Một áng mây! Em đã bay đi phương nào? Một áng mây! Một áng mây!
Em lúc nào cũng vời vợi trên cao! Một áng mây! Một áng mây! Ô! Mình cũng đã từng chiếm hữu áng mây đó, mình cũng đã từng ôm lấy áng mây đó! Thế nhưng cuối cùng, vẫn giống như Từ Chí Ma đã nói:

- Anh đi rồi... không đem theo một áng mây màu!

Đúng vậy, chàng sắp được tòa soạn gửi đi ngoại quốc công tác, ba tháng! Có thể, trong ba tháng đó, chàng sẽ bị rút phi cơ chết mất xác, như thế sẽ ứng nghiệm vào những lời nói của Từ Chí Ma:

- Anh đi rồi, ... không đem theo một áng mây màu!

Tiếng đàn của chàng đột nhiên trở nên gấp rút và nặng nề hơn, như tiếng mưa rơi cuồng loạn, như tiếng gió bão vùn vù thê lương, tiếng đàn đó đánh dội vào màn đêm tịch mịch, đánh dội vào ánh bình minh sắp sửa dâng lên. Chàng đập mạnh những ngón tay mình lên trên phím đàn, những ngón tay chàng chuyển động trong trạng thái nửa tê nửa dại, hình như không phải chàng đang đánh lên những phím đàn, mà chàng đang tự đánh lên định mệnh của chính mình, chàng càng đánh càng nặng, càng đánh càng nhanh, cả cuộc đời chàng gộp lại, hình như cũng không đánh đàn nhiều hơn đêm nay. Sau đó, một âm điệu bị sai đi, tiếp theo đó, nhiều âm điệu khác bị sai theo, khúc nhạc đã bị sai âm lạc điệu.

- Em là một áng mây!

Lơ lửng lơ chừng trời.

Áng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh...

Bài hát chỉ có thể, mà cũng không thể đàn hoàn hảo được, chàng đập thật mạnh lên trên phím đàn, cây đàn phát ra tiếng “ùm” thật lớn, tiếng đàn ngưng bật, chàng đập mạnh nắp đàn lại, gục đầu tựa trán lên trên cây đàn.

Bà Mạnh cảm thấy trái tim mình rung động thật mãnh liệt, tiếng đập mạnh cuối cùng của Mạnh Thiều lên trên phím đàn, hình như đã hoàn toàn đập lên trên trái tim bà, bà cảm

thấy, cả trái tim của mình hình như đã bị đập đến vỡ tan đi. Bà cảm thấy chần động, bàng hoàng, kinh hoàng, sợ hãi và đau đớn khôn cùng, từ phía sau, bà nhìn thấy cái dáng ngồi gục lưng đó của Mạnh Thiệu, phần lưng rộng mệnh mang đó, mái tóc đen bóng bênh đó, giống hệt như người cha đã quá cố của chàng. Chồng của bà đã chết đi rồi! Còn con trai của bà thì sao?

Bà từ từ đứng dậy, từ từ bước đi, từ từ lặng lẽ bước đến bên Mạnh Thiệu, không một tiếng động.

Bà nhìn chàng chăm chú, đưa tay ra, bà định vuốt ve mái tóc của chàng, thế nhưng, bà rụt rè rút tay lại. Bà không dám đụng vào chàng! Bà thật sự không dám đụng vào chàng! Hít vào một hơi dài, bà đầu hàng rồi, bà khuất phục rồi, bà thật sự cảm thấy mình đành phải chịu đầu hàng thôi!

Thanh âm của bà vang lên, đơn điệu và thành khẩn:

- Thiệu Thiệu, ngày mai mẹ sẽ đi đến nhà họ Đoàn! Mẹ sẽ thân hành đến thăm Uyển Lan, thân hành đến thăm cha mẹ của nàng, thay con cầu hôn với gia đình nàng, nếu như thời gian còn kịp, con vẫn có thể làm đám cưới trước khi đi Mỹ.

Chàng vẫn ngồi gục ở đó, không một cử động. Giọng bà Mạnh thật nhẹ:

- Thiệu Thiệu, con không tin mẹ sao? Trời đã gần sáng rồi, mẹ không cần đợi đến ngày mai, hôm nay mẹ sẽ đi ngay! Mẹ sẽ thuyết phục Uyển Lan, nếu như nàng vẫn còn giận dữ, nếu như cần thiết, mẹ sẵn sàng xin lỗi nàng.

Cuối cùng Mạnh Thiệu cũng chậm chạp ngẩng đầu lên, sắc mặt chàng trắng nhợt như những phím đàn màu trắng của cây dương cầm, đôi gò má của chàng đã hóp vào thật sâu, đôi mắt của chàng chứa đầy những sợi gân máu đỏ li ti. Thế nhưng, ánh mắt đó vẫn chứa đầy nét âm u, cuồng nhiệt và hùng hực nét bức bách người đối diện. Chàng nhìn thẳng vào mẹ, gương mặt không một chút biểu lộ tình cảm. Chàng chậm chạp mở miệng, thanh

âm cũng không một chút biểu lộ cảm tình.

Giọng nói của chàng cứng nhắc, mệt mỏi, máy móc:

- Trễ quá rồi! Nàng đã lấy chồng từ ba hôm trước rồi!

Đứng dậy, chàng lao đảo xông vào phòng của mình, không hề quay đầu lại, cánh cửa phòng đóng sầm thật mạnh trước mặt bà Mạnh.

Bà Mạnh bàng hoàng, ngơ ngẩn đứng nơi đó, thật lâu, thật lâu, bà không thể suy nghĩ, cũng không thể cử động, sau đó, bà cảm thấy toàn thân run rẩy và không còn một chút sức lực nào, không kềm chế được, bà ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh cây đàn mà Mạnh Thiều vừa ngồi ban nãy, xuất phát từ bản năng, bà mở nắp đàn ra, nhẹ nhàng, máy móc, bà đánh lên vài ba âm điệu, bà bàng hoàng phát hiện ra, mình đang lập lại bài hát mà Mạnh Thiều đàn lúc nãy:

- Em là một áng mây,

Lơ lửng lơng chùng trời.

Ánh mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh!

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui.

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi...

Nước mắt rút cuộc cũng đã từ từ trào ra từ hai bên khoé mắt của bà, rơi lặng lẽ trên những phím đàn.

Một tuần lễ sau, Mạnh Thiều lên phi cơ đi công tác ở Mỹ.

oOo

Cùng với khoảng thời gian Mạnh Thiều xuất ngoại, Uyển Lan và Hữu Phong đang cùng nhau hưởng “tuần trăng mật” ở Nhật Nguyệt Đàm, thưởng thức sắc hồ màu núi.

Tuy rằng Nhật Nguyệt Đàm là một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất của Đài Loan, thế nhưng, đây lại là lần đầu tiên Uyển Lan đến đó, chỉ tại vì nhà họ Đoàn không phải là một gia đình khá giả, du lịch từ trước đến nay đối với họ, là một chuyện vô cùng xa xỉ và khó thực hiện. Đến Nhật Nguyệt Đàm, họ ở Hàm Bích Lầu, vừa vào căn phòng ngủ sang trọng của khách sạn, mở tấm màn cửa sổ ra, trước mặt nàng là một trời đầy màu hồ sắc núi, Uyển Lan kinh ngạc và cảm thấy huyễn hoặc khôn cùng:

- Ô, Hữu Phong, anh không nên tốn tiền nhiều như thế này, loại khách sạn như thế này nhất định là phải đắt khủng khiếp!

Hữu Phong tiến đến, ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau lưng, cùng đứng với nàng trước cửa sổ, nhìn vào hồ nước và núi non trước mặt, chàng nói:

- Đừng nên lo lắng chuyện tiền bạc, được không? Chúng ta chỉ tốn có một lần này thôi, em biết đó, đời người chỉ có một lần trăng mật... Ô... anh nói sai rồi...

Chàng hơi ngớ người ra. Nàng cũng hơi ngớ ngẩn:

- Sao vậy? Sao lại sai?

Chàng thì thâm bên tai nàng:

- Chúng ta sẽ có rất nhiều, rất nhiều tuần trăng mật! Chúng ta sẽ cùng nhau đi trên con đường đời này mấy chục năm, trong mấy chục năm đó, sẽ có hằng hà sa số những ngày tháng đêm không xuể, mỗi một ngày tháng đó, đều sẽ là tuần trăng mật của chúng ta! Đợi đến khi mái tóc của hai chúng ta đều đã bạc trắng phau phau, chúng ta vẫn còn cùng nhau hưởng tuần trăng mật!

Nàng quay đầu lại nhìn chàng, ánh mắt trong vắt và nhẹ nhàng, như nước, như mơ, nàng mỉm cười nói:

- Chưa biết chừng, đến khi em già đi rồi, anh sẽ không còn yêu em nữa!

Chàng nhìn nàng chăm chú, giọng chàng thâm trầm, tha thiết:

- Em hãy chờ xem! Ngày tháng thế nào rồi cũng sẽ từ từ qua đi, bây giờ chúng ta cảm thấy tuổi già là một chuyện vô cùng xa vời, dịu vợi, thế nhưng, thế nào rồi cũng sẽ có một ngày, nó cũng sẽ đến trước mặt chúng ta. Đến lúc đó, em đừng nên quên những lời anh đã nói hôm nay, chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật suốt cả đời...

Chàng hôn nhẹ lên chót mũi xinh xắn, nho nhỏ của nàng, giọng chàng dịu lại, nhìn thật sâu vào đáy mắt nàng:

- ... Uyên Lan, em lấy anh, có hối hận không?

Nàng nhìn trở lại chàng thật sâu, đưa tay choàng lên cổ chàng, nàng dùng nụ hôn thay câu trả lời. Thế nhưng, trong nụ hôn đó, có một hình bóng thoáng qua óc nàng, nhanh

như điện chớp, nàng không thể không lập tức quay đầu đi, để trốn tránh ánh mắt bén nhọn của chàng.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, bọn họ đi ra khỏi khách sạn, ánh mặt trời rất tốt, chiếu rọi chan hòa trên mặt đất, dịu dàng và ấm áp. Bây giờ đang là mùa nở rộ của Đỗ Quyên và hoa hồng, vườn hoa trước hội quán giáo sư, mang đầy sắc tím hồng rực rỡ, như một tấm thảm đầy đủ sắc màu. Bọn họ không lái xe, mà thả bộ về phía hồ nước, những chiếc du thuyền neo trên mặt hồ lập tức vây lại, bắt đầu kiếm khách. Có hai loại du thuyền, một loại chạy bằng máy, một loại chèo bằng tay. Hữu Phong quay đầu nhìn nàng:

- Đi loại du thuyền nào?

Nàng cố ý trắc nghiệm tâm ý của hai người:

- Anh thấy sao?

- Đi loại chèo tay nhé!

Nàng mỉm cười rạng rỡ.

Ngồi vào chiếc thuyền chèo tay nho nhỏ bằng cây, người lái thuyền chống mũi dầm xuống nước, chiếc thuyền rời bến, bắt đầu hướng về phía trung tâm hồ. Hữu Phong và Uyển Lan ngồi sánh vai nhau, chàng nhìn nhìn trời, nhìn nhìn mây, nhìn nhìn ánh nắng, nhìn nhìn dãy núi, nhìn nhìn mặt hồ, cuối cùng, ánh mắt chàng vẫn không thể không dừng lại trên người nàng. Nàng vẫn còn là cô dâu mới, thế nhưng, nàng đã trút bỏ lớp áo lụa là, vòng vàng trang sức. Nàng chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu hồng phấn thật đơn giản, cùng chiếc quần tây màu trắng tinh, đúng với tác phong thường nhật của nàng, đơn giản và thanh nhã. Ánh nắng lung linh trên mái tóc nàng, lung linh trên đôi gò má nàng, lung linh trong đôi mắt nàng. Từ lúc thân thể nàng bị tiết lộ, trên người nàng lúc nào cũng như có một nét ưu uất không nguôi, quét không đi, vậy không sạch! Bây giờ, nét ưu uất đó như đã được thu hồi lại. Có thể, nàng đang cố gắng tự kiềm chế lấy nó, thậm chí nguy

trang đi, dù sao đi nữa, vào lúc này, chàng không thể nào tìm được bóng dáng của nét ưu uất đó... nàng đã cảm thấy được cái nhìn chăm chú của chàng, quay đầu lại nhìn chàng, gương mặt nàng đỏ hừng hừng.

Nàng vừa cười vừa như nũng nịu:

- Anh không nhìn phong cảnh chung quanh, mà chỉ lo nhìn em làm gì vậy?

- Em đẹp hơn phong cảnh!

Nàng vừa cười vừa mắng:

- Xạo quá!

- Thật mà!

- Như vậy chúng ta đến Nhật Nguyệt Đàm này để làm gì? Tại sao lại không ở nhà, anh chỉ cần nhìn em là đủ rồi!

Chàng đưa tay lên gãi gãi đầu, gương mặt như thể rất ngây ngô:

- Nhưng mà... như vậy đâu có được!

- Tại sao lại không được?

- Em quả thật là đẹp hơn phong cảnh, nhưng mà... phong cảnh đẹp hơn anh, anh có thể chỉ cần nhìn em là đủ rồi, nhưng em không thể chỉ nhìn anh không thôi!

Nàng không nhịn được tiếng cười.

Chàng nhìn nàng xuất thần, thu lại nụ cười. Thở ra một hơi dài mãn nguyện, chàng nắm

lấy tay nàng thật chặt:

- Em có biết không? Uyên Lan? Đã lâu thật lâu rồi, anh không còn nhìn thấy em cười một cách rạng rỡ như thế này, em cần phải cười luôn như thế này mới được, em không biết là nụ cười của em dễ thương biết mấy!

Nàng hơi ngẩng người ra, phảng phất đầu đây, trong ký ức có một thanh âm đã từng nói với nàng:

- Chưa bao giờ tôi thấy có người con gái nào thích cười như cô!

Cùng một thanh âm đó cũng đã nói:

- Em thích cười vậy, mỗi lần em cười như thế, anh lại muốn hôn em!

Nàng không cười nữa, nàng cười không nổi nữa. Không hiểu tại sao, có một mối u uất nhẹ, bắt đầu giăng phủ lên đầu mây đuôi mắt của nàng. Nàng quay đầu qua, tránh nhìn thẳng vào mặt Hữu Phong, cúi đầu xuống, nàng dùng tay khoát khoát nước hồ. Đột nhiên, nàng như ngẩn ngơ, bàng hoàng, nhìn trần trời vào mặt hồ, không một cử động.

Hữu Phong không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chàng cũng vươn cổ ra, đưa mắt nhìn xuống nước, hỏi:

- Sao vậy? Trong nước có gì vậy? Có cá hồ? Có cỏ dưới nước hồ?

Không phải cá, không phải cỏ, mặt nước hồ đang in rõ ràng hình ảnh của đám mây lơ lững trên trời.

- “Em là một áng mây,

Lơ lững lung chùng trời.

Áng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh!

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui.

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi!”

Trái tim nàng như bị bóp chặt lại, đau đớn. Hữu Phong kinh ngạc kêu lên:

- Ê, Uyển Lan! Em nhìn cái gì vậy? Trong nước có gì đâu!

Uyển Lan định thân lại, nàng dùng tay khuấy nước, đám mây vỡ tan đi:

- Vâng, trong nước chẳng có gì hết, em đang ngạc nhiên, tại sao trong nước lại chẳng có gì!

Hữu Phong bật cười lên, chàng nói:

- Không một ai có thể biết được, trong đầu em đang nghĩ những gì!

Nàng cảm thấy xấu hổ, liếc mắt nhìn chàng, nàng không biết trong lời nói của chàng còn có ẩn ý gì khác không? Gương mặt của nàng, bất giác cảm thấy nóng bừng lên.

Suốt một buổi chiều, họ chèo quanh hồ hết một vòng. Đi đến đảo Quang Hoa, cùng chụp hình với các cô gái miền núi. Đi đến Huyền Vũ Tự, leo lên mấy trăm bậc tam cấp. Họ đi

hết “Nguyệt” Đàm, cũng không bỏ qua “Nhật” Đàm. Hữu Phong cũng không miễn được những tục lệ của người đời, chàng cũng đem theo máy ảnh, chụp hình cho nàng đủ chỗ. Khi thuyền đến một khu cỏ xanh rì trên bờ của Nhật Đàm, đột nhiên Uyên Lan muốn đi bộ một lát, họ cùng nhau lên bờ. Một khu đồng cỏ xanh rì nguyên thủy, hiện ra trước mắt họ, hoàn toàn không có sự khai thác của con người, cỏ mọc cao lên tới gối.

Uyên Lan không ngừng đi sâu vào trong, Hữu Phong kêu lên:

- Đừng vào trong sâu quá em ạ, coi chừng trong cỏ có rắn đấy!

Nàng cười cười, nhưng vẫn bướng bỉnh tiếp tục đi sâu vào, sau đó, hai người nhìn thấy hai căn nhà lợp bằng tranh của người miền núi, trước nhà, có hai con trâu nước, đang đứng ung dung ăn cỏ, một đứa trẻ người miền núi, làn da bị phơi nắng đen như mun, đang cười trên lưng một con trâu, thằng bé cầm trên tay một chiếc lá mà hai người không biết tên, quán lại đưa lên miệng thổi như thổi tiêu. Nhìn thấy hai người, thằng bé miền núi giương to mắt, nhìn họ một cách hiếu kỳ.

Uyên Lan thở ra một hơi dài cảm khái:

- Ô! Em thật sự muốn ở lại đây vĩnh viễn, cất một mái nhà tranh, nuôi hai con trâu...

- Sinh một đứa con!

Hữu Phong tiếp lời nàng. Nàng trừng mắt nhìn chàng một cái, nói tiếp:

- Ở đây, đời sống đơn thuần biết mấy, bình lặng biết mấy, vĩnh viễn không có sự tranh dành với nhân thế, và vĩnh viễn cũng không có sự buồn phiền, không cần phải lo lắng, sợ hãi, cũng không có sự tự ti, tự ái, mặc cảm...

Chàng dịu giọng nói:

- Uyên Lan! Chẳng lẽ khi trở về Đài Bắc, em sẽ lại lo lắng, sợ hãi, sẽ lại đối diện với lòng tự tin và sự mặc cảm hay sao?

Nàng hơi ngẩn người ra, hình ảnh của người đó lại hiện ra trước mặt nàng, cái anh chàng Mạnh Thiều bướng bỉnh, tự phụ, nóng nảy và cuồng nhiệt như lửa đỏ! Chàng có chịu buông nàng ra chẳng? Chàng có chịu tha cho nàng chẳng? Chàng có cam tâm nhận chịu số phận như thế, không còn tìm cách dây dưa với nàng chẳng? Nàng cắn cắn răng, im lặng không nói.

Chàng tiến đến bên nàng, dịu dàng ôm ngang eo nàng, giọng chàng thì thâm, tha thiết:

- Anh nói cho em nghe, em sẽ không bao giờ sợ hãi, sẽ không bao giờ còn mặc cảm tự ti nữa, em là tất cả của anh, là niềm vui, là hạnh phúc của anh! Là kho tàng quý báu nhất, to lớn nhất của anh! Uyên Lan, anh sẽ bảo vệ kho tàng của anh, sẽ không bao giờ có ai cướp được em từ trong vòng tay anh...

Đột nhiên, nàng rung mình sợ hãi, vì muốn che dấu đi sự run rẩy bất thần đó, nàng cố ý vùng thoát ra khỏi vòng tay chàng một cách nhanh nhẹn, miệng kêu to lên:

- Hữu Phong, em muốn chụp một tấm ảnh với con trâu kia!

Hữu Phong nổi hứng, cầm máy ảnh lên, chàng nhắm về hướng con trâu:

- Được lắm, tấm ảnh này nhất định là sẽ tham gia được giải nhiếp ảnh toàn quốc đó, tựa đề của nó sẽ là “Thiếu nữ ngây ngô và con trâu cui”! Ê, đứng gần vào một chút, em cách con trâu xa quá, làm sao có thể chụp dính hết cả hai được? Tiến vào gần chút nữa, thêm chút nữa...

Uyên Lan bước từng bước đến gần con trâu, Hữu Phong không ngừng bảo nàng tiến đến gần, nàng tiến gần thêm hơn nữa. Con trâu đó bắt đầu thở phì phò ra từ hai lỗ mũi, hai con mắt trùng trùng nhìn Uyên Lan, trong lòng Uyên Lan bắt đầu đánh lô tô, một luồng

cảm giác lạnh ngắt chạy dọc theo xương sống, nàng kêu to lên:

- Ê, anh chụp nhanh lên đi chứ! Con trâu này hình như nó hơi quau...

Nàng nói chưa dứt lời, con trâu đó đột nhiên rống lên một tiếng to, nó xông thẳng về hướng Uyển Lan, bộ vó hung hăng như thể ra trận đấu nơi đấu trường. Uyển Lan kêu lên một tiếng “ui cha” thật to, co giò phóng chạy, thằng bé cười trên lưng trâu phá ra cười như nắc nẻ. Uyển Lan loạng choạng chạy về phía Hữu Phong, con trâu đã đứng dừng lại rồi, mà nàng vẫn còn chạy, chân nàng vướng phải một nhánh cây khô nào đó, bước chân loạng choạng không vững, ngã nhào xuống đất. Hữu Phong hốt hoảng đưa tay ra đỡ nàng, cả người nàng ngã nhào ngay vào lòng Hữu Phong, vừa vặn trong vòng tay ôm của chàng.

Hữu Phong cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt đang mở to, xoe tròn của nàng, cùng gương mặt vẫn còn phảng phất nét kinh hoàng, sợ hãi của nàng, hồi lâu, hồi lâu, sau đó, chàng cúi sát đầu xuống, đôi môi chàng áp chặt vào đôi môi nàng, dịu dàng, đắm thắm.

Nàng vùng vẫy tránh đi, gương mặt đỏ bừng:

- Anh không sợ thằng bé người miền núi đó thấy sao?

Chàng hỏi:

- Thấy thì đã sao? Nó rồi cũng sẽ lớn lên, có một ngày, nó cũng sẽ làm chuyện giống như thế này thôi!

Chàng dùng sức kéo nàng vào lòng chàng, giọng chàng êm nhẹ như tơ:

- Đừng nên trốn chạy khỏi vòng tay anh, đừng bao giờ!

Nàng nhướng đôi mi cong, nhìn trừng trừng vào đôi mắt tràn đầy nét tinh anh, trí tuệ,

hiều biết và chan chứa ân tình của chàng, nàng cảm thấy ngán ngơ cả cõi lòng.

Buổi tối, hai người nằm với nhau trên giường, kéo màn cửa ra hai bên, cả hai cùng nằm ngắm những vì sao lấp lánh trên nền trời xa thẳm, cùng mảnh trăng lưỡi liềm cong cong. Thật lâu, thật lâu, cả hai người đều cùng không nói gì, sau đó, Hữu Phong cất tiếng hỏi lặng lẽ:

- Nói cho anh nghe, em đang nghĩ những gì?

Nàng nói thật thẳng thắn:

- Em đang nghĩ, đến lời anh nói lúc ban chiều.

- Lúc chiều anh nói rất nhiều câu, em đang nghĩ đến câu nào vậy?

- Đừng nên trốn chạy khỏi vòng tay anh!... Anh nghĩ rằng, em vẫn còn trốn chạy khỏi vòng tay anh chẳng?

Giọng nàng hơi ngập ngừng. Chàng hỏi ngược lại:

- Em có không?

Nàng quay đầu nhìn chàng, đột nhiên, có hai giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt của nàng.

- Khi bằng lòng lấy anh, em đã thề nguyện với lòng mình, em sẽ làm người vợ trung thành nhất, lâu dài nhất, dịu dàng nhất của anh. Như mẹ em đối với ba em, như mẹ anh đối với ba anh.

Chàng quay người lại, ôm chầm lấy nàng.

Chàng thì thầm bên tai nàng:

- Xin lỗi em, anh xin lỗi em về câu nói của anh lúc ban chiều. Em biết đó, nhiều lúc anh cũng rất ngu si, như con trâu hôm nay vậy đó, rõ ràng là em có ý thân thiện với nó, thế mà nó lại sừng cò lên, định làm dữ với em. Anh chính là con trâu ngu si đó.

Nàng mỉm cười đưa tay vò vò vào cằm chàng, giọng nàng thật nhẹ:

- Không, anh không phải là con trâu ngu si. Anh thông minh và đa tình, từ nhỏ em đã quen biết anh, bây giờ em mới biết, anh là một người tinh anh biết mấy...

Nàng vùi đầu mình vào lòng chàng:

- ... Thấy chưa, em ở trong lòng anh đây, em không hề muốn trốn đi!

Chàng đắm thắm ôm chặt lấy nàng.

Ở Nhật Nguyệt Đàm được bốn hôm, bọn họ đều đã có hơi chán, tất cả những danh lam thắng cảnh gần đó, những vùng đất hoang sơ thôn dã, cùng những đồi nhỏ đường đèo mà người khác không đi, họ đều đã đi cùng khắp. Thế là, họ hoạch định sẽ lái xe tiếp tục đi xuống miền Nam, dọc theo ngõ xa lộ Hoàng Quán, còn đang thảo luận, nghiên cứu, thì có hai người khách bất ngờ đến thăm, đem đến cho họ một niềm vui mừng cuồng nhiệt, đó là Triệu Bôi và San San!

Triệu Bôi kêu lên:

- Ê, tụi này cũng đến để chung vui đây! Hy vọng là không làm cho cô dâu chú rể bức bối nhé!

Uyển Lan nắm lấy tay San San, nàng lại bi bi bô bô, vui vẻ nói:

- Thật là hay biết mấy! Tụi em đã bắt đầu thấy chán chỗ này rồi! Đi du lịch phải đông người mới vui, em xem... hay là anh chị hưởng tuần trăng mật ngay bây giờ đi! Dù sao thì cũng còn có hai tháng nữa là đám cưới rồi! Hưởng tuần trăng mật trước hay sau gì cũng vậy thôi!

Gương mặt của San San ửng đỏ lên:

- Uyển Lan! Đừng nói đùa kỳ cục vậy!

Triệu Bôi nhìn nhìn Uyển Lan, lại nhìn nhìn Hữu Phong:

- Ê, Hữu Phong, tao xem mày cũng có bản lĩnh lắm đấy chứ! Con em gái bướng bỉnh, ngang ngược này của tao, hình như đã khôi phục lại khuôn mặt thật của nó rồi đấy!

Hữu Phong cao hứng vỗ vai Triệu Bôi, giọng chàng dòn như pháo Tết:

- Đi! Tao mời hai người đi ăn cơm trưa!

Triệu Bôi nói:

- Phải uống rượu mới được à!

- Thì uống rượu, cho mày uống bao nhiêu cũng được!

San San xen vào:

- Không được, chúng ta đến đây để đi chơi, chứ không phải để uống rượu!

Uyển Lan nói:

- Chị Hai đã có ý kiến đấy, Hữu Phong, anh tiết kiệm lại chút tiền đi!

Triệu Bôi nói:

- Con bé này, vừa mới về nhà chồng, đã lo giữ cái hầu bao cho nó rồi nhé!

Đến phiên gương mặt của Uyên Lan đỏ bừng lên, Hữu Phong cười một cách thật đắc ý.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau đi đến một vườn nuôi công gần đó, nơi đó nuôi rất nhiều con công, sắc màu rực rỡ, những sợi lông vũ sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, những màu sắc diễm lệ, rạng rỡ đó, tập trung trên mình một con công, làm cho người ta có cái cảm giác khó tin, huyền hoặc, mơ hồ. Trong lúc bọn họ đứng nhìn những con công đang khoe sắc, Triệu Bôi nắm lấy cơ hội, kéo Uyên Lan qua một bên, nói nhỏ với nàng:

- Anh cốt ý đến đây để nói cho em nghe một chuyện, Mạnh Thiệu đã xuất ngoại rồi!

- Hà?

Uyên Lan chấn động cả người, nàng nhìn Triệu Bôi với ánh mắt hỏi han.

- Tòa báo phái hần đi ngoại quốc, anh nghĩ, hần đi lần này chắc là cũng phải nửa năm, một năm gì đó mới về, đợi đến khi hần trở về, thế sự đã biến đổi cả rồi, vật đổi sao dời, hần ta đi ra ngoài một chuyến như thế, tâm tình cũng sẽ biến đổi. Thời gian và không gian là phương thuốc trị liệu vết thương lòng tốt nhất, cho dù hần ta có từng bị thương, lúc đó cũng đã lành rồi, huống chi, rất có thể hần ta không hề bị thương!

Uyên Lan ngẩn ngơ suy nghĩ, nàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn trời, vừa đúng lúc có một áng mây trôi ngang qua, thật cao, thật xa. Nàng mơ màng nhớ đến một câu nói của mình:

- Mây là một vật bồng bênh vô định, anh không thể nào bắt giữ được một áng mây đâu!

Có một thoáng khổ sở khó nói nào đó, đột nhiên úp chụp lấy nàng.

Bỗng dưng Hữu Phong kêu to lên:

- Ui cha! Uyển Lan, có con công trống cứ xòe đuôi ra khoe với em kia, hẳn là nó nghĩ em là con công mái đấy!

San San và Triệu Bôi đều phá lên cười ồ thật to, Uyển Lan cũng miễn cưỡng cười theo.

hết: [Chương 13](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 14

Mấy tháng đã trôi qua, lặng lẽ, lững lờ.

Ở nhà họ Cố, bà Sơn lúc nào cũng dành làm hết công việc nhà, thói quen đã bao nhiêu năm, bà đã làm mọi công việc một cách thuần thục, tuy rằng đã có con dâu, tuy rằng Uyển Lan và bà vô cùng thân mật, gần gũi nhau, và cũng rất muốn chia xẻ một phần công việc của bà, thế nhưng bà vẫn không quen đem một phần công việc giao cho Uyển Lan. Cộng thêm, Uyển Lan cũng không hề quen với công việc nhà, giao cho nàng xắt cái, thế nào nàng cũng bị đứt tay, giao cho nàng rửa chén, thế nào cũng phải có bị bể hoặc bị sút mẻ, giao cho nàng ủi quần áo, quần áo thế nào cũng bị cháy, giao cho nàng xào thức ăn, nàng đổ nguyên cả một chảo dầu vào, ngay cả dùng nồi điện nấu cơm, nàng cũng quên cắm điện.

Thế là, sau khi thử được vài hôm, bà Sơn ôm Uyển Lan vào lòng, vừa cười hi hi vừa nói:

- Con ơi, con càng giúp mẹ càng bận, mẹ xem, tốt nhất là để mẹ làm hết cho rồi! Con cứ yên tâm, mẹ không vì con không biết làm công việc nhà, mà không thương con nữa đâu! Con gái thời của con bây giờ, từ nhỏ đã phải tập trung hết tinh thần vào việc học hành, nào Quốc ngữ, Anh ngữ, toán học, hóa học, vật lý, công dân... mọi việc đều phải biết, thế nhưng đời sống thực sự, thì lại không biết đối phó ra sao!

Mấy câu nói đó của bà Sơn, đã diễn tả thật thâm thúy về thế hệ phụ nữ ngày nay. Thật

vậy, con gái thời bây giờ, người nào cũng được hấp thụ nền giáo dục, từ ba, bốn tuổi đã được vào học lớp mẫu giáo, sau đó là tiểu học, trung học rồi đại học... bài vở, sinh hoạt ở trường đã làm cho họ thờ không nổi, làm gì có đủ thì giờ và tinh lực để học nữ công gia chánh?

Ở nhà làm một kẻ “ăn không ngồi rồi”, mỗi ngày Hữu Phong lại phải đi làm, do đó Uyển Lan cảm thấy thì giờ của mình trống trải, sinh hoạt tẻ nhạt một cách kỳ lạ. Lúc đầu, nàng cứ trở về nhà cha mẹ, nắm lấy áo mẹ theo thói quen cũ, sau đó, Triệu Bôi làm đám cưới, San San về ở chung, sự chung đụng giữa mẹ chồng và nàng dâu cũng vô cùng vui vẻ, hòa thuận. Thế là, cái mặc cảm tự ti vô duyên kỳ cục của Uyển Lan lại cất cao đầu lên, nàng nghĩ, mình đã không phải là con ruột của bà Sâm, thì không nên tranh dành sự thương yêu của bà Sâm với San San làm gì. Với cái tâm tình kỳ lạ, ngay chính cả nàng cũng không hiểu được đó, số lần trở về nhà cha mẹ của nàng cũng dần dần giảm hẳn xuống.

Tháng sáu, khí trời đã trở nên vô cùng oi bức, buổi chiều hôm đó, đột nhiên Uyển Lan chạy đến công trường tìm Hữu Phong. Hữu Phong đang leo lên dàn chim ưng để kiểm soát dàn cốt sắt đang dựng lên của công trình xây cất đó, Uyển Lan dùng tay che ngang trán, che đi ánh nắng mặt trời, ngẩng đầu lên nhìn Hữu Phong lúc đó đang ở trên tầng lầu thứ 10. Từ dưới nhìn lên trên, thân hình của Hữu Phong chỉ là một chấm đen nhỏ, nàng gần như không thể nào nhìn ra trong những bóng dáng đó, cái nào là Hữu Phong, mà chỉ dựa vào bộ y phục Hữu Phong đi làm lúc sáng: chiếc áo sơ mi màu café sữa nhạt và chiếc quần tây màu kem, để đoán ra chàng. Đứng từ dưới nhìn lên như thế, trong lòng nàng mới hơi có chút khái niệm, nàng cứ nghĩ rằng công việc của Hữu Phong rất nhẹ nhàng, lương lại tương đối cao. Kỹ sư mà, ngồi văn phòng vẽ đồ án, viết kế hoạch là được rồi, ai ngờ, dưới ánh nắng chang chang của mặt trời mùa Hạ, chàng vẫn phải leo lên, tuột xuống, thảo nào mà càng phơi càng đen, ngó bộ, lương cao cũng có lý do của lương cao, trên cõi đời này không hề xảy ra chuyện không làm mà hưởng bao giờ! Mà cũng tội nghiệp Hữu Phong, ở nhà, chàng không bao giờ nói đến công việc làm, cũng không bao giờ oán than, càng không bao giờ kêu khổ. Thật sự mà nói, Hữu Phong quả thật là một thanh niên có đầu óc thực tế, có quan niệm ăn chắc mặc bền, và cũng là một người chồng không thể chê trách vào đâu được!

Hữu Phong đã tuột từ trên thang máy xuống rồi, cả người chàng bám đầy bụi, gương mặt chàng dính đầy đất, đầu chàng đội chiếc nón làm việc, trông thật buồn cười. Nhìn thấy Uyên Lan, chàng tỏ vẻ bất ngờ và mừng rỡ vô hạn, cởi nón ra, chàng chạy nhanh đi rửa mặt, rửa tay, sau đó vừa cười hi hi vừa chạy đến bên Uyên Lan.

- Uyên Lan, sao lại nghĩ đến chuyện đến đây đón anh vậy!

- Ở nhà vô tích sự, nên muốn đi chơi một chút, với lại em cũng có việc cần bàn với anh, do đó mà đến đây!...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn dàn chim ưng:

- ... Anh lên trên đó làm gì vậy?

- Mỗi lần dựng dàn cột sắt, anh đều phải lên trên để kiểm soát, cái dàn đó gọi là dàn chim ưng...

Chàng giải thích cho nàng nghe, một mặt đưa tay ra kéo lấy nàng, nói một cách vui vẻ:

- ... Đi, anh dẫn em đi xem, từ trên cao nhìn xuống, thấy người ta nhỏ như con kiến, xe hơi giống như cái hộp quẹt, vui lắm.

Nàng lùi lại một bước:

- Ô! Em không đi đâu, em sợ cao lắm!

Hữu Phong nói:

- Bậy bạ, chưa bao giờ anh nghe nói, em mắc chứng sợ chiều cao! Lúc còn nhỏ, em leo lên nhánh ngang của cây to, đưa qua đưa lại, không chịu leo xuống, làm anh và Triệu Bôi

cuống cả lên, bây giờ lại lòi ra chứng sợ chiều cao!

Uyên Lan cười cười, nàng nói:

- Bởi vậy khi lấy chồng, quả thật đừng nên lấy người bạn từ thời thơ ấu của mình!

- Tại sao vậy?

- Anh ta nhớ hết tất cả những chuyện đái dầm khóc nhè của mình, không sót một thứ!...

Nàng lại ngược mắt nhìn lên đàn “chim ung”:

- ... Tại sao lại gọi là đàn chim ung vậy anh?

- Anh cũng không biết, có thể là tại vì nó quá cao, chỉ có thể có loại chim ung mới bay tới chẳng?... Em thật sự không muốn lên xem à?

Chàng nhìn nàng soi mói. Nàng lắc lắc đầu, giọng nàng trầm tư:

- Khi còn bé, lúc nào cũng thích trèo cao, khi lớn lên rồi, cảm thấy bước trên đất bao giờ cũng vững vàng hơn.

- Em nói thế là có ý gì? Sao tự dưng lại mở miệng nói chuyện như một triết gia vậy?

- Ý em muốn nói là, em rất bình thường, em không muốn ở nơi cao, vì em sợ mình sẽ bị té xuống đất, em chỉ thích hợp làm một người đàn bà bình thường. Thế nhưng, lúc gần đây, em lại rất hoài nghi, hình như ngay cả hai chữ “bình thường” em cũng làm không được.

Chàng nhìn nhìn nàng, sau đó đưa tay ra dìu nàng, họ cùng nhau đi đến một chỗ có bóng râm của khu công trường, nơi đó có nguyên cả một đồng cột sắt và nguyên liệu xây cất,

chàng kéo nàng ngồi lên trên đám vật liệu xây cất đó. Giọng chàng nói có vẻ trầm tư và hiểu biết:

- Anh biết, lúc gần đây, em không cảm thấy vui, em rất cô độc, công việc trong nhà đã không làm được, lại không có gì có thể nói chuyện nhiều với mẹ. Uyên Lan, anh xin lỗi là anh đã quá bận, không có nhiều thì giờ cho em. Thế nhưng, lúc nào anh cũng chú ý đến em, anh hiểu được sự cô độc của em.

Uyên Lan nhìn chàng chăm chú, đôi mắt nàng long lanh ánh sáng, nàng thấp giọng nói:

- Hữu Phong, anh quả thật là một người chồng rất tốt! Do đó, em muốn bàn với anh một chuyện.

- Nói đi!

- Anh xem, ở nhà, ai cũng có việc riêng, mỗi ngày ba đều đi làm, tuy rằng chỉ là một công chức, lương không cao lắm, thế nhưng ông cũng hăng hái đến sở bao nhiêu năm nay, không biết mệt mỏi. Mẹ lo lắng công việc nhà thật chu đáo, việc lớn việc nhỏ, bà đều một tay bao hết, không cần tới sự phụ giúp của em. Còn anh, khỏi cần phải nói, anh là người bận nhất nhà. Còn lại có một mình em, hình như chỉ có mình em là người ăn không ngồi rồi!

Hữu Phong nhìn nàng, đôi mắt chàng dịu dàng, dăm thắm:

- Em nghĩ xem sao?... Chúng ta nên có một đứa con, như vậy, em sẽ không có cái cảm giác trống trải, cô đơn nữa.

Nàng hơi ngẩn người ra, trong lòng nàng bất giác dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, nàng cuống quýt nói:

- Không không! Bây giờ chúng ta đừng nên có con, em còn quá trẻ, không thích hợp làm

mẹ, để thêm vài năm nữa đã.

Chàng nhìn nàng thật chăm chú. Đưa tay ra nắm lấy tay nàng, chàng hỏi:

- Tại sao lại không muốn có con? Còn quá trẻ? Đó không phải là lý do! Uyển Lan, trong tận cùng tâm hồn em, em có cái cảm giác sợ hãi sinh mệnh chẳng?

Nàng suy nghĩ giây lát, thẳng thắn nhìn chàng:

- Đúng vậy!

- Tại sao?

Nàng thấp giọng:

- Tại vì em là một đứa con rơi, anh Hai cũng vậy. Còn nhớ một câu anh đã nói với em không? Trong cô nhi viện có hằng hà sa số những đứa trẻ không được hoan hỉ tiếp nhận, em không muốn tạo ra một sinh mệnh...

Chàng chau đôi chân mày lại, ngắt lời nàng:

- Ô! Uyển Lan! Em có thấy là cái thí dụ của em không được thích đáng cho lắm không? Con của chúng ta sẽ không được hoan hỉ tiếp nhận sao? Chúng ta yêu nhau, cha mẹ của chúng ta cũng mong muốn có được một đứa cháu, nếu như chúng ta có một đứa con, nó sẽ được sinh ra trong một gia đình vui vẻ nhất trên đời, sao em lại có thể đem nó ra so sánh với những đứa trẻ trong cô nhi viện cho được? Uyển Lan,...

Chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nói thật nghiêm trang:

- ... đừng nên vì em là một đứa con rơi, mà phủ nhận hết tất cả mọi sinh mệnh. Như vậy, em sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, em cần phải cố gắng khắc phục cái tâm lý bất bình thường đó

của em mới được.

Nàng nhìn chàng như cầu khẩn, nàng nói:

- Em biết rằng cái tâm lý đó có thể là bất bình thường, thế nhưng, em thật sự rất sợ có con, tự em cũng không hiểu tại vì sao. Em đã nhìn thấy đủ loại người mẹ...

Trong đầu nàng bắt giác hiện lên gương mặt của bà mẹ Mạnh Thiều, và gương mặt của người mẹ đẻ ra mình, nàng hơi ngập ngừng một chút, rồi tiếp tục nói:

- ... Em sợ rằng mình yêu con quá, cũng sẽ có hại cho nó, không yêu con, cũng sẽ có hại cho nó. Em sợ có một ngày nào đó, con em sẽ nói với em rằng: Mẹ, con mong rằng mẹ không bao giờ sinh ra con! Ô! Hữu Phong!...

Nàng dùng tay nâng cằm, giọng nàng trở nên buồn bã, bi ai:

- ... Xin anh tha thứ cho em, ngay bây giờ, em thật sự không muốn có con. Có thể, vài năm nữa, khi em đã chín chắn hơn, em sẽ muốn có con, lúc đó hãy sinh cũng chưa muộn mà, phải không anh? Dù sao thì cả hai chúng ta đều còn trẻ... cho em một chút thời gian, để em khắc phục cái cảm giác sợ hãi đó, được không?

Nàng nhìn thật sâu vào ánh mắt chàng. Chàng đón lấy ánh mắt nàng, một lúc thật lâu, chàng không nói gì, sau đó, cánh tay chàng vòng qua, dịu dàng ôm lấy bờ vai nàng, chàng đưa tay đùa đùa những sợi tóc vương trên vai nàng:

- Được rồi, Uyển Lan. Em yên tâm, anh sẽ không miễn cưỡng em sinh con đâu... Chuyện em muốn bàn với anh, không phải là chuyện sinh hay không sinh con đâu hở?

Nàng cười cười, nhặt lên một nhánh cây, vẽ lung tung dưới đất:

- Em muốn bàn với anh, em muốn đi làm.

- Ô! Đi làm ở đâu?

- Lúc sáng, mẹ em gọi điện thoại đến, nói với em là tờ tạp chí mà em làm lúc trước, có gọi điện thoại đến hỏi thăm em, nói rằng ban biên tập của họ đang thiếu người dữ lắm, họ mong rằng em sẽ trở về. Em nghĩ, em ở nhà cũng chẳng có gì làm, lại học hết năm năm về ngành truyền thông, thôi thì đi làm lại, có chút đỉnh tiền phụ vào chi phí gia đình, cũng tốt phải không anh?

Chàng nhìn nàng, cười lên:

- Chuyện phụ với chi phí gia đình, chỉ là nói để chơi thôi, gia đình không thiếu mấy đồng bạc đó của em đâu! Thế nhưng, có một công việc làm chiếm bớt thì giờ của em, cho dù thế nào đi nữa, cũng là điều tốt, huống chi em lại đã học suốt bao nhiêu năm, cũng cần phải thi thố tài năng chứ! Sự thật thì, em không cần phải bàn với anh làm gì, em hoàn toàn có thể tự mình quyết định được mà, đúng không?

Nàng cũng cười:

- Dù sao thì cũng phải bàn với anh chứ, anh là chồng em mà, là chủ gia đình mà!

Chàng càng cười to hơn:

- Chủ gia đình? Em mới là “chủ” của anh đấy chứ!

Thế là, chuyện đã được định như thế. Đầu tháng bảy, Uyển Lan trở về tòa soạn tờ tạp chí làm việc lại. Vì tòa soạn cách nhà không xa lắm, Uyển Lan vẫn thích đi bộ đến sở, dễ dàng hơn đi xe bus nhiều. Đôi khi, Hữu Phong cũng lái xe đưa nàng đi làm, thế nhưng, công việc của Hữu Phong ở công trường không có giờ giấc ổn định, nhất là buổi chiều, lúc nào cũng trễ hơn những cơ quan khác rất nhiều, do đó, chàng không bao giờ đến đón nàng khi tan sở. Dần dần, nàng cũng quen với việc tự mình đi bộ về buổi chiều, dưới ánh

nắng hoàng hôn, chậm bước về nhà. Trong khoảng thời gian không có những áp lực của công việc bao quanh, chậm chạp đếm từng bước chân, tắm mình trong ánh nắng rực rỡ của buổi hoàng hôn, nhìn bầu trời chói lọi của một ngày sắp tắt đó, trở thành khoảng thời gian hưởng thụ thoải mái nhất của nàng, vì, trong khoảng thời gian đó, toàn bộ thời gian đều là của riêng nàng, nàng có thể lợi dụng khoảng thời gian này, suy nghĩ về rất nhiều chuyện.

Suy nghĩ về rất nhiều chuyện! Suy nghĩ về những chuyện gì? Nghĩ về cây hoa Kim Cáp Vũ, lại đã nở rồi tàn, nghĩ về những áng mây ở chân trời, đã mấy lần trôi đi trôi lại! Nghĩ đến năm nay và năm xưa, người việc tang thương, bao nhiêu biến đổi! Nghĩ đến đứa con gái đá trái banh bên vệ đường, bây giờ đã đi về đâu? Nghĩ đến đời người như một giấc mộng, chuyện cũ như một thoáng chiêm bao, quá khứ không bao giờ trở lại, tương lai không biết làm thế nào để nắm lấy?... Trong tất cả những tư tưởng đầy dẫy đó, hình như lúc nào cũng có một sợi dây thật nhỏ nào đó, từ trên óc não kéo xuyên xuống đến tận cùng sâu thẳm của trái tim, giờ giờ khắc khắc, lúc nào cũng như nhè nhẹ rung lên, rút lại. Cứ mỗi lần sợi dây nhỏ đó rút lại, nàng lại đột nhiên cảm thấy trái tim mình đau đớn, đau đến độ không thể nào đau hơn nữa! Lắc lắc đầu, nàng biết rằng trái tim mình không nên đau đớn như thế nữa, thế nhưng, nàng không lắc mất được nỗi đau đớn đó. Gục gặt đầu, nàng cũng không gặt mất được nỗi đau đớn đó. Thế là, trong khoảng thời gian đi bộ chậm chậm trong ánh hoàng hôn đó, nàng gần như để cho mình chìm hẳn trong nỗi đau đớn bệnh hoạn đó, mỗi ngày, mỗi ngày. Chỉ trong sự đau đớn đó, nàng mới biết “cái tôi” ẩn dấu của mình, vẫn còn đang sống, vẫn còn đang có sinh mệnh.

Như thế, có một hôm, nàng vẫn tiếp tục đi bộ chậm chậm trong buổi hoàng hôn, thần trí thăng thốt, bước chân tản mạn, cả người nàng như đang chìm đắm trong một thế giới cổ xưa, xa lắc, xa lơ nào đó. Đột nhiên, có một loạt âm thanh của chiếc xe gắn máy vang lên phía sau lưng nàng, thế nhưng, hình như nàng không hề bị kinh động, khi nàng chìm đắm trong khoảng thế giới hư vô đó, thế giới thật sự bên ngoài hình như cũng cách nàng thật xa, thật xa! Thế nhưng, chiếc xe gắn máy đó đột nhiên leo lên đường dành cho khách bộ hành, chặn ngay trước mặt nàng, một gương mặt thuộc về thế giới cổ xưa cũ kỹ, thoát cái xuất hiện ngay trước mặt nàng. Đôi chân mày rậm, đôi mắt to đen, cái thần sắc bướng

bình như con ngựa bất kham đó! Nàng kinh hoảng, đứng sững lại theo bản năng.

Người đó cất tiếng nói, giọng nói chứa đầy một thứ đau đớn như châm biếm, giận dữ, âm u và cuồng bạo:

- Chào bà, bà Phong! Lúc gần đây bà khỏe không? Người bạn thời thơ ấu của bà tại sao không trị được chứng bệnh ưu uất cho bà? Thức ăn ở nhà họ Cố không đủ chất dinh dưỡng hay sao? Tại sao bà lại gầy gò như thế này? Bà đã tìm được niềm hạnh phúc cho mình chưa? Tại sao mỗi buổi hoàng hôn, bà lại cứ như một người đang mộng du thế kia?

Nàng ngó người ra, ngẩn ngơ, ngơ ngẩn. Thần trí của nàng, có một khoảnh khắc, như đang bồng bềnh, phiêu du ở cái thế giới xa lắc, xa lơ, cổ xưa, cũ kỹ đó, không kéo trở lại được. Mà cái sợi dây vô hình không nhìn thấy đó, đột nhiên từ trái tim nàng kéo căng một cái thật mạnh, trong nỗi đau đớn nhọn hoắt đó, đột nhiên nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt nàng như nổ đom đóm và trán và đầy mồ hôi.

Và cũng trong cái khoảnh khắc đau đớn đó, nàng bừng tỉnh lại, từ cái thế giới hư vô, mơ hồ đó, nàng bừng tỉnh dậy. Mở to đôi mắt, nàng nhìn cái con người đứng trước mặt mình không chớp mắt, không dám chớp mắt, chỉ sợ nếu chớp mắt, ảo tưởng biến tan đi, tất cả lại trở về với hư vô.

Nàng lẩm bẩm kêu lên:

- Mạnh Thiều, tại sao anh lại ở đây? Em cứ ngỡ... anh... anh... anh từ một tỉnh cầu nào khác trở về đây?

Giọng nói nàng mơ hồ, thoáng thốt, như đang mộng mị, như đang chiêm bao.

Chàng nhìn nàng chăm chú, cất tiếng nói:

- Anh trở về đã gần một tháng nay rồi. Anh theo dõi em cũng đã gần một tháng nay rồi,

ngiên cứu em đã gần một tháng nay rồi, tranh đấu với chính mình cũng đã gần một tháng nay rồi, anh không biết là nên buông em ra hay không nên buông em ra! Bây giờ, anh quyết định rồi!... Leo lên xe anh!

Chàng nhìn nàng, giọng chàng chùng xuống và mang theo một thứ mệnh lệnh. Nàng giật mình, tỉnh dậy, thật sự tỉnh hẳn dậy. Nàng nói, giọng nói chứa đầy nét thống thiết, thê lương:

- Mạnh Thiều, anh muốn gì đây?

Giọng nói của chàng càng thêm trầm thấp và bướng bỉnh:

- Leo lên xe của anh! Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, van em, xin em leo lên xe anh!

Nàng trừng mắt nhìn chàng, lại cảm thấy mơ hồ, lại trở vào cái thế giới hư vô đó. Đó là tiếng gọi đến từ một tinh cầu nào khác, nàng không có cách gì phản kháng lại tiếng kêu gọi đó. Cái lực lượng đó quá mạnh mẽ, sức “người” không thể nào phản kháng lại được. Nàng leo lên xe, hoàn toàn phục tùng, như thể bị thôi miên.

Mạnh Thiều nói:

- Ôm eo anh thật chặt! Anh không muốn làm em té!

Nàng ôm lấy eo chàng thật chặt, thật chặt. Cái thân hình thô thô, đầy nam tính đó của chàng, ép sát vào nàng, nàng bất giác, không thể tự kiềm chế được, áp gương mặt mình vào phần lưng rộng lớn đó của chàng. Chiếc xe phóng tới trước, lao nhanh lên, cái lực lượng chấn động đó làm cho nàng nhảy dựng lên một cái, và trong tận cùng tâm khảm, trong cái ý thức mông lung, mơ hồ đó, đột nhiên thoáng qua một cảm giác hoan lạc đến độ gần như cuồng bạo. Mạnh Thiều, Mạnh Thiều, Mạnh Thiều, chẳng lẽ đây thật sự là Mạnh Thiều! Nàng xiết lấy chàng chặt hơn chút nữa, cái cảm giác hoan lạc cuồng bạo đó

biến mất, mà thay thế vào đó, là cái cảm giác đau đớn đến lịm người. Mạnh Thiều, Mạnh Thiều, Mạnh Thiều, chẳng lẽ đây thật sự là Mạnh Thiều!

Xe dừng lại trước cửa quán “Nhã Hương”, chàng xuống xe, nàng cũng xuống xe theo chàng một cách máy móc. Nhã Hương, Nhã Hương, lại cũng là một di tích cổ xưa của thế giới! Như cổ thành Pompei, hẳn là nó được đào lên từ đất sâu nghìn trượng!

Mạnh Thiều nói:

- Anh dẫn em đến đây, vì đây là nơi chúng ta hẹn hò nhau lần đầu tiên!

Nàng không nói, mà chỉ bị động theo chàng đi vào “Nhã Hương”.

Chỗ ngồi cũ của hai người còn đang trống, do ở bản năng, họ cùng đi về phía đó, ngồi xuống chỗ góc phòng âm u đó. Trên tường, vẫn là ngọn đuốc, trên bàn vẫn là ngọn đèn dầu. Gội hai ly café, họ lặng lẽ ngồi nhìn nhau. Mạnh Thiều đốt lên một điếu thuốc, chàng phun ra từng hơi khói thật sâu, hít ra thở vào thật sâu, nhìn trừng trừng vào nàng thật sâu. Nàng bị động ngồi tựa vào chiếc ghế salon, trắng bệch, gầy gò, thần sắc tiêu điều, buồn bã. Như một bức tượng điêu khắc. Đôi con ngươi đen lay láy đó, mơ mơ màng màng, mông mông lung lung. Chàng nhìn nàng chăm chú, nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn mãi... mãi đến khi đã hút hết một điếu thuốc, dụi tắt tàn thuốc, ánh mắt chàng bị khói thuốc làm cho trở nên mông lung, mơ hồ. Thế nhưng, xuyên qua màn khói trắng mơ hồ đó, trong tận cùng đáy mắt mông lung đó, vẫn có hai đốm lửa nhỏ, phát ra những tia sáng nhảy múa lung linh, một cách bất an, nguy hiểm, âm u và ưu uất.

Chàng cất tiếng nói, rút cuộc chàng cũng đã cất tiếng nói, thanh âm dịu dàng hơn nàng đoán rất nhiều, dịu dàng đến độ gần như hạ mình khuất phục. Sự hạ mình khuất phục đó, so với sự mạnh bạo ra lệnh cho nàng lên xe khi nãy, còn có tác dụng làm cho nàng cảm thấy tình ý mình rối loạn hơn. Chàng nói:

- Uyên Lan! Anh biết, với địa vị của anh hiện nay, anh không hề có tư cách đến đây nói

chuyện với em một lần nữa, xin em tha thứ cho sự cuồng bạo của anh khi này, và cũng tha thứ cho cái... tình cảm không thể kềm chế được của anh!

Những chữ cuối cùng chàng vừa nói ra, là những chữ được thốt ra từ trong tận cùng trái tim chàng, chúng đã kéo nàng trở về với hiện thực. Nàng mở to đôi mắt, trừng nhìn vào Mạnh Thiều, tất cả những “thực tế” trong đời sống, thoáng qua đầu óc nàng một cái thật nhanh như điện xẹt. Thế là, lễ giáo, đạo đức, truyền thống... tất cả đều theo cái lằn chớp đó thoáng qua thật nhanh trong óc nàng. Nàng hốt hoảng, vùng vẫy, mơ hồ nói lên một câu, thanh âm của nàng yếu ớt và vô hồn:

- Lẽ ra em không nên theo anh đến đây, ở nhà sẽ tìm em, họ vẫn còn đang chờ em về ăn cơm tối!

Ánh mắt chàng mang theo một lực lượng trấn tĩnh mạnh mẽ:

- Đừng nên lo lắng! Anh chỉ nói vài câu thôi, nói xong rồi, anh sẽ để cho em trở về nhà!...

Chàng tựa người về phía sau, bàn tay chàng sang qua sang lại chiếc bật lửa, sự biểu hiện trên khuôn mặt chàng, gần như vô cùng bình thản. Thế nhưng, khi chàng đốt thêm một điếu thuốc nữa, ánh lửa trên tay chàng, đã run rẩy tiết lộ bí mật trong lòng chàng. Chàng buông chiếc bật lửa xuống, ngược mắt lên nhìn nàng:

- ... Em có biết không, trước khi em làm đám cưới, anh đã từng đến nhà tìm em mỗi ngày, lần nào cũng đều bị anh Hai của em cản không cho vào?

Nàng quay ánh mắt mình sang chỗ khác, trốn tránh:

- Bây giờ ngồi ở đây nói về chuyện trước ngày đám cưới của em, có phải là đã quá trễ rồi không?

Chàng vẫn nói, một cách bướng bỉnh:

- Đúng vậy, đã quá trễ!... Nhưng anh chỉ muốn biết một điều, là em có biết chuyện đó hay không?

Nàng nói thật thẳng thắn, thanh âm càng thêm yếu ớt:

- Không biết lắm. Lúc đó, em đang ở nhà của San San, em nghĩ... em không hề muốn biết.

Chàng gật gật đầu, cắn cắn răng:

- Tốt lắm, em không hề muốn biết! Không hề muốn biết một người đàn ông, đã có thể bỏ đi tất cả lòng tự tôn của mình, chỉ để vớt vát lại những điều sai lầm mà hắn đã phạm phải! Không hề muốn biết, vì cái tát tay đó, anh đã phải trả một cái giá đến như thế nào! Em không hề muốn biết, vậy thì, hãy để anh từ từ nói cho em nghe...

Nàng kinh hoàng, thẳng thốt nhìn chàng:

- Em... nhất định phải nghe sao?

Ánh mắt chàng nhìn vào nàng trừng trừng, giọng nói của chàng chắc nịch, trong sự chắc nịch đó mang theo nét thống khổ vời vợi:

- Đúng vậy, em nhất định phải nghe! Từ buổi tối hôm đó, em từ nhà anh giận dỗi bỏ đi, thế giới của anh đã hoàn toàn bị phá vỡ tan tành! Anh không bao giờ ngờ rằng, tình yêu đối với mẹ và tình yêu đối với em, lại có thể trở thành hai thứ lực lượng xung đột lẫn nhau như thế. Thế nhưng, khi em xông ra khỏi nhà anh, anh đã biết được một sự thật, lòng tự tôn và niềm kiêu hãnh của anh, thậm chí sự sùng bái và tình yêu của anh đối với mẹ, đều không thể nào địch lại được với một mình em! Anh đã từng tìm cách cứu vãn, tìm trăm phương nghìn kế để cứu vãn, thế nhưng, em đã lấy chồng!...

Khủy tay chàng chống lên trên bàn, những ngón tay chàng lùa vào trong tóc, bàn tay kia, lấp lánh ánh sáng âm u của đóm lửa lập lòe từ điều thuốc:

- ... Em dùng một sự thật vô cùng tàn nhẫn, hủy hoại đi tất cả những hy vọng của anh! Cho đến bây giờ, anh không biết em lấy ông chồng em, là vì em yêu hắn, hay là vì em muốn trả thù anh? Dù sao đi nữa, em cũng đã lấy chồng rồi! Vĩnh viễn, em không bao giờ có thể hiểu được, em đã tạo nên một sự thương tổn như thế nào đối với anh! Từ lúc em lấy chồng, anh không hề nói một tiếng nào với mẹ anh nữa! Đối với mẹ anh, anh phải diễn tả như thế nào đây? Anh không hề hoàn toàn hận bà, anh cũng tội nghiệp bà, tội nghiệp tình yêu của bà đối với anh, tội nghiệp bà đã dùng cái tình yêu đó, để hủy hoại đi hạnh phúc của anh! Dù thế nào đi nữa, anh không có chuyện gì để nói với bà nữa.

Nàng lặng lẽ ngược mắt lên nhìn chàng, ánh đèn lấp lánh trong đôi con ngươi đen láy của nàng. Chàng tiếp tục nói:

- Khi anh xuất ngoại, anh đã nói tạm biệt với mẹ anh, anh nghĩ, suốt cuộc đời này, hắn là anh sẽ không bao giờ trở về nữa. Anh không có can đảm, trở về để đối diện với mẹ hoặc em sau khi lấy chồng! Ở ngoại quốc, anh làm việc, anh đi phỏng vấn, anh viết bài, anh bận rộn suốt ngày, và anh cũng trụ lạc! Anh đi đến tất cả những nơi chốn ăn chơi, đàn đấm, bài bạc, say sưa, không thừa một thứ nào! Thế nhưng, suốt ngày suốt đêm, suốt đêm suốt ngày, anh không quên được em! Bao nhiêu lần anh say rượu, anh khóc, anh than, anh gọi người đàn bà bên mình anh bằng tên của em! Một tháng, hai tháng rồi ba tháng, anh xin tòa báo, cho anh tiếp tục ở lại, anh không dám trở về, anh biết, nếu như anh trở về, anh sẽ rất có thể làm ra những chuyện mà chính cả anh cũng sẽ không biết trước được, những chuyện rất ngông cuồng! Anh sẽ bắt kẻ mọi thứ quan niệm về lễ giáo, đạo đức và truyền thống, anh sẽ đến tìm em! Anh tự sợ lấy anh, sợ đến độ không dám trở về nước! Thế nhưng, mỗi ngày, mỗi đêm, anh nhớ em, nhớ một cách điên cuồng, nhớ một cách quay quắt! Nhớ đến những lúc em cười, nhớ đến những khi em khóc, nhớ đến nét ngông cuồng của em những khi vui vẻ, nhớ đến sự hoang dại của em những khi giận dữ, nghĩ đến những sự thương tổn em đã gây ra cho anh, nghĩ đến những sự tổn thương anh đã gây ra cho em... cuối cùng, sự tưởng nhớ điên cuồng đó đã chiến thắng tất cả

những ý chí khác, anh lại trở về đây. Rút cuộc anh cũng đã trở về đây!...

Nàng nhìn chàng, chăm chú lắng nghe, lệ từ từ dâng lên đôi tròng mắt, đọng đầy, mờ mịt, đôi con ngươi chìm đắm trong màn lệ mỏng đó của nàng, sáng long lanh như hai vì sao lạnh.

- ... Anh lại trở về, mẹ anh giống như người nhặt lại được một báu vật bị mất, bà dùng tất cả mọi phương pháp để làm vui lòng anh, bà không tiếc công dẫn về từng cô, từng cô học trò đẹp nhất trong đám nữ sinh ở trường bà đang dạy, về giới thiệu cho anh. Thế nhưng anh, anh mua một chiếc xe gắn máy, mỗi ngày anh bôn ba, chỉ để tìm biết về tin tức của em. Em đến sở tan sở, anh đều theo dõi em, anh cũng đã nhìn thấy chồng em...

Chàng cắn cắn răng:

- ... Sự ganh tỵ làm anh muốn phát điên lên được! Sau đó, anh phát giác ra những bước chân như người mộng du của em vào những buổi chiều, anh phải dùng cái ý chí thật mạnh mẽ của mình, để tự kiềm chế, không cho mình đến tìm em, thế nhưng, đến hôm nay...

Giọng của chàng chùng thấp xuống:

- ... Anh đã thất bại! Em từ trong tòa soạn bước ra, ánh mắt mông lung như mộng ảo. Trông em nhỏ bé, cô độc, buồn bã, bi thương... em không biết, những biểu hiện trên khuôn mặt em, hình như lúc nào cũng như đang tiếc thương cho một cái gì đó. Thế là, anh tự hỏi mình: em có vui vẻ không? Em có hạnh phúc không? Tại sao trên người em không có những dấu tích của sự vui vẻ và niềm hạnh phúc? Do đó, anh đã xông đến bên em!...

Chàng nhìn nàng, thật sâu, thật sâu, thở ra một hơi khói thuốc, giọng chàng trở nên khàn đục, chàng hỏi:

- Bây giờ, anh cần phải hỏi em một câu, em có vui vẻ không? Em có hạnh phúc không?

Nàng cảm thấy mình bị rung động mãnh liệt bởi sự trần tình tách bạch đó của chàng, và nàng cũng cảm thấy rối loạn dưới ánh mắt hùng hực như hai đốm lửa đỏ của chàng, tuy nhiên, trong sự căng thẳng đó, nàng vẫn cố gắng muốn vũ trang mình:

- Lẽ ra, em phải rất vui vẻ, và cũng phải rất hạnh phúc...

- Anh không nói với em chuyện phải hay không phải, anh chỉ muốn hỏi em là em có vui vẻ hay không?

Chàng nhấn mạnh câu nói của mình, nhìn nàng không chớp.

- Em vui vẻ hay không vui vẻ, hoặc hạnh phúc hay không hạnh phúc, có còn liên quan gì đến anh nữa đâu? Đó đều là chuyện của riêng em rồi!

Nàng nói một cách vùng vẫy. Chàng đưa tay qua, chụp ngay lấy tay nàng, nắm thật chặt:

- Có liên quan! Anh cần phải biết, anh có còn cơ hội, để dành lại cái hạnh phúc mà anh đã để cho vuột mất!

Nàng nhẫn tâm nói, nước mắt long lanh chực chờ rơi xuống:

- Anh không còn nữa đâu. Anh đã không còn cái cơ hội đó từ lâu rồi!

- Thật không?

Bàn tay chàng nắm lấy nàng càng thêm chặt, hình như chàng muốn bóp nát nàng ra, ánh mắt chàng sâu thăm thẳm, trừng trừng nhìn nàng như hai ngọn lửa thiêu đốt bùng bùng. Hơi thở chàng nặng nề:

- Thật không? Đó là những lời nói rất thành thật của em chẳng? Thậm chí em không thèm suy nghĩ một vài phút hay sao? Em có biết không?... Anh bây giờ không còn lòng tự tôn, không còn sự kiêu hãnh, không còn bướng bỉnh và tự phụ, anh... không còn gì hết! Anh đang van em, anh đang cầu khẩn em...

Đôi trông mắt chàng ướt đầm, trong giọng nói của chàng, mang theo sự run rẩy và kích động không thể kiềm chế được:

- Anh biết là anh đã không có quyền yêu cầu em trở lại bên anh, anh đang làm chuyện vùng vẫy tuyệt vọng của con thú dữ bị lọt lưới! Anh chỉ van em nói ra những lời nói trong tận cùng trái tim em... có phải là anh đã thật sự không còn cơ hội? Không còn một chút cơ hội nào nữa hay sao? Thật không? Thật không?

Những giọt nước mắt long lanh chực chờ trên bờ mi cong, không còn kiềm giữ được nữa, lăn dài theo hai gò má nhợt nhạt của nàng. Nàng cố gắng muốn rút bàn tay mình lại, thế nhưng chàng nắm lại thật chặt, không chịu buông. Nàng nói một cách vùng vẫy:

- Mạnh Thiều, anh làm em đau!

Chàng buông tay ra, nàng lập tức rút tay lại. Thế là, trong khoảnh khắc đó, chàng nhìn thấy ngón tay nàng đang chảy máu, chàng bất giác kêu lên kinh hoàng:

- Anh đã làm em bị thương, đưa anh xem!

Chàng lại chụp lấy tay nàng.

- Đừng, không có gì đâu!

Nàng định dẫu đi, nhưng chàng đã chụp lấy nàng thật chặt. Thế là, chàng nhìn thấy, ngón tay nàng đang đeo chiếc nhẫn cưới có nhện kim cương, khi bóp mạnh bàn tay nàng, chàng không hề chú ý đến chiếc nhẫn cưới đó, mà chỉ xúc động bóp chặt lấy nàng. Bây

giờ, góc cạnh của chiếc nhẫn đó hằn sâu vào da thịt của ngón tay ở hai bên, làm cho làn da bị rách, máu đang từ từ rỉ ra. Chàng nhìn chăm chú, đôi chân mày chau lại thật sát, chàng kêu lên đau đớn và áo nã:

- Anh lại làm em bị thương rồi, anh lúc nào cũng làm cho em bị thương!

Nàng chú ý nhìn chiếc nhẫn đó một lúc, ngẩng đôi mi cong lên, ánh mắt nàng long lanh ngấn lệ. Hít vào một hơi thở dài thật sâu, cuối cùng nàng cũng buột miệng nói:

- Cái làm em bị thương, là chiếc nhẫn cưới này đây!

hết: [Chương 14](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 15

Đã hơn mười hai giờ khuya.

Hữu Phong ngồi trên chiếc ghế salon trong phòng khách, thở ra từng ngum, từng ngum khói thuốc dày đặc, có một khoảng thời gian rất dài, chàng không hề mở miệng ra nói một tiếng nào. Bà Sơn ngồi phía dưới ngọn đèn bàn trong phòng, đối diện với chàng, bà đang đan chiếc áo choàng bằng len - chiếc áo choàng cho Uyển Lan. Bàn tay bà thoăn thoắt đưa qua đưa lại, lâu lâu lại đưa mắt lên nhìn cái đồng hồ đang treo phía bên tường đối diện, sau đó lại liếc mắt nhìn Hữu Phong, chiếc đồng hồ đó vang từng tiếng tí tách, tí tách, thanh âm đơn điệu và buồn tẻ, mang theo một thứ lực lượng đè nén, thôi thúc từng bước chân đi của đêm khuya tịch mịch.

Cuối cùng, khi bà Sơn lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, Hữu Phong không còn nhìn được nữa, chàng nói:

- Mẹ! Mẹ đi ngủ đi! Để con ở đây chờ Uyển Lan được rồi!

Bà Sơn đưa mắt nhìn Hữu Phong:

- Hữu Phong, con khẳng định là không hề xảy ra chuyện gì chẳng? Tại sao cả một cú điện thoại cũng không chịu gọi về vậy chứ? Chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế, mỗi ngày nó đều về nhà đúng giờ hết mà...

Hữu Phong nói ngắn gọn:

- Con đợi thêm đến một giờ, nếu như nàng không về thì con sẽ báo cảnh sát!

Chàng đợi tắt điều thuốc, thanh âm chàng chứa đầy sự bất an, trên đầu mày đuôi mắt của chàng, không che dấu được dấu tích của sự bồn chồn và lo lắng.

- Đánh thêm một cú điện thoại sang nhà họ Đoàn xem sao!

- Không cần phải hỏi thêm đâu mẹ, đừng làm cho nhà bên ấy cũng lo lắng theo như mình, rất có thể là không có chuyện gì xảy ra, rất có thể nàng đi theo bạn đồng nghiệp đi chơi rồi, cũng rất có thể...

Phía ngoài cửa, có tiếng xe gắn máy, dừng lại, rồi vọt đi. Hữu Phong nghiêng tai nghe ngóng, bà Sơn cũng ngưng đan áo. Có tiếng chìa khóa mở cánh cửa lớn phía bên ngoài, tiếp theo đó, là tiếng bước chân thật nhẹ nhàng, băng qua khoảng sân, hơi dừng lại một chút ở phía ngoài phòng khách, Hữu Phong đưa đầu ra nhìn dáo dác. Cửa mở ra, Uyển Lan ngập ngừng, chậm chạp, bất an bước vào, đứng ở giữa nhà. Dưới ánh đèn, ánh mắt nàng sáng long lanh và mông lung huyền ảo, sắc mặt nàng tranh tối tranh sáng, bất định không chừng, thái độ nàng căng thẳng, ngượng ngập. Đồng thời, từ trên xuống dưới, cả người nàng như toát ra một vẻ lạc hồn lạc vía khó nhìn thấy.

Bà Sơn kêu lên, thanh âm chứa đầy sự trách móc:

- Ô, rút cuộc cũng đã về rồi! Con sao vậy? Hữu Phong nó cuống cả người lên, suýt nữa là đã đi báo cảnh sát rồi! Con đi đâu vậy? Chúng ta đánh cả trăm cú điện thoại đi tìm con...

Uyển Lan cất tiếng nói lí nhí, ánh mắt nàng càng thêm mờ mịt:

- Xin lỗi mẹ! Con... con gặp lại một người bạn cũ...

Bà Sơn nói:

- Gặp lại bạn cũ cũng phải đánh một cú điện thoại về nhà chứ! Con thử tưởng tượng ở nhà cuống lên đến như thế nào, chúng ta cứ e rằng con tan sò, trên đường về gặp phải tai nạn chứ! Báo hại Hữu Phong đánh điện thoại đi khắp các trạm cảnh sát, xem có tai nạn xe cộ gì không? Lại lái xe đi dọc theo con đường con đi làm về mỗi ngày để tìm...

Uyển Lan đưa đôi mắt sang lặng lẽ nhìn Hữu Phong, lại cúi đầu xuống, nói lại thêm một lần nữa bằng một giọng thật thấp:

- Xin lỗi anh!

Hữu Phong dụi tắt điều thuốc trên tay, chàng đứng dậy, từ từ đi về phía Uyển Lan, ánh mắt chàng đảo một vòng trên gương mặt Uyển Lan, sâu thẳm, thâm trầm, quay đầu sang mẹ, chàng hơi chau nhẹ đôi chân mày, mỉm cười nói bằng một giọng giả lã, cho qua chuyện:

- Thôi được rồi! Mẹ! Cô ấy đã bình an trở về rồi! Mẹ đi ngủ đi, mẹ ạ! Tính của Uyển Lan là như thế mà, chỉ biết lo phía trước mặt, chứ không biết lo chuyện sau lưng. Từ nhỏ đến lớn, không biết mất tích hết bao nhiêu lần rồi!...

Chàng dùng nguyên cả một vòng tay ôm, choàng qua vai Uyển Lan, âu yếm thấp giọng nói rằng:

- ... Tuy nhiên, lần này không thể để cho xảy ra hoài như thế nhé! Từ đây về sau, không cho em mất tích nữa đâu nhé!

Bà Sơn nhặt đồ đan của mình lên, nhìn vào hai người thật sâu, sau đó, bà gật gật đầu, bước đi vào phía trong:

- Thôi được rồi! Cả hai con hãy mau đi ngủ đi! Ai cũng phải đi làm, thức khuya quá cũng không tốt, ban ngày làm sao có tinh thần mà làm việc! Nhất là Hữu Phong, công việc nào có nhẹ nhàng đâu!

Nghe ra trong giọng nói của bà Sơn mang đầy nét bất mãn, đầu của Uyển Lan càng cúi thấp hơn nữa. Hữu Phong đưa mắt nhìn theo bóng mẹ khuất dạng, chàng lại đưa mắt nhìn Uyển Lan một cái, rồi đưa tay tắt đi ngọn đèn của phòng khách, chàng kéo Uyển Lan vào phòng ngủ của hai người. Cửa phòng vừa đóng lại, Hữu Phong dùng lưng tựa vào cửa, lặng lẽ nhìn nàng, không nói một tiếng, ánh mắt nghiên cứu, đợi chờ, nhẫn nại.

Uyển Lan ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của chàng, nàng từ từ bước lùi lại phía bên giường, ngồi xuống. Sắc mặt nàng thật trắng, thật trắng, đôi mắt nàng mở thật to, thật to, trong đôi mắt mở to đó không có bí mật, chúng chứa đựng một thứ tình cảm kích động nào đó làm cho người ta cảm thấy rung động cả tâm hồn, chúng nhìn chàng, thẳng thắn và chân thành. Đôi môi nàng mấp máy thật nhẹ, thốt ra những tiếng thật nhỏ:

- Anh ấy đã đến tìm em!

Chàng đi đến bên nàng, cũng ngồi xuống bên thành giường, nhìn nàng chăm chú. Có một khoảng thời gian rất dài, chàng không hề mở miệng nói một tiếng nào, mà chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Cái nhìn chăm chú và dài lâu đó làm cho nàng bắt đầu cảm thấy tâm ý rối loạn cả lên, đôi hàng mi dài cong vút của nàng hơi chớp chớp, đầu nàng bắt giắc cúi xuống thật thấp. Chàng dùng tay nâng cằm nàng lên, không để cho nàng trốn tránh, chàng bắt lấy ánh mắt nàng. Chàng hỏi:

- Em và hắn nói chuyện mãi cho đến bây giờ?

- Đúng vậy.

- Nói những gì?

Thanh âm nàng nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve:

- Nói... nói những chuyện đã qua. Những chuyện rất xa xưa, những chuyện thuộc về quá khứ.

Chàng đưa tay vén một mảng tóc ngắn phủ lòa xòa trước trán nàng, nhìn nàng chăm chú, giọng chàng nói, thâm trầm và dịu nhẹ:

- Anh không thể cấm em và bạn nói những chuyện thuộc về quá khứ, phải không?... Tuy nhiên, có một buổi tối như hôm nay, cho dù hai người có bao nhiêu “quá khứ”, cũng đều đã phải nói hết rồi. Từ đây về sau, đừng nên đi nói chuyện quá khứ với hân nữa nhé! Tại vì, em phải cùng anh đi sáng tạo tương lai chứ, phải không?

Đôi chân mày nàng hơi chau nhẹ lại, đáy mắt nàng nổi lên một thoáng mơ hồ và rối loạn. Dưới giọng nói ổn định và bình tĩnh đó của chàng, nàng bất giác cảm thấy trái tim mình rối lên như một mớ bông bong. Trong tận cùng trái tim nàng, có một âm thanh đang ráo riết réo gọi: Không được! Không được! Không được! Mi cần phải có can đảm đối diện với sự thật! Ở Nhã Hương, mi đã cho Mạnh Thiều hy vọng, bây giờ, mi lại chịu phép đầu hàng Hữu Phong chăng? Mở miệng ra, nàng lẩm bẩm những tiếng không rõ:

- Hữu Phong, em... em nghĩ, em... em cần phải nói với anh là, em... em cảm thấy...

Nàng nói không nổi nữa. Chàng nhìn nàng, ánh nhìn chắc nịch, đưa tay ra nắm lấy cả hai bàn tay nàng, chàng cất tiếng nói thật dịu dàng:

- Em cảm thấy thế nào? Em cảm thấy lạnh chăng? Bàn tay em lạnh như tảng băng đây. Đừng sợ lạnh, anh sẽ không để cho em bị lạnh đâu. Em cảm thấy tâm tình bất an chăng? Gương mặt em hiện lên nét khổ sở vô cùng, trông em giống như một đứa trẻ đi lạc đường. Đừng nên để cho tâm tình bất an, anh sẽ làm cho em yên ổn trở lại. Em cảm thấy mâu thuẫn và bức bối chăng? Đừng, đừng nên như thế!...

Chàng kéo nhẹ nàng vào lòng, dùng vòng tay chàng, dịu dàng nhưng cứng cỏi ôm lấy nàng. Giọng nói của chàng dịu nhẹ, trầm thấp, nhưng lại chứa đựng một lực lượng thật to lớn, không để cho người ta kháng cự, vang lên bên tai nàng thật rõ ràng minh bạch:

- Nghe anh nói đây! Uyên Lan! Có thể anh không phải là một người thập toàn thập mỹ, cũng có thể anh không phải là một người chồng thập toàn thập mỹ. Thế nhưng, anh thật lòng thật dạ muốn cho em một vòng tay an toàn và ấm áp, muốn cho em xa lánh hẳn những tai nạn và phiền não, cho dù anh đã làm được hay chưa làm được, em cần phải hiểu rõ được trái tim và tấm lòng chân thành của anh. Uyên Lan, chẳng lẽ vòng tay của anh không đủ an toàn hay sao? Không đủ ấm áp hay sao?

Nàng cố gắng, phí sức vùng vẫy với những giọt nước mắt, trước mắt nàng là một màn sương khói vây quanh. Nàng kêu lên, thống khổ và yếu ớt:

- Không, vấn đề không phải là anh! Mà là em! Em không tốt, em không phải là một đứa con gái tốt!

- Nói bậy!...

Chàng nạt nhẹ nàng, đẩy nàng ra, chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng thêm một lần nữa, giọng chàng nói ung dung và dịu nhẹ:

- ... Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, có lẽ em chỉ khoảng năm tuổi, lúc đó, em là một cô con gái nhỏ vừa tinh nghịch, vừa bướng bỉnh. Có một hôm, anh và Triệu Bôi, cùng rất nhiều đứa con trai lớn khác, cùng nhau đi chơi ở vùng núi sâu bên cạnh Bích Đàm, em khóc, em la, nhất định đòi cùng đi với tụi anh, Triệu Bôi không có cách nào khác, đành phải dẫn em theo. Rút cuộc, tụi anh chơi ở trong rừng rất vui, rất cuồng, mọi người đều quên mất em, đợi đến khi đến giờ phải trở về nhà, mới phát giác ra rằng em đã mất tiêu rồi. Trời đã sắp tối, bọn anh chia nhau đi tìm em khắp cả khu miền núi rộng lớn đó, kêu tên của em lên, cuối cùng, anh tìm thấy em trong một đồng rơm của những người miền núi, nước mắt đầy cả mặt, chui rúc trong đồng rơm đó, mặt mũi lem luốc, dơ bẩn, đôi mắt

láo liêng sợ hãi. Anh bỗng em lên, em dùng tay vòng ngang cổ anh thật chặt, vùi đầu lên vai anh và nói: Hữu Phong, anh đừng để cho em lạc đường nữa!

Nàng nhìn chàng trừng trừng, đôi chân mày hơi nhướng lên, nàng hỏi:

- Có chuyện như thế xảy ra chẳng?... Tại sao em không nhớ gì hết vậy?

Chàng nhìn nàng, hỏi một cách thâm trầm, gương mặt chàng thành khẩn:

- Thật sự là em không nhớ, hay là em không muốn nhớ?... Hãy thử nghĩ lại xem, có chuyện như thế xảy ra hay không?

Nàng suy nghĩ. Tuổi thơ! Tuổi thơ là rất nhiều những mảnh vụn muôn màu muôn sắc tụ tập trong ống kính vạn hoa, mỗi một đồ hình biến đổi, hình như đều có hình ảnh của Hữu Phong trong đó. Nàng hít vào một hơi thật dài. Nàng thành thật nhìn nhận:

- Đúng vậy, có chuyện như thế xảy ra, nhưng chuyện đó có quan hệ gì đến chuyện tối nay?

Chàng gật gật đầu, giọng chàng như khàn đi:

- Đêm nay, khi em mới vừa bước chân vào nhà, anh đã biết ngay. Em lại đi lạc đường nữa rồi! Uyển Lan, anh sẽ không bao giờ để cho em đi lạc đường nữa!...

Chàng đưa tay lên vuốt ve nhẹ nhẹ đôi má nàng:

- ... Thế nhưng, Uyển Lan, em phải hợp tác với anh, biện pháp duy nhất để em không lạc đường nữa, là đừng nên đi bậy! Uyển Lan, hứa với anh, em sẽ không đi bậy nữa! Như vậy, em sẽ thấy rằng, vòng tay của anh vẫn là nơi chốn an toàn và ấm cúng nhất!

Ồ! Hứa với chàng hay không? Hứa hay không? Đầu óc của Uyển Lan cảm thấy rối tung

lên như một mớ bông bong, mà trong đồng bông bông rối loạn đó của tâm tình và thần trí gần như một mớ đó của nàng, nàng vẫn nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Hữu Phong, nghe được giọng nói bình tĩnh, chắc nịch của chàng, đầu chàng cúi sát vào nàng:

- Đừng nên bỏ chạy khỏi vòng tay anh! Uyên Lan. Em vẫn là của anh, phải không?...

Chàng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đưa đôi môi mình áp nhẹ lên đôi môi nàng, nàng kinh hoàng, rụt người lại phía sau theo bản năng, ngã nhào lên giường. Chàng cúi đầu xuống, nhìn sát vào nàng, trong tận cùng đáy mắt chàng có một thoáng đau đớn của sự tổn thương, chàng hỏi:

- Thật sự nghiêm trọng đến như thế sao?... Anh là một người có chất độc chăng? Uyên Lan?

Ồ! Không! Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại. Hữu Phong, em không muốn làm cho anh bị tổn thương! Em không muốn! Em tuyệt đối không muốn! Thế là, nàng nghe được tiếng nói của mình, đang yếu ớt, vô hồn, gần như giả dối vang lên rằng:

- Không! Hữu Phong, anh đừng để cho em đi lạc đường nữa!

- Như vậy, em hứa với anh là không đi bậy nữa?

- Vâng!...

Nước mắt nường theo hai bên khóe lăn dài xuống gối. Nàng cảm thấy trái tim mình tan nát! Vĩnh biệt! Mạnh Thiều! Vĩnh biệt anh! Mạnh Thiều! Tha thứ cho em, Mạnh Thiều! Anh hãy xem như em đã chết rồi, Mạnh Thiều! Nàng nhắm nghiền mắt lại, nói một cách máy móc, lảm bảm không ngừng:

- ... Vâng! Hữu Phong! Em hứa với anh, hứa với anh, hứa với anh!

Chàng cúi đầu xuống, hôn lấy những giọt nước mắt nóng hổi của nàng, giọng chàng thật bình tĩnh:

- Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ lái xe đưa em đi làm, rước em khi tan sở! Anh phải bảo vệ kho tàng của anh!

Nàng không nói chuyện, hai hàm răng cắn chặt lại, đôi mắt nhắm nghiền, trái tim nàng đang đau đớn như điên cuồng, đau đớn như mũi dao xuyên suốt, nhọn hoắt, buốt tim. Hữu Phong nhìn nàng trừng trừng, không một chớp mắt, chàng nghiến cứu nàng, nhìn nàng thật kỹ, cuối cùng, chàng nói như ra lệnh:

- Mở mắt ra, Uyển Lan!

Nàng bị động mở mắt ra, đáy mắt nàng là một mảng mông lung và thống khổ. Chàng thở ra một hơi dài náo ruột, ôm nàng vào lòng bằng một cử chỉ thương xót vô vàn:

- Anh sẽ tin em! Uyển Lan! Tin những lời hứa của em đêm nay! Thế nhưng, em cũng phải tin anh, anh sẽ cho em sự ấm cúng, cho em sự an toàn, và cho em hạnh phúc! Anh bảo đảm!

oOo

Thế là, bắt đầu từ hôm đó, sinh hoạt đổi lại thành một phương thức khác. Mỗi ngày buổi sáng, Hữu Phong đều lái xe đưa nàng đến trước cổng tòa soạn, đưa mắt nhìn nàng đi vào phía bên trong xong, chàng mới bỏ đi, buổi chiều, chàng canh đúng giờ tan sở, lái xe đến trước cửa tòa soạn, rước nàng về nhà. Nàng để mặc cho Hữu Phong đưa đưa rước rước, trong lòng có cái cảm giác “mặc cho con tạo đẩy đưa”. Thôi thì như thế vậy! Vĩnh biệt

anh, Mạnh Thiều! Trong cái nỗi đau xé nát con tim đó, trái tim nàng không chỉ kêu lên một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần... vĩnh biệt anh! Mạnh Thiều! Những người yêu nhau trong thiên hạ mà không được gần nhau không phải chỉ có mình chúng ta! Cuộc đời là như thế đó! Trong cái tâm tình “chấp nhận định mệnh” đó, nàng dần dần thể nghiệm được rất nhiều, rất nhiều sự “chăng đặng đưng” của kiếp nhân sinh!

Sau khi quyết tâm xong, nàng viết cho Mạnh Thiều một bức thư ngắn gọn:

“Mạnh Thiều:

“Em đã từng trách anh, hận anh, bây giờ, em không còn trách anh và cũng không còn hận anh nữa, xin anh cũng hãy tha thứ cho em! Tha thứ cho em đã cho anh hy vọng, lại cho anh thất vọng. Định mệnh hình như lúc nào cũng đùa giỡn với chúng ta, em đầu hàng rồi, em khuất phục rồi, em mệt mỏi rồi, em thừa nhận em chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh và nhu nhược, em không còn sức lực để tranh đấu với định mệnh, lúc trước, em đã thua, bây giờ, em lại thất bại nữa!

“Em không muốn giải thích gì thêm cho mình, bất cứ một sự giải thích nào, đều có thể tạo thành sự tổn thương trầm trọng hơn cho anh. Em chỉ có thể nói được một câu: con người, ngoài tình yêu ra, còn có đạo nghĩa, trách nhiệm và tình thân. Cái lực lượng của ba thứ sau cộng lại với nhau tuyệt đối không thua cái thứ nhất. Do đó, em đã chọn cái sau, hãy tha thứ cho em! Mạnh Thiều! Tại vì, em cũng đã tha thứ cho anh rồi!

“Đừng nên đến tìm em nữa, Mạnh Thiều! Vĩnh biệt anh! Mạnh Thiều! Dù sao, em cũng chỉ là một áng mây, chỉ trong chớp mắt đã bay đi mất tăm biệt tích!

“Chúc anh: đừng gặp phải một áng mây khác nữa!

“Uyển Lan”

Thư gửi đi đến ngày thứ ba, chỉ mới khoảng hơn mười giờ sáng, Uyển Lan đang miễn

cường tập trung trí óc của mình, để sửa một bản thảo sắp được in ra. Bất thần, chuông điện thoại reo vang, điện thoại ở tòa soạn tạp chí gần như reo vang suốt ngày, do đó, nàng cũng không chú ý. Thế nhưng, cô Hương thư ký gọi nàng:

- Uyên Lan, điện thoại!

Nàng cầm ống nghe ở ngay bàn mình lên, nàng hỏi:

- Hello? Xin lỗi ai đó?

- Uyên Lan!...

Người ở bên kia đầu giây chỉ kêu lên một tiếng như thế, sau đó thờ ra một hơi dài não nuột, trái tim của Uyên Lan gần như nhảy lên tới cổ họng của mình, nàng trừng mắt nhìn cái điện thoại, cả người nàng, trong thoáng chốc đó đột nhiên như bị hóa thạch. Tiếng thờ dài não nuột đó của chàng đã xé nát trái tim nàng, và hơn cả thế nữa, tiếng thờ dài đó của chàng đã xé nát cả quyết tâm và ý chí của nàng. Chàng lại kêu lên:

- Uyên Lan! Em ác lắm! Em thật sự nghĩ rằng em có thể vĩnh biệt được anh chăng?... Anh chưa chết mà!

Giọng chàng trong ống nghe trầm thấp và não nuột. Nàng cố gắng đè nén giọng nói run rẩy của mình:

- Mạnh Thiều, anh... sao anh lại nói những lời như thế? Bây giờ em đang làm việc, anh đừng quấy rầy em, được không? Anh bình tĩnh một chút, anh xử dụng lý trí một chút được không?

- Xử dụng lý trí!...

Giọng của chàng tuy rằng trầm thấp, nhưng vẫn không che dấu được nét đau khổ mãnh

liệt trong đó:

- ... Nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, thì anh đã không từ ngoại quốc trở về, nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, anh đã quên em từ lâu rồi, nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, bây giờ anh đã không điện thoại cho em! Nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, thì ban ngày anh đã không đi rong ruổi ngoài đường như một thằng điên, ban đêm thì lại ngồi đó chờ sáng như một người mất trí... không, Uyển Lan, anh không có lý trí, bây giờ anh muốn gặp em!

Nàng dùng tay vịn vào đầu, tâm trí rối loạn, đồng thời, cả người nàng như bị đốt cháy hừng hực cả lên, nàng cảm thấy mình gần như thở không nổi nữa. Nàng hoảng hốt nói vào ống nghe như van lơn:

- Ô, không được, Mạnh Thiệu... xin anh đừng nên ép buộc em như thế, xin anh hãy để cho em sống một đời sống bình lặng...

Chàng ngắt lời nàng, trong thanh âm chứa đựng nét bi ai gần như tuyệt vọng:

- Em nói như thế sao, Uyển Lan? Nếu như anh không quấy rầy em, em có thật sự sống được một cuộc đời bình lặng hay không? Em có thật sự xóa nhòa hẳn được hình bóng anh trong tâm khảm của em chẳng?... Nếu như vậy... anh xin lỗi là đã quấy rầy em! Chào em! Uyển Lan!

Thanh âm chàng phía bên kia đầu giây nghe như tiếng thở dài não nuột. Nàng cuống quýt kêu lên nho nhỏ, cảm thấy tất cả ý chí của mình lại bị tan vỡ cả rồi:

- Ô... ơ... Mạnh Thiệu! Anh đang ở đâu?

Giọng chàng trầm thấp, cố gắng đè nén sự sôi nổi trong lòng:

- Gặp anh chẳng?

- Gặp anh!

Nàng buột miệng nói, không chút suy nghĩ, không kịp suy nghĩ. Phía bên kia đầu giây đột nhiên không còn một tiếng động, nàng cuống cuống, trong khoảnh khắc đó, ý muốn được gặp mặt chàng vượt qua mọi thứ, nàng cuống quýt kêu lên:

- O.. ơ... Mạnh Thiều, anh còn ở đó chẳng?

- Vâng! Anh đây!...

Giọng chàng nghe cộc lốc, sau đó, nàng nghe được tiếng cười của chàng, ngẩn ngẩn, mang theo giọng mũi nghèn nghẹn; tiếng cười như tự trào, chứa đầy nước mắt. Tiếng chàng hít hít mũi, thanh âm như nghẹn ngào:

- ... Anh có hơi trễ con một chút, anh nghĩ rằng mình đã nghe lầm. Uyên Lan... em xin nghĩ nhé, mười phút nữa anh đến đón em ở cửa tòa soạn! Anh đến ngay đây!

Tiếng chàng thở hào hển phía bên kia đầu giây. Buông ống nghe xuống, Nàng ngồi ngẩn người ra, có khoảng một vài phút, nàng không cử động được. Mình sao như thế này? Mình điên rồi chẳng? Tại sao lại nhận lời gặp lại chàng? Thế nhưng, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả những ý nghĩ tự trách đó đã bay đi mất, nỗi vui mừng, mong đợi gặp mặt chàng đọng đầy trái tim nàng, đem tất cả mọi thứ lý trí đuổi ra ngoài chín tầng mây. Nàng cảm thấy mình giống như cái bong bóng chứa đầy hơi khí nhẹ, đang nhẹ nhàng bay về phía cuối chân mây. Nàng không còn do dự, không còn vùng vẫy, không còn suy nghĩ, không còn mâu thuẫn... tất cả những ý thức, đều hóa thành một khát vọng mãnh liệt: nàng muốn gặp chàng.

Mười phút sau, bọn họ gặp nhau trước cửa tòa soạn tạp chí.

Chàng vịn chiếc xe gắn máy, đứng ở đó, mái tóc bông bênh, rối loạn, gương mặt tiêu tụy,

hốc hác. Thế nhưng, đôi mắt hừng hực sáng ngời đó, vẫn lấp lánh như hai ngọn đuốc cháy bùng bùng trong đêm tối, mang theo một sức nóng mạnh mẽ, thiêu đốt, nhìn trừng trừng vào nàng. Nàng đứng chết trân ở đó, dưới ánh nhìn đó của chàng, hình như cả người nàng đã bị đốt cháy thành tro bụi. Đã bao lâu rồi, hai người không gặp mặt nhau? Một tuần? Hai tuần? Tại sao nàng lại có cảm giác như cả hai đã cách nhau cả một cuộc đời? Cổ họng nàng cứng nhắc, nàng muốn nói chuyện, nhưng lại không thốt được một lời. Chàng đưa tay lên, sờ thật nhẹ, thật nhẹ vào mái tóc nàng, nhẹ vô cùng, như thể nàng được làm bằng thủy tinh, chỉ cần hơi dùng sức, nàng sẽ vỡ tan ra từng mảnh. Chàng hơi nhướn đôi chân mày, cố gắng định thốt lên một lời nào đó, cuối cùng, lại chỉ thốt ra vài chữ rất đơn giản:

- Lên xe anh trước đi, được không?

Nàng ngoan ngoãn leo ngay lên xe, vòng tay ra ôm lấy eo ếch chàng, trong cái khoảnh khắc, khi vòng tay nàng choàng ngang qua eo ếch chàng, cả người chàng bắt giắc như bị chấn động mãnh liệt, chàng phát ra một tiếng thở dài gần như không nghe thấy được, hình như chàng chờ đợi giây phút này đã hàng nghìn, hàng vạn năm rồi. Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại, cả tâm hồn nàng đều như vì đó mà bị rung động mãnh liệt.

Xe bắt đầu nổ máy, nàng bướng bỉnh nhắm nghiền đôi mắt lại, không nhìn, cũng không hỏi chàng sẽ đưa nàng đi đâu. Chỉ vì trong tận cùng trái tim nàng đã hiểu rõ được một chuyện, đi theo chàng, chỉ có hai chỗ, không phải “thiên đường”, thì là “địa ngục”. Có thể, đó là một tổ hợp của cả hai nơi đó.

Chiếc xe gia tăng tốc độ, nàng cảm thấy chiếc xe đang lên dốc, chạy quanh co, cong queo theo chiều hướng của con đường, làn gió luồn vào mặt, dần dần mang theo hơi lạnh gây gây, trong không khí, mang đầy hơi hướm của đất mới và cỏ xanh ngay ngáy. Trong lòng nàng đã mang máng đoán ra, “chón cũ nơi xưa, ta mong tìm lại!”, một câu thơ của ai đó, lúc này bất chợt hiện lên trong óc nàng. Chỉ có điều là, cuộc đời, có bao nhiêu chón cũ nơi xưa, có thể tìm lại được bao giờ?

Xe vẫn tiếp tục chạy thật lâu, thật lâu, trên đường đi, chàng và nàng đều im lặng. Sau đó, gió càng lúc càng lạnh hơn, không khí càng lúc càng trong lành hơn, trái tim nàng càng lúc càng rối loạn hơn... cuối cùng, xe dừng lại. Chàng đưa tay ôm nàng xuống xe.

Nàng mở bừng đôi mắt, nhìn đảo đảo chung quanh. Đúng vậy, công viên sơn lâm, đã lâu không gặp! Cây tùng vẫn cao vút đến tận mây xanh, lá tùng nhọn lều vẫn rơi đầy trên mặt đất, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi hương tùng nhàn nhạt, gió nhẹ vẫn vi vu xuyên qua cành lá, bên trời, từng áng mây vẫn lững lờ trôi, bốn bề, vẫn chơ vơ không một bóng người... Nàng ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời, lại cúi xuống nhìn nhìn đất, rồi bị động từa người vào một thân cây tùng gần đó, đưa mắt nhìn chàng trừng trừng, trân trối, không nói một lời.

Chàng đứng ở đó, bất động, không nói, ánh mắt cũng nhìn trừng trừng vào nàng. Cả hai cùng đứng nhìn nhau như thế, cùng nhìn vào đôi mắt nhau, cùng tìm vào trong tận cùng sâu thẳm của trái tim nhau, một thứ tình cảm thâm sâu, vời vợi, thời gian như ngưng đọng, không khí như lắng yên. Sau đó, không biết đã bao lâu, cuối cùng, chàng cũng đưa tay ra chụp lấy tay nàng, giọng chàng vang lên, trầm thấp, khàn đục, thống thiết, bi ai:

- Uyển Lan! Em đã giết chết anh rồi!

Nàng nhìn chàng trân trối, dưới giọng nói thống thiết đó của chàng, nàng cảm thấy rung động cả tâm hồn, và cùng lúc với sự rung động đó, có một thứ tâm tình kích động khác, cũng úp chụp lấy nàng thật nhanh, thật mạnh mẽ, làm cho nàng phẫn nộ và không thể nhịn được. Nàng mở to đôi mắt, ánh mắt nàng dần dần đốt lên những tia lửa bùng bùng, phẫn nộ, nàng cắn cắn răng, dùng một giọng nói giận dữ, rung rung, không ổn định, trầm thấp kêu lên:

- Mạnh Thiều, tại sao anh lại dám nói một câu như thế? Em đã giết chết anh? Hay là anh đã giết chết em? Anh có biết anh là gì không? Anh là khắc tinh của cuộc đời em! Nếu như anh đã muốn lấy em, tại sao anh lại cứ để cho mẹ anh làm nhục em hết lần này đến lần khác? Không phải anh đứng về phe của mẹ anh sao? Không phải anh chỉ nghe theo

lệnh mẹ anh hay sao? Không phải anh không chịu được những sự chống đối của em đối với mẹ anh sao? Như vậy, thì anh còn tìm theo dây dưa với em để làm gì? Anh hãy suy nghĩ cho kỹ xem, chính anh đã đẩy em vào vòng tay người khác, chính anh đã bức em phải đi lấy chồng, thế mà bây giờ, sao anh còn không chịu để cho em yên? Anh nói em giết chết anh hay là anh giết chết em, Mạnh Thiều! Anh nói đi!... Em hận anh! Em hận anh! Em hận anh! Em hận anh!...

Nàng quay đầu sang một bên, nước mắt ràn rụa trên gương mặt trắng nhợt, những câu nói cuối cùng mang theo âm hưởng thống thiết, bi ai.

Chàng đưa tay kéo nhẹ cằm nàng, xoay gương mặt nàng về phía chàng, ánh mắt chàng trở nên hỗn loạn và cuồng nhiệt, như một con bệnh lên cơn sốt, chứa đầy những sự đau khổ và kích động như thiêu như đốt, chàng nói bằng một giọng rối loạn, mơ hồ:

- Em hãy mắng anh đi! Em hãy hận anh đi! Anh đã biết từ lâu rồi, nghìn lời vạn tiếng, cũng không thể nào diễn tả được tâm tình anh ngay bây giờ! Em hận anh, anh càng tự hận lấy anh! Hận anh đã không bảo vệ em trước khi mọi chuyện xảy ra, hận anh lúc đầu khi xảy ra sự xung đột giữa em và mẹ, anh đã không biết đứng vào vị trí của em mà suy nghĩ cho em!

Chàng tiếp:

- Thế nhưng, Uyên Lan, em cũng nên công bằng một chút, và cũng nên nghĩ dùm anh một chút, buổi tối trời mưa hôm ấy, giữa em và mẹ, anh có thể làm được gì bây giờ? Em có biết em cũng là một cô gái miệng lưỡi lạnh lợi sắc bén lắm hay không? Em có biết là những lời phản kháng, công kích của em cũng sắc như dao, cũng bén như kéo hay không?

Nàng gật gật đầu:

- Em biết, do đó, em đã buông anh ra, để cho anh trở thành một vật sở hữu chuyên biệt

của mẹ anh! Em đã rộng rãi biết mấy, phải không?

Chàng kêu lên đau khổ:

- Ô, Uyển Lan! Thôi chúng ta đừng nên tính với nhau những món nợ cũ nữa! Anh nhìn nhận anh đã sai lầm, lỗi tại anh tất cả! Vả lại, trong thư em viết, là em đã tha thứ cho anh rồi!

- Anh đừng nên quơ quào mọi chuyện như thế, tha thứ cho anh, là để xin anh đừng nên quấy rầy em nữa!

- Không phải anh quấy rầy em, mà anh muốn cưới em!

Giọng nàng vang lên u uất:

- Cưới em?

- Đúng vậy, cưới em!

Nàng dùng tay che lấy mặt, sau đó, nàng buông bàn tay ra, đột nhiên, nàng bật cười khan:

- Anh thật sự muốn cưới em?

Chàng nói một cách quả quyết:

- Đúng vậy!

Nàng càng cười dữ dội hơn nữa, vừa cười vừa nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi Phi Châu!

- Đi Phi Châu để làm gì?

Nàng cười to:

- Em nghe nói, bên Phi Châu có một bộ lạc, một người đàn bà có thể có rất nhiều ông chồng! Chúng ta kéo nhau đi Phi Châu vậy!

Chàng gầm lên thật thấp:

- Đừng cười!

Nàng vẫn cười ngật nghễ:

- Ngày xưa anh đã nói, em cười là anh muốn hôn em!

Tròng mắt chàng ướt đầm:

- Em vẫn còn nhớ?

Nàng không cười nữa, tròng mắt nàng cũng ướt đầm:

- Nhớ từng câu nói của anh! “Không được đá những viên sỏi bên đường, coi chừng đá ra cho anh một tình địch bây giờ!” Anh có biết không? Anh không hề có một tình địch nào hết, em mới có tình địch, tình địch của em là mẹ của anh, và đồng thời, trong trận chiến này, em là người đã thua to!

Chàng đưa tay vén những sợi tóc bị gió thổi bám lò xo bên má của nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng:

- Không, mẹ anh đã thua! Uyển Lan! Bà không còn là một người như trước nữa, bà không còn là một người chuyên chế, không còn kiêu ngạo nữa, Nguyên vọng to lớn nhất

của bà bây giờ, là anh có thể tìm lại được hạnh phúc đã mất đi! Uyên Lan, bà cũng rất tội nghiệp, điểm xuất phát của bà không hề xấu, bà chỉ vì yêu anh! Em không biết, tình yêu đôi khi cũng giết được người!

Nàng hỏi:

- Anh cũng biết điều này nữa à?

Chàng gật đầu thật sâu:

- Anh biết. Hiện giờ, chúng ta đang tàn sát nhau, rất có thể, cả hai chúng ta đều không thể nào sống nổi!

Nàng nhìn chàng trân trối, khẽ lắc đầu:

- Mạnh Thiệu, anh hãy tha em đi!

Chàng cũng từ từ lắc đầu:

- Không phải anh không tha cho em, mà là... xin em hãy cứu anh!

- Em cứu anh như thế nào đây?

Giọng chàng nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ:

- Em biết làm như thế nào! Đừng nên do dự, đừng nên mâu thuẫn, em phải ly dị hắn, lấy anh!

Đôi mắt nàng nhìn trừng trừng vào chàng, u sầu, âm ảm, sau đó, nàng bắt đầu lắc đầu một cách kịch liệt, một cách mạnh mẽ, nàng kêu lên:

- Không được! Em đã hứa với anh ấy, em sẽ không đi lạc đường nữa!

Chàng cũng kêu lên, dùng hai tay chụp lấy cánh tay nàng, lắc nàng một cách kịch liệt:

- Thế nhưng, em chọn hắn, đã là một con đường sai lầm rồi! Không phải bây giờ em mới đi lạc đường, mà em đã đi lạc đường từ lâu rồi, cuộc hôn nhân này của em, từ căn bản đã đi sai đường rồi! Bây giờ, anh đang dẫn em đi vào con đường đúng!

- Làm sao anh biết rằng cuộc hôn nhân của em là đi sai đường?

- Lá thư em viết cho anh, ít nhất cũng đã thừa nhận một sự thật, em chọn tình thân, mà bỏ đi tình yêu!...

Chàng nhìn nàng trừng trừng, giọng chàng gay gắt, trách hờn:

- ... Cuộc hôn nhân của em quyết định trên căn bản tình thân, mà không phải là tình yêu, em là một con bé ngổ ngất nhất trên cõi đời này!

Nàng nói bằng một giọng mê loạn và vùng vẫy trong mâu thuẫn:

- Có thể, đối với em, tình thân quan trọng hơn tình yêu!

Chàng kêu lên giận dữ:

- Nói bậy!

Nàng hơi nhướng nhướng đôi chân mày lên, như khiêu khích:

- Sao lại nói bậy? Anh căn cứ vào đâu mà cho rằng cuộc hôn nhân của em là một sự sai lầm tuyệt đối?

Chàng dùng tay nâng cằm nàng lên, để cho đôi mắt nàng đối diện với ánh nắng. Tia sáng chói chang đó làm cho đôi mắt nàng không mở ra được. Chàng nhìn vào gương mặt nàng trừng trừng:

- Tại vì, đôi mắt em không hề biết nói dối, tại vì sự biểu lộ trên khuôn mặt em cũng không hề biết nói dối, chúng đều đã nói lên cho anh biết được sự thật! Uyển Lan, em thề đi! Em thề rằng cuộc hôn nhân của em tuyệt đối không phải là một sự sai lầm, thì anh sẽ không bao giờ đến để quấy rầy em nữa! Em thề đi!

Nàng cắn răng, tàn nhẫn quyết định:

- Được! Em thề, em...

Thanh âm nàng nghẹn lại. Chàng nói như ra lệnh, trừng mắt nhìn nàng:

- Nói đi!... Nói đi!

- Cuộc hôn nhân của em...

Chàng lệ làng dùng đôi môi mình úp chụp lấy đôi môi nàng, nàng gần như nghe được tiếng đập bình bịch của trái tim chàng. Giọng chàng khản hẳn đi:

- Đừng nói những lời trái ngược với lòng em, Uyển Lan! Em dám nói dối, anh sẽ không tha cho em!

Cuối cùng nàng cũng kêu lên, òa vỡ, tan tác:

- Ô, Mạnh Thiệu! Em thề là em đã sai lầm! Từ đầu chí cuối em đã sai lầm!...

Nàng vùi đầu vào lòng chàng, khóc sụt sùi, nghe tiếng trái tim chàng đập từng hồi mãnh liệt, mạnh mẽ:

- ... Em phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?

hết: [Chương 15](#)

QUYỀN DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 16

Đã có rất nhiều ngày, bà Sâm không hề nhìn thấy Uyên Lan.

Chủ yếu là vì, công việc nhà của bà không bao giờ làm cho hết được, bà lại là một người rất chu đáo, bà không nỡ để San San quá cực nhọc, cộng thêm, lúc gần đây, San San đã mang thai, bà mừng rỡ không sao diễn tả nổi, không ngừng hỏi han, thăm nom, lo lắng, cụ bị cho nàng thật chu đáo, bà sợ San San còn trẻ, không chú ý, không cẩn thận, sợ nàng bị hư thai, tóm lại là đủ thứ sợ. Vì, trong lòng bà, “mang thai” là một chuyện gần như “vĩ đại”. Thế nhưng dù sao, bà cũng không quên Uyên Lan, cách một vài hôm, bà lại gọi điện thoại nói chuyện với Uyên Lan hoặc bà Sơn, biết rằng Uyên Lan cũng đi làm đều đặn, đôi vợ chồng son tuy rằng bận bịu, nhưng vẫn ân ái, hạnh phúc, bà cũng cảm thấy như mình trút được một gánh nặng.

Uyên Lan, đứa con gái từ khi còn bé đã làm cho bà lúc nào cũng vừa lo lắng, vừa thương yêu, vừa xót xa, lại vừa không biết phải làm thế nào cho phải, dù sao, rút cuộc cũng coi như đã có được một nơi chốn nương tựa mỹ mãn, tốt đẹp. Đối với trái tim của một người mẹ, có còn gì an ủi nhiều hơn như thế nữa?

Thế nhưng, buổi chiều hôm đó, chỉ mới khoảng hơn năm giờ, bà nghe được phía trước cửa có tiếng xe gắn máy rồ lên ầm ĩ, tiếp theo đó, là tiếng chuông cửa vang lên, bà vội vàng chạy xuống lầu, San San đã kêu lên mừng rỡ:

- Uyên Lan, về nhà chồng là quên mất nhà cha mẹ rồi nhé! Cô tự mình tính tính xem, đã có bao lâu cô không trở về nhà rồi?

Miệng lưỡi Uyên Lan vẫn sắc nhọn, lém lỉnh:

- Đừng có nói em! Chị về nhà chồng rồi có còn nhớ nhà cha mẹ không? Sao mà mỗi lần em về đây đều gặp chị thế này! Chẳng lẽ nhà họ Đoàn này là nhà của cha mẹ chị hả?

San San nói không lại Uyên Lan, bèn nói bừa ra:

- Ui cha! Thảo nào mà người ta nói rằng, mấy cô em chồng là khó chịu nhất, cô em chồng của nhà này ấy à...

- Thì sao?...

Uyên Lan vừa nói, vừa đưa chiếc ví tay có sợi dây đeo thật dài, hướng về phía San San, định đánh tới, bà Sâm đang từ trên lầu chạy xuống, nhìn thấy, hồn phách lên mây, bà kêu thét lên:

- Uyên Lan, đừng mạnh tay với San San!

Uyên Lan vội vàng kéo chiếc ví tay lại, đưa mắt nhìn San San từ đầu đến chân, không ngừng gục gặt đầu, lẩm bẩm nói:

- Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!

Gương mặt San San đỏ bừng lên, nàng bỏ chạy một nước ra phía sau nhà.

Bà Sâm bước xuống lầu, chưa kịp nói gì với Uyên Lan, Uyên Lan đã đưa tay ra khoác khoác ra dấu cho bà khoan hãy nói chuyện, đi đến bên chiếc bàn để điện thoại, nàng nhắc ống nghe lên, quay số. Bà Sâm nghe nàng nói chuyện qua điện thoại:

- Hữu Phong, hiện giờ em đang ở nhà với mẹ, anh không cần phải đi rước em... đúng vậy, em xin về sớm... không có gì, hôm nay em bị nhức đầu cả ngày... Em nhớ mẹ đấy mà! Em không về ăn cơm đâu... Anh muốn đến? Lâu lâu em mới về thăm mẹ một lần mà, anh để cho mẹ con em nói chuyện tâm sự với nhau chút đi!... Tại sao em lại phải nói xấu anh làm gì?...

Nàng yên lặng hết một lúc, chỉ lắng nghe, trên gương mặt nàng, có một thứ biểu hiện kỳ lạ, khác thường:

- ... Thôi được rồi, Hữu Phong, anh đừng nên nghi bậy như thế nữa! Đây này, em cho anh nói chuyện với mẹ nhé!...

Nàng đưa ông nghe cho bà Sâm:

- ... Mẹ, mẹ nói với anh ấy, mười giờ tối hãy đến rước con!

Ồ, vợ chồng son, cách nhau giây lát đã chịu không được! Trong lòng bà Sâm nghĩ thầm, thế nhưng, trực giác lại cho cho bà cảm thấy rằng, chuyện không đơn giản như thế. Thần sắc trên gương mặt Uyển Lan có một cái gì đó không ổn, đôi mắt phát ra những tia sáng long lanh, nóng bỏng đó hình như cũng không ổn, gương mặt bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi đến đỏ hồng đó, mái tóc dài bị gió thổi rối tung đó, cùng với một thứ biểu hiện hoang dại ngấn ngàm nào đó trên người nàng, từ đầu đến chân... giống như lúc nàng còn nhỏ, dẫn đi sở thú, nàng yêu thích con sơn dương nhỏ trong đó, nàng nặc đòi dẫn về nhà, nói rằng không được, nàng đu cả thân hình nhỏ bé của mình vào nơi lan can, nắm chặt lấy song sắt không chịu buông. Bây giờ, trên người nàng lại chứa đầy nét buồn bã, hoang dại như thuở đòi con sơn dương ngày nào. Bà Sâm lắc lắc đầu, nhận ông nghe, bà nói bằng một giọng thật dịu dàng:

- Hữu Phong, thôi thì con hãy để cho Uyển Lan ở nhà thêm một chút nữa đi, mười giờ con đến rước nó nhé! Con yên tâm, mẹ bảo đảm là sẽ bảo vệ vợ con chu đáo lắm.

Bỏ điện thoại xuống, Uyên Lan hỏi:

- Ba đâu rồi mẹ?

- Tối nay ông có một buổi đánh cờ ở nhà bác Trung, ăn cơm tối luôn, không đến mười hai giờ khuya, ông không về đâu.

- Anh Hai chưa tan sở à?

- Ừm, cũng gần rồi đấy!

Uyên Lan đưa tay ra, chụp lấy bàn tay bà Sâm, lòng bàn tay nàng nóng hực, bà Sâm bắt giắc ngược nhìn Uyên Lan, con bé này có bị sốt không? Tiếng Uyên Lan vang lên, âm thanh không được ổn định cho lắm:

- Mẹ! Mình đi lên lầu một chút, con có chuyện muốn nói với mẹ!

Quả nhiên, sự dự đoán của bà không sai tí nào! Đúng là con bé này có tâm sự. Bà ngần ngại nhìn Uyên Lan, ngập ngừng bước theo Uyên Lan lên lầu.

Đây là căn phòng của Uyên Lan ngày xưa, từ lúc nàng lấy chồng, căn phòng sửa lại làm phòng cho khách, đại khái vẫn giữ y tình trạng cũ, để phòng khi Uyên Lan có về nhà chơi, ở lại. Cửa phòng vừa đóng lại, Uyên Lan đã nhìn trừng trừng vào mẹ không chớp, bỏ đi tất cả những nguy trang, đôi mắt nàng phát ra hai đốm lửa hoang dại và giọng nói nàng mang đầy nét bướng bỉnh, cố chấp:

- Mẹ, con muốn ly dị!

Bà Sâm té ngồi ngay xuống bên thành giường, bà nhìn trừng trừng vào con gái, miệng lẩm bẩm bằng một giọng ngờ vực:

- Con có bị bệnh hay không? Mẹ cảm thấy lòng bàn tay con nóng như lửa, tới đây cho mẹ sờ một tí xem, có phải con đang bị sốt không?

Uyển Lan nhìn mẹ chăm chú, nói từng tiếng một:

- Mẹ! Con rất tỉnh táo, con biết con đang nói gì, con muốn ly dị!

Bà Sâm ngồi chết trân hết vài giây, sau đó bà hỏi:

- Hữu Phong đã làm gì sai quấy?

- Mẹ, mẹ hiểu con rất rõ, mẹ hiểu rõ ràng rằng, không phải là Hữu Phong làm gì sai quấy, anh ấy không thể nào làm điều gì sai quấy.

Bà Sâm nhìn Uyển Lan không chớp, giọng bà yếu ớt, vô hồn:

- Như vậy, Mạnh Thiệu đã trở về rồi?... Con đừng nên bốc đồng, và cũng đừng nên hồ đồ, Uyển Lan, đúng lý ra con phải là một người trưởng thành rồi, không còn làm những chuyện vớ vẩn nữa. Con suy nghĩ cho kỹ xem, lúc đầu, chính con đã tự chọn Hữu Phong giữa hai người, chứ không phải mù quáng nhắm mắt lấy Hữu Phong vì không được quyền chọn lựa. Bây giờ, làm sao con lại có thể nói ra hai chữ ly dị một cách dễ dàng như thế? Hôn nhân không phải là trò chơi con trẻ, không giống như lúc tụi con chơi trò đám cưới khi còn bé đâu!

Uyển Lan nhào ngay tới bên bà Sâm, cùng ngồi ngay bên thành giường với bà, nàng dùng tay nắm chặt lấy tay mẹ, lòng bàn tay nàng càng nóng nhiều hơn, đôi gò má nàng đỏ bừng, và ánh mắt nàng, phát ra những tia sáng long lanh cuồng nhiệt, làm người nhìn vào phải cảm thấy rung động bàng hoàng:

- Mẹ! Con không nói chuyện lý lẽ ở đây! Trong câu chuyện này, con không hề có một cái

lý nào hết, con chỉ không có cách nào khác!

- Uyên Lan! Con đừng làm cho mẹ sợ!

- Mẹ, thật mà, con đã không còn cách nào khác, mẹ biết rõ một chuyện, từ đầu chí cuối, người con yêu là Mạnh Thiều!

Bà Sâm hít vào một hơi thật sâu:

- Như vậy, tại sao con lại lấy Hữu Phong làm gì? Lấy nhau chưa được một năm, Hữu Phong đối với con lại tình sâu nghĩa nặng, làm sao con có thể mở miệng nói ra cho được?

- Lúc đầu con lấy Hữu Phong, phần lớn là vì con muốn chọc tức Mạnh Thiều...

Bà Sâm nói bằng một giọng thống thiết:

- Uyên Lan, hôn nhân là chuyện có thể đùa giỡn được sao? Con như thế là cũng quá quắt lắm! Hôn nhân là chuyện cả một đời người, là chuyện cần phải được xem trọng, vả lại, Hữu Phong, nếu như xét về nhân phẩm, tài hoa, và tấm lòng của nó đối với con, thật sự là không có chỗ nào chê được, con có lý do gì để nói đến chuyện ly dị!

Uyên Lan nói bằng một giọng thẳng thắn nhưng “chẳngặng đặng đưng”:

- Mẹ! Lúc đầu, khi con lấy anh ấy, con cũng muốn làm một người vợ tốt, con cũng muốn cùng anh ấy đi hết đoạn đường đời, con xin thề, trong cái giây phút con bước chân vào lễ đường làm đám cưới, con đã rất thành thật. Thế nhưng, khi Mạnh Thiều xuất hiện, tất cả mọi thứ đều tan biến hết, tất cả những quyết tâm, tất cả những lý trí, tất cả, tất cả, đều đã tan biến mất tăm, mất tích. Con chỉ còn biết có một việc, con muốn ở bên cạnh Mạnh Thiều!

Bà Sâm vừa cuồng quýt, vừa tức tối, vừa không biết phải làm sao:

- Con... con đừng có khùng điên như vậy, Uyển Lan! Lấy Mạnh Thiều, chưa biết chừng con cũng sẽ hối hận, ly dị rồi, chưa biết chừng con cũng sẽ hối hận! Mẹ không bao giờ tin rằng, Mạnh Thiều trong vai trò người chồng sẽ tốt đẹp hơn Hữu Phong!

Uyển Lan khổ sở dùng tay ôm lấy đầu:

- Đây không phải là vấn đề tốt hay xấu đâu mẹ! Anh ấy có là cường đạo, con yêu anh ấy, anh ấy có là thổ phỉ, con yêu anh ấy, anh ấy có là kẻ sát nhân, con cũng yêu anh ấy!

Bà Sâm không còn chịu đựng được nữa, bà la toáng lên:

- Nếu như con đã yêu hấn như thế, thì sao lúc đầu, con lại chú ý đến cái nhìn của mẹ hấn đối với con làm gì? Con phải ôm giữ lấy tôn chỉ của mình chứ, mẹ hấn xem con là heo, con cũng lấy hấn, mẹ hấn xem con là chó, con cũng lấy hấn, mẹ hấn xem con là rắn độc, con cũng lấy hấn chứ! Như vậy, thì sẽ không có vấn đề gì rắc rối xảy ra như hôm nay cả! Con vừa muốn có sự tự tôn, lại muốn có cả tình yêu! Khi hai thứ đó va chạm nhau, con đã chọn sự tự tôn, bây giờ con đã có được sự tự tôn, con lại quay đầu đòi tình yêu! Uyển Lan ơi, Uyển Lan! Làm người không được quá tham lam như thế, con ạ! Thế gian này không hề có chuyện gì thập toàn thập mỹ cả! Bây giờ, con đã về làm dâu nhà họ Cố, gia đình họ lại đối với con ân thâm nghĩa trọng như thế, con cũng nên nhận chịu số mệnh như thế đi con ạ!

Bà Sâm kéo dài những câu cuối cùng bằng một giọng thành khẩn, khuyên lơn. Uyển Lan ngồi chết trân nơi đó, đôi mắt nàng mở to, trừng trừng, cả người nàng ngẩn ngơ, xuất thần, hồi lâu, hồi lâu, nàng mới lẩm bẩm một câu:

- Mẹ, mẹ đã nói rất đúng!

Bà Sâm thở phào như vừa trút được một gánh nặng, bà nói:

- Rút cuộc, con cũng đã suy nghĩ kỹ rồi phải không? Đầu óc con cuối cùng đã xoay chuyển trở lại rồi, phải không? Con thấy chưa, đó mới là lý lẽ đúng, con bây giờ không còn là trẻ con nữa, con phải biết chuyện từ lâu rồi mới phải!

Đôi mắt Uyên Lan nhìn trừng trừng vào bức tường trước mặt:

- Không phải đâu mẹ, con nói mẹ nói đúng, không phải là về chuyện này!

Bà Sâm không hiểu:

- Vậy là chuyện gì?

- Nếu như con thật sự yêu anh ấy, con phải ôm chặt lấy tôn chỉ của mình, mẹ anh ấy có xem con là chó, con cũng lấy anh ấy! Mẹ anh ấy có xem con là heo, con cũng lấy anh ấy! Mẹ anh ấy có xem con là rắn độc, con cũng lấy anh ấy...

Uyên Lan lẩm bẩm lặp lại mấy câu bà Sâm nói khi nãy, quay đầu sang nhìn bà, nàng kêu lên:

- ... Mẹ ơi!... Tại sao mẹ không vạch rõ những điểm này ra với con từ sớm?

Bà Sâm trợn mắt lên, ngơ ngẩn, hồi lâu, bà mới đứng dậy nói:

- Con điên rồi! Uyên Lan, con bị tẩu hỏa nhập ma rồi!

Bà quay người dự định đi ra khỏi phòng. Uyên Lan đưa tay ra chụp ngay lấy vạt áo bà. Bà quay đầu lại, đôi mắt mở thật to của Uyên Lan, nhìn bà trân trối, ai oán, van lơn:

- Mẹ, mẹ đi nói chuyện với Hữu Phong hộ con!

- Nói những gì?

- Mẹ nói với anh ấy, con muốn ly dị!

Bà Sâm đứng dừng lại, nhìn Uyên Lan thật kỹ, một lúc sau, bà mới chậm rãi nói:

- Uyên Lan, tại sao tự con không mở miệng nói được? Tại vì Hữu Phong không có lỗi? Hay là tại vì con không nỡ nhẫn tâm làm như thế? Hay là...

Giọng bà kéo dài ra:

- ... Tự bản thân con cũng cảm thấy mơ hồ, con không hề biết rõ rằng, con yêu ai? Con không hề thật lòng thật dạ muốn rời xa Hữu Phong...

Uyên Lan cướp lời bà, giọng nói nàng cuống quýt, khỏ sở, phân trần:

- Con thật lòng thật dạ mà!... Mẹ, con thật lòng thật dạ muốn ở bên cạnh Mạnh Thiều!

- Con dám nói rằng, con không có một chút tình yêu gì với Hữu Phong chẳng?

- Con...

Uyên Lan sững lại, trong khoảnh khắc đó, trước mắt nàng hiện lên toàn hình ảnh của Hữu Phong, Hữu Phong của thời thơ ấu, Hữu Phong của thuở chơi trò đám cưới rước dâu, Hữu Phong khi vừa mới về nước, nụ hôn “đầu tiên” trong rừng phong, ồ! Nụ hôn đầu đời con gái của nàng, thì ra cũng là của Hữu Phong, ngay cả “người” nàng, cũng là của Hữu Phong... Những ngày tháng hương tuần trăng mật, bức ảnh bên cạnh con trâu nước; “đừng nên chạy trốn khỏi vòng tay anh, đừng bao giờ!”, ồ! Hữu Phong! Nàng có thể nói rằng, nàng không hề có chút tình yêu nào với Hữu Phong chẳng? Nàng có thể nói như thế không? Nàng thiếu não, ử rữ ôm đầu, bàn tay nàng không ngừng kéo căng một nhúm tóc buông lơ lửng trước ngực:

- ... Ô! Mẹ! Mẹ không hiểu được, Hữu Phong chỉ có thể làm cho con bình lặng như mặt nước hồ êm ả, không sóng, không gió, còn Mạnh Thiều, Mạnh Thiều có thể làm cho con bị đốt cháy rục lên, như một ngọn đuốc bùng bùng...

Bà Sâm kêu lên:

- Uyên Lan, con hãy tỉnh dậy đi! Tự bản thân của hôn nhân là sự bình lặng, không sóng gió, làm một mặt nước hồ êm ả không có gì là không tốt! Con phải biết rằng, nước hồ càng sâu, mới càng bình lặng, tình cảm cũng như thế. Con xem mẹ và ba con, sống với nhau đã mấy chục năm, đã có phong ba bão táp gì đâu? Còn như con muốn nói đến chuyện cháy rục lên...

Bà Sâm nhìn con gái trừng trừng, giọng bà nghiêm trọng:

- ... Mặt nước hồ bình lặng, êm ả không dễ bị khô cạn, còn chung cuộc của sự bùng cháy rục rở chỉ là một nắm tro tàn. Uyên Lan ơi! Thà rằng làm một mặt nước hồ bình lặng, chứ đừng nên hóa thành tro bụi con ạ!

Uyên Lan kêu lên, giọng nàng bướng bỉnh, ngoan cố, hai bàn tay nàng kéo ghệt lấy chiếc mền trên giường:

- Mẹ! Con không được! Con không chịu được như thế, thà rằng con bị đốt cháy đi! Mẹ, mẹ phải giúp con, mẹ phải đứng về phe con, mẹ phải đi nói chuyện với Hữu Phong...

Bà Sâm nói bằng một giọng chắc như đinh đóng cột:

- Mẹ sẽ không làm như thế! Và cũng không thể làm như thế được! Mẹ không thể nào giúp cho con làm vậy! Con có thể không có lý trí trong chuyện này, nhưng mẹ không thể nào không có lý trí theo con được, chuyện này tuyệt đối không được!

- Mẹ! Mẹ yêu con, mẹ thương con, mẹ giúp con...

Bà Sâm nói bằng một giọng buồn bã và kích động:

- Mẹ e rằng, con đã được mẹ cưng chiều quá nên hư. Con bướng bỉnh như thể một con ngựa bất kham! Nếu như con cứ còn tiếp tục quậy như thế này, mẹ thật sự hoài nghi rằng trong dòng máu của con...

Bà Sâm đột nhiên ngưng ngay lại, bà bị câu nói của chính mình làm cho kinh hoảng, miệng bà há hốc, đứng chết trân nơi đó.

Sắc mặt của Uyên Lan, trong thoáng chốc trở nên trắng bệch. Giọng nàng cất lên, khản đi, nghẹn ngào:

- Mẹ, mẹ nói gì vậy?

Bà Sâm định thần lại, vội vàng lắp liếm:

- Không, không có gì! Mẹ chỉ muốn con bình tĩnh lại một chút, đừng nên làm chuyện trở thành rắc rối.

Chiếc đầu của Uyên Lan cúi xuống thật thấp, thanh âm của nàng nhẹ như tiếng thì thầm bên tai, lẩm bẩm, tổn thương, khuất phục, đau đớn:

- Con biết rồi. Ý của mẹ muốn nói là, trong dòng máu của con có luân lưu những nguyên tố không an phận, bản thân con là một sinh mệnh được tạo ra từ sự vô trách nhiệm! Mẹ, ngay cả mẹ cũng nói như thế rồi, con không thể nào tìm được trên thế gian này một người có thể hiểu được con, hoặc thông cảm cho con!

Sắc mặt của bà Sâm cũng biến đi, bà vội vàng đứng dậy trước mặt con gái, ôm lấy nàng vào lòng mình theo bản năng, cuống quýt nói:

- Ô! Uyên Lan! Con đừng nên nói như thế! Uyên Lan, con biết là mẹ yêu con biết mấy! Ý của mẹ không phải như thế, con đừng nên vì có mặc cảm, mà cố ý hiểu sai đi ý nghĩa của các câu nói...

Uyên Lan ngẩng đầu lên, nhìn mẹ bằng đôi mắt bi ai:

- Con không hề cố ý hiểu sai. Con biết rằng mẹ yêu con, thế nhưng, dù sao đi nữa, mẹ cũng không sinh ra con! Con không hề được di truyền cái tính tình an nhiên, hiền thực của mẹ, trong dòng máu của con, lúc nào cũng chứa đầy những sự điên cuồng và hoang dại, con biết lắm, mẹ, bẩm sinh con không phải là một đứa trẻ tốt!

Giọng của bà Sâm khản hẳn đi:

- Nói vậy! Sao con lại có thể nói được những lời như thế chứ? Đừng nên đem những mâu thuẫn của bản thân con, mà quy cho dòng máu của con đang có trong người...

- Mẹ! Làm sao mẹ biết được đó không phải là một trong những nguyên nhân? Tại sao suốt cả một đời mẹ lúc nào cũng an tịnh hòa bình? Tại sao con lại mang đầy những phong ba bão táp? Nhất định là tại vì bản thân con sinh ra đã là một sự rắc rối, nhất định là con...

Thanh âm của bà Sâm mang đầy nét van nài:

- Uyên Lan! Con đừng nên nói như thế nữa! Có rất nhiều người, cuộc đời họ cũng có đầy những phong ba bão tố, điều đó có quan hệ gì đến sự xuất thân của họ đâu? Chỉ tại mẹ không tốt, mẹ đã nói vậy!

Uyên Lan bướng bỉnh:

- Mẹ không hề nói vậy. Mẹ chỉ vô tình thốt lộ ra bộ mặt thật của sự việc, bộ mặt thật mà con không muốn đối diện.

Phía dưới lầu có một loạt tiếng động ồn ào, tiếp theo đó là tiếng kêu âm ỉ của Triệu Bôi vang lên:

- Mẹ! Con về rồi đây! Mẹ đừng nên ở đó đóng cửa phòng nói chuyện thì thầm với Uyên Lan nữa. Uyên Lan! Xuống đây nhanh lên, tới giờ cơm rồi! Xuống đây thưởng thức xem tài nấu nướng của bà chị dâu em ra sao? Nhanh lên, nhanh lên! Anh đói bụng gần chết rồi đây nè!

Bà Sâm đưa nhanh tay ra vuốt vuốt mái tóc của Uyên Lan, nói thật dịu dàng:

- Thôi được rồi, chuyện này chúng ta sẽ nói sau. Tóm lại, trước mắt đây, con hãy cố gắng bình tĩnh lại trước đã, được không?

Uyên Lan lắc lắc đầu, thở ra một hơi dài. Nàng không muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên, nàng cảm thấy như có một bức tường vô hình nào đó, đang nằm chắn ngang trước mặt mình và mẹ. Nàng lặng lẽ đứng dậy, uể oải đi theo mẹ xuống lầu. Triệu Bôi vẫn y như cũ, lúc nào cũng hi hi ha ha, như thể bất cần đời, chàng chú ý nhìn Uyên Lan một lúc, giống như lúc trước, chàng đưa tay ra phát vào mông Uyên Lan một cái, kêu lên:

- Con bé này, sao mà càng lúc càng gầy đi vậy? Sắc mặt cũng không được ổn lắm vậy!...

Chàng trừng mắt nhìn nàng một lúc, sau đó kêu âm lên như vỡ lẽ ra một điều gì:

- ... À, anh biết rồi, nhất định là em đang mang chứng bệnh giống như San San!

Trong nhất thời, Uyên Lan không biết được Triệu Bôi muốn nói gì:

- Bệnh giống như San San? San San đang bị bệnh à?

San San đang đứng nơi bàn chia chén đĩa, gương mặt nàng đỏ bừng lên:

- Cô đừng nên nghe anh ấy nói bậy!

Uyển Lan hiểu ra, nàng trừng mắt nhìn lại Triệu Bôi:

- Anh tưởng rằng, thiên hạ trong thế gian này, ai cũng giống như hai người, mong muốn làm cha mẹ của người ta lắm sao?

Triệu Bôi nhìn Uyển Lan thật sâu, thật thâm trầm, không cười nữa, chàng đi đến bên cạnh nàng, dùng tay vỗ nhẹ nhẹ vào cằm của Uyển Lan, nói thật nhẹ nhàng:

- Anh nhớ, em thường hay thích ví mình là một áng mây, em có biết không, mây tuy rằng vừa phiêu du, vừa tự do, tự tại, thế nhưng, nó cũng là một vật hư vô, bất định, không một chút thực tế. Em không thể suốt đời làm một áng mây, em cần phải từ trên trời rớt xuống trần gian rồi đấy. Uyển Lan, sinh một đứa con, có thể giúp cho em trưởng thành.

Nàng cũng nhìn lại Triệu Bôi thật sâu:

- Anh Hai, anh thật sự nghĩ rằng, mỗi một sinh mệnh mới đều vui vẻ về sự ra đời của nó hay sao? Anh không hề hoài nghi rằng, có thể nó không muốn đến trần gian này sao?

Triệu Bôi nói thật khẳng định:

- Anh không hề hoài nghi! Con của anh là do anh yêu nó, anh muốn có nó, nên anh mới cho nó đến cõi đời này, nó sẽ lớn lên trong vòng tay của cha mẹ nó. Mà anh, anh cũng cần có nó!

- Cần nó để làm gì?

- Để anh làm một người cha có trách nhiệm!

Uyển Lan kinh ngạc dương mắt nhìn Triệu Bôi:

- Anh Hai, tại sao cái nhìn của em và anh hoàn toàn không giống nhau vậy?

Triệu Bôi nói:

- Bắt chước anh đây, Uyển Lan! Như vậy, em sẽ vui vẻ hơn! Em cũng sẽ không xanh xao, vàng vọt như thế này! Em sẽ là một người thực tế, mà không còn là một áng mây phiêu du, trôi nổi, không nơi nương tựa nữa!

San San dịu dàng kêu lên:

- Ê, ê! Hai anh em nhà này nói chuyện gì mà lâu thế? Bộ nhất định phải đợi đến thức ăn nguội hết mới chịu ăn hay sao?

Mọi người đều ngồi vào bàn ăn, Uyển Lan kinh ngạc nhìn lên bàn, cả một bàn đầy thức ăn, món xào, món mặn, món nướng, món canh đầy đủ. Lại nhìn qua San San, mái tóc nàng búi gọn ghẽ về phía sau, để lộ gương mặt trần không son phấn, trắng trẻo, mịn màng, nàng quần chiếc khăn tạp dề sọc ca-rô màu hồng phất trên người, đang nhanh nhẹn xới cơm ra cho từng người, lại nhanh nhẹn dùng cây dao nhỏ và nĩa cắt thịt nướng ra từng miếng vừa miệng ăn... nàng là một người đàn bà an nhiên và hạnh phúc biết mấy! Tại sao mình lại không được như nàng nhỉ? Uyển Lan nghĩ ngợi mông lung, đầu óc nàng bắt đầu lảng đãng, phiêu du. Bà Sâm ngồi bên cạnh San San, nhìn vào một bàn thức ăn, bà bất giác dùng tay choàng qua người San San, vỗ vỗ nàng bằng một cử chỉ thương yêu, nói bằng một giọng xót xa:

- San San cũng thật là giỏi đấy, chỉ có một chốc như thế, mà đã nấu ra ngần này thức ăn! Thật sự, chỉ cần làm chừng một hai món là đủ rồi, đừng nên làm mệt quá, không tốt đâu con ạ!

San San vừa cười vừa nói:

- Con đâu có yếu đuối quá đâu mẹ! Huống chi, lâu lâu Uyên Lan mới về nhà một lần, dù sao cũng phải đãi cho cô em chồng một bữa chứ, phải không?

Triệu Bôi ngậm trong miệng một bụm cơm, nói lung búng:

- Mẹ! Mẹ đừng có cưng cô ấy quá, nấu vài món ăn có gì là giỏi lắm đâu, huống chi, cô ấy cố ý muốn trở tài trước mặt Uyên Lan đó mà, để cho người ta biết là dù sao cô ấy cũng là người hữu dụng...

- Anh... hư quá!

San San vừa mắng yêu, vừa đưa đôi đũa ra gõ gõ vào mu bàn tay của Triệu Bôi. Triệu Bôi hỏi:

- Anh hư như vậy, em lấy anh làm gì?

San San quay sang bà Sâm:

- Mẹ, thịt nướng có mặn quá không?

Triệu Bôi cười:

- Đừng có làm bộ đánh trống lảng! Lại nhõng nhẽo với mẹ nữa, ai mà chẳng biết món thịt nướng của em là ngon nhất!

Bà Sâm vừa cười vừa nói:

- Triệu Bôi! Không được bắt nạt San San!

Triệu Bôi nhướn cao đôi chân mày:

- Con bắt nạt cô ấy? Có mẹ đứng phía sau lưng, con dám bắt nạt cô ấy à?

Uyển Lan lạnh nhạt nhìn cái hoạt cảnh trước mắt, đột nhiên nàng cảm nhận được một điều, đó là một gia đình thật thanh bình, thật hạnh phúc, còn nàng, nàng không còn thuộc về gia đình này nữa. Một cảm giác mơ hồ, mông lung, buồn bã và cô độc, đang đổ ập đến bao trùm lấy nàng từ bốn phương tám hướng. Trong nhất thời, nàng cảm thấy thần trí thăng thoát và tinh thần bất định. Tuy rằng ngồi trên bàn, thế nhưng nàng cảm thấy mình không ở trong phòng này, không ở trong đám người này, nàng nhìn vào những làn khói bay lên từ những đĩa thức ăn, cảm thấy mình cũng giống như những làn khói bay tỏa đó, nhẹ nhàng bay lên trên cao, lên thật cao, thật cao... xuyên qua mái ngói, bay lên trời xanh, tụ lại thành một áng mây cô độc. Sau đó, áng mây bắt đầu lững lờ trôi, lững lờ bay, phiêu diêu, lặng lẽ, di động trên nền trời cao một mình, một bóng.

- Tôi là một áng mây,

Gió nhẹ đưa tà áo,

Mang mang trời đất rộng,

Phiêu diêu tựa nơi nào?

Nàng nghĩ đến mấy câu thơ mình đã viết trước đây, tại sao? Mãi cho đến bây giờ, mình vẫn còn là một áng mây không nơi nương tựa? Mọi người đều đã có nơi nương tựa của họ, mọi người đều đã có hạnh phúc của họ, tại sao mình lại như thế? Tại sao mình lại không giống ai? Tại sao mình vẫn còn là một áng mây trời trôi lững lờ?

Sau bữa cơm, mọi người quây quần nơi phòng khách, Tivi được mở lên, đang chiếu một bộ phim tập. Uyển Lan ngồi trầm ngâm trên ghế salon, ánh mắt nàng nhìn vào Tivi, nhưng trong lòng vẫn mơ màng nghĩ đến rất nhiều những chuyện khác. Bà Sâm cũng như đang suy nghĩ chuyện gì, bà đang bị những lời nói ban nãy của Uyển Lan làm cho kinh hoàng, sợ hãi, bà mơ hồ cảm thấy một nỗi ưu tư ngấm ngấm, đang vây phủ lấy con gái

mình, mà mỗi ưu tư đó, không nằm trong tầm tay với của bà, để bà có thể giúp được gì cho nó. Triệu Bôi và San San vẫn cứ cười hi hi ha ha, một mặt xem Tivi, một mặt đùa giỡn, đầu khầu với nhau bằng những lời lẽ mật ngọt, hạnh phúc. Ngay lúc đó, bên ngoài có tiếng xe hơi bóp còi tin tin, Uyển Lan giật mình nhìn đồng hồ tay, như vừa tỉnh mộng, nàng mơ hồ lắm lắm:

- Bảo anh ấy mười giờ hãy đến, mới hơn tám giờ, đã vác xác đến rồi!

San San vừa cười vừa nói:

- Thì cũng tại vì cô quyền rũ quá chứ gì! Người ta “nhất nhật bất kiến, như tam thu hề!”, còn ông chồng của cô đây à, là “nhất phút bất kiến, như tam thu hề!”. (Tạm dịch: Một ngày không gặp, như cách ba năm!)

Triệu Bôi tiếp lời:

- Ai nói vậy, hẳn thuộc về loại “nhất giây bất kiến, như tam thu hề!” đấy chứ!

Hữu Phong chạy vào trong tiếng cười đùa, chọc ghẹo của mọi người, sau khi chào bà Sâm, chàng cười hi hi nói:

- Ai nói tôi là “Nhất giây bất kiến, như tam thu hề!” vậy? Như thế là xem thường tôi quá đấy!

Triệu Bôi trợn mắt nhìn chàng:

- Sao? Nếu không như vậy, thì rượt theo đến đây để làm gì?

Hữu Phong nói:

- Thì rước vợ chứ làm gì! Tao nói mi xem thường tao quá, là nói bốn chữ “như tam thu

hề!” có vẻ không ổn, thật sự mà nói, tao thuộc về loại, “Nhất giây bất kiến, như bách thu hề!” mới đúng đấy! (Tạm dịch: một giây không gặp, như thế trăm năm!)

San San cười phá lên:

- Ha ha! Đúng là không biết mắc cỡ!

Triệu Bôi cười ngã nghiêng ngả ngửa:

- Trời ạ! Thằng này đem tất cả khí phách nam nhi của chúng ta, vùi hết xuống bùn rồi còn gì!

- Tao thì lại không cảm thấy rằng, yêu vợ của mình, có gì là đáng xấu hổ cả!

Hữu Phong vừa nói, ánh mắt chàng vừa nhìn sang Uyển Lan.

Uyển Lan không cách gì ở lại trong những tiếng cười đùa hỉ hả đó nữa, đứng phắt dậy, nàng nói với bà Sâm:

- Mẹ, con đi về nhé!

Triệu Bôi nói:

- Đi nhanh lên đi! Em mà không đi, Hữu Phong sẽ trở thành ông già cho mà xem, nhất thu là một năm, bách thu là một trăm năm, em mà đi trễ vài phút, hấn sẽ trở thành ông già lụm cùm mấy ngàn, mấy vạn tuổi cho mà xem!

Bà Sâm đưa hai người ra đến tận phía ngoài, đưa tay vịn vào thành cửa, tuy rằng trên gương mặt bà vẫn tươi cười, thế nhưng tâm sự trùng trùng, bà nhìn Uyển Lan chăm chú, lời vẫn ý dài:

- Uyên Lan, hãy biết tự lo mình con nhé!

Leo lên xe, Hữu Phong rô máy, một tay chàng điều khiển tay lái, một tay kia chàng đưa qua, nắm chặt lấy bàn tay của Uyên Lan. Uyên Lan không nói gì, ánh mắt nàng nhìn thẳng ra ngoài cửa xe, không có cách gì tập trung tư tưởng, nàng cảm thấy mình vẫn là một áng mây đang trôi lơ lững, lang thang trên nền trời mang mang buổi tối. Hữu Phong lẳng lẽ liếc nhìn nàng, không hỏi một câu nào, chàng chỉ cầm đầu cầm cổ lái xe. Thật lâu, thật lâu sau, đột nhiên, xe thắng lại. Uyên Lan giật mình, mới nhìn thấy rằng chiếc xe đang đậu bên cạnh miếu Trung Liệt ở Viên Sơn. Nàng mơ màng cất tiếng hỏi:

- Đến đây để làm gì vậy?

Hữu Phong tắt máy xe, quay người sang, chàng nhìn thẳng vào Uyên Lan, ánh mắt chàng sắc bén và thâm trầm, giọng chàng trầm thấp:

- Muốn hỏi em một câu!

- Hỏi gì?

Chàng dùng hai tay xoay người nàng sang, để cho nàng đối diện với chàng, chàng nhìn nàng thật sâu, thật sâu, ánh mắt đó hình như đang xuyên thẳng qua nàng, nhìn thẳng vào nơi sâu thẳm nhất của linh hồn nàng. Giọng chàng khản đặc:

- Uyên Lan, em có còn là của anh không?

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng, cảm thấy dưới đôi mắt thâm trầm và hiểu biết đó của chàng, nàng không có cách gì tàng hình cho được, chàng như thể một tấm kính xuyên thấu, mà nàng, trước mặt chàng, là một vật thể trong suốt. Nàng hơi vùng vẩy một chút, ánh mắt nàng chứa đựng những nét bi ai, mơ màng.

Nàng nói thật nhẹ:

- Em không biết. Em cảm thấy em là một áng mây, mà mây là một vật phiêu du, bất định, không thuộc về một ai hết!

Chàng nhìn nàng thật lâu, thật lâu. Sau đó, chàng nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, dùng vòng tay mình ôm nhẹ lấy nàng, chiếc cằm thô của chàng tựa nhẹ lên mớ tóc mai mềm mại của nàng. Chàng nói thật nhỏ tiếng:

- Nếu như em vẫn còn ở trong giai đoạn không biết, thì như thế, anh vẫn chưa hoàn toàn mất em, phải không? Uyển Lan, em đã có xem bộ phim tập Tivi “Jenny” chưa?

- Xem rồi!

- Jenny là một làn khói, có một cái bình có thể chứa cô ta trong đó, khi chủ nhân của cô ta cần, cô ta sẽ từ trong bình chui ra, trở thành một cô gái thật đẹp. Uyển Lan, anh cũng sẽ dùng một cái bình, để đựng áng mây là em.

Nàng nói bằng một giọng vô hồn:

- Ô! Cái bình của anh ở đâu?

- Ở đây!

Chàng cầm tay nàng đặt ngay lên trên ngực mình, nàng lập tức cảm thấy nhịp đập của trái tim chàng, làm chấn động bàn tay nàng, như có một dòng điện chuyển vào trái tim nàng. Thế là, nàng lại bàng hoàng cảm thấy rằng, cái áng mây là mình, đã thật sự bị chàng đem bỏ vào trong cái bình của chàng rồi!

hết: [Chương 16](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 17

Suốt cả một đêm, Uyên Lan cảm thấy đầu óc mông lung, tản mạn, không có cách gì ngủ say, không có cách gì yên giấc. Nàng nằm thật thẳng, không dám nhúc nhích, không dám động đậy, cũng không dám trăn trở, e rằng mình di động thân hình, sẽ làm cho Hữu Phong tỉnh giấc. Nằm yên lặng mà không ngủ như thế, cuối cùng cả phần lưng, phần vai và tay chân nàng đều cảm thấy tê mỏi vô cùng, khi trời mới vừa tờ mờ sáng, nàng cảm thấy phảng phất, hình như mình đã chớp mắt đi một lúc. Nàng nằm mơ thấy một mạng lưới nhện thật to đang giăng mắc, bao trùm khắp mọi nơi, còn nàng giống như một con thiêu thân nhỏ bé, đang lao đầu vào mạng lưới nhện đó. Trong niềm sợ hãi, kinh hoàng tột cùng, nàng chấn động cả người, sau đó giật mình tỉnh dậy, cả người, cả đầu, ướt đầm mồ hôi. Nàng ngửi được mùi hương thoang thoảng của thuốc lá, sau đó, nàng nhìn thấy Hữu Phong đang ngồi bên thành giường, một mặt hút thuốc lá, một mặt lặng lẽ nhìn nàng trừng trừng.

Hữu Phong đưa tay ra sờ sờ vào trán nàng, chàng hỏi bằng một giọng bình lặng:

- Tỉnh rồi à? Nằm mơ thấy gì thế? Em ngủ không an giấc chút nào cả!

Nàng miễn cưỡng mím miệng cười cười, nói:

- Không có gì!... Mấy giờ rồi anh?

Hữu Phong dụi tắt điều thuốc, chàng trả lời:

- Sáng rồi, dậy đi, tới giờ đi làm rồi đây!

Uyển Lan vẫn nằm trên giường, nàng định thần nhìn Hữu Phong chăm chú, trông chàng như thể rất ổn định, rất chừng chạc, thế nhưng, trên gương mặt trầm tư đó, lại như mang nặng một nỗi ưu tư không nhìn thấy, trong đáy mắt đuôi mày đó, chỗ nào hình như cũng mang đầy những nỗi thống khổ khó che giấu. Và đôi mắt đó, giăng đầy những sợi gân máu nhỏ li ti, chàng cũng suốt đêm không ngủ, hẳn là, chàng cũng nằm thẳng băng như nàng suốt cả đêm, kèm chế không cho mình di động, cho đến khi trời sáng. Nghĩ như thế, trái tim nàng cảm thấy co thắt lại, đau buốt, xót xa. Ly dị! Làm sao nàng lại có thể mở miệng nói chuyện ly dị với một người chồng như thế? Tại sao chàng lại không đánh nàng, mắng nàng, trách móc nàng, ngược đãi nàng, cho nàng nếm chút mùi vị đắng cay? Và bây giờ, nàng nằm co rút trên giường, như Jenny bị thu vào trong chiếc bình nhỏ. Chiếc bình! Một người đàn ông muốn dùng chiếc bình đựng nàng vào trong đó, một người đàn ông khác lại muốn dùng chiếc mạng nhện úp chụp lấy nàng, còn nàng, nàng muốn chiếc bình hay muốn chiếc mạng nhện? Nhào về phía mạng nhện là nhào về phía tử thần, chiếc bình, dù sao cũng là một nơi chốn an toàn. Thôi thì hãy trốn trong chiếc bình vậy! Uyển Lan, hãy an phận trốn trong chiếc bình vậy! Giống như mẹ, làm một người vợ hiền mẹ tốt! Nếu không, hẳn là trong dòng máu luân lưu khắp người nàng phải có một vấn đề gì đó! Dòng máu của nàng quả thật là có vấn đề gì chẳng? Tâm tình nàng lại bắt đầu bất định, lại mơ mơ màng màng, thăng thót, hư vô, một lúc lại cảm thấy lạnh, một lúc lại cảm thấy nóng nữa rồi! Ồ! Nàng cần phải đưa ra một quyết định, nàng cần phải đưa ra một quyết định! Nếu cứ như thế này mãi, có một ngày, nàng sẽ bị chứng bệnh tâm thần! Thế nhưng, Mạnh Thiều thì sao? Nàng có làm ngơ với chàng được không? Có làm ngơ được không?

Hữu Phong đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, thay luôn cả quần áo đi làm, đứng bên giường nhìn nàng, chàng cố làm ra giọng vui vẻ:

- Ê! Dậy đi chứ! Cô bé lười! Giờ này còn chưa chịu dậy, em muốn đi làm trễ à? Coi

chừng tòa báo cho em nghỉ việc bây giờ!

Nàng nhìn Hữu Phong chăm chú, nói bằng một giọng ngập ngừng:

- Em nghỉ, hay là em nghỉ làm cho rồi đi nhé! Ở nhà, không đi làm nữa thì tốt hơn!

Hữu Phong đưa tay ra kéo nàng dậy, gương mặt chàng đỏ bừng lên, ánh mắt chàng nhìn nàng sáng hừng hực:

- Ngồi dậy! Tại sao lại nghỉ việc? Tại sao lại không đi làm? Em nói với anh cả một khối lý do để được đi làm, anh cảm thấy rằng rất có lý! Một công việc tốt đẹp như thế, tại sao lại bỏ đi?...

Chàng dùng vòng tay ôm choàng lấy thân hình nàng, nhìn thật thẳng vào đôi mắt nàng, giọng chàng thấp xuống, trầm trầm nhưng quả quyết:

- ... Anh không muốn em trốn tránh, anh lại càng không muốn giam lỏng em, nếu như anh giam lỏng thân hình em, anh cũng không có cách gì giam lỏng được trái tim em, anh đã suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Do đó, em cần phải có can đảm đối diện với sự chọn lựa này, nếu như em thuộc về anh, thì nó phải gồm cả thân hình và trái tim em, anh không muốn chỉ giữ phần thể xác của em!... Đi đi, Uyên Lan, ngồi dậy chải rửa nhanh lên, bắt đầu từ hôm nay, anh cũng không đưa đón em đi làm nữa đâu, em là chủ nhân của chính em!

Nàng kinh ngạc kêu lên bằng một giọng yếu ớt:

- Hữu Phong! Anh... không phải anh muốn dùng chiếc bình, để đựng em vào trong đó hay sao?

- Đúng vậy! Chiếc bình vẫn ở đây, vấn đề là ở chỗ em có muốn chui vào trong đó hay không?

Uyên Lan nhìn nhìn Hữu Phong, cuối cùng nàng cũng hiểu rằng, chàng đã chuẩn bị để cho nàng hoàn toàn tự do đối diện với vấn đề này. Mi không thể có hết cả hai người đàn ông được! Mi chỉ có thể có được một người! Trời ạ! Nàng xông vào phòng tắm, mở ra một thau nước lạnh, vùi nguyên cả gương mặt nóng bừng của mình, vào trong làn nước lạnh lẽo đó.

Chải rửa xong xuôi, nàng đi trở vào phòng ngủ, thấy chàng vẫn còn đứng bên cửa sổ hút thuốc, gương mặt chàng nhìn ra phía cửa sổ, lưng quay về nàng, nghe tiếng bước chân nàng, chàng không quay đầu lại, mà chỉ lặng lẽ kêu lên:

- Uyên Lan!

Nàng bị động lên tiếng:

- Hử?

- Anh muốn nói với em một câu!

Giọng nàng yếu ớt và kinh hoàng:

- Nói gì?

Chàng nói thật rõ ràng:

- Em là một người tự do. Anh đã suy nghĩ cả đêm, nếu như hôm nay anh dùng một tờ giấy hôn thú để trói buộc em lại, đó là một hành vi đê tiện! Anh không đến nỗi cổ lỗ sĩ như thế! Do đó, nếu như em thật sự muốn rời bỏ anh, chỉ cần em mở miệng, anh sẽ không bao giờ ngăn cản em! Anh sẽ trả lại tự do cho em, anh cho em năm phút để suy nghĩ, chỉ cần em mở miệng!

Nàng kinh ngạc đứng dừng lại, mở to đôi mắt, trái tim nàng đang đập nhịp bình bình; mở

miệng! Mở miệng đi! Từ trong tận cùng trái tim nàng, đang kêu lên như điên cuồng. Không phải mi đang muốn xa chàng hay sao? Không phải mi yêu Mạnh Thiều hay sao? Như vậy, mi còn đợi gì nữa? Chàng đã cho mi tự do rồi đó, chỉ cần mi mở miệng! Mở miệng! Mở miệng! Mở miệng đi! Nói với chàng đi! Mi muốn ly dị, nói với chàng như thế đi! Mi nói đi! Nói đi! Nói đi!

Đột nhiên chàng quay phắt đầu lại, ánh mắt chàng long lanh tia sáng rực rỡ, gương mặt chàng trắng bệch vì chờ đợi, chàng nhìn nàng chăm chú, mỉm cười.

Chàng đi đến bên nàng, dịu dàng ôm lấy nàng, ánh mắt chàng thật dịu dàng, thật dịu dàng, giọng nói chàng thật dịu dàng, thật dịu dàng:

- Anh đã đợi em năm phút, em không mở miệng được, phải không?... Uyên Lan! Anh biết rằng em vẫn còn ở trong cái bình của anh, em vĩnh viễn không bao giờ hiểu được rằng, năm phút đó đối với anh dài như năm trăm thế kỷ!... Thôi, chúng ta ra ăn sáng đi em ạ, mẹ đang kêu kìa!

Chàng dùng tay lùa lùa mái tóc nàng. Quả thật, phía ngoài phòng ăn, bà Sơn đang gân cổ lên kêu:

- Hữu Phong, Uyên Lan, các con còn không mau ra đây ăn sáng đi, bộ muốn đi làm trễ hả?

Chàng dìu nàng đi ra khỏi phòng, tất cả mọi cơ hội đều đã mất hết rồi. Nàng không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì, một thứ cảm giác mâu thuẫn, thất vọng, tự trách hình như đang bầu lấy nàng thật chặt. Khi ngồi lên bàn ăn, sắc mặt nàng xanh xao và thần trí nàng thăng thốt, cầm lấy đôi đũa, nàng cảm thấy mình ăn không nổi. Tại sao lại không nói? Tại sao lại không nói? Tại sao lại không nói?

Bà Sơn kinh ngạc nhìn nàng:

- Uyên Lan! Con đang làm gì vậy?

Nàng giật mình phát hiện ra, đôi đũa của nàng, đang đưa vào đĩa nước tương gấp lấy gấp để. Ông Sơn buông tờ áo trên tay xuống, quét mắt nhìn con trai và con dâu một cái:

- Trên báo nói, có một người đàn bà sinh ba!

Bà Sơn chụp lấy tờ báo, dở ra đọc.

- Nghe nói San San có tin mừng rồi, phải không? Uyên Lan?

- Dạ phải.

Bà Sơn cười hi hi:

- Còn hai đứa con thì sao? Ở nhà của chúng ta, không đến đâu cần phải thực hành kế hoạch gia đình chứ!

Uyên Lan không nói chuyện, chỉ miễn cưỡng mím miệng cười. Bà Sơn lại rướn người sang nhìn nàng:

- Uyên Lan, con lại làm gì nữa vậy?

Nàng kinh hoàng, nhìn xuống mới thấy mình đang cầm chai tiêu trên tay, lắc lắc lắc để vào tô cháo của mình. Nàng chán nản đẩy chén cháo ra, nói bằng một giọng dật dờ, yếu ớt:

- Con ăn không nổi, con đi làm đây!

Hữu Phong nhảy dựng lên:

- Để anh đưa em đi làm mới được, sắc mặt em có vẻ không khỏe, anh không an tâm. Em cứ dật dờ vất vương thế này, coi chừng bị xe đụng phải thì khôn!

Khi Uyển Lan đi ra cửa, nàng nghe phảng phất tiếng của bà Sơn đang nói với ông Sơn:

- Nghinh Sơn, anh có thấy là con bé Uyển Lan hình như lúc này càng ngày càng không ổn chăng? Suốt ngày nó cứ mơ mơ màng màng thế nào ấy?

Ông Sơn nói:

- Anh cảm thấy, chẳng những Uyển Lan không ổn, mà ngay cả thằng con trai của mình hình như cũng không ổn.

- Có thể, cuộc hôn nhân này đã được quyết định hơi vội vàng một tí...

Hiển nhiên, Hữu Phong cũng đã nghe được những lời đối thoại này, chàng kịp thời rồ máy xe, tiếng máy rú lên át đi hết cả mọi thanh âm. Con người, sao lại kỳ lạ thế kia? Những lời nói đáng lẽ nên nghe, thì lại như gió thoảng ngoài tai, những lời không nên nghe thì lại nghe rõ mồn một. Hữu Phong đưa nàng thẳng một lèo đến trước cửa toà soạn tạp chí, mới thấp giọng nói một câu:

- Uyển Lan, anh chưa bao giờ hối hận là đã cưới em.

Nàng xuống xe, ngược mắt nhìn chàng, yên lặng không nói. Chàng đưa tay ra sờ sờ vào mái tóc nàng:

- Em là một người vợ tốt, người yêu tốt, là người con gái mà anh đã mơ ước được lấy làm vợ từ khi anh còn nhỏ! Anh vĩnh viễn không bao giờ hối hận là đã lấy em!

Nàng nhìn chàng chăm chú, chàng lại rồ máy xe, chiếc xe lăn bánh chạy đi.

Nàng đi vào phòng làm việc, ngồi trên ghế, tâm tình nàng càng lúc càng mơ hồ, nàng làm sai tất cả mọi việc, làm đổ bình mực trên bàn, làm rớt cả hộp kim bấm giấy, lại dùng cây bấm tập, bấm vào tay mình. Sau đó, điện thoại của Mạnh Thiều vang lên:

- Uyên Lan, em đã nói chuyện với hấn chưa?

Nàng nói một cách yếu ớt:

- Em... em không!

Chàng gầm lên, gần như xé rách màng nhĩ của nàng:

- Tại sao em lại không nói?... Không phải em đã hứa với anh là sẽ nói với hấn hay sao? Không phải em đã nói là mẹ em sẽ nói với hấn hay sao? Tại sao em lại không nói?

Nàng cố gắng tập trung tư tưởng của mình:

- Mẹ em không chịu nói. Em... em không mở miệng nói được. Mạnh Thiều, van anh, xin anh đừng nên bức bách em nữa, em gần như điên lên rồi đây!

Nàng cúp điện thoại. Năm phút sau, điện thoại của Mạnh Thiều lại đến:

- Uyên Lan, anh muốn gặp em, chúng ta nói chuyện tận mặt với nhau!

Nàng dẩy nẩy:

- Không, không, em không gặp anh đâu!

Giọng nói của Mạnh Thiều giận dữ, đau đớn, bi ai, vang lên phía bên kia đầu giây:

- Em thay đổi ý định rồi phải không? Em lại thay đổi ý định nữa rồi? Em giống như một

cái chuông lắc lư, khi thì sang bên này, khi thì sang bên kia, chẳng lẽ em không có một chút ý chí và tư tưởng của riêng mình hay sao? Chẳng lẽ ngay cả tình cảm của mình mà em cũng không biết rõ được hay sao? Ở rừng thông, em đã nói những gì? Em có còn nhớ hay không? Em nhìn nhận người em yêu là anh, em nhìn nhận là từ trước đến nay em đã đi lạc đường, em hứa là em sẽ quay đầu lại! Những lời nói đó vẫn còn như vang vọng bên tai, thế mà em đã quên rồi sao? Em có còn là đứa con gái không biết sợ trời, sợ đất gì hết nữa không? Em không có cả cái can đảm theo đuổi tình cảm của riêng mình nữa hay sao? Tại sao em lại yếu đuối, nhu nhược và không có một chút tôn chỉ của mình gì hết vậy? Em thật sự làm anh thất vọng quá sức, em làm anh buồn quá sức, em thật là một người độc ác quá sức...

Nàng cúp điện thoại xuống, không nói một tiếng nào, vùi đầu vào hai lòng bàn tay. Nước mắt từ nơi kẽ tay nàng chảy dài xuống mặt bàn. Tiếng chuông điện thoại lại reo vang, nàng giật mình sợ hãi đến độ nhảy dựng lên. Lại là Mạnh Thiệu, giọng chàng cuồng quýt, cấp bách kêu lên:

- Uyên Lan, đừng cúp điện thoại, anh van em! Anh xin lỗi, anh nhận lỗi, ban nãy anh không biết mình đang nói những gì, anh bị quỷ ám, ma trêu, nên anh mới nói chuyện bậy bạ, lung tung như thế! Cũng tại anh cuống lên, anh sợ hãi! Uyên Lan, anh muốn gặp em, anh phải gặp em...

Trời ạ! Những ngày tháng như thế này làm sao sống nổi! Uyên Lan nhảy dựng lên, các bạn đồng nghiệp nhìn nàng trừng trừng. Sao vậy? Chẳng lẽ mình mọc thêm một cánh tay, hay là mọc thêm một cái chân hay sao? Nàng cúp điện thoại xuống, cầm cái ví tay lên, quay người chạy ra khỏi cửa phòng làm việc, chạy dọc theo cầu thang xuống phía dưới lầu, xông thẳng ra phía ngoài, đâm sầm vào một bóng người đang đứng ngay đó, người đó lập tức ôm chặt lấy nàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn, giật mình kinh hoàng, trời ạ, đó là Mạnh Thiệu! Nàng kinh hoàng đến độ há hốc miệng, không bao giờ ngờ rằng, chàng từ phía dưới lầu gọi điện thoại lên. Nàng choáng váng nấc lên một tiếng, cảm thấy cả người mình yếu đuối đến độ muốn ngã nhào ra. Trời ạ! Sao nàng không bao giờ chạy thoát khỏi vòng tay chàng thế kia?

Nàng kêu lên, âm thanh khàn đục:

- Buông em ra! Em muốn về nhà!

Chàng chụp lấy nàng thật chặt, vừa dìu, vừa kéo, vừa bế nàng ra khỏi cửa toà soạn, vì thân hình nàng cứ như ngã nghiêng ngã ngửa, chàng bỏ luôn ý định dừng lại trước chiếc xe gắn máy của mình, mà đưa tay ra đón xe taxi. Nàng hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Chàng nói cộc lốc:

- Muốn nói chuyện với em cho rõ ràng!

Nàng vùng vẫy:

- Em không muốn nói chuyện với anh! Em đã suy nghĩ rồi, em đã không còn thuộc về anh nữa, cũng không thể nào thuộc về anh được nữa, em không muốn nói chuyện với anh! Buông em ra! Em không muốn đi với anh, em đã bị người ta đung vào trong bình rồi, em muốn ở trong cái bình của em!

Ánh mắt nàng hoang dại và mê loạn.

- Em là con bé ngốc nghếch, dễ thay lòng đổi dạ! Em không hề biết rõ rằng mình muốn những gì? Em theo anh lên xe!

Mạnh Thiều nói bằng một giọng bức bối, ánh mắt chàng nghiêm khắc, thô bạo, nồng nhiệt và đầy cường bách, chàng kéo nàng lên xe, dùng sức mạnh kéo nàng lên xe.

Lên đến xe rồi, Uyên Lan vẫn còn vùng vẫy, Mạnh Thiều dùng hết sức ấn nàng xuống,

bắt nàng ngồi im, nàng nhìn thấy mình đã không thoát được, xe đã bắt đầu phóng chạy như bay, nàng bị động tựa đầu vào thành ghế, hỏi bằng một giọng mệt mỏi:

- Anh bắt em đi đâu đây?

- Đi đến nhà anh!

Nàng kêu rú lên, thanh âm nhọn hoắt:

- Em không đi! Em không muốn gặp mẹ anh!

Chàng dùng tay bịt miệng nàng lại:

- Đừng kêu! Buổi sáng mẹ anh đều có giờ dạy, ở nhà không có người, chỉ có về nhà, anh mới có thể nói chuyện với em được!

Nàng vẫn còn vùng vẫy:

- Em không muốn đi! Anh bắt buộc em làm gì?

Mạnh Thiều kêu lên bướng bỉnh:

- Chỉ có cách như thế mới bắt được em đi!

Người tài xế phía trước không biết họ đang làm gì, ông ta không ngừng quay đầu lại nhìn, Mạnh Thiều nhỏ giọng gầm lên với ông ta:

- Ông lo lái xe của ông đi! Đừng để ý chuyện của chúng tôi!

Người tài xế không dám quay đầu lại nữa, chiếc xe phóng thẳng trên đường. Uyển Lan ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Thiều, ánh mắt nàng giận dữ và hoang dại:

- Anh nhất định không tha cho em sao? Anh nhất định phải dồn em vào chỗ chết hay sao? Đàn bà trong thiên hạ hằng hà sa số đó, tại sao anh không đi tìm? Mà nhất định phải là em?

Mạnh Thiều ngậm chặt môi, không nói một lời, xe về đến nhà, chàng trả tiền xong, lại vừa lúi, vừa kéo nàng xuống xe, mở cửa ra, chàng lại lúi lúi, kéo kéo nàng vào phòng khách. Vừa nhìn thấy phòng khách nhà chàng, bao nhiêu ký ức lại hiện trở về với Uyên Lan, như một cuộn phim được quay ngược chiều, thật nhanh, thật gấp, và tuy rằng mẹ của Mạnh Thiều không có mặt nơi đó, thế nhưng, Uyên Lan vẫn bắt giác rung mình sợ hãi, chiếc đàn dương cầm, bộ ghế salon, chiếc bàn ăn, tất cả đều nhắc nhở cho nàng từng việc, từng điểm của những chuyện đã xảy ra. Quay người lại, nàng định chạy ra hướng cửa, Mạnh Thiều chụp ngay nàng lại, kêu lên nói:

- Uyên Lan! Uyên Lan! Em làm ơn giúp dùm anh một tí! Em hãy suy nghĩ dùm anh, em hãy dùng bộ óc dùm anh, em không thể nào cứ lắc lư qua lại như một cái chuông cho được! Em chỉ có thể thuộc về một người đàn ông! Nếu như em vẫn còn yêu anh, mà em vẫn theo hắn là cả ba chúng ta cùng bị hủy diệt! Chẳng lẽ em không biết sao? Không phải anh không tha cho em, Uyên Lan, không phải anh muốn dồn em vào chỗ chết, mà là em muốn dồn anh vào chỗ chết! Không có em, em bảo anh làm sao sống cho nổi đây?

Uyên Lan vẫn cố hết sức vùng vẫy, tóc nàng rối tung lên, quần áo nàng nhăn nhúm, gương mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt nàng phát ra những tia sáng long lanh, cuồng dại, như một con thú dữ bị thương, đang tìm cách tháo cũi xổ lồng, nàng kêu thét lên lạnh lạnh:

- Em không nghe anh! Em không nghe anh! Buông em ra! Để cho em đi!... Em đã chuẩn bị sống một đời sống yên bình, ổn định trở lại rồi, thế mà anh cũng vẫn đến để phá hoại em! Anh là một thằng lưu manh! Một tên đều cáng! Anh không biết là em đã lấy chồng rồi sao? Em đã mang họ của người khác rồi sao? Em đã bị người ta đưng vào trong chiếc bình rồi sao? Anh buông em ra! Buông em ra!...

Họ bắt đầu quỵên vào nhau, hung hăng, hực hực như hai con mãnh hổ cẩu xé lẫn nhau, chàng đẩy nàng về phía bộ ghế salon, cố gắng tìm cách cho nàng nằm yên, nàng thì cố gắng vùng vẫy, muốn chạy ra ngoài, khi thể lực đã không còn chịu đựng được nữa, đột nhiên nàng hả miệng ra, cách một lớp áo, nàng ngoạm ngay một mảng thật to trên cánh tay chàng, nghiêng răng, nghiêng lợi, chàng không cử động, chỉ trừng mắt nhìn nàng, nàng cảm thấy toàn thân mình hừng hực như đang ở trong lửa đỏ, cả người nàng như đang bùng bùng cháy, cuộn cuộn trôi, điên cuồng, thô bạo, nàng đem tất cả những ưu uất, phiền muộn, bi ai, sầu khổ, bối rối... đã tích tụ từ bao lâu nay, hoàn toàn phát tiết ra trong cái cắn này. Hàm răng nàng ngấp sâu vào trong da thịt của chàng, nàng dùng sức cắn thật chặt, thật chặt, sau đó, nàng nhìn thấy trên làn vải trắng toát đó, từ từ loang ra một màu đỏ tươi, nồng thắm, nàng kinh hoàng, giật mình tỉnh táo lại, hả miệng ra, nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn chàng. Thật nhanh, nàng kéo tay áo chàng lên, xem xét vết thương đó, hai hàng răng thật đều, đang hiển hiện rành rành trên cánh tay đó, như một dấu ấn thật sâu, thật rõ. Máu đang từ trong vết thương rỉ rỉ chảy ra, chậm chạp, từ từ, đó là một vòng tròn, vòng tròn được khắc bằng dấu ấn của hàm răng, bên ngoài là một vòng dấu răng, ở giữa là một vòng dấu máu bầm, tím ngắt. Nàng nhìn trừng trừng vào đó, nhìn trừng trừng vào đó, và từ từ, nước mắt dâng lên, nhạt nhòa mọi thứ.

Mạnh Thiều lặng lẽ nói:

- Có muốn cắn thêm một cái nữa không? Đây là một vòng tròn, là dấu ấn em cho anh, anh mong rằng nó sẽ không bao giờ biến mất, như vậy, nó chứng tỏ rằng anh vĩnh viễn thuộc về em!

Nàng chăm chú nhìn vào vết thương đó thật lâu, thật lâu, nước mắt nàng nhỏ giọt trên vết thương đó. Sau đó, nàng đặt nguyên một bên má của mình lên trên vết thương, gò má nàng nhạt nhòa nước mắt, cái vòng tròn đó cũng bị nước mắt làm cho ướt đẫm. Nàng tựa thật sát vào chàng, mái tóc nàng phủ đầy mặt, bị nước mắt làm cho dính bết bết, nàng chỉ tựa vào chàng như thế, không cử động, không nói chuyện, và cũng không khóc thành tiếng. Một lúc sau, chàng đưa tay ra khoác đi những sợi tóc phủ đầy trên mặt nàng, nâng đầu nàng lên, gương mặt nàng dính bết máu, ánh mắt vẫn long lanh sáng, chỉ có điều,

nét hoang dại trong đáy mắt đó, đã bị thay vào bằng một nét hoang mang, bối rối, thần thờ. Trên gương mặt trắng mịn và tiều tụy đó của nàng, vừa có dấu nước mắt nhạt nhòa, vừa có dấu máu nhoe nhoẹt, lại vừa có những sợi tóc dính bết vào nhau, trông thật tội nghiệp. Chàng chăm chút vén từng sợi tóc phủ trên mặt nàng ra phía sau, lại dùng ngón tay lau đi những vết máu. Khi chàng đang làm chuyện ấy, nàng chỉ bị động trừng mắt nhìn chàng, đôi mi cong vút đó không hề chớp lên chớp xuống, đôi con ngươi đau khổ và thống thiết đó chứa đầy một thứ tình cảm u sầu và nồng nhiệt. Nàng cất tiếng nói thật nhẹ, thanh âm mang đầy nét bi ai và cay đắng:

- Đêm qua em nằm mơ, mơ thấy anh là một mạng nhện thật to, và em là một con thiêu thân nhỏ bé, em nhào về phía anh, kết quả là nhào vào chỗ chết. Mạnh Thiệu, anh đã nói, bản thân của tình yêu, lắm khi cũng có thể giết người.

Trái tim chàng rung động mãnh liệt, lập tức, chàng nhớ ngay rằng chàng cũng đã từng đem tình yêu của mẹ dành cho chàng, ví von thành một mạng nhện úp chụp lấy chàng, chẳng lẽ tình yêu của chàng đối với Uyển Lan, cũng tạo thành một mạng lưới nhện như thế chăng? Chàng trừng mắt nhìn Uyển Lan, nàng đang ngồi co rút trên bộ ghế salon, nhỏ bé, u sầu, khổ sở, quả giống như con thiêu thân nhỏ bé đang ngồi chờ cái chết! Chàng hơi nhắm mắt lại, do bởi sự hối hận, và nhiều hơn nữa là sự sợ hãi, trán chàng vã mồ hôi. Chàng sợ hãi rồi, chàng thật sự sợ hãi rồi, lần đầu tiên, chàng thật sự cảm thấy sợ hãi về tình yêu của mình đối với nàng, sẽ tạo thành những tổn thương cho nàng.

Chàng nhìn nàng thật sâu, thật sâu, lập tức cảm nhận ngay sự bi ai của nàng:

- Uyển Lan, em thật sự cảm thấy rằng anh là một mạng nhện có độc hay sao?

- Đúng vậy!

Chàng cúi đầu xuống, trầm tư thật lâu, thật lâu. Chàng hỏi:

- Còn hần thì sao?

- Anh muốn nói Hữu Phong? Anh ấy là một cái bình, anh ấy đã nói, anh ấy sẽ dùng cái bình đựng em vào, vì em là một áng mây sẽ trôi đi phiêu bạt, do đó anh ấy cần phải dùng cái bình để đựng em lại.

- Hắn có đựng được chưa? Anh muốn nói là, em có thích ở lại trong cái bình đó hay không?

Nàng nói một cách yếu ớt và ngập ngừng:

- Em không biết! Em thật sự không biết... Còn nhớ khi chúng ta mới vừa quen nhau hay không? Lúc đó, em là một người vô cùng vui vẻ, em nói em là một áng mây, vì em cảm thấy áng mây vừa ung dung, nhàn hạ, vừa tự do, thông thả. Còn bây giờ, em vẫn là một áng mây, nhưng mà là một áng mây dật dờ phiêu lãng, không nơi nương tựa, không chốn đi về, một áng mây trống rỗng, một áng mây không phương hướng, không biết đường về.

Chàng nhìn nàng chăm chú. Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều những ký ức đậm đà, hiển hiện trong óc chàng thật nhanh như một đoạn phim trình chiếu; người con gái đá trái banh trên đường, người con gái trên người vương đầy những cánh hoa vàng rực rỡ, người con gái có thể cười khúc khích vì bất cứ câu nói gì, người con gái với những bước đi nhẹ nhàng như thể nhảy múa... người con gái đó đã biến đâu mất rồi? Chỉ trong vòng hơn một năm ngắn ngủi, người con gái đó đã không còn nữa, nàng đã biến mất rồi! Thay vào đó, là con thiêu thân nhỏ bé đang ngồi co rút trên bộ ghế salon, toàn thân chứa đầy sự hoang mang và mâu thuẫn! Mình là một mạng nhện thật sự sao? Mình đã là người giết chết đi người con gái vui vẻ năm xưa rồi chăng? Và bây giờ, mình vẫn còn muốn tiếp tục mưu sát con thiêu thân nhỏ bé này nữa hay sao? Chàng dùng tay nâng lấy trán mình, thanh âm chàng trầm thấp và đau đớn:

- Anh hiểu rồi, có thể anh là một thứ độc dược, cũng có thể anh là một mạng nhện. Uyển Lan, nếu như em cảm thấy rằng chỉ có cái bình mới là nơi chốn an toàn cho em, anh... anh không miễn cưỡng em nữa. Em đi đi!... Uyển Lan, tránh xa anh! Tránh cho thật xa,

chạy trốn vào trong cái bình của em đi! Anh không muốn làm cho em tổn thương hết lần này đến lần khác!

Chàng nói bằng một giọng cố gắng, vùng vẫy và vô cùng khó khăn.

Uyển Lan kinh ngạc nhìn chàng, nói bằng một giọng ngờ vực:

- Mạnh Thiều, anh bắt cóc em đến đây, rồi lại cho em đi à?

- Đúng vậy, bắt cóc em, là vì yêu em, cho em đi, cũng là vì yêu em! Vì, anh không muốn làm một mạng nhện! Em đi đi! Uyển Lan, lần này em đi rồi, anh sẽ không bao giờ còn đến quấy rầy em nữa. Chỉ có điều là, một khi em đã đi ra khỏi cửa, thì coi như duyên phận của chúng ta cũng đứt đoạn hoàn toàn.

Nàng từ bộ salon ngồi ngay ngắn lại, nhìn trừng trừng vào chàng, tỉ mỉ, chăm chú:

- Em đi rồi, anh sẽ ra sao?

Chàng đón lấy ánh mắt nàng, miễn cưỡng mím miệng cười, nụ cười đó, cay đắng và thê lương:

- Em quan tâm lắm sao? Như vậy, hãy để anh nói cho em nghe, anh sẽ không tự tử, mà cũng không chết đi. Những lời anh nói với em khi trước là không có em, anh sẽ không sống nổi v.v..., đều là những lời láo toét mà thôi! Sự thật thì, anh sẽ sống một cách đàng hoàng, tử tế, tiếp tục làm công việc của anh, tiếp tục sống cuộc đời của anh. Bao nhiêu năm sau, anh sẽ quên mất em đi, anh sẽ lại gặp một người con gái khác, anh cũng sẽ lập gia đình, sinh một bầy con. Đợi đến khi anh già đi, nếu như có người nhắc đến em trước mặt anh, anh sẽ nói: Đoàn Uyển Lan ấy à? Cái tên hình như đã nghe qua ở đâu đó. Đó chính là những câu chuyện điển hình của nhân loại.

Chàng tiếp:

- Em đã vừa ý chưa? Như vậy, em có thể đi được rồi đó, em chỉ cần lo cho em, không cần phải nghĩ về anh làm gì! Anh sẽ chịu đựng cho qua được thôi!...

Đôi trông mắt chàng ướt đầm, hai hàm răng chàng cắn cắn vào nhau:

- ... Thế nào rồi anh cũng sẽ chịu đựng được thôi!

Nàng nhìn chàng trừng trừng không chớp, thật lâu, thật lâu. Sau đó, nàng từ từ đứng dậy, thật chậm rãi, thật từ tốn, chàng nhìn nàng chăm chú, ánh mắt căng thẳng. Nàng vừa dợm bước chân, chàng đã buột miệng kêu lên thật to:

- Uyên Lan! Em đi thật sao?

Nàng lập tức đứng dừng lại. Cả hai cùng nhìn nhau, trân trối, căng thẳng, do dự, hoảng sợ nhìn nhau. Sau đó, nàng đột nhiên ngã nhào vào lòng chàng, dùng cánh tay nàng, ôm ngang lấy eo chàng, thật chặt, thật chặt:

- Anh không thể nào chịu đựng được đâu! Mạnh Thiều, em biết! Chúng ta đều hết rồi, xong rồi, em biết! Cho dù anh có là một mạng nhện, em cũng đã nhào về phía anh rồi! Em sẽ không làm một cái chuông nữa, em sẽ trở về nói chuyện ly dị với anh ấy! Em hứa với anh! Em hứa với anh! Em không muốn đến khi về già, anh không còn nhớ tên em nữa! Em không muốn!

Nàng vùi đầu lên vai chàng, nức lên.

Chàng thở ra một hơi dài, thật dài, ánh mắt chàng ướt đầm.

hết: [Chương 17](#)

QUYỀNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương 18

Khi Uyển Lan về đến nhà, lại đã là nửa khuya rồi.

Suốt cả một ngày, Mạnh Thiều không hề buông nàng ra, vì muốn làm cho “cái chuông” cố định, và cũng vì không muốn rời xa “cái chuông” này, chàng và nàng cùng nhau đi ăn trưa, lại cùng nhau cưỡi xe gắn máy, ra ngoại ô dạo hết một buổi chiều, không có một mục tiêu cố định, bọn họ chỉ đi lang thang ở ngoài khu ngoại ô hoang dã, không hiểu tại sao, tuy rằng nàng hứa hẹn bảo đảm với chàng, thế nhưng chàng vẫn cảm thấy nàng không tin cậy được, vẫn cảm thấy rằng, mỗi một giây phút gần nhau, đều là những giây phút vô cùng quý báu, làm như một khi đã thả cho nàng ra về, cả cuộc đời về sau của chàng sẽ không còn thấy lại nàng nữa. Từ lúc có cái thí dụ về “mạng nhện”, chàng cảm thấy rằng nàng đã đánh động vào chỗ yếu đuối nhất của chàng, mỗi một lần nhìn nhau đắm đuối, mỗi một lần ánh mắt giao nhau, chàng đều cảm thấy trái tim mình bất giác như bị bóp chặt lại. Chàng sẽ tự hỏi lòng: Mình làm như thế có đúng không? Mình là cái mạng nhện chăng? Cái bẫy nhện chăng chịt giăng mắc đó của mình, sẽ xiết chặt nàng dần dần, đưa nàng đến chỗ chết hay chăng? Sự hoài nghi đó, sự tự trách đó, sự nuối tiếc đó, sự sợ hãi đó, cùng với tình yêu và khát vọng đối với nàng, tạo thành một thứ lực lượng vô cùng mạnh mẽ và cấu xé lẫn nhau trong tận cùng trái tim chàng, làm cho chàng mất hết đi sự tự tin hằng ngày, và trở nên yếu đuối, dễ cảm, đồng thời lúc nào cũng cảm thấy được được mất mát.

Còn nàng? Nàng như một áng mây trôi lững lờ, phiêu du bênh bồng, suốt cả một ngày,

thần sắc nàng đều không ổn định. Buổi tối, lẽ ra chàng phải đi đến tòa soạn làm việc, thế nhưng, đột nhiên chàng cảm thấy có một linh tính thật mạnh mẽ, đêm nay, nếu như chàng buông nàng ra, thả cho nàng về, chàng sẽ mất nàng vĩnh viễn. Do đó, chàng dẫn nàng đi đến tòa soạn một vòng, giao bài phỏng vấn chàng đã viết sẵn xong, chàng lại dẫn nàng đến quán Nhã Hương, chàng không chịu buông cho nàng đi, không dám buông cho nàng đi, ngồi ở đó, chàng đốt lên một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn nàng, thật sâu, thật sâu.

Nàng ngồi co rút trong chiếc ghế salon có thành tựa thật cao, nàng ngồi co rút ở một góc, nhỏ bé, gầy gò, thần sắc lảng đãng, trên gương mặt nàng, lúc nào cũng biểu lộ nét bị động, mặc cho định mệnh đẩy đưa. Ngày hôm đó, nàng thật ngoan ngoãn, thật hiền lành, thật dịu dàng, thật nghe lời, so với nàng lúc trước đây, hình như đổi thành một người khác, nàng giống như một chiến sĩ bị tước hết guom đao, không còn vùng vẫy, không còn kháng cự, không còn hung hăng... nàng chỉ chờ đợi sự phán quyết của định mệnh. Sự biểu hiện phục tùng đó, chấp nhận định mệnh đó của nàng, làm cho chàng cảm thấy bất an. Chàng hỏi:

- Uyên Lan, em đang nghĩ gì vậy? Em lại bị dao động nữa rồi, phải không?

Nàng nhìn chàng một cái, lập tức quay ánh mắt, nhìn vào ly café đang nghi ngút khói:

- Không! Em không thể nào dao động được nữa, phải không? Huống chi, cho đến bây giờ em vẫn chưa trở về, ở nhà hẳn là bị lật tung lên rồi, bất cứ chuyện gì sẽ đến, em đều không thể tránh được nữa rồi!

- Hắn sẽ làm khó làm dễ em chẳng? Hắn sẽ hành hạ em chẳng? Hắn sẽ đánh đập em chẳng? Có cần... anh đến để nói chuyện với hắn chẳng?

Nàng ngược đôi mắt lên nhìn chàng, lắc lắc đầu, nàng hỏi:

- Anh lấy tư cách gì mà đến nói chuyện với anh ấy? Không. Em muốn tự mình em đối diện với chuyện này. Anh ấy sẽ không làm khó dễ gì em đâu, tại vì... anh ấy là một người

quân tử.

Chàng đưa tay ra sờ sờ vào bàn tay nàng:

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi cái gì? Xin lỗi là anh đã đem rắc rối, đau khổ và tình yêu lại cho em chăng? Nếu có cần xin lỗi, là trái banh da đó kia, tại sao tự dưng nó lại lăn ngay đến bên chân em? Nếu cần xin lỗi, là định mệnh kia, tại sao nó lại đùa giỡn với em? Nếu cần xin lỗi, là chính bản thân em đây, em không có một ý chí mạnh mẽ... hoặc có lẽ...

Ánh mắt nàng dâng lên hai hàng lệ mỏng:

- ... nếu cần xin lỗi, chính là người đã sinh em ra, đúng lý ra, em không nên đến cái thế giới này làm gì!

Chàng kêu lên:

- Uyển Lan! Xin em đừng nên tự trách em! Tất cả những chuyện đã xảy ra, đều phải là trách nhiệm của anh...

Nàng nói bằng một giọng u uất, cả người như đang chìm đắm trong một vực sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy, âm thanh nàng cũng như vang vọng từ nơi vực sâu đó, trầm thấp, ngân nga và xa xăm dịu vợi:

- Bây giờ mà còn nói đến vấn đề trách nhiệm, có phải là hơi quá trễ rồi không? Anh và Hữu Phong, cả hai người giống như hai lực lượng to lớn, lúc nào cũng dang xé lấy em, em không thể nào nói ra được hết những cảm giác của mình, ngày trước, cứ cảm thấy rằng được yêu là một điều hạnh phúc, bây giờ mới biết rằng, yêu và được yêu, có thể đều là sự đau khổ. Em không biết được cái giá trị tồn tại của em là như thế nào, em cảm thấy vô cùng mơ hồ, lộn xộn...

Nàng thở ra một hơi nhẹ, nhìn vào chiếc đèn nhỏ trước mặt:

- ... Anh có biết không? Em gọi rất nhiều người là “mẹ”, mẹ đẻ ra em, mẹ nuôi của em, sau khi lấy Hữu Phong, em gọi mẹ anh ấy là mẹ, có nhiều mẹ như thế, mà em lại không biết được ai mới thật sự là “mẹ” của mình? Mẹ đẻ và mẹ nuôi của em dành em, anh và Hữu Phong cũng dành em, em có nên cảm thấy may mắn, vui mừng vì sự tồn tại của mình chẳng? Em được nhiều người yêu như thế, là một hạnh phúc của em chẳng? Tại sao em lại cảm thấy mình bị xé nát ra, bị tất cả mọi người hợp lại xé ra cho tan nát hết! Em thật sự sợ hãi, em cảm thấy mình giống như một người được làm bằng sứ, dưới sự tranh dành của mọi người, thế nào rồi cũng có một ngày sẽ bị vỡ tan tành, sau đó, mỗi người đều có thể nắm được một mảnh vụn của em. Lúc đó, mọi người có thể kể được là có em, hay không có em?

Chàng rung mình, lạnh lẽo. Trái tim chàng cảm thấy lạnh như bị đóng băng:

- Uyển Lan! Xin em đừng nên dùng cái thí dụ như thế! Anh nói cho em nghe, chỉ cần em xông qua được cái ải này, từ đây về sau, sẽ chỉ là con đường bằng phẳng! Anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại của anh, để đền bù lại cho những đau khổ mà em đã phải gánh chịu từ bấy lâu nay! Anh bảo đảm! Anh sẽ cho em một đời sống hạnh phúc nhất, hoàn toàn nhất! Những ngày tháng về sau này, chỉ có hoan lạc, mà không có khổ sở, em sẽ trở lại với con người em lúc trước đây! Nàng con gái hái hoa Kim Cáp Vũ, nàng con gái ngược mặt cười với ánh mắt trời! Anh bảo đảm với em, Uyển Lan!

Thanh âm của nàng vẫn xa xôi dịu vợi:

- Vậy sao? Nhưng còn mẹ anh thì sao? Trải qua bao nhiêu thăng trầm như thế này, trong mắt nhìn của bà, em lại càng không phải là một viên ngọc trong suốt, hoàn toàn không chút bợn nhơ rồi! Em của ngày xưa, mà bà còn không chịu, thì em bây giờ, bà sẽ còn bức bối đến như thế nào?

Chàng nói bằng một giọng thành khẩn, thiết tha, và chắc chắn:

- Em yên tâm, Uyển Lan! Nếu như anh có thể có được em trở lại, nhất định là mẹ anh sẽ hết lòng hết dạ thương yêu em, tại vì, chỉ có một mình anh hiểu được rằng, đối với chuyện ngày xưa, bà đã hối hận đến như thế nào! Bà muốn bù đắp lại những lỗi lầm ngày xưa đến như thế nào!

Nàng nói bằng một thần trí phiêu diêu, dật dờ:

- Tuy nhiên, cũng không có gì quan trọng đâu! Những lỗi lầm ngày xưa, cũng không phải của chỉ một mình bà. Cũng như mẹ em đã nói, em vừa muốn có sự tự tôn, lại vừa muốn có tình yêu, đó là lỗi lầm của em! Em là một đứa con gái hư hỏng, tham lam, mà ý chí lại yếu đuối! Có thể, bẩm sinh em đã là một đứa con gái hư hỏng!

Thần trí của nàng lại bay đi một nơi nào đó, thật xa, thật xa, nàng lại bắt đầu ngẩn ngơ, lãng đãng, đôi mắt nhìn trừng trừng vào một nơi chốn xa xăm nào đó. Chàng đưa tay ra, nâng lấy cằm nàng, kêu lên bằng một giọng lo lắng:

- Uyển Lan? Em có thật sự khỏe không? Em đang suy nghĩ gì vậy? Uyển Lan? Trông em trắng nhợt thế này, em có thật sự khỏe không? Em đang suy nghĩ gì thế?

Nàng định thần lại, giọng nàng trầm thấp:

- Em đang nghĩ... về cô gái hái hoa Kim Cáp Vũ! Em đang nghĩ, không biết cô gái đó bây giờ đang ở đâu?...

Nàng cúi đầu xuống, có hai giọt nước mắt nhỏ xuống mặt bàn, nàng thấp giọng, lầm bầm hai câu thơ:

- Bỏ ta mà đi,

Ngày tháng trôi qua không giữ lại!

Làm rối lòng ta,

Ngày tháng hôm nay lắm ưu phiền!

Chàng lại bồi rồi đưa tay ra, nâng cằm nàng lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt của nàng, chàng hỏi:

- Em khóc đấy à? Uyển Lan, anh van em đừng nên như thế! Em như thế này, làm cho anh cảm thấy trong lòng bất an vô cùng, làm sao anh có thể an tâm để cho em đi được? Uyển Lan, anh nói cho em nghe, tương lai đều là những điều tốt đẹp cả, em biết không? Em hãy nghe anh! Anh không dối gạt em đâu!... Uyển Lan! Nếu như quả thật em không mở miệng nói được, anh không bắt buộc em phải làm đâu...

Chàng nhìn nàng chăm chú, nàng lắc đầu thật nhanh, như một người vừa tỉnh mộng:

- Không, không, không! Em không hề khóc, chỉ có nước từ đâu rơi vào mắt em đấy mà! Thôi được rồi, anh an tâm đi, em sẽ nói chuyện với anh ấy!

Chàng nhìn nàng trừng trừng:

- Suốt ngày mai, anh chờ tin của em! Em gọi điện thoại cho anh biết, ban ngày, anh ở nhà, buổi tối, anh ở tòa soạn!

Nàng đứng dậy, nhìn chàng chăm chú:

- Em biết rồi!... Khi anh trở về già, anh có quên tên của em không? Nếu như anh thật sự sẽ quên đi, chỉ cần nhớ đến một chuyện, em là một áng mây!...

Chàng nói bằng một giọng bất an:

- Uyên Lan, em có thật sự khỏe không? Em có cảm thấy khó chịu trong người không?
Em...

Chàng nói không thành tiếng nữa, mà chỉ trừng mắt nhìn nàng, không hiểu vì sao, chàng có cái cảm giác như sắp cùng nàng chia tay vĩnh viễn, cuối cùng, chàng cũng hỏi được một câu:

- Em... em sẽ không nghĩ quẩn đấy chứ?

Nàng hơi nhướn nhướn đôi chân mày:

- Em? Trông em có giống như thế không? Không! Em tin anh hoàn toàn! Chúng ta còn phải cùng nhau đi cho hết đoạn đường đời trước mặt chứ, đợi đến khi chúng ta đều đã già rồi...

Đôi mắt nàng nhìn chàng long lanh ngấn lệ:

- ... Chúng ta sẽ cùng nhau ngồi nhớ lại ngày hôm nay! Tại vì, đêm nay, sẽ là ngày khổ sở nhất của em!

Chàng nhìn nàng chăm chú:

- Xin lỗi em, Uyên Lan!

Nàng hỏi:

- Xin lỗi em cái gì?

- Xin lỗi là anh đã quá yêu em, xin lỗi anh đã không thể mất em được, xin lỗi anh đã không chịu nắm lấy em ngay từ đầu, xin lỗi anh đã để cho em chịu đựng nhiều tội tình

như thế này!

Nàng mỉm cười, long lanh nước mắt:

- Em không bao giờ ngờ rằng, em chỉ đã có một trái banh da, mà lại đã ra bao nhiêu tai nạn như thế này.

Chàng nghiêm sắc mặt:

- Không phải tai nạn, mà là hạnh phúc.

Nàng cười cười, nụ cười mỏng manh, tội nghiệp:

- Vậy sao? Cả hai anh đều nói là cho em hạnh phúc, thế nhưng em lại không biết hạnh phúc nằm ở chỗ nào.

Bọn họ đi ra khỏi Nhã Hương, một luồng gió lạnh thổi tạt vào mặt, trời đã bắt đầu trở lạnh, vài đốm sao lẻ loi, đang lấp lánh trên nền trời đen thẫm, xa xa. Chàng phảng phất nhớ lại, cũng vào một đêm tối trời như thế này, bọn họ cũng đi ra khỏi Nhã Hương, sau đó, chàng hôn nàng. Từ đó, là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, một tình yêu chứa đầy sóng gió bão bùng, hòa lẫn với khổ đau, hòa lẫn với cuồng lạc, hòa lẫn với mọi thứ phong ba bão tố trên cõi đời này, và bây giờ, nàng sẽ thuộc về chàng chăng? Nàng sẽ thuộc về chàng chăng? Gió lạnh lại thổi tạt vào mặt, chàng bắt giác rung mình, một luồng cảm giác lạnh lẽo dâng đầy trên sóng lưng chàng.

Khi chàng đưa nàng về đến trước cửa nhà, trời đã nửa khuya rồi.

Nàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn chàng, lưu luyến. Nàng nói:

- Chào anh!

Chàng bất giác cất tiếng hỏi:

- Uyên Lan, em có còn là cái chuông nữa không?

Nàng nói:

- Em vẫn là cái chuông. Thế nhưng, anh là một cục nam châm to tướng, anh đã hút chặt cái chuông lại rồi, còn sợ gì nữa?

Cửa mở ra, nàng đi vào trong.

Khi đi vào phòng khách, nàng ngỡ rằng bà Sơn và Hữu Phong cũng sẽ ngồi ở phòng khách đợi nàng giống như lần trước, tâm tình nàng vẫn còn phảng phất, đầu óc nàng vẫn còn mơ hồ, thế nhưng, trong tận cùng của ý thức, nàng vẫn có một ý niệm bướng bỉnh, đồng thời chuẩn bị khi vào đến nhà sẽ mở miệng nói ngay. Thế nhưng, ra ngoài sự dự liệu của nàng, trong phòng khách trống trơn, chỉ có một ngọn đèn nhỏ trên tường leo lét cháy, hiển nhiên, cả nhà đều đã đi ngủ cả rồi, không một ai thức đợi nàng cả! Nàng đưa tay ra tắt ngọn đèn nhỏ, mò mẫm đi vào phòng mình. Mở cửa ra, nàng nhìn thấy ánh sáng tràn ngập gian phòng, Hữu Phong vẫn còn mặc bộ quần áo đi làm, đang nằm ngửa trên giường, hút thuốc liên miên, trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, có một cái gạt tàn thuốc, đã chất đầy tàn trong đó, cả gian phòng sặc nồng mùi thuốc lá đến ngộp người.

Nàng bước thật thẳng đến bên giường, nhìn Hữu Phong chăm chú. Đôi mắt của Hữu Phong mở thật to, nhìn trừng trừng vào nàng. Chàng vẫn tiếp tục hút thuốc, trên gương mặt không biểu lộ một chút tình cảm nào. Nàng mở miệng:

- Hữu Phong, còn nhớ những lời anh đã nói lúc sáng này không?

Giọng chàng phát ra từ nơi thâm sâu của khí quản:

- Nói những gì?

- Anh sẽ không dùng hôn ước để trói buộc em, nếu như em muốn rời bỏ anh, em có thể rời bỏ anh mà đi.

Nàng nói thật rõ ràng, âm thanh vang vọng từng chữ từng chữ một.

Chàng trừng mắt nhìn nàng, vẫn nằm ngửa trên giường, vẫn tiếp tục hút thuốc, từ trên gương mặt của chàng, nàng không hề nhìn thấy được chàng đang nghĩ gì, thế nhưng, trong căn phòng, hình như đang dần dần hình thành một thứ im lặng chết chóc của một màn phong ba bão tố sắp sửa xảy ra. Gió thổi vào bức màn nơi cửa sổ, phát ra tiếng kêu lật bật, khói thuốc của chàng, từng cuộn từng cuộn bay lên, tản mạn khắp gian phòng. Nàng đứng ở đó, cái xách tay nhỏ đã rớt xuống đất, nhưng nàng không chú ý đến, mà chỉ trừng trừng nhìn chàng, chàng cũng nhìn lại nàng trừng trừng.

Cuối cùng, chàng cũng đã hút hết điếu thuốc trên tay, quăng đi tàn thuốc, chàng bật người ngồi dậy từ trên giường, ánh mắt chàng nhảy múa hai đốm lửa giận dữ. Lần đầu tiên, nàng phát giác ra rằng, trong con người chàng cũng có phần cuồng bạo. Chàng nói thật lớn tiếng:

- Đúng vậy! Anh có nói, em muốn gì đây?

- Em muốn... ly...

- Anh cảnh cáo em trước!...

Chàng gầm lên thật to, ngắt ngang lời nàng, gương mặt không còn nét hòa hoãn của ngày thường, trông chàng trắng nhợt và hung hăng, như một con mãnh thú bị bắn trọng thương, đang tìm cách vùng vẫy trước khi ngã chết:

- ... Sức chịu đựng của anh đối với em đã đến mức giới hạn của nó! Anh cũng là con người, anh cũng có những tình cảm của con người, có những hi vọng ái ố của con người,

em đừng nên nghĩ rằng anh dung túng em, anh chịu đựng em, anh hiền hòa dịu ngọt với em, rồi em nghĩ rằng anh không có cá tính, anh dễ bắt nạt, dễ thương lượng, dễ điều đình! Hôm nay, nếu như em dám nói ra hai chữ đó, anh không thể nào bảo đảm rằng anh sẽ làm gì đối với em!

Nàng trừng mắt nhìn chàng, giọng nàng yếu ớt:

- Anh phản phé rồi phải không? Lúc sáng anh đã nói, nếu như em muốn rời bỏ anh, chỉ cần em mở miệng nói ra!

Chàng găm lên:

- Lúc sáng! Lúc sáng đã thuộc về quá khứ rồi! Anh đã cho em năm phút để suy nghĩ, em không hề mở miệng! Bây giờ, trễ quá rồi!...

Chàng nhìn nàng trừng trừng, chàng đưa tay ra, sờ soạng lên cánh tay nàng, bàn tay chàng dần dần đưa lên vai nàng, đi thẳng lên đến cổ nàng, chàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- ... Hiển nhiên, sự dịu dàng êm ái không có một tác dụng nào đối với em cả! Dùng sự nhẫn nại đối với em cũng không có một tác dụng nào hết! Hôm nay em lại đi gặp hấn nữa rồi, phải không? Với sự thương yêu, tín cẩn và nhẫn nại của anh như thế này, mà em vẫn còn muốn gặp hấn! Uyển Lan, Uyển Lan, em còn có trái tim của một con người hay không? Em còn chút tình cảm nào hay không? Em có chút tư tưởng nào hay không?

Thanh âm chàng càng kêu càng cao, những ngón tay của chàng trên cổ nàng càng xiết càng mạnh.

Nàng vùng vẫy:

- Buông em ra!

Chàng kêu lên giận dữ:

- Buông em ra? Tại sao anh lại phải buông em ra? Em là vợ của anh, không phải sao? Buông em ra, để em đi hẹn hò với một thằng đàn ông khác à? Em thích loại đàn ông thô bạo, kiên cường chứ gì? Em nghĩ rằng anh không biết dùng bạo lực đối với em hay sao?...

Chàng dùng sức bóp mạnh cổ nàng, đôi mắt chàng chỉ chít những lần gân máu đỏ ửng, điệu bộ của chàng như thể muốn nuốt trứng lầy nàng, thanh âm của chàng khàn đục và cuồng nộ:

- ... Anh chịu đựng đủ rồi! Anh chịu đựng đủ rồi! Tại sao anh lại cứ phải chịu đựng em hết lần này sang lần khác như thế này? Uyển Lan, anh hận sao mình không bóp cổ em chết đi cho rồi! Chúng ta cùng lớn lên với nhau, em vẫn chưa biết rõ cá tính của anh hay sao? Em đừng nên bức anh làm ra chuyện phải hối hận! Con chó bị dồn vào đến chân tường cũng phải nhảy, em hiểu không?...

Những ngón tay chàng lại bóp mạnh hơn, con ngươi chàng như thể lồi ra, giọng chàng gầm lên thật to, như xé nát cuống phổi:

- ... Em chết cho rồi đi! Uyển Lan! Em chết rồi anh sẽ đền mạng cho em, thế nhưng, em đừng hòng đi theo thằng đàn ông đó! Đừng hòng!

Uyển Lan không thở được nữa, không thể nhúc nhích được nữa, gương mặt nàng đỏ bừng lên, con ngươi nàng mở to ra, tròn xoe, trợn trừng. Đầu óc nàng bắt đầu cảm thấy hôn mê, tư tưởng nàng bắt đầu cảm thấy đảo lộn, trong khoảnh khắc đó, đột nhiên nàng cảm thấy, cái chết có thể là một sự kết thúc, một cách giải quyết. Nàng không vùng vẫy nữa, nàng không di động nữa, mà chỉ mở mắt nhìn chàng trừng trừng. Thế là, chàng xùi xuống như quả bong bóng bị xì hơi, dưới đôi mắt nhìn trừng trừng đó của nàng, chàng xùi xuống như quả bong bóng bị xì hơi, dưới sự im lặng nhận chịu đó của nàng, chàng xùi xuống

như quả bong bóng bị xì hơi, chàng nhìn nàng trên trời, kêu lên bằng một giọng bi ai xen lẫn cuồng nộ:

- Tại sao anh đã dùng đủ mọi cách, mà vẫn không được trái tim em? Nếu như em đã không yêu anh, tại sao em lại lấy anh làm gì?...

Chàng nghiêng răng trèo treo:

- ... Uyên Lan, em là một thứ động vật có máu lạnh, vong ân bội nghĩa, bạc bẽo vô tình! Em đi đi! Em đi đi! Đi cho thật xa đi, để cho anh không bao giờ gặp lại em nữa...

Chàng dùng sức đẩy nàng ra, sức chàng thật mạnh, nàng không một chút phòng bị, loạng choạng, lao đảo nhào ra phía sau, mọi việc xảy ra thật nhanh, nàng ngã nhào xuống, một tiếng rầm vang lên thật mạnh, nàng va người vào chiếc bàn, chiếc bàn lật nhào theo, trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, nàng chỉ cảm thấy chiếc bàn ngã nhào lên người nàng, cạnh bàn đập mạnh lên trán nàng một cái, mắt nàng nổ đom đóm, nàng lập tức mất đi ý thức.

Nhất định là nàng đã bất tỉnh một thời gian khá lâu, khi tỉnh lại, chỉ nghe trong phòng có tiếng người nói ồn ào, đôi mi nàng hơi chớp chớp, miễn cưỡng, cố gắng mở mắt ra, nàng nghe tiếng bà Sơn thở phào ra một hơi dài, nói liên tục:

- Thôi được rồi, được rồi! Con bé đã tỉnh lại rồi kìa! Không việc gì rồi, không việc gì rồi!

Nàng thấy mình đang nằm trên giường, trên trán có một lớp khăn lông mát lạnh, bà Sơn đang bận tít tít, xoa xoa vào nhân trung của nàng, xoa xoa đôi tay, đôi chân của nàng, ông Sơn không tiện vào phòng, chỉ đứng ở phía ngoài, vươn cổ ra hỏi vọng vào:

- Có còn cần đánh điện thoại gọi bác sĩ đến hay không? Có nặng lắm không? Coi chừng bị động não đấy, tôi xem, hay là gọi bác sĩ đến đi nhé, như thế vẫn tốt hơn!

Nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi mềm rũ và yếu đuối, thế nhưng, thần trí nàng rất tỉnh táo, tư tưởng cũng đã phục hồi, nhìn bà Sơn, nàng nói bằng một giọng hồi tiếc, yếu ớt:

- Mẹ, con không có việc gì! Đừng gọi bác sĩ, con thật sự không có việc gì cả!

Bà Sơn nhìn nàng chăm chú:

- Con chắc chắn là không có việc gì chứ? Uyên Lan?

Nàng nói:

- Dạ, con không có việc gì đâu!

Bà Sơn đứng dậy, nhích qua một bên:

- Thế thì tốt lắm, cũng may mà không có việc gì!...

Quay đầu qua, bà nghiêm khắc nhìn vào Hữu Phong, lúc đó đang đứng bên cạnh giường, sắc mặt trắng như tuyết.

- ... Hữu Phong, con điên rồi chẳng? Vợ chồng cãi nhau, cũng đâu thể nào động thủ được! Có chuyện gì không thể nói được đâu, mà phải đi đến chuyện động thủ? Con càng lớn, đầu óc càng hồ đồ, lộn xộn? Nếu như lỡ có chuyện gì xảy ra, con chuẩn bị làm sao đây?
...

Bà lại nhìn Uyên Lan một cái:

- ... Uyên Lan, chúng ta biết nó từ khi còn bé, nó đâu phải loại người không biết lý lẽ, không có giáo dục, chỉ cần con có lý, có chuyện gì mà không nói được cho thông đâu? Thôi được rồi, hai vợ chồng tụi con, hãy nói chuyện với nhau cho đàng hoàng đi nhé!

Bà lùi ra phía cửa, đưa tay ra đóng cửa phòng lại, trong cái khoảnh khắc trước khi cửa phòng đóng lại đó, Uyên Lan nghe tiếng bà Sơn thở ra một hơi dài thườn thượt, nói với ông Sơn:

- Hừ! Đúng là gia đạo bất hạnh!

Uyên Lan cắn chặt đôi môi, đến lúc này, nàng mới cảm thấy trên trán mình đang đau ê ẩm. Hữu Phong ngồi xuống bên thành giường, sắc mặt chàng trắng còn hơn giấy, đuôi mắt chàng ướt ướt. Chàng lật chiếc khăn lông trên trán nàng ra, xem xét vết thương, một góc trán nàng đã sưng lên một cục to tướng, vừa bầm vừa tím, chàng dùng ngón tay sờ nhẹ lên đó, nàng lập tức cảm thấy đau đến độ phải rụt người lại. Đôi chân mày Hữu Phong chau lại thật chặt, đôi mắt chàng chứa đầy sự thương tiếc và hối hận, thanh âm chàng vô cùng trầm thấp và khàn đục:

- Uyên Lan, xin em hãy tha thứ cho anh, nhất định là lúc đó anh đã mất đi lý trí. Trong cuộc đời của anh, người mà anh không muốn làm tổn thương đến nhất là em! Anh cứ ngỡ rằng, vòng tay của anh là một vùng trời ấm áp nhất, có thể bảo vệ em, có thể cho em tình yêu và hạnh phúc. Vậy mà, không ngờ anh lại làm cho em bị tổn thương như thế này! Uyên Lan, đau lắm không?...

Nàng không nói chuyện, quay đầu sang một bên, nước mắt nương theo đuôi mắt chảy dài xuống, rớt trên gối, chàng dùng tay lau đi ngấn lệ vẫn còn nhòe nhoẹt đó, nói thật nhẹ:

- Đừng khóc, Uyên Lan! Trăm lỗi ngàn lỗi, đều là lỗi của anh. Đúng lý ra, anh phải nói chuyện đàng hoàng với em, anh không nên động thủ với em! Chỉ tại vì lúc đó anh giận quá! Anh... anh không bao giờ ngờ rằng anh lại có thể làm ra chuyện như thế được! Anh xin lỗi, Uyên Lan!

Ồ! Nàng nhắm mắt lại, trong lòng nàng kêu lên như điên như cuồng: Tôi không muốn làm cái chuông lắc lư! Tôi không muốn làm cái chuông lắc lư! Tôi không muốn làm cái

chuông lắc lư! Thế nhưng, dưới tình trạng như thế này, làm sao nàng có thể mở miệng nhắc lại với chàng cho được? Làm sao nàng có thể mở miệng điều đình lại với chàng cho được? Vả lại, vết thương trên trán đang càng lúc càng thêm đau, nguyên cả cái đầu nàng đang ở trong tình trạng hôn hôn mê mê, nàng không có cách chi tập trung tư tưởng, không có cách chi thu gọn lại cái ý chí đang dần dần tản mạn đi của nàng. Nàng cảm thấy như mình đang bị xé nhỏ ra, xé nhỏ ra làm thành trăm ngàn mảnh, trăm ngàn mảnh vụn vặt, tí teo...

Nhìn thấy nàng nhắm mắt lại, Hữu Phong nói:

- Em ngủ một chút đi! Anh sẽ ngồi đây với em!

Chàng đem chiếc khăn lông vào phòng tắm, nhúng nước cho ướt lạnh, sau đó, lại đem trở ra, đắp lên trên vết thương.

Và chàng cứ tiếp tục bận rộn làm như thế, tiếp tục giữ cho chiếc khăn lúc nào cũng ở độ lạnh như thế. Uyển Lan không thể chịu đựng nổi nữa, và nàng cũng không thể nào giả vờ ngủ được, nàng mở mắt ra nhìn chàng:

- Trời gần sáng rồi, anh đi ngủ một chút đi, được không? Em biết tối hôm qua anh cũng không hề ngủ, sáng nay anh còn phải đi làm nữa!

Chàng nhìn nàng chăm chú, khóe miệng miễn cưỡng nhếch lên một nụ cười, đôi chân mày chàng hơi nhướng lên, ánh mắt chàng gần như bùng lên những tia sáng long lanh:

- Em vẫn còn quan tâm đến anh, phải không? Yên tâm đi, anh rất khỏe, ngày trước, khi phải làm luận án ở ngoại quốc, anh đã từng có kỷ lục thức năm đêm liên tiếp mà chẳng hề hấn gì! Em ngủ một chút đi, em xanh xao đến độ làm cho anh đau lòng quá!

Chàng đưa ngón tay lên, sờ hai mi mắt nàng xuống.

Nàng bị động nhắm mắt lại. Trong lòng vẫn còn kêu lên: Tôi không muốn làm cái chuông lắc lư! Tôi không muốn làm cái chuông lắc lư! Tôi không muốn làm cái chuông lắc lư! Thế nhưng, miệng nàng không có cách chi nói ra những lời chia tay. Thôi thì ngày mai hãy nói vậy, nàng mơ hồ nghĩ ngợi, cảm thấy mình mềm nhũn như một khối bông gòn, gần như không còn cả sức lực để suy nghĩ. Trong cảm giác mông lung mơ hồ đó, nàng chỉ biết Hữu Phong đang tiếp tục bận rộn, chàng vẫn tiếp tục thay đổi cái khăn. Nàng rất muốn bảo chàng đừng làm như thế nữa, rất muốn nắm lấy hai bàn tay bận rộn đó của chàng, để cho chàng nghỉ ngơi. Thế nhưng, nàng không làm gì hết, mà chỉ bị động nằm ở đó, bị động tiếp nhận sự săn sóc ân cần đó của chàng.

Trời đã sáng hửng rồi, ánh sáng đã chiếu vào cửa sổ, Sự thật thì, Uyển Lan không hề ngủ được một tí nào, nàng chỉ nằm mơ mơ màng màng ở đó, trong lòng như đang nhét đầy một khối bông bong, rối tung, chằng chịt, nàng không đủ sức để sắp xếp lại, không đủ sức để phân tích, và cũng không đủ sức để vùng vẫy, cục cựa. Khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi cả căn phòng, nàng mở mắt ra, lập tức, nàng tiếp xúc ngay với ánh nhìn chăm chú của Hữu Phong. Gương mặt chàng hốc hác, ánh mắt tiêu tụy, thần sắc chàng mệt mỏi và tiêu điều. Trong cái khoảnh khắc ánh mắt của Uyển Lan và chàng giao nhau đó, đôi mắt chàng lóe lên một tia sáng long lanh, một thứ tia sáng mong đợi, nồng nàn lại như trở vào trong đôi mắt lạc thần đó. Chàng nhìn nàng, miệng hơi mím một nụ cười, nụ cười thật dịu dàng và tế nhị:

- Uyển Lan, hôm nay em đừng đi làm, anh sẽ điện thoại vào sở xin cho em nghỉ một hôm, em ở nhà nghỉ ngơi cho đàn ông. Anh vốn cũng muốn ở nhà với em hôm nay, thế nhưng, ở công trường có chuyện quan trọng, anh không thể không đi, tuy nhiên, anh sẽ về sớm!

Chẳng lẽ những vấn đề tranh chấp lại không còn nữa rồi sao? Chẳng lẽ chàng lại chuẩn bị dùng những màn rối loạn lúc tối để cho qua mọi chuyện nữa rồi sao? Nàng muốn hỏi, nhưng lại không hỏi thành lời.

Chàng nhìn nàng chăm chú, hình như đang muốn “đọc” những tư tưởng của nàng. Ngón

tay chàng nhẹ nhàng di động xuống sống mũi nàng, sờ soạng trên đôi môi rồi di chuyển xuống dưới cằm nàng, giọng chàng trầm thấp và thành khẩn:

- Anh biết vấn đề giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, anh không hề muốn trốn tránh những điều đó! Thế nhưng, anh cảm thấy rằng, cả hai chúng ta đều cần phải bình tĩnh lại, cần phải suy nghĩ cho thật kỹ càng. Anh rất buồn, rất đau lòng, cái bình của anh, không ngờ lại dễ vỡ như thế! Nó không đựng được em!

Bỗng dưng, nàng rung mình một cái, một cảm giác lạnh lẽo chạy dài theo cột xương sống của nàng, không lý do, không duyên cớ. Phía bên ngoài, có tiếng bà Sơn gọi:

- Hữu Phong! Con có ra ăn sáng hay không? Có đi làm hay không?

Nàng định ngồi dậy, chàng ấn nàng trở lại:

- Đừng ngồi dậy, cũng đừng soi gương, vì cái trán em vừa xanh, vừa tím...

Chàng cúi đầu xuống, hôn nhẹ nhẹ lên trên trán nàng, như chàng vẫn thường hay làm lúc còn bé, thái độ của một người anh! Lúc chàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt chàng có một lớp sương mờ:

- ... Những lời anh nói trong lúc điên khùng tối hôm qua, em có thể quên hết đi, anh vĩnh viễn không bao giờ miễn cưỡng em làm những gì em không muốn. Hãy dùng thời gian của ngày hôm nay, suy nghĩ cho đàng hoàng đi nhé!

Chàng đứng dậy, chuẩn bị bước đi, nàng bất giác chụp lấy tay chàng, nói một câu:

- Hữu Phong, anh không có cạo râu!

Chàng đứng dừng lại, cười lên:

- Không sao đâu, công ty kiến trúc không vì anh không cạo râu, mà cho anh nghỉ việc đâu, còn em thì sao?...

Chàng nhìn nàng chăm chú. Một lúc thật lâu, chàng trầm giọng nói:

- ... Anh cứ cảm thấy rằng, một người đàn ông đã trưởng thành, mà nói ba chữ “anh yêu em” nghe cái lương quá, thể nhưng, Uyên Lan...

Giọng chàng trầm xuống:

- ... Anh yêu em!

Chàng bước đi ra cửa, nàng dõi mắt nhìn theo chàng, trong giây phút đó, nàng cảm thấy trái tim mình đau như dao cắt, ngay cả chính nàng cũng không hiểu vì sao trái tim mình lại đau như thế. Ồ! Nàng cắn chặt đôi môi, trong cái nỗi đau thất mạnh mẽ như ngọn dao xuyên thấu con tim đó, nàng lại thể nghiệm ra một điều, nàng lại trở thành một cái chuông lắc lư. Lắc lư! Lắc lư! Lắc lư! Nàng choáng váng lắc lư! Một cái chuông lắc lư! Một áng mây phiêu du vô định!

Nàng không biết mình nằm trên giường được bao lâu, cuối cùng, nàng cũng từ từ ngồi dậy, đầu nàng vẫn còn choáng váng, tứ chi mềm nhũn và rã rời. Trong nhà vô cùng yên tĩnh, Hữu Phong và ông Sơn đều đã đi làm cả rồi, trong nhà chỉ còn lại có hai người đàn bà. Bà Sơn không hề vào phòng thăm hỏi nàng, đúng vậy, gia đạo bất hạnh! Cưới một đứa con dâu như nàng về nhà, quả thật là gia đạo bất hạnh! Nàng đi đến trước chiếc bàn trang điểm, nhìn mình trong gương trừng trừng, trên người nàng, vẫn là bộ quần áo đi làm hôm qua, từ lúc nàng té ngã đến nay vẫn chưa thay ra. Nàng bất giác đưa tay ra kéo kéo lại quần áo cho ngay ngắn, lại cầm cây lược lên, chải gỡ lại mái tóc rối tung của mình, nàng nhìn thấy vết thương trên trán của mình rồi, vừa xanh vừa tím vừa đỏ vừa sưng, một khoanh to tướng trên trán. Kỳ lạ, cũng là một vòng tròn, cũng là một khoảng tròn trịa, cũng là một dấu ấn, nàng quăng cây lược xuống bàn, đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, bà Sơn đang ngồi một mình ở đó, ngẩn ngơ suy nghĩ. Nhìn thấy Uyên Lan, gương mặt bà không một chút biểu lộ tình cảm, bà hỏi:

- Sao? Đã đỡ chút nào chưa?

- Con vốn không có việc gì mà!

Nàng trả lời, giọng thật thấp, ngồi xuống bộ ghế salon đối diện với bà, đột nhiên nàng cảm thấy xấu hổ khi ngồi trước mặt bà! Tại sao bà Sơn không còn có thái độ nồng nhiệt thương yêu đối với nàng như ngày xưa nữa? Đúng rồi, gia đạo bất hạnh! Cưới một đứa con dâu như nàng về nhà, đúng là gia đạo bất hạnh!

Bà Sơn nhìn nàng chăm chú, cuối cùng, bà cũng mở miệng nói, những lời nói này nhất định là đã tích tụ trong lòng bà rất lâu rồi, hôm nay không thể nào không nói được nữa:

- Uyên Lan, con và Hữu Phong, từ nhỏ đã cùng lớn lên với nhau, cuộc hôn nhân này của hai đứa tụi con, cũng là do hai đứa con quyết định, gia đình của chúng ta, cũng có thể kể là theo mới và tự do lắm rồi. Mẹ thật sự không biết, con còn có gì không vừa lòng?

Nàng cúi thấp đầu xuống, không biết phải trả lời như thế nào, chỉ lẩm bẩm kêu lên:

- Mẹ!

Bà Sơn nhìn nàng chăm chú, gật gật đầu nói tiếp:

- Dù sao đi nữa thì hôm nay con cũng gọi mẹ một tiếng mẹ, con cũng đừng trách là mẹ nói hơi nặng lời. Con là một người đàn bà đã lập gia đình, cho dù thế nào đi nữa cũng không thể nào giống được với lúc con còn là con gái. Cho dù hiện nay ai cũng nói đến chuyện theo mới, tự do, thế nhưng, đã lập gia đình dù sao cũng là đã lập gia đình, những quan niệm đạo đức và sự bó buộc vĩnh viễn bao giờ cũng tồn tại ở đó, nếu như con muốn phá vỡ những quan niệm đó, con sẽ là một người đàn bà đi ra khỏi ngoài quỹ đạo đạo

đức! Cho dù là thời đại bây giờ, người đàn ông ở bên ngoài có thể hái hoa bẻ lá, trăng gió lả lơi, thường thường còn dương dương tự đắc, hãnh diện về sự phong lưu của mình, thế nhưng, người đàn bà, một khi đã lầm lỡ, thì sẽ không còn có đường để quay trở lại. Đàn ông phong lưu chẳng có sao hết, nhưng đàn bà một khi phong lưu sẽ trở thành người dâm đãng! Con cần phải suy nghĩ cho kỹ, chúng ta chưa bao giờ xem rõ sự xuất thân của con, hoặc bất cứ gì hết, con cũng đừng để cho tên tuổi của nhà họ Cổ bị nhơ nhuốc!

- Mẹ!

Nàng kinh hoàng, thẳng thốt kêu lên, mồ hôi lạnh vã ra từ trên trán và cột xương sống. “Tên tuổi bị nhơ nhuốc”! Lần đầu tiên nàng nghe được những chữ này là do mẹ của Mạnh Thiều nói ra! Và bây giờ, mẹ của Hữu Phong cũng nói như thế chẳng? Nàng lại bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảm thấy cả trái tim và thần trí mình đều đang bị lảng trí, dày xéo, thế nhưng, những lời nói của bà Sơn là đại diện cho chân lý, đại diện cho chính nghĩa, nàng không có một lời nào để cãi lại.

Giọng của bà Sơn dịu dàng trở lại:

- Uyển Lan, có thể, những lời nói của mẹ có hơi nặng nề một chút, thế nhưng, con cũng là một đứa trẻ biết chuyện, con cũng có thể hiểu được trái tim của một người mẹ. Mẹ không thể nào xen vào chuyện tranh chấp của hai vợ chồng con, thế nhưng, mẹ nhìn thấy sự tiều tụy của con trai của mẹ...

Điện thoại đột nhiên reo vang lên, cắt đứt lời của bà Sơn. Bà Sơn ngồi gần điện thoại, đưa tay ra bắt lên, vừa nghe bà “hello” một tiếng, Uyển Lan đã nhìn thấy gương mặt của bà trở nên trắng bệch, bà hét thật to vào ống nghe, giọng bà nghe thê thảm:

- Cái gì? Hữu Phong? Từ trên dàn chim ung rớt xuống? Ở đâu? Phòng cứu cấp bệnh viện Trung Ương...

Uyển Lan ngồi bật dậy từ trên ghế salon, dàn chim ung! Cái chỗ mà chỉ có chim ung mới

bay lên tới! Đàn chim ung, trong khoảnh khắc đó, trước mắt nàng, chằng chịt hình ảnh của những đàn chim ung giao nhau. Nàng xông ra khỏi cửa lớn, chạy như điên như cuồng ra ngoài. Bệnh viện Trung Ương, Hữu Phong, đàn chim ung! Nàng nghe tiếng bà Sơn rượt theo, kêu to lên từ phía đằng sau:

- Đợi mẹ với! Uyển Lan! Đợi mẹ với!

Nàng không thể đợi, nàng không có cách gì đợi, đưa tay vẫy một chiếc taxi, nàng nhào thẳng vào xe. Bệnh viện Trung Ương! Hữu Phong! Hữu Phong! Xe dừng lại rồi, nàng xông ra ngoài, lao đảo, loạng choạng, nàng chụp ngay một cô y tá, phòng cứu cấp ở đâu? Đàn chim ung! Ồ! Cái đàn chim ung cao đến tận mây xanh đó! Hữu Phong! Trái tim nàng kêu lên như điên như cuồng, chỉ cần anh bình an, yên ổn, em sẽ làm một người vợ hiền, em thề sẽ làm một người vợ hiền, chỉ cần anh yên ổn, không việc gì, em sẽ trốn trong cái bình của anh, vĩnh viễn trốn trong cái bình của anh... nàng xông ào vào phòng cứu cấp.

Phòng cứu cấp đầy nghẹt bác sĩ và y tá, thế nhưng, nàng nhìn thấy ngay Hữu Phong, chàng nằm trên chiếc bàn mổ, mặt mày trắng như tuyết. Một ông bác sĩ đang kéo chiếc khăn trải giường trắng xóa, đắp cả người chàng lại, đắp luôn cả gương mặt của chàng...

Nàng nhào tới bên chàng, kêu lên thật to:

- Không! Không! Hữu Phong! Hữu Phong! Hữu Phong!

Ông bác sĩ kéo nàng ra khỏi Hữu Phong, nói thật bình lặng:

- Ông ấy chết rồi! Chết trước khi đưa tới bệnh viện!

Đừng! Trái tim nàng kêu lên điên cuồng, quay đầu lại, nàng nhìn thấy bà Sơn đứng lúc đó cũng vừa nhào vào tới phòng, đứng há hốc miệng chết trân ở đó. Do ở bản năng, nàng đưa tay về phía bà Sơn, kêu lên một tiếng thật to như cầu cứu:

- Mẹ!

Tiếng “mẹ” đó đã kéo lại thần trí của bà Sơn, bà ngẩng phắt đầu lên, nước mắt ràn rụa chảy như mưa bắc xuống gương mặt của bà, bà trừng mắt hằn học nhìn Uyên Lan, khàn giọng kêu lên:

- Mà còn dám gọi tao là mẹ? Ai là mẹ của mày? Mày đã giết chết con trai của tao rồi! Con đàn bà khốn nạn!

Đầu óc của Uyên Lan vang rền những tiếng ầm ầm như sấm nổ, như có hàng nghìn hàng vạn trái bom, đang cùng nổ tung lên một lượt. Nàng quay người chạy ra khỏi phòng cứu cấp, xông ra khỏi bệnh viện, ngẩng đầu lên trời kêu lên một tiếng điên cuồng:

- Á...

Thanh âm của nàng xé tan những tầng mây cao tít tắp, xông thẳng lên vòm trời bao la rộng lớn. Tiếng ngân không ngừng vang vọng giữa những tòa cao ốc vời vọi chung quanh.

hết: [Chương 18](#)

QUỲNH DAO

Em Là Một Áng Mây

Chương kết

Trên một đỉnh núi của khu ngoại ô thành phố Đài Bắc, “Bệnh viện tâm thần Bình An” là một tòa kiến trúc màu trắng nằm cô độc, lẻ loi một mình, tòa kiến trúc này nằm chót vót trên đỉnh cao, có thể nhìn thấy cả một thành phố Đài Bắc. Phía đằng trước của bệnh viện, là một bãi cỏ xanh thật rộng.

Trời đã tương đối lạnh, thời tiết đang vào lúc cuối Thu. Cây phượng hoàng ở đằng trước bệnh viện, lá đã vàng đều, rụng đầy một sân màu vàng úa, gió lạnh không ngừng xào xạc thổi, lá vàng cũng không ngừng rơi lả tả.

Có hai người đàn bà trung niên bước vào bệnh viện, vừa đi vừa nói chuyện nho nhỏ, một trong hai người đó, mặc chiếc áo dài Thượng Hải màu xanh lam, chính là bà Sâm. Người kia, mặc bộ váy đầm màu kem, gương mặt mang đầy nét phong trần, chính là bà Niên, một người là mẹ nuôi của Uyển Lan, một người là mẹ ruột của Uyển Lan.

Bà Sâm đang giải thích cho bà Niên nghe, gương mặt mang đầy nét nghiêm trọng và tuyệt vọng:

- Theo như bác sĩ nói, có thể suốt cả đời nó sẽ là như thế, chúng tôi đã dùng đủ mọi cách, đều không thể nào gọi được thần trí nó quay trở lại. Một điều duy nhất mà chúng tôi có thể làm, là cho nó một hoàn cảnh yên tĩnh, lặng lẽ, để nó tiếp tục sống. Có thể có một ngày, phép lạ sẽ xảy ra, nó sẽ tỉnh táo trở lại, làm sao biết được? Bây giờ, chúng ta chỉ

còn trông chờ ở phép lạ mà thôi!

Bà Niên đang lau nước mắt, bà không ngừng lau, những dòng lệ mới cứ không ngừng chảy ra. Bà lẩm bẩm:

- Tôi đã hại con bé!

- Có thể, là “tình yêu” đã hại con bé!

Bà Sâm nói bằng một giọng xuất thần, ngẩng đầu lên nhìn một góc tường, có một con nhện, đang bận rộn giăng lưới ở đó. Bà bất giác đưa mắt theo dõi chiếc mạng nhện đó một lúc thật lâu, lại tự lẩm bẩm nói:

- Tình yêu, là hai chữ rất kỳ lạ, có rất nhiều lúc, yêu quá lại hóa ra hại!

Họ đi vào phòng bệnh, bức tường vôi trắng sạch sẽ, khăn trải giường màu trắng, chiếc bàn nhỏ màu trắng, Uyển Lan mặc một bộ y phục màu trắng, ngồi trên một chiếc xe lăn. Có một ông bác sĩ, cũng mặc bộ y phục màu trắng, đang đứng cúi người nói chuyện với Uyển Lan. Ngẩng đầu lên nhìn thấy bà Sâm và bà Niên, ông chỉ se sẽ gật đầu với hai người, rồi lại tiếp tục nói chuyện với Uyển Lan. Uyển Lan ngồi ở đó, gầy gò, ốm yếu, yên tĩnh, lặng lẽ, trên gương mặt nàng, không có một chút biểu lộ tình cảm nào, đôi mắt nàng nhìn trừng trừng về phía trước.

Bác sĩ hỏi:

- Cô họ gì?

Nàng trả lời thật rõ ràng:

- Tôi là một áng mây.

- Cô tên là gì?

- Tôi là một áng mây.

- Nhà cô ở đâu?

- Tôi là một áng mây.

- Cô từ đâu đến?

- Tôi là một áng mây.

Bác sĩ đứng thẳng dậy, nhìn bà Sâm:

- Vẫn là như thế, cô ấy chỉ biết nói có một câu đó. Tôi xem, thuốc men và sự trị liệu đều không có tác dụng gì với cô ấy, cô ấy không còn hy vọng gì nữa hết. Từ đây về sau, cuộc đời cô ấy có thể chỉ là một áng mây!

- Xin mọi người hãy cho tôi áng mây đó, được không?

Đột nhiên, có một giọng nói đầy nam tính, trầm thấp và cương quyết vang lên từ phía sau. Bà Sâm ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, Mạnh Thiều! Chàng đứng ở đó, tiều tụy, âm u như một bóng ma lặng lẽ, hiển nhiên chàng đã đứng ở đó từ lâu lắm rồi.

Bà kinh ngạc kêu lên:

- Mạnh Thiều? Cậu định làm gì?

Chàng nói bằng một giọng ngắn gọn, rõ ràng:

- Rước nàng về nhà!

Bà Sâm nói:

- Cậu có biết rằng, có thể, suốt cả một đời con bé sẽ là như thế, đến già, đến chết, nó đều không thể khôi phục lại thần trí như ngày xưa!

Mạnh Thiều nhìn hai người đàn bà bằng đôi mắt cương quyết:

- Cháu biết. Xin hai bác hãy giao nàng cho cháu, biết đâu, cháu có thể trông chờ được phép lạ.

Bà Sâm hỏi bằng một giọng trầm ngâm:

- Nếu như không có phép lạ thì sao?

Mạnh Thiều nói thật vững vàng:

- Cháu vẫn bằng lòng giữ gìn áng mây này.

Bà Sâm bước sang một bên, nhường chỗ, đôi mắt bà dăng đầy lệ:

- Cậu làm như thế là rất điên rồ, cậu có biết không? Con bé sẽ trở thành một gánh nặng cho cậu, một gánh nặng suốt đời.

- Uyên Lan đã từng nói, bản thân của tình yêu là một gánh nặng, thường thường chúng ta sống vì những gánh nặng đó. Bác hãy giao nàng cho cháu.

Chàng nói bằng một giọng quả quyết.

Bà Sâm nhìn chàng chăm chú, thật sâu, thật sâu, cuối cùng bà cũng nói, bằng một giọng đơn giản và cảm động:

- Đem con bé đi đi!

Mạnh Thiều bước tới trước, cúi người xuống, chàng nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng, đôi con ngươi của nàng tản mạn, thần sắc của nàng cứng đờ, tất cả những ý thức của nàng, hình như đang đắm chìm trong một thế giới nào đó, không một ai biết được.

Chàng hỏi:

- Em là ai?

- Tôi là một áng mây.

Chàng lại hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là một áng mây.

- Em còn nhớ gì về trái banh da hay không?

- Tôi là một áng mây.

Chàng hơi nhắm mắt lại, đứng thẳng người dậy, chàng đưa tay đẩy chiếc xe lăn, không nói một lời, đẩy nàng ra khỏi chiếc hành lang dài sọc của bệnh viện, đẩy ra phía cánh cổng to, đẩy xuống những bậc tam cấp, đẩy ra bãi cỏ xanh rộng bao la phía trước. Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, lá vàng từ trên cây phượng hoàng to lớn, lại lá tả rơi theo chiều gió, vô số những chiếc lá vàng bé li ti, phủ đầy trên người, trên áo của nàng. Chàng cúi đầu nhìn nàng, phảng phất đâu đây, hình như chàng lại nhìn thấy những cánh hoa “Kim Cáp Vũ” của ngày nào. Chàng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, khoác nhẹ lên vai nàng, chậm chạp, từ từ, chàng đẩy chiếc xe lăn về phía khu đồng cỏ rộng lớn đằng trước

mặt.

Ở một góc của khu đồng cỏ, mẹ của Mạnh Thiều, không biết đã đứng đó từ bao giờ. Trông bà giống như một cái bóng được cắt ra bằng giấy, đen đui, âm u, lặng lẽ đứng ở đó, lặng lẽ nhìn hai người. Mạnh Thiều đẩy Uyên Lan, đi ngang qua bà, cả hai mẹ con, chỉ đưa mắt nhìn nhau, thật sâu, thật sâu, đôi mắt bà Mạnh rung rung lệ, nhìn chàng nhẹ gật gật đầu. Thế là, Mạnh Thiều tiếp tục đẩy Uyên Lan, đi thẳng về phía trước.

Cả ba người “mẹ”, đều đứng trước cửa bệnh viện, dõi mắt nhìn theo bóng dáng của hai người.

Mạnh Thiều đẩy Uyên Lan, trên bãi cỏ rộng lớn, bao la, càng đi càng xa dần, càng đi càng nhỏ dần, cuối cùng bóng dáng của hai người mờ dần, rồi mất hẳn.

Ở phía cuối trời xa xa, có một áng mây đang lững lờ trôi, trôi mãi.

HẾT